LARRY NIVEN
Jerry Pournelle

Lumea Pay
Contactul

SF
38

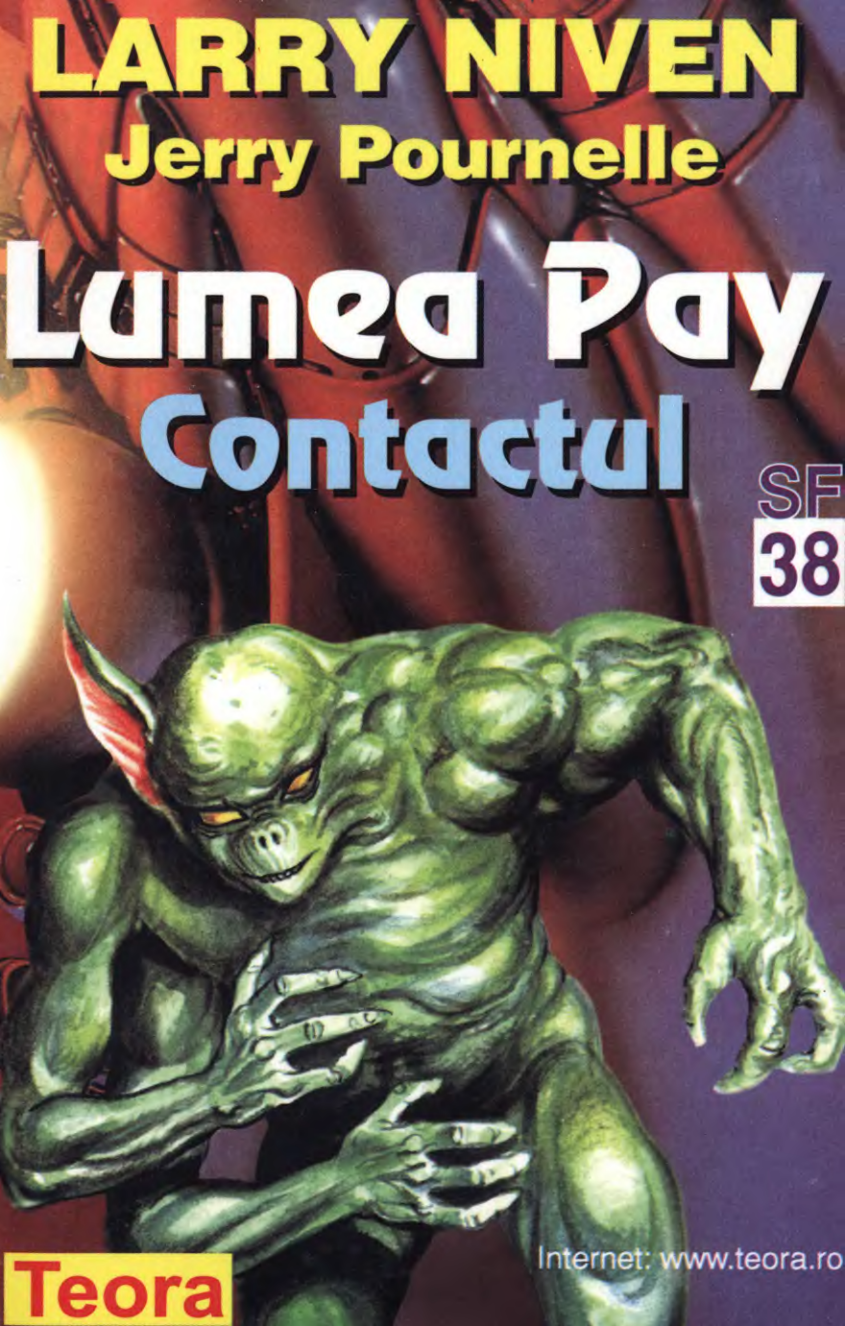

Teora

Internet: www.teora.ro

Creatura zăcea pe o masă de autopsie.

Două brațe subțiri în partea dreaptă a corpului, încheiate cu mâini delicate, fiecare cu câte patru degete încadrate de alte două degete mari, opozabile. În partea stângă a corpului se afla un singur braț, masiv, mai gros decât cele două brațe drepte la un loc. Mâna avea trei degete groase, care se închideau ca o menghină.

Un schilod? Un mutant? Trunchiul era alcătuit din protuberanțe. Musculatura părea mult mai complexă decât a oamenilor.

Capul însă părea cel mai teribil. Nu exista un gât. Mușchii masivi ai umărului stâng urmau o pantă lină, suind până la creștetul capului. Partea stângă a craniului se contopea cu umărul stâng și era mult mai mare decât partea dreaptă. Nu exista ureche stângă, și de altfel nici nu și-ar fi găsit un loc. Partea dreaptă prezenta o ureche mare, membranoasă, ca a unui demon, deasupra unui umăr îngust care ar fi putut fi aproape omenesc, dacă sub el și puțin mai spre înapoi n-ar fi existat altul similar.

Fața nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse tânărul vreodată. Pe un asemenea cap, nici n-ar fi trebuit să existe o față. Avea totuși doi ochi simetrici și pieziși, rămași larg deschiși în clipa morții, foarte umani și cumva orientali. Gura inexpresivă încremenise cu buzele întredeschise, dezvăluind vârfurile dinților.

În seria SF a Editurii Teora

AU APĂRUT:

Zeii înșiși	*1*	Isaac Asimov
Soarele gol	*2*	Isaac Asimov
Pulbere de stele	*3*	Isaac Asimov
Curenții spațiului	*4*	Isaac Asimov
Star Trek	*5*	Alan Dean Foster
Eu, Robotul	*6*	Isaac Asimov
O piatră pe cer	*7*	Isaac Asimov
Sfârșitul eternității	*8*	Isaac Asimov
Drumul iadului	*9*	Roger Zelazny
Căderea nopții	*10*	I. Asimov și R. Silverberg
Băiețelul cel urât	*11*	I. Asimov și R. Silverberg
Conexiunea PSI	*12*	Joe Haldeman
Povestiri cu roboți	*13*	Isaac Asimov
Omul pozitronic	*14*	I. Asimov și R. Silverberg
Roboții de pe Aurora	*15*	Isaac Asimov
Lumea de dincolo de timp	*16*	Larry Niven
Vântul schimbării	*17*	Isaac Asimov
Carantina	*18*	Greg Egan
Roboții și Imperiul	*19*	Isaac Asimov
Distres	*20*	Greg Egan
Călătorie fantastică	*21*	Isaac Asimov
Lumea Inelară	*22*	Larry Niven
Sfârșitul copilăriei	*23*	Arthur C. Clarke
Nemesis	*24*	Isaac Asimov
Inginerii Lumii Inelare	*25*	Larry Niven
Peregrinările lui Tuf	*26*	George R. R. Martin
Perioada Campbell	*27*	Isaac Asimov
Întemeietorii	*28*	Isaac Asimov
Visele sunt sacre	*29*	Isaac Asimov
Tronul Lumii Inelare	*30*	Larry Niven
Destinația: creierul!	*31*	Isaac Asimov
Protector	*32*	Larry Niven
Calea marțiană	*33*	Isaac Asimov
Axiomatic	*34*	Greg Egan
Pace eternă	*35*	Joe Haldeman
Întrebarea finală	*36*	Isaac Asimov

precum și:

Autobiografia lui Isaac Asimov (*non-fiction*)

VA APĂREA:

Lumea PAY – Confruntarea – Larry Niven, Jerry Pournelle

Larry Niven Jerry Pournelle

LUMEA PAY
Contactul

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

Teora

Pentru Marilyn și Roberta,
care ne-au înțeles pe durata scrierii cărții;
dar și pentru Lurton și Ginny,
care ne-au făcut s-o luăm de la-nceput.

CRONOLOGIE

1969 Neil Armstrong păşeşte pe suprafaţa Lunii.

2015 În urma tratatelor ruso-americane, se creează CoDominionul.

2033 Testarea cu succes a primei propulsii interstelare. Perfecţionarea generatorului Alderson.

2045 Primele colonii interstelare. Începe Marele Exod.

2065 Biroul de Relocare al CoDominionului începe să efectueze deportări masive ale deţinuţilor. Colonizarea Spartei şi Sf. Ecaterina.

2104 Serghei Lermontov devine Mare Amiral al Flotei Spaţiale a CoDominionului.

2128 Marile Războaie Patriotice. Sfârşitul CoDominionului. Exodul Flotei.

2135 Încoronarea lui Lysander I al Spartei. Flota jură credinţă tronului spartan. Căsătoriile între membrii dinastiilor determină alianţa Spartei cu Sf. Ecaterina.

2136 Încep Războaiele Formării.

2275 Leonidas I proclamă Imperiul Omului.

2275-2625 Imperiul Omului impune pacea interstelară.

2475 Jasper Murcheson explorează regiunea aflată dincolo de Coalsack*. Terraformarea Noii Scoţii.

2628 Încep Războaiele Secesiunii. Crearea supraoamenilor sauroni. Sf. Ecaterina este aproape distrusă.

2665 Continuă Războaiele Secesiunii. Era Neagră în multe sisteme stelare. Sfârşitul Primului Imperiu. Supraoamenii sauroni sunt exterminaţi.

2825 Încetează comerţul interstelar. Acte de piraterie şi jaf. Era Neagră.

2887 Lumina coerentă dinspre Pay ajunge la Noua Scoţie.

2895 Sfârşitul Războaielor Secesiunii.

2907 Pe Noua Scoţie, Howard Grote Littlemead întemeiază Biserica Lui.

2927 Lumina coerentă dinspre Pay încetează brusc.

2928 Leonidas al IV-lea al Spartei proclamă al doilea Imperiu al Omului. Se adoptă Jurământul Reunificării.

3041 Răscoala Noului Chicago.

3042 PRIMUL CONTACT

De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, şi bârna din ochiul tău nu o iei în seamă?

Matei 7, 3

---

* Nebuloasă întunecată din Crucea Sudului. (n. trad.)

PROLOG

„În ultimele milenii ale istoriei, ne-am învățat să considerăm generatorul Alderson ca pe o adevărată binecuvântare. Fără vitezele superluminice pe care le-a făcut posibile descoperirea lui Alderson, omenirea ar fi rămas prizonieră în temnița strâmtă a Sistemului Solar, atunci când marile Războaie Patriotice au distrus CoDominionul de pe Pământ. Nu s-a întâmplat așa; dimpotrivă, am colonizat deja mai bine de două sute de planete.

O binecuvântare, da! Fără generatorul Alderson, poate că acum am fi fost dispăruți ca specie. Dar «adevărată»? Gândiți-vă puțin! Același efect vector liniar care a dus la colonizarea spațială, aceleași contacte interstelare ce au permis formarea primului Imperiu îngăduie războiul interstelar. Coloniile ruinate după două sute de ani de Războaie ale Secesiunii au fost colonizate, apoi distruse de nave ce utilizau generatorul Alderson.

Datorită generatorului Alderson, n-a mai fost nevoie să ne gândim la spațiile interstelare. Deoarece putem trece instantaneu de la un sistem solar la altul, navele noastre trebuie să acopere doar distanțe interplanetare. Al doilea Imperiu al Omului stăpânește peste două sute de lumi și spațiul dintre acestea, adică mai bine de cincisprezece milioane de parseci* cubici...

Priviți acum imaginea reală. Gândiți-vă la miliarde de minuscule bule de aer, foarte îndepărtate între ele, ce se înalță prin apele unui ocean vast și întunecat. Noi stăpânim câteva sute de bule. Despre apa din jurul lor nu știm nimic..."

– fragment din discursul lui Anthony Horvath, ținut în anul 3054 la Institutul Blaine.

---

* Un parsec este echivalentul a 3,26 ani-lumină. (n. trad.)

PARTEA I

NAVETA EDDIE NEBUNU'

1. COMANDA

Anul 3042

— Amiralul te felicită și te așteaptă în cabinetul său, locotenente, anunță sublocotenentul Staley.

Locotenentul-major Roderick Blaine privi desperat în jurul punții, unde ofițerii săi coordonau reparațiile cu glasuri scăzute dar ferme, aidoma unor chirurgi care participă la o operație dificilă. În compartimentul de oțel cenușiu se desfășurau simultan o sumedenie de activități, ce lăsau o impresie generală de haos, deși fiecare în parte era ordonată. Deasupra unei console de pilotaj, display-urile arătau planeta de dedesubt și celelalte nave de pe orbită din apropierea lui *MacArthur*; în rest, toate carcasele consolelor fuseseră demontate, în interiorul lor fuseseră conectate instrumente de testare, iar tehnicienii cu trusele de componente codificate după culori erau gata să schimbe orice piesă ce părea dubioasă. Prin navă răsunau bubuituri și țiuituri; undeva la pupa, mecanicii înlocuiau blindajul.

Urmele bătăliei se zăreau la tot pasul – arsuri hâde în locurile în care câmpul Langston protector al navei se supraîncărcase pentru moment. O gaură neregulată, mai mare decât pumnul unui bărbat, traversa o consolă dintr-o parte în cealaltă și doi tehnicieni se cuplaseră la sistem printr-un păienjeniș de cabluri. Rod privi petele negre ce acopereau propria lui salopetă. În nări, sau poate doar în minte, continua să simtă duhoarea de vapori metalici și carne arsă, și revăzu în gând flama și metalul topit irupând din perete și atingându-i partea stângă a corpului. Brațul stâng continua să-i fie prins într-o bandulieră elastică, iar după murdăria care-l acoperea putea rememora majoritatea activităților din săptămâna anterioară.

„Și nu sunt la bord decât de o oră!" își spuse. „Câtă vreme căpitanul lipsește și totul e în halul ăsta, nu pot părăsi nava!" Se întoarse către sublocotenent.

— Chiar în clipa asta?

— Da, locotenente. Mesajul are specificație de urgență.

N-avea ce să mai facă, decât să încaseze o mustruluială zdravănă la întoarcerea căpitanului. Locotenentul-major Cargill și inginerul-șef Sinclair erau indivizi competenți, însă Rod era secundul și inspectarea avariilor constituia responsabilitatea lui, chiar dacă nu fusese pe navă când aceasta fusese lovită.

Staley tuși discret și-i arătă salopeta pătată.

— Locotenente, nu crezi c-ai avea timp să te schimbi în ceva mai decent?

— Așa-i...

Rod aruncă o privire spre graficul de bord; într-adevăr, prima navetă cobora spre planetă abia peste o jumătate de oră. Dacă ar fi plecat mai devreme, tot n-ar fi ajuns mai repede la sediul Amiralității. În plus, ar fi fost de-a dreptul fericit să scape de salopeta aceea. Din momentul rănirii, nu se mai dezbrăcase.

Fu nevoit să solicite un chirurg ca să-l dezbrace. Acesta tăie cu atenție țesătura blindată în care-i fusese încastrat brațul, murmurând dezaprobator:

— Să nu te miști... Brațul e varză. Ar fi trebuit să te prezinți la infirmerie acum o săptămână.

— Nici vorbă! pufni Rod.

Cu o săptămână în urmă, *MacArthur* luptase cu o navă rebelă, care, înainte de a se preda, reușise mai multe lovituri directe decât ar fi fost de așteptat. După victorie, Rod preluase comanda navei dușmane, la bordul căreia nu existau facilități pentru un tratament medical adecvat. După ce corsetul fu tăiat, duhoarea ce răbufni dinăuntru fu mai neplăcută decât cea a transpirației vechi de o săptămână. Bărbatul avu chiar senzația că distinge un iz de cangrenă.

— Cum crezi, locotenente...

Chirurgul mai tăie câteva fire din materialul sintetic de duritatea oțelului.

— Acum va fi nevoie de operație. Va trebui să chiuretăm totul, înainte de a folosi stimulatoarele de regenerare. Iar pe durata cât vei fi internat, putem aranja și nasul...

— Mie-mi place așa cum este, replică tăios Rod.

Își pipăi nasul ușor deformat și-și aminti bătălia în care și-l fracturase. El unul aprecia că-i conferea un aer de maturitate, iar asta-l

mulțumea la cei douăzeci și patru de ani ai săi – era semnul unui succes câștigat, nu moștenit. Rod se mândrea cu trecutul familiei sale, totuși uneori îi venea greu să se ridice la nivelul reputației stirpei Blaine.

În cele din urmă, brațul îi fu eliberat și pulverizat cu anestitol. Ordonanțele îl ajutară să îmbrace o uniformă bleu-cenușiu cu eșarfă roșie, fireturi aurii și epoleți; toate mototolite, însă evident mai acceptabile decât salopeta de monofibră. În ciuda anesteziculuí, rigiditatea tunicii îi trimitea fiori prin braț, până găsi o poziție convenabilă, cu mâna pe patul pistolului.

După ce se îmbrăcă, urcă în naveta de asolizare din puntea-hangar și pilotul o scoase prin ușile uriașe ale docului fără să fi dezactivat rotația lui *MacArthur*. Manevra era periculoasă, dar economisea timp. Jeturile de accelerare bubuiră și micuțul aparat de zbor plonjă în atmosferă.

***

NOUL CHICAGO. Planetă locuită, sectorul Trans-Coalsack, la aproximativ 20 parseci de sectorul Capitalei. Primara planetei: Beta Hortensis, stea galbenă F9.

Atmosferă similară celei terestre și respirabilă; nu necesită filtre sau echipament ajutător. Gravitația: 1,08 standard. Raza planetară: 1,05 standard; masa: 1,21 standard, indicând o densitate superioară celei normale. Axa planetei înclinată cu 41°, cu o semiaxă majoră de 1,06 U.A., moderat excentrică. Variațiile rezultante ale temperaturilor în funcție de anotimpuri limitează zonele locuibile la o fâșie relativ îngustă în zona temperată sudică.

Sateliți naturali: Evanston. Originea denumirii, necunoscută.

Noul Chicago este acoperită de apă în proporție de 70%. Uscatul este majoritar muntos, cu activitate vulcanică permanentă. Industria prelucrătoare a metalelor, puternic dezvoltată în timpul primului Imperiu, a fost aproape complet distrusă în Războaiele Secesiunii. Reconstruirea bazei industriale a continuat satisfăcător după acceptarea planetei în al doilea Imperiu, în 2965.

Majoritatea locuitorilor trăiesc într-un singur oraș: Noul Chicago. Alte centre populate sunt răspândite pe planetă, la distanțe mari între ele; nici unul nu are populație mai mare de 45 000. În recensământul din 3015, s-a raportat o populație totală de 6,7 milioane. În zonele muntoase există centre de extracție a minereului de fier, și oțelării, iar la șes există mai multe așezări eminamente agricole. Planeta își asigură necesarul intern de alimente.

Noul Chicago deține o flotă comercială aflată în dezvoltare și este localizată într-un punct care poate deveni centrul comerțului interstelar

Trans-Coalsack. Este condusă de un guvernator general și de un consiliu numit de viceregele sectorului Trans-Coalsack. Deține un sistem legislativ unicameral, iar doi delegați planetari au fost admiși în Parlamentul imperial.

***

Rod se strâmbă, citind informațiile de pe ecranul minicompului. Datele fizice fuseseră actualizate, însă toate celelalte erau depășite de mult. Rebelii schimbaseră până și denumirea planetei, din Noul Chicago în Doamna Libertate. Deocamdată, nu fusese format un guvern planetar. În mod sigur, avea să-și piardă delegații în Parlamentul imperial, ba poate chiar și dreptul la sistem legislativ propriu.

Lăsă minicompul și privi pe hublou. Se afla deasupra unei regiuni muntoase și nu vedea nici urmă de război. Slavă cerului, nu avuseseră loc bombardamente!

Uneori se întâmpla și așa: câte un oraș fortificat se încăpățâna să reziste, bizuindu-se pe sateliții defensivei planetare. Marina n-avea timp de asedii prelungite. Politica imperială era de înăbușire a rebeliunilor, cu minim de pierderi umane... dar de înăbușire definitivă! O planetă rebelă care continua să reziste putea fi redusă la o întindere scânteietoare de lavă, fără supraviețuitori, cu excepția câtorva orașe protejate de domurile negre ale câmpului Langston. Urmarea? Nu existau suficiente nave pentru transportul alimentelor pe distanțe interstelare. Inevitabil, aveau să se instaleze molimele și foametea.

Bărbatul se gândi că totuși aceea rămânea unica soluție. Intrând în Marina imperială, depusese Jurământul. Prin forță sau convingere, omenirea trebuia reunificată sub o singură conducere, ca să nu se mai repete secolele de Războaie ale Secesiunii. Toți ofițerii imperiali văzuseră ce grozăvii aduseseră războaiele; de aceea, academiile se aflau pe Pământ, nu pe Capitală.

Pe măsură ce se apropiau de oraș, Rod zări primele semne ale luptelor: un cerc de teren pârjolit, ruinele unor avanposturi fortificate, șine ferate distruse. Apoi, orașul aproape neatins, lipsit de griji, în interiorul emisferei perfecte a câmpului său Langston. Orașul suferise vătămări minore, însă după dezactivarea câmpului de protecție rezistența efectivă încetase. Doar fanaticii mai luptau cu pușcașii imperiali.

Trecură peste ruinele unei clădiri înalte, năruită peste o navetă care se prăbușise. Probabil că antiaeriana își făcuse datoria, iar pilotul nu voise să moară zadarnic...

Descriseră un cerc deasupra orașului, încetinind, astfel ca să se apropie de locul de asolizare fără să spargă toate geamurile din

cartierele vecine. Clădirile erau vechi; Rod bănui că majoritatea fuseseră construite cu tehnologia hidrocarbonului, pentru ca, ulterior, părțile uzate să fie înlocuite cu structuri mai moderne. Nu mai rămăsese nimic din orașul de pe timpul primului Imperiu, care se ridicase în același loc.

Când coborâră spre Palatul Guvernamental, Rod văzu că reducerea vitezei nu fusese necesară. Cele mai multe ferestre fuseseră deja transformate în cioburi. Străzile erau ticsite de oameni și singurele vehicule aflate în mișcare aparțineau convoaielor militare. Unii oameni stăteau locului, căscând gura, alții intrau și ieșeau din magazine. Înapoia gardurilor electrificate ale Palatului Guvernamental, păzeau pușcași marini imperiali în uniforme cenușii.

Rod fu condus la liftul care-l transportă la etajul guvernatorului general. În toată clădirea nu exista nici o femeie, deși, de obicei, acestea abundau în birourile guvernamentale imperiale, iar tânărul le simți lipsa. Se găsea de mult timp în spațiu... Își comunică numele pușcașului rigid din anticameră și așteptă.

Nu era prea încântat de întâlnirea ce avea să urmeze și-și trecu timpul privind în gol, dincolo de pereții lipsiți de ornamente. Tablourile decorative, harta stelară tridimensională cu drapelele imperiale plutind deasupra sectoarelor, toate echipamentele standard ale birourilor standard ale unui guvernator general de pe o planetă de clasa I dispăruseră, lăsând goluri urâte pe pereți.

Pușcașul îl conduse în cabinet. La biroul guvernatorului general stătea așezat amiralul Vladimir Richard George Plekhanov, viceamiral de Negru, cavaler al ordinelor Sf. Mihail și Sf. Gheorghe. Excelența Sa Haruna nu se zărea nicăieri și, pentru o clipă, Rod crezu că amiralul era singur. Abia după aceea, îl zări lângă fereastră pe căpitanul Cziller, șeful său direct și comandantul lui *MacArthur*. Toate suprafețele transparente fuseseră îndepărtate din încăpere și în pereții lambrisați se zăreau zgârieturi adânci. Vitrinele și mobilierul dispăruseră. Până și Marea Pecete – coroana și nava spațială, vulturul, secera și ciocanul – lipsea de deasupra biroului de duroplast. Rod nu-și amintea să mai fi văzut vreodată un birou de duroplast în cabinetul unui guvernator general.

— Locotenentul-major Blaine s-a prezentat la ordin, raportă el.

Plekhanov îi răspunse absent la salut. Cziller nici măcar nu se întoarse de la fereastră. Rod rămase în poziție de drepți, în vreme ce amiralul îl cercetă inexpresiv, pentru ca în cele din urmă să rostească:

— Bună dimineața, locotenente.

— Bună dimineața, amirale.

— Nu-i prea bună. Cred că nu te-am mai văzut de la ultima mea vizită la Curtea Crucis. Ce mai face marchizul?

— Era sănătos ultima dată când am fost acasă.

Plekhanov încuviință tăcut și continuă să-l examineze pe tânăr cu o privire critică. „Nu s-a schimbat deloc", gândi Rod. Un bărbat extrem de competent, care se lupta cu predispoziția sa naturală pentru îngrășare, făcând exerciții fizice în condiții de gravitație sporită. Plekhanov era trimis de Marină atunci când se anticipau confruntări dure. Se știa despre el că nu avea milă față de subordonați și se zvonea că ordonase ca prințul moștenitor – actualul împărat – să fie biciuit pe o masă din popotă, pe vremea când Maiestatea Sa își efectua stagiul de sublocotenent în *Plataea*.

— Am citit raportul tău, Blaine. A trebuit să utilizezi forța ca să ajungi la generatorul de Câmp al rebelilor. Ai pierdut o companie de pușcași marini.

— Da, amirale.

Soldați rebeli fanatici apăraseră centrala generatorului și lupta fusese cruntă.

— Ce dracu' căutai într-o acțiune pe sol? Cziller ți-a încredințat comanda crucișătorului capturat, ca să escortezi nava noastră. Ai primit ordin să lansezi desant?

— Nu, amirale.

— Consideri probabil că aristocrația nu-i obligată să se supună disciplinei militare?

— Nici vorbă.

— Apoi, acordul pe care l-ai stabilit cu liderul rebelilor. Cum se numea? – Amiralul privi raportul. – Stone, Jonas Stone. Imunitate față de arestare... Recăpătarea bunurilor... La naiba, locotenente, crezi că toți ofițerii sunt autorizați să încheie acorduri cu persoanele implicate în rebeliuni? Sau deții un rang diplomatic de care eu n-am habar?

— Nu dețin nici un rang diplomatic, amirale.

Rod își încleștа dinții ca să nu răcnească. „S-o ia dracu' de tradiție militară", se gândi. „La urma urmelor, eu am câștigat blestematul ăsta de război!"

— Atunci ai vreo explicație?

— Da, amirale.

— Te ascult.

Cu mușchii gâtului gata să plesnească de încordare, tânărul începu:

— În timp ce mă aflam la comanda navei capturate, *Defiant*, am primit un mesaj din partea orașului rebel. În momentul acela, câmpul Langston al orașului era intact, căpitanul Cziller aflat la bordul lui *MacArthur* se războia cu sateliții defensivi ai planetei, iar grosul flotei se angajase în luptă cu forțele rebele. Mesajul era semnat de un lider

rebel, Stone, care promitea că va accepta intrarea forțelor imperiale în oraș, cu condiția obținerii imunității sale și a recăpătării bunurilor personale. A acordat un răgaz de o oră și a insistat ca un membru al aristocrației să-i fie garant. Dacă oferta era reală, războiul ar fi luat sfârșit în clipa când pușcașii pătrundeau în centrala generatorului de Câmp. Nu exista posibilitatea consultării cu o autoritate, de aceea am condus personal forța de desant și i-am garantat lui Stone cu cuvântul meu de onoare.

Plekhanov se încruntă.

— Cuvântul tău de onoare... În calitate de lord Blaine, nu de ofițer al Marinei.

— Era singura variantă în care accepta să trateze.

— Am înțeles...

Amiralul căzu pe gânduri. Dacă anula promisiunea lui Blaine, cariera acestuia era terminată în Marină, în guvern, peste tot. Pe de altă parte, el trebuia să explice situația înaintea Consiliului Militar.

— Ce te-a făcut să crezi că Stone spunea adevărul?

— Mesajul fusese transmis în cod imperial și era contrasemnat de un ofițer de informații al Marinei.

— Așa că ți-ai riscat nava...

— Având posibilitatea de a încheia războiul fără să distrugem planeta. Da, amirale! Aș dori să atrag atenția că mesajul lui Stone oferea detalii despre lagărul orașului, în care erau închiși ofițeri și cetățeni imperiali.

— Mda. – Plekhanov ridică brusc brațul cu un gest de iritare. – Bine! N-am nevoie de trădători, nici chiar de cei care ne ajută. Îți voi onora totuși cuvântul pe care l-ai dat, iar pentru asta îți voi aproba în mod oficial acțiunea. Asta *nu* înseamnă că-mi face plăcere, Blaine! A fost o tâmpenie.

„Încununată de succes", completă Rod în gând. Continuă să păstreze poziția de drepți, însă simți că ghemul din stomac îi dispăruse.

— Și tatăl tău se arunca în acțiuni riscante și idioate, mârâi amiralul. Pe Tanith am fost cât p-aci să murim amândoi. E realmente de mirare că familia ta a supraviețuit timp de unsprezece marchizi, și va fi o surpriză de proporții dacă tu vei ajunge al doisprezecelea. Bine, ia loc!

— Mulțumesc, amirale, rosti Rod sec cu glas rece, dar politicos.

Chipul lui Plekhanov se destinse.

— Ți-am spus vreodată că tatăl tău mi-a fost comandant pe Tanith? întrebă el.

— Nu, mi-a spus-o el.

Vocea tânărului rămânea lipsită de căldură.

— În plus, mi-a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată în Marină. Relațiile lui mi-au adus postul ăsta și el mi-a cerut să te aduc sub comanda mea.

— Da, amirale.

„Știam asta, iar acum mă-ntreb de ce a dorit-o tata."

— Ai dori să mă-ntrebi cum m-aș fi așteptat să procedezi, nu-i așa, locotenente?

— Da, tresări Rod surprins.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă oferta aceea *nu* ar fi fost adevărată, ci o cursă?

— Rebelii mi-ar fi putut distruge forța.

— Exact, încuviință Plekhanov cu o voce de oțel. Ai apreciat totuși că merita să riști, deoarece aveai ocazia să pui capăt războiului, cu puține pierderi de ambele părți. Așa-i?

— Da, amirale.

— Dar dacă pușcașii ar fi fost uciși, ce ar mai fi putut face flota mea? Iovi amiralul cu ambii pumni în masă. Atunci n-aș mai fi avut alternativă! Fiecare săptămână de staționare a flotei aici înseamnă o șansă suplimentară pentru rebeli să ne atace una dintre planete! N-aș mai fi avut timp să solicit alt transportor de trupe. Dacă ai fi pierdut forța de desant, aș fi bombardat planeta și aș fi readus-o la epoca de piatră, Blaine! Indiferent dacă ești sau nu aristocrat, să *nu* mai pui niciodată pe nimeni într-o asemenea situație! Ai înțeles?

— Da, amirale.

„Are dreptate, totuși... Ce șanse ar fi avut pușcașii, dacă generatorul Langston al orașului ar fi rămas intact?" Rod se gârbovi. Ceva... Trebuia să fi făcut ceva. Dar ce?

— Până la urmă, s-a terminat cu bine, continuă rece Plekhanov. Poate c-ai avut dreptate, poate că nu. Dar dacă mai procedezi vreodată în felul acesta, te îndepărtez de la comandă. Ai înțeles? – Examină conținutul unui dosar. – *MacArthur* este gata de ieșire în spațiu?

— Poftim?

Întrebarea fusese rostită pe același ton de amenințare și Rod avu nevoie de un moment ca să-și dea seama despre ce fusese vorba.

— Da, poate ieși în spațiu, dar nu poate să lupte. În plus, n-aș recomanda un drum lung fără o reechipare prealabilă.

În ora tumultuoasă pe care o petrecuse la bordul navei, Rod desfășurase o inspecție amănunțită – de aceea nu apucase să se bărbierească. Acum încremenise într-o poziție inconfortabilă și se întreba despre ce era vorba. Căpitanul lui *MacArthur* rămăsese lângă fereastră, neîndoios ascultând, dar fără să scoată un cuvânt. De ce nu-l întrebase amiralul pe *el*?

— Bruno, rosti brusc Plekhanov, tu ești comandantul flotei. Să-ți aud recomandarea.

Bruno Cziller se întoarse de la fereastră. Rod tresări surprins; bărbatul nu mai purta miniatura de argint a lui *MacArthur*, care anunța că el era căpitanul navei. Pe piept îi sclipea cometa și flama solară a Statului-major, iar pe umeri purta tresele late de viceamiral.

— Salut, locotenente, rosti Cziller pe un ton oficial, apoi îi oferi surâsul strâmb pentru care era celebru pe *MacArthur*. Din profil, cel puțin, îmi pari în formă. Ai petrecut o oră la bord. Ce avarii ai descoperit?

Derutat, Rod raportă starea navei și reparațiile pe care le ordonase. Cziller încuviință, puse câteva întrebări, apoi încheie:

— În concluzie, apreciezi că poate ieși în spațiu, dar nu-i combatantă?

— Da, viceamirale. Oricum, nu poate face față unei nave de mâna întâi.

— Perfect adevărat. Amirale, îl recomand pe locotenentul-major Blaine pentru avansare. *MacArthur* îi poate fi încredințată pentru reechipare pe Noua Scoție, de unde va pleca spre Capitală. O poate îmbarca pe nepoata senatorului Fowler.

Să-i dea comanda lui *MacArthur*? Rod auzi cuvintele ca prin vis. Se temea să le creadă, totuși aceea era ocazia să-i arate lui Plekhanov, și nu numai lui, de ce era în stare.

— E tânăr, mormăi Plekhanov, și n-ar trebui să i se îngăduie să păstreze nava asta pentru comandă. Totuși, probabil că-i soluția cea mai bună. Mergând spre Sparta via Noua Caledonie, nu poate intra în prea multe belele. E a ta, căpitane.

Rod rămase tăcut și amiralul lătră spre el:

—Blaine, ai fost promovat căpitan și comandant al lui *MacArthur*! Peste o jumătate de oră, vei primi ordinul de promovare.

Cziller rânji strâmb.

— Zi ceva, sugeră el.

— Mulțumesc, amirale. Am... am crezut că n-ai fost de acord cu acțiunile mele.

— Nici acum nu știu sigur dacă le aprob. Dacă aș fi avut de ales, ai fi fost secundul altuia. Probabil că vei ajunge un bun marchiz, însă n-ai temperament pentru Marină. Oricum, bănuiesc că nu contează – nu te așteaptă cariera militară.

— Am renunțat la ideea asta, rosti prudent tânărul.

Suferea și acum în adâncul sufletului. Uriașul George, care de la doisprezece ani își umpluse camera cu haltere și gantere și care avusese fizicul unui culturist înainte de a fi împlinit șaisprezece ani...

fratele lui, George, murise într-o bătălie, undeva prin întinderea Imperiului. Ori de câte ori Rod se gândea la propriul lui viitor sau la cei de acasă, amintirea fratelui îi fulgera ca un pumnal prin inimă. Mort... George?

George ar fi trebuit să moștenească proprietățile și titlurile nobiliare. Rod nu-și dorise decât o carieră militară și posibilitatea ca, la un moment dat, să ajungă Mare Amiral. Acum, după nici zece ani, va trebui să ocupe un loc în Parlament.

— Vei avea doi pasageri, spuse Cziller. Pe unul l-ai cunoscut deja. Lady Sandra Bright Fowler, nepoata senatorului Fowler.

— Da. N-o văzusem de mulți ani, dar unchiul ei cinează frecvent la Curtea Crucis... apoi am găsit-o în lagăr. În ce stare se află?

— Nu foarte bună, răspunse Cziller și surâsul îi dispăru. O trimitem acasă și nu e nevoie să-ți atrag atenția că trebuie s-o tratezi cu toată grija. Te va însoți până la Noua Scoție și, dacă dorește, până la Capitală. Opțiunea îi aparține. Celălalt pasager reprezintă însă o cu totul altă problemă...

Rod îl privi atent. Cziller se uită spre Plekhanov, care încuviință din cap.

— Comerciantul Horace Hussein Bury, magnat, președinte al Consiliului Autoneticilor Imperiali și deținând o funcție importantă în Asociația Comercianților Imperiali. Va rămâne cu tine până la Sparta, și subliniez că *va rămâne* la bordul navei, ai înțeles?

— Nu tocmai.

Plekhanov pufni.

— Cziller a fost destul de limpede. Bănuim că Bury s-a aflat înapoia rebeliunii, totuși nu există mărturii suficiente ca să fie pus în detenție preventivă. El va face apel pe lângă împărat. Perfect – îl trimitem pe Sparta să facă apel. Dar cu cine să-l trimit? Bury este un individ care jonglează cu milioanele, ba chiar cu sume mai mari. Câți oameni vor refuza o întreagă planetă oferită ca mită? Bury ar putea propune așa ceva.

— Eu... aș refuza, amirale.

— Și nu mă privi așa! Nu mi-am acuzat de corupție ofițerii. Totuși, realitatea rămâne că ești mai bogat decât Bury. Nu te poate nici măcar *ispiti*. Este, de altfel, principalul motiv pentru care îți ofer comanda lui *MacArthur*: ca să nu-ți faci griji din cauza amicului nostru cel bogat.

— Am înțeles. Oricum, mulțumesc, amirale.

„Și o *să-ți arăt* că n-ai greșit!"

Plekhanov încuviință din cap, parcă citindu-i gândurile.

— S-ar putea să fi ajuns un bun ofițer de Marină. Asta-i șansa ta. Am nevoie de Cziller, ca să mă ajute în guvernarea planetei. Rebelii l-au ucis pe guvernatorul general.

— L-au ucis pe Haruna? repetă uluit Rod. Și-l amintea pe bătrânul gentleman, trecut binișor de o sută de ani atunci când îi vizitase... Era un prieten vechi al tatei.

— Nu l-au ucis doar pe el, ci pe mai mulți, și le-au înșiruit capetele în jurul Palatului. Cineva a considerat că în felul ăsta oamenii vor fi convinși să lupte mai mult. Să le fie frică să ni se predea. Ei bine, acum au destule motive de teamă. Ai încheiat un acord cu Stone, nu? Mai existau și alte clauze?

— Da. Acordul este anulat, dacă el refuză să coopereze cu serviciul nostru de informații. Trebuie să dezvăluie numele tuturor conspiratorilor.

Plekhanov privi semnificativ spre Cziller.

— Pune-ți oamenii să lucreze în direcția asta, Bruno. E un punct de plecare. În regulă, Blaine, termină reparațiile și dă-i drumul! – Se ridică, semnalând încheierea întrevederii. – Vei avea multe de făcut, căpitane. Treci la treabă!

2. PASAGERII

Horace Hussein Chamoun al Shamlan Bury indică ultimele articole pe care urma să le ia cu el și le făcu semn servitorilor să plece. Știa că aveau să aștepte în afara apartamentului, gata să împartă între ei averile pe care le lăsa în urmă, totuși îl distra să-i țină în suspans. Aveau să fie cu atât mai încântați de fiorii jafului.

După ce încăperea se goli, își umplu o cupă mare cu vin. Băutura era de calitate îndoielnică, adusă prin contrabandă după începutul blocadei, însă de-abia sesiză acest amănunt. Pe Levant, alcoolul era interzis în mod oficial, ceea ce însemna că nenumărații vânzători strecurau orice poșirci, chiar și clienților bogați, așa cum era familia Bury. Horace nu apucase niciodată să-și dezvolte gustul pentru băuturi scumpe. Le cumpăra pentru a-și demonstra bogăția și pentru a-și face oaspeții să se simtă bine, dar el se mulțumea cu orice. Desigur, cafelele reprezentau cu totul altceva.

Bury era un bărbat scund, ca majoritatea celor de pe Levant, cu chip oacheș și nas proeminent, cu ochi negri, arzători, și trăsături pronunțate, gesturi iuți și un temperament violent pe care doar asociații cei mai apropiați l-ar fi bănuit. Rămas singur, își îngădui un rictus de nemulțumire. Pe birou se găsea un mesaj politicos și oficial din partea amiralului Plekhanov, care-l invita să părăsească Noul Chicago și-și exprima regretul că nu exista posibilitatea de a călători cu o navă de transport civilă. Marina era suspicioasă și Bury simți un val înghețat de furie, amenințând să-l copleșească în ciuda alcoolului. La exterior rămăsese însă calm, și se așeză la birou, analizând situația.

Ce dovezi avea Marina împotriva lui? Existau, desigur, suspiciuni ale serviciului de informații, dar nici o certitudine. Marina îi urâse dintotdeauna pe comercianții imperiali, pentru că – așa credea Bury – unii ofițeri erau evrei și toți evreii îi urau pe levantini. Totuși, Marina nu putea deține dovezi concrete, pentru că altfel nu l-ar mai fi îmbarcat în *MacArthur* în calitate de pasager, ci în lanțuri. Ceea ce însemna că Jonas Stone nu suflase până acum nici nu cuvânt.

Era și cazul să tacă chitic. Bury îi plătise o primă tranșă de o sută de mii de coroane, totuși nu se încredea deloc în el; cu două seri în urmă,

discutase cu niște indivizi rău famați de pe Kosciuko Street, le achitase cincizeci de mii de coroane și n-ar fi trebuit să treacă mult până ce Stone avea să amuțească pentru totdeauna. În mormânt n-avea decât să divulge câte secrete dorea.

„A mai rămas ceva de aranjat?" se întrebă Bury. „Nu. Ce va fi va fi, slavă lui Allah..." Se strâmbă din nou. Obișnuia să gândească în mod frecvent și firesc în felul acela și se detesta pentru superstiții. Pe Allah n-avea decât să-l slăvească tatăl său; norocul îl ajuta pe cel care nu lăsa nimic la voia întâmplării... iar la vârsta lui de nouăzeci de ani standard, lăsase câteva lucruri nepuse la punct.

Imperiul ajunsese pe Levant la zece ani după nașterea lui Horace și, inițial, influența sa fusese minoră. Pe vremea aceea, politica imperială era alta și planeta se afiliase Imperiului având un statut aproape egal cu cel al unor lumi mult mai avansate. Destul de repede, tatăl lui Horace înțelesese că imperialii puteau fi făcuți să plătească. Ajungând printre cei folosiți de Imperiu pentru guvernarea planetei, el acumulase bogății imense; vânduse audiențe la guvernator și decizii judecătorești, la fel cum ar fi făcut cu verzele în piață, dar întotdeauna atent, întotdeauna lăsându-i pe alții să înfrunte mânia funcționarilor inflexibili din serviciul imperial.

Tatăl lui Horace fusese precaut în privința investițiilor și-și folosise influența pentru ca Horace Hussein să fie educat pe Sparta. Ba chiar îl botezase cu un nume sugerat de un ofițer imperial al Marinei; abia mult mai târziu, aveau să afle că „Horace" nu era defel obișnuit în Imperiu, ci dimpotrivă, un nume luat adesea în derâdere.

Bury îngropă în alt pocal de vin amintirea zilelor de școală de pe Capitală. Atunci aflase adevărul în legătură cu numele său! Iar apoi investise banii tatălui și pe ai săi. Horace Bury nu era deloc o persoană de care să-ți îngădui să râzi. După treizeci de ani, agenții lui dăduseră de urma ofițerului care-l botezase în felul acela. Înregistrarea agoniei individului era pitită în casa de pe Levant. El râsese la urmă, și râsese mai bine.

Acum îi cumpăra și-i vindea pe cei care râdeau de el, așa cum cumpăra voturi în Parlament sau nave, așa cum fusese cât pe aici să cumpere Noul Chicago. Pe barba Profetului, – la naiba! – , să fie al dracului, dacă n-avea să pună mâna pe planetă în cele din urmă. Controlul asupra ei ar fi oferit familiei sale influență dincolo de Coalsack, unde puterea Imperiului era redusă și unde noi planete se descopereau lunar. Un om putea face... orice!

Visatul cu ochii deschiși îi fusese de ajutor. Își chemă acum asistenții, cel care avea să-i protejeze afacerile aici și Nabil, care urma să-l

însoțească în calitate de valet pe *MacArthur*. Mai mărunțel decât Horace, Nabil părea mai tânăr decât era în realitate, avea un chip de nevăstuică ce putea fi deghizat într-o mulțime de feluri și deprinsese tehnicile de folosire a pumnalului și otrăvii de pe zece planete. Horace Hussein Bury rânji. Așadar, imperialii aveau să-l țină prizonier pe una dintre navele lor militare? Puteau s-o facă, atâta vreme cât nu existau nave spre Levant. Când însă avea să ajungă într-un port cu trafic intens, ei urmau să afle cât de dificil era s-o facă.

***

Rod nu părăsi nava timp de trei zile. Trebuiau făcute o mulțime de reparații și de înlocuiri, începând cu rezervoarele fisurate și terminând cu subansamblele pur și simplu distruse. Piesele de schimb erau puține și echipajul lui *MacArthur* petrecu destule ore în spațiu, demontând navele de război ale Uniunii, aflate pe orbita Noului Chicago.

Încetișor, *MacArthur* fu readusă în starea de a fi aptă de luptă. Rod lucra cu locotenentul-major Jack Cargill, actualul secund, și Jock Sinclair, inginerul-șef. Ca majoritatea inginerilor, Sinclair provenea de pe Noua Scoție, iar accentul lui puternic era specific scoțienilor, oriunde s-ar fi aflat aceștia în spațiu. Cumva, ei îl păstraseră ca pe un simbol al mândriei în timpul Războaielor Secesiunii, chiar și pe planetele unde limba gaelică era moartă. În sinea sa, Rod suspecta că scoțienii o studiau în timpul liber, ca să poată vorbi între ei fără a fi înțeleși de restul oamenilor.

Uriașele plăci de blindaj desprinse de pe navele militare ale Uniunii fuseseră montate și sudate pe exteriorul lui *MacArthur*. Sinclair reușise adevărate minuni de improvizație, adaptând echipamente de pe Noul Chicago, până ce construise un ansamblu din componente originale și piese de schimb care nu mai aducea deloc cu planurile inițiale ale navei. Ofițerii de cart lucrau nopțile cu calculatorul central, încercând să-i descrie și să-i explice modificările.

Cargill și Sinclair fuseseră pe punctul de a se lua la bătaie din cauza unei adaptări; inginerul susținuse că prioritatea o reprezenta pregătirea navei pentru deplasare, în vreme ce secundul insistase că el n-ar fi putut niciodată dirija reparațiile sistemelor de luptă, fiindcă nici Domnul însuși nu mai știa ce se făcuse în navă.

— Nu vreau s-aud asemenea blasfemii, spunea Sinclair când apăruse Rod. Nu-i de ajuns că *eu* dau în brânci ca să iasă lucrurile bine?

— Bucătar-șef îți mai lipsește să fii, maniacule! Azi dimineață, nu s-a putut face cafea, fiindcă unul dintre oamenii tăi a demontat încălzitorul cu microunde. Eu te rog să-l aduci înapoi...

— O să-l demontez de pe rezervorul 3, atunci când o să-mi faci rost de piese de schimb pentru pompa pe care o înlocuiește. Nu-nțeleg de ce nu ești mulțumit. Nava poate lupta din nou. Sau pentru tine cafeaua este mai importantă?

Cargill inspirase adânc, apoi vorbise cu tonul pe care-l folosești cu un copil:

— Nava poate lupta, până când cineva face o gaură în ea. Atunci, trebuie reparată. Să presupunem că trebuie să repar asta – puse mâna pe ceva despre care Rod bănuia că era un adsorbitor-convertizor de aer. Porcăria asta pare acum pe jumătate topită. De unde să știu eu ce anume e stricat? Sau dacă e stricat? Să presupunem...

— Omule, n-ai avea probleme dacă nu te-ai încurca...

În clipa aceea, Rod apreciase că ar fi fost momentul să-și facă anunțată prezența. Îl trimisese pe inginerul-șef într-un capăt al navei și pe Cargill în celălalt. Disputa lor oricum nu putea fi soluționată până ce *MacArthur* nu era complet reechipată în docurile de pe Noua Scoție.

Rod petrecuse o noapte în infirmerie, ca urmare a ordinelor medicului-șef. Ieșise cu brațul imobilizat într-un bandaj fix enorm, care aducea cu o pernă grefată pe corpul său. În următoarele zile, fusese într-o permanentă stare de iritare și atenție maximă, și nimeni nu cutezase să chicotească în prezența lui.

În a treia zi de la preluarea comenzii, tânărul făcu inspecția navei. Orice activitate încetase și *MacArthur* trecuse în regimul de rotire automată, după care Blaine și Cargill o străbătură de la un capăt la celălalt.

Rod era ispitit să profite de anterioara lui experiență ca secund. Cunoștea toate colțișoarele în care vreun ofițer mai leneș putea face o treabă de mântuială. Era însă prima sa inspecție, pe navă de-abia se terminaseră de reparat avariile căpătate în luptă, iar Cargill era prea conștiincios ca să tolereze ceva ce nu era pus la punct. Rod se plimbă relaxat, controlând principalele echipamente și lăsându-l pe secund să-l conducă. În același timp, decise în sinea lui că nu trebuia să îngăduie ca genul acela de inspecție să se transforme într-o rutină. Cu prima ocazie, avea să parcurgă încă o dată nava, centimetru cu centimetru.

***

O companie de pușcași marini păzea portul spațial al Noului Chicago. După dezactivarea generatorului Langston al orașului, ostilitățile nu continuaseră. Ba chiar, majoritatea populației păruse să salute forțele imperiale cu o ușurare ce trăda epuizarea, mai convingătoare

decât paradele și aclamațiile. Totuși, revolta planetei constituise o surpriză teribilă pentru Imperiu și pe nimeni n-ar mai fi mirat reizbucnirea ei.

Acesta era motivul pentru care soldații înconjuraseră portul spațial și păzeau navele imperiale, iar Sally Fowler le simți ochii urmărind-o, pe când se îndrepta sub soarele arzător, însoțită de servitori, spre naveta care avea s-o ducă pe orbită. Căutăturile bărbaților n-o deranjau. Era nepoata senatorului Fowler și se obișnuise să fie privită cu luare aminte.

„E a naibii de frumoasă", își spuse unul dintre pușcași, „totuși prea-i încruntată. Aș fi crezut că-i fericită c-a scăpat din nenorocitul ăla de lagăr, însă nu pare s-o arate." Cu sudoarea prelingându-se în josul coastelor, soldatul nu se putu abține să nu gândească: „Nici măcar nu transpiră. Mai degrabă ai zice că-i o statuie de gheață."

Naveta era mare și doar o treime din locuri fuseseră ocupate. Sally zări doi bărbați scunzi și bruneți – Bury și valetul lui; nu exista nici o îndoială care dintre ei era stăpânul – și patru tineri ale căror expresii dovedeau teamă, surescitare și respect. Provincialismul Noului Chicago li se citea limpede în atitudini. Probabil noi recruți, bănui fata.

Se așeză pe ultimul rând de fotolii din spatele navetei. Nu avea chef de conversații. Adam și Annie o priviră îngrijorați, apoi ocupară locurile de vizavi. Ei știau.

— Bine că plecăm, zise Annie.

Sally nu-i răspunse. Ea una nu simțea absolut nimic.

Intrase în starea aceea din clipa în care pușcașii marini năvăliseră în lagăr. Avusese parte de mâncare bună, de o baie fierbinte și haine curate, plus de respectul celor din jur... totuși, absolut nimic n-o atinsese. Nu simțise nimic. Lunile de detenție îi distruseseră ceva din suflet. Poate pentru totdeauna, se gândea ea; oricum, nu se simțea afectată.

***

Când absolvise Universitatea imperială de pe Sparta, cu diplomă în antropologie, Sally Fowler își convinsese unchiul de necesitatea unei călătorii prin Imperiu, pentru a vizita provinciile nou cucerite și a le studia în mod direct culturile primitive. Putea chiar să scrie o carte.

— La urma urmelor, insistase ea, ce să învăț dacă rămân aici? De mine este nevoie dincolo de Coalsack.

Își imaginase revenirea ei triumfală, articolele publicate în revistele de specialitate, dobândirea unei statut de vârf în specialitatea aleasă – în nici un caz n-o atrăgea așteptarea pasivă a măritișului cu vreun tânăr

aristocrat. Desigur, intenționa să se mărite, dar numai după ce atingea o poziție în care să nu se bizuie exclusiv pe situația familială. Dorea să fie pe picioarele ei, să slujească Imperiul altfel decât zămislind fii care să moară în navele militare.

În mod surprinzător, unchiul ei fusese de acord. Dacă Sally s-ar fi priceput mai bine la oameni decât la materiile studiate în universitate, poate că ar fi înțeles și motivele acceptării bărbatului. Benjamin Bright Fowler, fratele mai mic al tatălui lui Sally, nu moștenise nimic, ci-și câștigase poziția de lider al Senatului pur și simplu prin calitățile personale – îndrăzneală și abilitate. Neavând copii, o privea pe Sally, singurul copil rămas în viață al fratelui său, ca pe propria sa fiică și văzuse destule fete a căror unică importanță o constituiau rudele și averea. Sally și o colegă de facultate plecaseră de pe Sparta însoțite de servitorii lui Sally, Adam și Annie, hotărâte să studieze culturile omenești primitive pe care Marina le descoperea întruna. Existau planete pe care nici o navă stelară nu le vizitase de peste trei sute de ani, iar războaiele le decimaseră în asemenea măsură populațiile încât multe ajunseseră din nou în stadiul de sălbăticie.

Cele două fete călătoreau spre una dintre aceste colonii primitive și poposiseră pe Noul Chicago, de unde trebuiau să ia altă cursă, când izbucnise revoluția. Dorothy, prietena lui Sally, nu fusese în oraș în ziua aceea și nu se mai auzise nimic despre ea. Garda Unită a Comitetului pentru Siguranța Publică o târâse pe Sally din camera de hotel, îi confiscase toate bunurile și o aruncase în lagăr.

În primele zile, nobilimea, funcționarii civili și foștii soldați imperiali făcuseră din lagăr un loc mai sigur decât străzile din Noul Chicago. Apoi însă, zi după zi, aristocrații și oficialitățile guvernamentale fuseseră scoși – și nu mai reveniseră niciodată –, iar în locul lor fuseseră aduși deținuți de drept comun. Adam și Annie reușiseră s-o găsească pe stăpâna lor, iar ceilalți ocupanți ai cortului ei erau cetățeni imperiali, nu infractori. Trecuseră zile, apoi săptămâni și în cele din urmă luni de întemnițare sub eterna noapte a câmpului Langston al orașului.

La început, fusese o aventură – terifiantă, neplăcută, însă nimic mai rău. Apoi rațiile fuseseră reduse, din nou reduse, și prizonierii începuseră să flămânzească. Spre sfârșit, ultimele semne de disciplină dispăruseră. Igiena sanitară nu mai fusese aplicată. Cadavre numai piele și os zăceau stivuite zile întregi lângă poartă, înainte de a fi ridicate de echipele de gropari.

Devenise un coșmar interminabil. Numele lui Sally Fowler fusese afișat la poartă, fiind căutată de Comitetul pentru Siguranța Publică. Ceilalți deținuți juraseră că fata murise și, deoarece gărzile pătrundeau

rareori în lagăr, ea scăpase de necunoscuta soartă care-i aşteptase pe alţi membri ai familiilor guvernante.

Pe măsură ce condiţiile de trai se înrăutăţiseră, Sally îşi descoperise o nouă putere interioară. Încercase să ofere un exemplu pentru ceilalţi din cort, care o priveau ca pe conducătoarea lor, Adam fiindu-i mâna dreaptă. Când Sally plângea, toţi erau îngroziţi. La douăzeci şi doi de ani, cu părul negru transformat într-o claie încâlcită, cu haine slinoase şi zdrenţuite, cu mâini murdare şi bătătorite, Sally nu se putea nici măcar prăbuşi într-un colţ ca să plângă în voie. Nu putea face altceva decât să îndure coşmarul.

În acel coşmar se infiltraseră zvonuri despre nave militare imperiale apărute pe cerul de deasupra cupolei întunecate... şi zvonuri potrivit cărora prizonierii urmau să fie măcelăriţi înainte ca trupele imperiale să pătrundă în oraş. Sally zâmbise şi se prefăcuse că nu credea că aşa ceva se putea întâmpla. Se prefăcuse? Un coşmar nu era real.

Apoi puşcaşii năvăliseră în lagăr, conduşi de un bărbat voinic şi acoperit de sânge, având manierele Curţii şi un braţ în bandulieră. Coşmarul se teminase şi Sally aşteptase să se trezească. Fusese îmbăiată, hrănită, îmbrăcată – de ce nu se trezea? Îşi simţea sufletul învelit într-un strat gros de vată.

Accelerația o apăsă în fotoliu. Umbrele din cabina navetei aveau contururi precise, parcă tăiate cu bisturiul. Recruţii din Noul Chicago se înghesuiau în faţa hublourilor, discutând animaţi; probabil că ieşiseră în spaţiu. Adam şi Annie continuau s-o urmărească îngrijoraţi. Când văzuseră întâia dată luminile Noului Chicago, cei doi servitori fuseseră durduliii, bine hrăniţi, dar acum pieile le atârnau pe feţele descărnate. Sally ştia că cei doi îi dăduseră prea mult din raţiile lor. În ciuda acestui fapt, păreau să fi traversat mult mai bine episodul detenţiei.

„Vreau să plâng", se gândi fata. „Trebuie să plâng. Pentru Dorothy... Mă aşteptam să fiu anunţată dintr-o clipă în alta că fusese găsită. Nimic..." Dorothy dispăruse din visul acela.

O voce anunţă ceva dintr-un difuzor, dar Sally nu se chinui să fie atentă.

Apoi greutatea îi părăsi corpul şi ea pluti uşor deasupra fotoliului.

Plutea!

Chiar aveau să-i dea drumul de acolo?

Se răsuci brusc spre hublou. Noul Chicago sclipea ca orice altă planetă terrană, cu tiparele ei specifice imposibil de descifrat. Oceane scânteietoare şi întinderi de uscat; toate nuanţele posibile de albastru, pătate pe alocuri de bulgării de un alb-îngheţat ai norilor. Se micşora. Pe măsură ce planeta devenea tot mai mică, fata continuă s-o privească,

dar își feri chipul de ceilalți. Nimeni nu trebuia să-i vadă căutătura ucigașă din ochi. În clipa aceea, ar fi putut porunci ca Noul Chicago să fie transformat într-un glob de piatră calcinată.

***

După inspecție, Rod conduse slujba religioasă din puntea-hangar. Tocmai terminaseră, când sublocotenentul de cart îi anunță că pasagerii soseau la bord. Tânărul privi echipajul îndreptându-se spre posturi. Atâta vreme cât nava n-avea să fie în stare de luptă, n-avea să le acorde duminici libere, indiferent de tradițiile Marinei. Trase cu urechea la pălăvrăgelile oamenilor care treceau pe lângă el, atent la orice nuanțe de animozitate. Nu distinse însă nimic de felul acesta, exceptând mormăielile la care se aștepta.

— Perfect, știu ce-i un pai, îi spunea Stoker Jackson tovarășului său. Înțeleg și cum îmi poate intra un pai în ochi. Dar cum naiba poate s-ajungă o *bârnă* acolo? Zi și tu, cum poate intra o bârnă în ochiul cuiva fără ca el să-și dea seama? Mi se pare din cale-afară...

— Ai perfectă dreptate. Ce-i aia „bârnă"?

— Cum ce-i aia „bârnă"? Aha, tu ești de pe Tăblie, uitasem... ei bine, o bârnă este un lemn tăiat... lemn... Adică dintr-un copac. Un copac *mare*, da' *mare* de tot...

Glasurile se îndepărtară și Rod reveni iute pe puntea de comandă. Dacă Sally Fowler ar fi fost singura lui pasageră, ar fi fost încântat s-o aștepte în puntea-hangar, dar dorea ca individul acela, Bury, să priceapă din capul locului ce fel de relație exista între ei. Nu trebuia să creadă că însuși căpitanul unei nave de război a Maiestății Sale își abandona postul ca să întâmpine un comerciant.

Pe display-urile punții de comandă, Rod privi naveta care se apropie și pătrunse în *MacArthur*, printre uriașele aripi rectangulare ale ușilor hangarului. Degetele sale rămaseră permanent în apropierea comutatorului intercomului. Asemenea operațiuni aveau întotdeauna un grad mare de risc.

***

Pasagerii fură așteptați de sublocotenentul Whitbread. Bury coborî primul, urmat de un omuleț brunet pe care comerciantul nu se sinchisi să-l prezinte. Ambii purtau veșminte acceptabile în spațiu: pantaloni bufanți, bine strânși la glezne, tunici cu centuri și buzunare închise cu fermoare sau benzi-arici. Bury părea furios. Își înjură servitorul și Whitbread îi înregistră atent comentariile, cu intenția de a le rula ulterior

pe calculator. Îi atribui comerciantului un sergent care să-l conducă la cabină, iar el rămase s-o aștepte pe lady Fowler. Văzuse fotografii ale fetei.

Bury fu cazat în cabina capelanului, iar Sally în cea a locotenentului-major; fata căpătase un spațiu mai mare pentru că urma să-l împartă cu Annie, subreta ei. Servitorii puteau dormi laolaltă cu membrii echipajului, nu însă și o femeie, chiar dacă era în vârstă, ca Annie. Bărbații care stau prea mult timp singuri în spațiu pot ajunge la noi criterii privind frumusețea; desigur, n-ar fi îndrăznit să tulbure nepoata unui senator, însă o cameristă era cu totul altceva. Cazarea era perfect logică și nimeni nu se putea plânge, deși cabina locotenentului-major se găsea lângă a căpitanului Blaine, în vreme ce a capelanului se afla la un nivel mai jos și cu trei batardouri spre pupa.

— Pasagerii s-au îmbarcat, căpitane, anunță Whitbread.

— Perfect. Toți se simt bine?

— Despre lady Fowler pot răspunde afirmativ. Comerciantul a fost cazat de sergentul Allot.

— Mi se pare firesc.

Rod se lăsă pe spate în fotoliu. Lady Sandra – nu, își aminti el, fata prefera să i se spună Sally – nu arătase prea grozav în cele câteva clipe cât o văzuse în lagăr. După cum vorbise Whitbread, se părea că-și mai revenise. Când o recunoscuse, ieșind dintr-un cort din lagăr, Rod ar fi vrut să intre în pământ de rușine. Era acoperit din cap până în picioare de sânge și murdărie... apoi Sally se apropiase. Pășea ca o lady de la Curte, însă era trasă la față, pe jumătate moartă de foame și cu ochii afundați în orbite. Cât despre ochii aceia... Erau complet inexpresivi. În sfârșit, avusese la dispoziție două săptămâni ca să-și revină, iar acum scăpa pentru totdeauna de Noul Chicago.

— Intenționezi s-o familiarizezi pe lady Fowler cu cușetele de accelerație? îl întrebă pe Whitbread.

— Da, căpitane. „Și cu cele de antrenament în condiții de imponderabilitate", adăugă sublocotenentul în gând.

Rod îl privi amuzat. Nu-i venea deloc greu să-i citească intențiile. Ei bine, îl putea lăsa să spere; rangul avea privilegiile sale. În plus, el o cunoștea pe fată, o întâlnise prima dată pe când ea avea zece ani.

— Mesaj de la Palatul Guvernamental, anunță ofițerul de cart.

— Salut, Blaine! vorbi vesel și nepăsător Cziller. Gata de plecare?

Comandantul flotei stătea tolănit în scaunul din fața unui birou, pufăind dintr-o pipă enormă.

— Gata, viceamirale.

Rod fu pe punctul să mai adauge ceva, dar se opri în ultima clipă.

— Pasagerii s-au instalat cu bine?

Tânărul ar fi fost gata să jure că fostul lui căpitan îl lua peste picior.

— Da.

— Și echipajul? Nici o nemulțumire?

— Știi foarte bine... Ne vom descurca.

Rod își stăvili din nou iritarea. Era greu să fie mânios pe Cziller; la urma urmelor, grație lui obținuse comanda navei, totuși îl scotea din sărite!

— Nu suntem supraaglomerați, dar vom face față.

— Uite ce-i, Blaine. Nu ți-am luat oamenii ăia doar de amorul artei. Pur și simplu, n-avem suficient personal ca să guvernăm aici, iar tu o să-ți completezi echipajul cu mult înaintea noastră. Îți trimit douăzeci de recruți, localnici tineri, care cred că vor fi încântați în spațiu. Cine știe, poate că așa va fi. Cel puțin în cazul meu, așa s-a întâmplat.

Boboci cu caș la gură, care n-aveau habar de nimic și cărora trebuia să li se explice absolut totul – deși sergenții aveau să se ocupe de ei. Douăzeci de oameni puteau fi utili. Rod se simți ceva mai bine.

Cziller răsfoi niște hârtii de pe birou.

— O să-ți trimit și două grupe de pușcași, deși mă-ndoiesc că vei găsi inamici cu care să te lupți pe Noua Scoție.

— Bine. Mulțumesc că i-ați lăsat pe Whitbread și Staley.

Cu excepția celor doi amintiți, Cziller și Plekhanov îi luaseră toți ofițerii de la bord, plus o mulțime de sergenți. Lăsaseră totuși oamenii cei mai buni, suficienți ca număr pentru asigurarea continuității. Nava era funcțională, deși unele magazii arătau de parcă fusese înfrântă în luptă.

— Cu plăcere! E o navă bună, Blaine. Probabil că Amiralitatea nu-ți va îngădui să păstrezi comanda ei, dar... cine știe. *Eu* unul trebuie să guvernez o planetă cu mâinile goale. N-avem nici măcar bani! Doar bancnotele provizorii tipărite de republicani! Rebelii au confiscat toate coroanele imperiale și le-au înlocuit cu hârtii. Cum naiba o să băgăm în circulație bani adevărați?

În calitate de căpitan, Rod avea practic același rang cu Cziller. Funcția de viceamiral a acestuia era valabilă numai pentru răstimpul cât ocupa postul respectiv, astfel încât căpitanii cu vechime mai mare decât Cziller trebuiau să-i asculte ordinele în calitate de comandant al Flotei. Promovarea lui Blaine la rang de căpitan trebuia însă validată de un consiliu special al Marinei, iar el era prea tânăr pentru funcția cu pricina. Poate că peste șase săptămâni avea să redevină secund.

— O ultimă problemă, urmă Cziller. Tocmai am spus că pe planetă nu există bani, totuși afirmația nu-i chiar adevărată. Avem aici câțiva

oameni *foarte* bogați. Unul dintre ei este Jonas Stone, cel care i-a lăsat pe pușcașii tăi să pătrundă în oraș. El spune că și-a putut ascunde banii de rebeli. La urma urmelor, de ce să nu fie adevărat? A fost unul dintre ei. Am dat însă de urma un miner obișnuit, beat mort, având asupra lui o adevărată avere în coroane imperiale. N-a vrut să ne spună de unde are banii, dar bănuim că i-a căpătat de la Bury.

— Am înțeles.

— Așa că fii cu ochii pe el! Asta-i tot. Peste o oră, recruții și pușcașii vor sosi la bord. – Cziller își consultă minicompul și precizează: – Mai exact, peste patruzeci și trei de minute. Imediat după aceea, puteți pleca. – Începu să-și umple pipa. – Salută-l din partea mea pe MacPherson de la Docuri și ține minte un lucru: dacă reparațiile se prelungesc, și așa se va întâmpla, nu te-apuca să trimiți rapoarte Amiralității. N-o să faci altceva decât să-l înfurii pe MacPherson. Ceea ce mi se pare firesc. Mai bine, adu-l la bord și bea whisky cu el. N-o să-i poți face față, dar faptul c-o să-ncerci o să aibă mai mult succes decât un raport.

— Am înțeles, încuviință tânărul șovăind.

Brusc, își dădu seama cât de nepregătit era s-o comande pe *MacArthur*. Se pricepea la detaliile tehnice, poate chiar mai bine decât Cziller, însă existau zeci de șiretlicuri ce nu puteau fi deprinse decât prin experiență. Probabil că Cziller îi citise gândurile. Era un talent pe care toți subordonații lui i-l bănuiseră.

— Relaxează-te, căpitane! Nu te vor înlocui înainte de a ajunge la Capitală, și până atunci vei fi avut destule ore la comandă. În plus, nu-ți pierde vremea tocind pentru examenul de căpitan; n-o să te ajute cu nimic. – Bărbatul pufăi din pipa gigantică și lăsă un fuior gros de fum să i se strecoare printre buze. – Ai destulă treabă de făcut și nu te mai reține. Când vei ajunge însă la Noua Scoție, găsește-ți timp și uită-te spre Coalsack. Puține imagini din galaxie o pot egala pe asta. Unii o numesc Chipul Domnului.

Fața lui Cziller dispăru și parcă doar surâsul lui strâmb, precum al pisicii Cheshire, rămase pe ecran.

3. MASA DE GALĂ

MacArthur se îndepărtă de Noul Chicago cu accelerația constantă de 1 *g*. Toți membrii echipajului se străduiau să se adapteze orientării; pe orbită, *MacArthur* se rotise în jurul propriei sale axe și „jos" fusese spre periferia navei, pe când acum, în timpul zborului, „sus" era spre înainte. Spre deosebire de navele comerciale, care parcurgeau pe baza inerției distanțe lungi de la planetele interioare ale unui sistem solar până la punctele de Salt Alderson, navele militare obișnuiau să accelereze întruna.

După două zile de la plecarea de lângă Noul Chicago, Rod oferi o masă de gală.

Fură aduse fețe de masă din damasc și sfeșnice, veselă din argint masiv și pahare de cristal gravat, produse de artizani iscusiți de pe șase planete; bogățiile nu-i aparțineau lui Blaine, ci erau proprietatea navei. Mobilierul fusese deja demontat de pe pereții exteriori, unde fusese fixat în timpul rotației în jurul propriei axe, și reamplasat pe peretele pupa – cu excepția uriașei mese rotative, care fusese retrasă în ceea ce acum era peretele cilindric al salonului.

Masa o șocase pe Sally. Fata o zărise cu două zile în urmă, pe când *MacArthur* avea încă mișcarea de rotație, iar peretele exterior era o podea, desigur curbă. Acum, Rod îi văzu expresia de ușurare, când intră în salon pe scăriță.

Simți același lucru și în cazul lui Bury, care era afabil, extrem de relaxat și, în mod vizibil, se simțea excelent. Rod decise că comerciantul petrecuse destul timp în spațiu. Poate chiar mai mult decât el însuși.

Era prima ocazie în care căpitanul își întâlnea pasagerii în mod oficial. Așezându-se în capul mesei și privindu-i pe stewarzii în uniforme imaculate care aduceau primul fel, Rod își stăpâni un surâs. *MacArthur* avea de toate, mai puțin alimente de calitate.

— Mă tem că mâncarea nu-i pe măsura pregătirilor, i se adresă lui Sally. Să vedem ce ne așteaptă.

Kelley și stewarzii discutaseră toată după-amiaza cu bucătarul-șef, însă tânărul nu se aștepta la mare lucru.

Bineînțeles, cantitatea nu constituia o problemă, însă rațiile erau cazone: bioplast, fripturi de alge, porumb de pe Noul Washington. Pe Noul Chicago, Rod nu avusese timp să se aprovizioneze, iar propriile sale resurse fuseseră distruse în timpul bătăliei cu defensivele planetare ale rebelilor. Desigur, Cziller luase din navă bunurile sale, ca și pe vechiul bucătar-șef și pe unul dintre tunari, care-i servea ca bucătar personal.

Fu adus primul fel de mâncare, un platou enorm cu un capac masiv care părea din aur bătut. Pe perimetrul lui se urmăreau dragoni de aur, deasupra cărora pluteau, încurajatoare, hexagrame norocoase din *I Ching*. Lucrate pe Xanadu, platoul și capacul echivalau ca preț cu una dintre navetele lui *MacArthur*. Tunarul Kelley stătea înapoia lui Rod, autoritar, în uniformă albă și eșarfă stacojie, imagine a unui majordom perfect. Era greu să-l recunoști ca fiind cel care-i putea aduce pe noii recruți în stare de leșin, răstindu-se la ei, sergentul care-i condusese pe pușcașii navei în confruntarea cu Garda Unită. Cu un gest îndelung practicat, Kelley înălță capacul.

— Minunat! exclamă Sally.

Dacă fusese doar politicoasă, o făcuse cu pricepere și Kelley străluci de încântare. Pe platou se afla o reproducere a lui *MacArthur* și a fortăreței acoperite de cupolă neagră împotriva căreia luptase, cu fiecare detaliu sculptat cu mai multă grijă decât un obiect de artă din palatul imperial. Celelalte feluri erau similare, astfel încât, chiar dacă ascundeau prăjituri din alge și alte umpluturi jalnice, efectul era de banchet. Rod izbuti să-și ascundă îngrijorarea și se lăsă cuprins de atmosfera generală destinsă.

— Ce intenționezi să faci în continuare, lady? se interesă Sinclair. Ai mai fost până acum pe Noua Scoție?

— Nu, locotenente, intenționasem să călătoresc exclusiv în scop profesional. Planeta dumitale natală n-ar fi fost încântată de vizita mea, nu-i așa?

Tânăra surâse, dar înapoia ochilor ei continuau să se întindă ani-lumină de neant.

— De ce crezi că n-am fi fost încântați? Nu cred că ar există un loc din Imperiu care să nu se simtă onorat.

— Mulțumesc... totuși, eu sunt o antropoloagă specializată în culturi primitive. Noua Scoție nu poate fi așa ceva...

Accentul lui Sinclair îi trezise o undă de interes profesional. Chiar așa se vorbea în Noua Scoție? Bărbatul părea desprins dintr-o operă de ficțiune de dinaintea Imperiului. Toate aceste gânduri îi trecură prin minte, însă evită privirea inginerului; putea simți mândria lui sensibilă.

— Bine zis, aplaudă Bury. În ultimul timp, am întâlnit tot mai mulți antropologi. Să asistăm oare la o renaștere a profesiunii?

— Da. Păcat că n-am fost atât de mulți și înainte... Am distrus tot ceea ce era bun în multe locuri pe care le-am înglobat în Imperiu. Sper să nu mai comitem niciodată greșelile respective.

— Mie mi se pare că, observă Rod, chiar dacă n-ar fi existat nici un fel de probleme, trebuie să fie destul de șocant să fii integrat pe neașteptate în Imperiu, indiferent dacă o dorești sau nu. Poate că ar fi trebuit să rămâi pe Noul Chicago. Comandantul Cziller spunea că are probleme cu guvernarea planetei.

— Nu puteam. – Sally privi încruntată în farfurie, apoi se sili să zâmbească și ridică ochii. – Prima noastră regulă este că trebuie să fim prietenoși cu oamenii pe care-i studiem. Iar eu urăsc locul acela, adăugă ea cu o sinceritate veninoasă.

Sentimentul fu resimțit clar de toți comesenii. Oricum, până și ura era mai bună decât... inexpresivitatea.

— Mda, aprobă Sinclair. Oricine l-ar urî, dacă ar fi fost închis atâtea luni în lagăr.

— Nu numai atât, locotenente. Acolo a dispărut Dorothy, fata cu care venisem pe planetă. Pur și simplu a... dispărut. – Se lăsă o tăcere prelungă și Sally se simți stânjenită. – Vă rog, să nu mai discutăm despre asta. N-are rost să vă stric cheful.

Rod tocmai se căznea să găsească un subiect acceptabil, când Whitbread îi oferi prilejul. Inițial, văzuse doar că sublocotenentul moșmondea ceva la marginea tăbliei mesei – dar ce anume? Trăgea de fața de masă, testându-i rezistența. Iar ceva mai devreme, privise cu atenție paharele de cristal.

— Da, Whitbread, rosti Rod. Este foarte rezistentă.

Celălalt ridică ochii, îmbujorându-se, însă căpitanul nu intenționa să-l pună într-o situație stingheritoare.

— Fețele de masă, tacâmurile de argint, vesela, platourile, paharele – toate trebuie să fie destul de durabile, le explică el comesenilor. O sticlărie obișnuită n-ar putea rezista nici măcar unei bătălii spațiale. Paharele noastre au fost fabricate din cristalul hublourilor unui vehicul atmosferic distrus, datând din perioada primului Imperiu. Cel puțin, așa mi s-a spus... În tot cazul, noi nu mai știm să producem asemenea materiale. Nici damascul nu-i în realitate damasc, ci o fibră artificială, tot din vremea primului Imperiu. Platourile sunt placate cu cristale de fier depuse electrolitic pe aur bătut.

— Eu am remarcat paharele, rosti îmbufnat Whitbread.

— Exact ca și mine, cu ani în urmă...

Rod surâse către sublocotenenți. De-abia ieșiseră din adolescență și el însuși își putea aminti zilele petrecute în salonul sublocotenenților. Alte feluri de mâncare fură servite, orchestrate cu măiestrie de Kelley, și conversațiile își reduseră jargonul tehnic, pentru a fi accesibile tuturor comesenilor. În cele din urmă, masa fu golită, rămânând numai ceștile de cafea și paharele de vin.

— Domnule vice, rosti oficial Rod.

Whitbread, care era mai tânăr decât Staley cu numai trei săptămâni, își ridică paharul.

— Lady, domnule căpitan, în cinstea Maiestății Sale imperiale!

Ofițerii înălțară pocalele pentru suveranul lor, așa cum făcuseră înaintașii lor de două mii de ani încoace.

— Îmi vei permite să-ți arăt planeta mea? reluă Sinclair dialogul cu Sally.

— Bineînțeles. Mulțumesc... deși nu știu cât timp voi staționa acolo.

Aruncă o privire întrebătoare spre Rod.

— Nici eu nu știu, ridică din umeri căpitanul. Trebuie să andocăm pentru o reechipare, iar durata staționării este stabilită de Docuri.

— Ei bine, dacă nu va fi prea mult, o să rămân cu voi. Spune-mi, locotenente, există curse regulate între Noua Scoție și Capitală?

— Mai multe decât de pe alte planete din această regiune a lui Coalsack, deși asta nu-nseamnă mare lucru. Foarte puține nave dispun însă de facilități decente pentru transportul pasagerilor. Poate că domnul Bury ne-ar putea oferi unele detalii – navele dumnealui vin frecvent pe Noua Scoție.

— Dar, exact așa cum ai precizat, nu pentru a transporta pasageri. Dacă nu știți, afacerile noastre se ocupă cu subminarea comerțului interstelar. – Bury zări priviri întrebătoare și continuă: – Autonetica Imperială se ocupă cu transportul fabricilor automate. Ori de câte ori, pe o planetă, putem construi un lucru oarecare mai ieftin decât ar costa importarea lui, instalăm fabrici. Principalul nostru domeniu este cel al transportoarelor comerciale.

Își umplu încă un pahar cu vin, alegând cu atenție sortimentul despre care Blaine precizase că era pe terminate. (*Trebuia* să fie un soi bun, altfel dispariția lui nu l-ar fi neliniștit pe căpitan.)

— De aceea mă aflam pe Noul Chicago, când a izbucnit revolta.

Încuviințările tăcute dinspre Sinclair și Sally, poziția țeapănă a lui Blaine, care continua să aibă un chip exagerat de inexpresiv, ghiontul lui Whitbread în coastele lui Staley – *O să-ți zic eu despre ce-i vorba* – toate acestea îi spuseră lui Bury multe din ceea ce dorea să știe. Suspiciuni, totuși nimic confirmat, nimic oficial.

— Ai o ocupație fascinantă, i se adresă lui Sally, înainte ca tăcerea să se prelungească prea mult. Nu vrei să ne spui mai multe? Ai vizitat multe lumi primitive?

— Absolut nici una, mărturisi nemulțumită fata. Le cunosc doar din manuale. Ar fi trebuit să ajungem pe Arlechin, însă rebeliunea...

Amuți.

— Cândva, am fost pe Makassar, interveni Rod.

Sally se lumină imediat.

— Îi era dedicat un capitol întreg! E foarte primitivă, nu-i așa?

— A rămas în același stadiu. Din capul locului, acolo n-a existat o colonie mare. Întregul complex industrial a fost ras de pe fața planetei în Războaiele Secesiunii și timp de patru sute de ani nimeni n-a mai vizitat planeta. Când am ajuns noi, se găseau în plină Epocă a Fierului. Săbii... Cămăși de zale... Corăbii din lemn, navigând cu pânze...

— Dar cum erau oamenii? se interesă Sally curioasă. Cum trăiau?

Rod ridică din umeri, stânjenit.

— Am stat doar câteva zile, prea puțin ca să-mi fac o impresie. A fost cu niște ani în urmă, pe când aveam vârsta lui Staley. Țin minte că pe-atunci mă interesa numai să găsesc o cârciumă.

„La urma urmelor", ar fi dorit să adauge, „nu-s antropolog."

Conversația abordă alte subiecte. Rod se simți obosit și căută un pretext politicos să pună capăt mesei. Ceilalți păreau lipiți de scaune.

— Studiezi evoluția culturală, vorbi Sinclair cu pasiune, și poate că-i un lucru înțelept. Nu crezi însă că s-ar putea să beneficiem și de o evoluție fiziologică? Primul Imperiu a fost extrem de vast, planetele lui aflându-se la distanțe mari unele de celelalte – în spațiile dintre ele putea exista orice. Nu s-ar putea să descoperim undeva, în vreun cotlon nebăgat în seamă al vechiului Imperiu, o planetă populată de supra-oameni?

Brusc, ambii sublocotenenți deveniră alerți.

— Ce ar determina evoluția fiziologică a oamenilor, lady? întrebă Bury.

— În facultate, ni s-a spus că evoluția ființelor inteligente n-a fost posibilă, răspunse Sally. Societățile își protejează membrii mai slabi. De îndată ce dispun de unelte corespunzătoare, civilizațiile manifestă tendința de a construi scaune rulante, ochelari sau proteze auditive. În general, când o societate pornește un război, bărbații trebuie să se supună unui examen medical înainte de a li se îngădui să-și *riște* viețile. Bănuiesc că asta ajută la câștigarea războiului. – Surâse. – Totuși, rămâne prea puțin spațiu vital prețios pentru supraviețuirea celor mai tari.

— Să presupunem însă, sugeră Whitbread, că o cultură ar regresa chiar mai mult decât Makassar. Că s-ar ajunge realmente la epoca primitivă: bâte și foc. Atunci ar putea apărea evoluția, nu?

Trei pahare de vin anulaseră starea de posomorâre a lui Sally și fetei îi făcea plăcere să discute subiecte profesionale. Adesea, unchiul ei îi spusese că vorbea mult prea mult pentru o lady și ea încercase să se controleze, însă așa pățea ori de câte ori bea vin... și era ascultată cu atenție de cineva. Se simțea bine, după săptămâni în care fusese tratată ca un nimic.

— Bineînțeles, aprobă ea. Asta până ce evoluează societatea. Selecția naturală ar exista până ce suficient de mulți oameni s-ar strânge laolaltă pentru a se proteja reciproc împotriva mediului. N-a trecut însă destul de mult timp. Există o planetă unde se practică pruncuciderea rituală. Vârstnicii îi examinează pe copii și-i ucid pe cei care nu se conformează criteriilor lor de perfecțiune. Nu-i tocmai evoluție, deși în felul acesta se pot obține unele rezultate – atât doar că n-a trecut destul timp.

— Oamenii împerechează în mod selectiv câini sau cai, observă Rod.

— Adevărat, dar până acum n-au obținut specii noi. Niciodată! Iar societățile nu pot păstra legile neschimbate atât de mult timp ca să determine modificări reale în rasa umană. Poate peste vreun milion de ani... Desigur, au existat încercări deliberate de creare a unor supraoameni. În sistemul Sauron, de pildă.

— Animalele alea, mârâi Sinclair. Ele au început Războaiele Secesiunii și au fost cât p-aci să ne omoare pe noi toți.

Se opri brusc, auzindu-l pe Whitbread că-și drege glasul.

Sally profită imediat de întrerupere.

— Acela este un alt sistem cu care nu pot fi de acord. Deși actualmente ei sunt loiali Imperiului.

Privi în jur. Expresiile tuturor erau ciudate, iar Sinclair încerca să-și ascundă ochii înapoia paharului de vin. Chipul colțuros al sublocotenentului Horst Staley părea dăltuit în stâncă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă fata.

După o tăcere apăsătoare, Whitbread răspunse:

— Staley provine din sistemul Sauron, lady.

— Scu... scuze, se bâlbâi Sally. Cred c-am făcut o gafă teribilă, așa-i? Realmente, n-am...

— Dacă tinerii mei subordonați și-ar pierde cumpătul în condiții dificile, n-aș mai avea nevoie de ei pe navă, interveni iute Rod. Și n-ai fost singura care a făcut o gafă, privi el semnificativ spre Sinclair. Noi nu

judecăm oamenii după ceea ce au făcut planetele lor natale cu sute de ani în urmă.

„*La dracu'*!" Vorbise aidoma unui pedagog.

— Ce spuneai despre evoluție? căută el să readucă discuția pe făgașul anterior.

— Ar... ar trebui să fie închisă pentru o specie inteligentă, zise fata. Speciile evoluează ca răspuns la modificările ambientului. O specie inteligentă modifică ambientul după necesitățile proprii. De îndată ce devine inteligentă, ea își încetează evoluția fiziologică.

— Păcat că nu există și alte specii, pentru comparație, reflectă Bury. Doar cele născocite. – Povesti apoi o lungă istorie despre un octopoid neverosimil de inteligent care se întâlnise cu un centaur și izbuti să-i binedispună pe toți. – Ei bine, căpitane, încheie el, a fost o masă excelentă.

— Mulțumesc.

Rod se ridică și-i oferi brațul lui Sally, iar ceilalți se sculară grăbiți. Fata redeveni tăcută când o conduse spre cabina ei și se despărțiră cu o politețe rezervată. Rod reveni pe puntea de comandă. În calculatorul navei trebuiau introduse multe alte reparații și modificări.

4. PRIORITATE PC

Călătoria prin hiperspațiu poate fi bizară și frustrantă.

Timpul necesar deplasării interstelare este incredibil de scurt, dar întrucât ruta, sau vectorul liniar, există doar ca drum critic unic între două stele (niciodată o linie dreaptă, totuși destul de apropiat de rectiliniu pentru a fi considerat ca atare), iar capetele drumurilor sunt cât mai depărtate de distorsiunile spațiale determinate de stele sau de planetele masive, rezultă că o navă își petrece majoritatea timpului în spațiu, târându-se de la un capăt de drum la următorul.

Mai rău încă, vectorii liniari nu există absolut între toate perechile de stele. Rutele se stabilesc în lungul liniilor de flux termonuclear echipotențial, iar prezența altor stele în configurația geometrică poate pur și simplu împiedica existența lor. Dintre legăturile existente, nu toate au fost cartografiate. Ele sunt dificil de găsit.

Pasagerii lui *MacArthur* descoperiră că o călătorie la bordul unei nave militare imperiale aducea mult cu întemnițarea. Membrii echipajului care nu erau de cart aveau sarcini și misiuni precise, iar viața mondenă a pasagerilor se reducea doar la ceea ce le îngăduiau rutinele Marinei. Nu existau nici un fel de facilități pentru divertisment, ca pe navele de lux.

Era de-a dreptul plictisitor. Până ce *MacArthur* fu gata de ultimul salt hiperspațial, pasagerii ajunseseră să considere sosirea în Noua Caledonie ca o eliberare din închisoare.

***

NOUA CALEDONIE. Sistem planetar situat înapoia lui Coalsack, având steaua primară de tip F8, catalogată Murcheson A. Binara ei îndepărtată, Murcheson B, nu face parte din sistemul Noua Caledonie. Murcheson A are șase planete pe cinci orbite: patru planete sunt interioare, după care urmează o zonă vastă, conținând sfărâmăturile unei planete neformate, și două planete exterioare aflate în relație troiană. Steaua primară este denumită de băștinași Cal, Moș Cal sau Soarele. Pornind dinspre ea, planetele interioare sunt: Conchobar, Noua Irlandă, Noua Scoție și Fomor. A doua și a treia planetă sunt

locuite și au fost terraformate de către savanții primului Imperiu, după ce Jasper Murcheson, care era înrudit cu Alexander al IV-lea, a convins Consiliul că sistemul reprezenta locația optimă pentru stabilirea unei universități imperiale. Actualmente, se știe că Murcheson era interesat în primul rând de existența unei planete locuite în apropierea supergigantei roșii cunoscute sub denumirea Ochiul lui Murcheson și, deoarece nu fusese satisfăcut de climatul de pe Noua Irlandă, solicitase și terraformarea Noii Scoții.

Fomor este o planetă relativ mică, lipsită aproape complet de atmosferă și având puține caracteristici interesante. Posedă, totuși, câțiva licheni înrudiți biologic cu plante descoperite în sectorul Trans-Coalsack, iar felul în care au ajuns ei pe Fomor a stimulat controverse interminabile în Jurnalul Societății imperiale de xenobiologie, *deoarece nu există alte forme de viață originare din Noua Caledonie.*

Cele două planete exterioare ocupă aceeași orbită și sunt numite Dagda și Mider, în conformitate cu nomenclatura mitologiei celtice a sistemului. Dagda este o planetă gazoasă gigant, pe ai cărei sateliți naturali, Angus și Brigit, Imperiul a stabilit stații de alimentare. Navele comerciale sunt avertizate să nu se apropie de Brigit fără permisiune, întrucât aceasta este o bază militară.*

Mider este o planetă metalică rece, intens exploatată minier, care ridică multe semne de întrebare cosmologilor fiindcă modalitatea ei de formare nu pare a se conforma celor două teorii principale privind originea planetelor.

În momentul descoperirii lor, Noua Scoție și Noua Irlandă, singurele planete locuite ale sistemului, dețineau atmosfere întinse de vapori de apă și metan, dar nu și oxigen în stare liberă. Cantități masive de pachete biologice le-au transformat în planete locuibile, deși cu costuri apreciabile; către sfârșitul proiectului, Murcheson își pierduse influența în Consiliu, totuși investiția atinsese valori atât de mari încât a fost derulată până la capăt. În mai puțin de o sută de ani de eforturi intense, coloniile au desființat domurile protectoare – una dintre realizările cele mai remarcabile ale primului Imperiu.

Ambele planete au fost parțial depopulate în timpul Războaielor Secesiunii; Noua Irlandă s-a alăturat forțelor rebele, în vreme ce Noua Scoție a rămas loială Imperiului. După ce călătoriile interstelare au încetat în sectorul Trans-Coalsack, Noua Scoție și-a continuat străduniile până când a fost redescoperită de al doilea Imperiu. Actualmente, planeta este Capitala sectorului Trans-Coalsack.

---

* Dagda, vechi zeu brit solar, identificat de romani cu Jupiter; Mider, zeu teluric. (n. trad.).

***

MacArthur vibră și se materializă în exteriorul orbitei lui Dagda. Câteva clipe prelungi, membrii echipajului rămaseră în fața consolelor hiperspațiu, dezorientați, străduindu-se să învingă confuzia care urmează întotdeauna călătoriei instantanee.

De ce se întâmpla asta? Un colectiv de cercetare al Facultății de fizică din Universitatea imperială de pe Sigismund susține că deplasarea prin hiperspațiu necesită nu un timp egal cu zero, ci un timp transfinit, care produce confuzia oamenilor și a sistemelor informatice. Alte teorii sugerează că Saltul produce dilatarea sau comprimarea spațiului local, afectând terminațiile nervoase și componentele calculatoarelor; sau că nu toate părțile navei se materializează simultan; sau că, ulterior tranziției, inerția și masa variază la un nivel subatomic. Nimeni nu cunoaște explicația, dar efectul este real.

— Pilot? rosti Rod cu glas răgușit. Ochii i se focalizară lent pe display-urile punții de comandă.

— Da, căpitane.

Vocea suna amețită și confuză, totuși răspunsul venise automat.

— Stabilește cursul către Dagda și dă-i drumul!

— Am înțeles, căpitane.

La începuturile călătoriei prin hiperspațiu, calculatoarele navelor încercaseră să accelereze imediat după materializare. Nu durase mult să se descopere că și ele erau afectate în aceeași măsură ca oamenii. Acum, pe durata tranziției, toate echipamentele automate se dezactivau. Pe display-urile lui Rod, luminițele reîncepură să pâlpâie, pe măsură ce echipajul reactiva nava și-i verifica sistemele.

— Asolizăm pe Brigit, Renner, continuă Rod. Corelează vitezele. Staley, dă o mână de ajutor navigatorului-șef.

— Am înțeles, căpitane.

Treptat, puntea revenea la viață. Oamenii se foiau de colo-colo. După accelerare și revenirea gravitației, stewarzii aduseră cafea. Consolele hiperspațiu fură abandonate în favoarea posturilor de luptă, în vreme ce senzorii navei scanau spațiul în căutare de inamici. Display-ul avariilor se lumina verde, cu fiecare raport de verificare pozitiv.

Rod încuviință mulțumit din cap și sorbi din cafea. În ciuda sutelor de tranziții pe care le străbătuse, avea întotdeauna aceleași senzații. În esență, călătoria instantanee era *anormală*, șoca oarecum simțurile omenești; la un nivel inferior gândirii, exista ceva ce mintea nu putea să accepte. Rutinele slujbei îi împingeau totuși pe oameni să-și îndeplinească în continuare sarcinile; acestea fuseseră de asemenea implantate, la un nivel mai profund decât funcțiile intelectuale.

— Whitbread, ia legătura cu Transmisiunile și raportează-ne sosirea la cartierul general al Flotei de pe Noua Scoție. Ia de la Staley capul compas și viteza și anunță stația de alimentare de pe Brigit despre oprirea noastră. Informează și Flota.

— Trimit mesajul peste zece minute, căpitane.

— Bine.

Whitbread se eliberă din chingile fotoliului aflat înapoia lui Rod și se îndreptă, clătinându-se, spre consola de pilotaj.

— Peste zece minute, am nevoie de toată energia pentru un mesaj, Horst.

Se apropie apoi de sistemul intercom al navei, revenindu-și rapid la normal. Tinerii erau mai ușor adaptabili și acesta constituia unul dintre motivele pentru care erau preferați la comanda navelor.

— *Atențiune*, vorbi Staley și cuvintele lui răsunară în toată nava. *Atențiune! Oprirea accelerației peste zece minute. Peste zece minute, va fi imponderabilitate.*

— De ce? auzi Rod.

Ridică privirea și o zări pe Sally în ușa punții de comandă. El însuși îi invitase pe pasageri să vină aici, atunci când nu existau restricții cauzate de situații speciale, dar înregistrase un succes parțial, deoarece Bury nu-l vizitase decât o singură dată.

— De ce revenim atât de repede la imponderabilitate? întrebă fata.

— Pentru a transmite un mesaj este nevoie de toată energia disponibilă. De la distanța asta, producerea unei unde maser solicită foarte mult generatoarele. Evident, dacă situația ar cere-o, le-am putea suprasolicita, însă procedura standard în cazuri obișnuite este oprirea accelerației.

— Aha, încuviință ea și se așează în fotoliul părăsit de Whitbread.

Rod se roti către fată, dorindu-și pentru a nu-știu-câta-oară ca un designer să conceapă o uniformă pentru imponderabilitate care să nu acopere complet picioarele femeilor, sau ca șorturile să revină la modă. În clipa de față, pe Sparta fustele se purtau până la jumătatea gambelor, iar provinciile copiau imediat Capitala. Pentru pasagerele navelor, designerii impuseseră pantalonii, foarte confortabili, dar lungi și bufanți...

— Când ajungem la Noua Scoție? întrebă Sally.

— Depinde cât va trebui să staționăm lângă Dagda. Sinclair vrea să profite de ocazie și să întreprindă niște reparații exterioare. – Își scoase minicompul și calculă rapid. – Acum ne aflăm la aproximativ un miliard și jumătate de kilometri de Noua Scoție, ceea ce-nseamnă... să zicem o sută de ore până la punctul de decelerare. Așadar, un total de două

sute de ore, la care se adaugă timpul petrecut lângă Dagda. Plus timpul necesar ajungerii acolo. Asta nu-i însă prea mult – vreo douăzeci de ore.

— Asta înseamnă cel puțin două săptămâni. Crezusem că, o dată ce ieșim din hiperspațiu, am și ajuns... – Sally se opri și izbucni în râs. – Ce prostie! De ce nu se poate inventa ceva care să permită Saltul în spațiul interplanetar? Mi se pare chiar ridicol: străbatem instantaneu cinci ani-lumină, dar avem nevoie de câteva săptămâni ca să ajungem la Noua Scoție!

— Te-ai plictisit atât de repede de noi? De fapt, situația stă chiar mai rău. Ca să facem un Salt, avem nevoie de o cantitate absolut neglijabilă de combustibil. Mă rog, nu chiar neglijabilă, dar foarte mică prin comparație cu ceea ce ne trebuie ca să ajungem la Noua Scoție. Nava nu dispune de suficient combustibil pentru a porni direct într-acolo – mai precis, cu ceea ce avem, n-am putea ajunge mai repede de un an –, dar, pe de altă parte, este suficient pentru un Salt. Pentru *așa ceva* am destulă energie.

Sally luă o ceașcă de cafea de la un steward. Se obișnuise cu cafeaua Marinei, care nu aducea cu nici o altă băutură existentă în galaxie.

— Așadar, n-avem de ales.

— Mă tem că nu. Am participat la călătorii în care era mai rapid să te deplasezi până la un alt punct Alderson, să faci un Salt, să te deplasezi în noul sistem, să faci alt Salt undeva și să repeți procedura până reveneai în sistemul inițial, în alt punct. În felul ăsta, era mai rapid decât să te deplasezi de la un punct la altul prin spațiul normal. Acum însă nu putem recurge la metoda explicată, deoarece geometria nu-i convenabilă.

— Păcat, râse fata. La același preț, am fi văzut o parte mai mare din Univers.

Nu spuse nimic despre faptul că o măcina plictiseala, dar Rod pricepuse adevărul. N-o putea totuși ajuta cu nimic; nu avea timp liber pe care să-l petreacă alături de ea și nici panorama nu era dintre cele mai spectaculoase.

— *Atenție! Pregătiți-vă pentru imponderabilitate!*

Sally de-abia avu vreme să-și prindă cataramele centurii, înainte ca gravitația să dispară.

***

Lud Shattuck, șeful Transmisiunilor, mijì ochii la display și degetele lui noduroase efectuară reglaje incredibil de fine, ținând seama de aspectul lor grosolan. Pe exteriorul navei, antena maser a radiotelescopului

se orientă după indicațiile sale, până descoperi un punctuleț luminos, apoi se focaliză automat, centrându-l perfect. Shattuck mormăi mulțumit. Calculatorul lui *MacArthur* stabilise locul unde avea să se găsească punctul luminos în momentul primirii semnalului. Un mesaj codificat se derulă de pe bobina benzii, în vreme ce la pupa motoarele navei transformau hidrogenul în heliu. Energia modulată de semnalele benzii intra apoi în antenă și pornea spre Noua Scoție.

Rod cina singur în cabina sa, când sosi mesajul. Transmisionistul de serviciu văzuse cui îi era adresat și-l chemase pe Shattuck. Peste alte patru minute, Whitbread ciocănea la ușa căpitanului.

— Da? mârâi Rod nemulțumit.

— Mesaj de la Cranston, amiralul Flotei, căpitane.

Tânărul ridică privirea iritat. Nu intenționase să mănânce singur, însă locotenenții o invitaseră pe Sally – la urma urmelor, era rândul lor – și dacă Rod și-ar fi impus prezența, ar fi fost obligat să-l convoace și pe Bury. Acum, până și cina aceea mizerabilă îi era întreruptă.

— Nu poate aștepta?

— Are prioritate PC.

— Un mesaj PC pentru noi? – Rod se ridică brusc, uitând de aspicul de proteine. – Citește-l!

— Da, căpitane. *Destinatar* MacArthur *de la CG Flotă, Noua Scoție PC PC 8175...*

— Sări peste codurile de autentificare. Presupun că le-ai verificat deja.

— Da, căpitane. Așadar... data... codul... *Început mesaj. Porniți cu viteză maximă, repetăm, viteză maximă, spre Brigit pentru realimentare cu prioritate AA, în timpul cel mai scurt posibil.* Paragraf nou.

MacArthur *va porni apoi spre...* Urmează niște coordonate din sistemul Noua Caledonie, căpitane. *...sau orice alt vector dorit pentru intercepția și investigarea obiectului necunoscut pătruns în sistemul Noua Caledonie din spațiul normal, repetăm, din spațiul normal. Intrusul urmează vectorul galactic...* Este un vector dinspre Coalsack, căpitane. *...cu aproximativ 7% din viteza luminii și decelerând rapid. Astronomii Universității imperiale afirmă că spectrul este al soarelui Noii Caledonii, deplasat spre albastru. Concluzia evidentă este că propulsia se face cu vele solare.* Paragraf nou.

Astronomii Universității imperiale sunt siguri că obiectul este un artefact construit de ființe inteligente. Pentru știință, în regiunea de origine aparentă a intrusului nu se cunoaște existența unor colonii umane. Paragraf nou.

Crucișătorul Lermontov *a fost trimis în aceeași direcție, dar nu va putea ajunge și corela viteza cu intrusul decât la 71 ore după posibila*

joncțiune a lui MacArthur. *Acționați cu prudență. Până la proba contrară, intrusul va fi considerat ostil. Vi se ordonă să fiți prudenți dar să nu inițiați ostilități, repetăm, să nu inițiați ostilități.* Paragraf nou.

Pune mâna pe el, Cziller. Păcat că nu-s și eu acolo. Baftă. Cranston. Sfârșit mesaj. Autentificare... asta-i tot, căpitane.

Whitbread aștepta cu răsuflarea tăiată.

— Asta-i tot, dar în același timp spune foarte multe. – Rod apăsă butonul intercomului. – Salonul locotenenților!

— Da, căpitane, îi răspunse Staley.

— Dă-mi-l pe Cargill.

Glasul secundului nu părea defel încântat. Era limpede că Rod îl deranja de la dineul cu Sally și căpitanul simți un meschin fior de satisfacție.

— Jack, vino pe punte. Trebuie să plecăm imediat. Vreau un curs minim – insist, minim – de ajungere la Brigit. Poți goli rezervoarele, dar să ne aduci acolo cât mai repede.

— Am înțeles, căpitane. Pasagerii nu vor fi încântați.

— Mai dă-i în... Transmite-le complimentele mele, dar este o situație de urgență a Flotei. Regret întreruperea dineului vostru, dar trimite pasagerii în cușetele hidraulice și pornește imediat nava. Într-un minut, vin și eu pe punte.

— Am înțeles, căpitane.

Intercomul amuți, după care glasul lui Staley răsună din difuzoarele lui *MacArthur*:

— *Atențiune, atențiune! Pregătiți-vă pentru accelerare prelungită de peste 2* g. *Șefii de departamente să anunțe încheierea pregătirilor pentru creșterea accelerației.*

— Perfect, încuviință Rod și reveni cu atenția la Whitbread. Bagă coordonatele vectoriale în calculator și să vedem de unde dracu' vine intrusul ăla.

Își dădu seama că începuse să înjure și se strădui să se calmeze. Intruși... alieni? Dumnezeule, ce mai baftă! Să comande prima navă care avea să intre în contact cu alienii...

— Să vedem de unde vine, da?

Whitbread se afla deja la consola de lângă biroul căpitanului. Ecranul pâlpâi de câteva ori, apoi începu să afișeze cifre.

— Termină cu astea, Whitbread, nu-s matematician! Convertește-le grafic.

— Scuză-mă, căpitane!

Sublocotenentul apăsă alte câteva taste și ecranul deveni un cub negru ticsit de puncte și linii de lumină colorată. Petele mari erau stelele,

colorate conform tipului fiecăreia, vectorii de viteză erau linii verzi, subțiri, vectorii de accelerație erau linii mov, iar rutele extrapolate erau curbe roșii, slab luminate. Linia lungă și verde...

Rod privi neîncrezător display-ul, apoi își frecă șaua nasului cu degetul.

— Dinspre Pay... Ei bine, să fiu al dracu'! Dinspre Pay, în spațiul normal.

Nu se cunoștea nici un vector liniar dinspre steaua intrusului. Aceasta se zărea izolată, o pată galbenă lângă supergiganta Ochiul lui Murcheson. Imagini de octopoizi îi dansau prin minte.

Dacă erau ostili? se întrebă el brusc. Dacă *MacArthur* ar fi trebuit să se lupte cu o navă alienă, ar fi necesitat mai multe intervenții. Reparații pe care le amânase, deoarece ar fi trebuit efectuate pe orbită sau la sol, iar acum trebuiau realizate la 2 *g*. Nava era însă copilașul lui. Cumva, aveau să le încheie.

5. CHIPUL DOMNULUI

Ajuns pe puntea de comandă, Rod se fixă cu centurile în fotoliu și imediat după aceea se întinse spre intercom. Pe ecran, chipul lui Whitbread îl privi buimăcit din cabina căpitanului.

Lui Rod nu-i trebui mult ca să-și dea seama despre ce era vorba.

— Citește-mi-l și mie!

— Ă-ă-ă... ce anume?

— Ai deschis regulamentul la protocolul de contact cu alienii, nu? Citește-mi-l și mie, te rog.

Căpitanul își amintea că-l parcursese cândva, demult, mai degrabă din curiozitate și amuzament. Așa făceau toți cadeții.

— Da, căpitane.

În mod evident, Whitbread se întrebase dacă Blaine îi citise gândurile, după care decisese că asta făcea parte dintre prerogativele căpitanului. Episodul avea să dea naștere legendelor.

— „Secțiunea 4500: Primul contact cu ființe non-umane inteligente. Nota 1: Prin definiție, ființe inteligente sunt cele al căror comportament include utilizarea deliberată a uneltelor și a comunicării. Nota 2: Ofițerii sunt sfătuiți să folosească cu precauție propria lor judecată în aplicarea definiției anterioare. De exemplu, șobolanul-de-stup de pe Makassar utilizează unelte și comunicare pentru întreținerea cuibului său, dar nu este dotat cu inteligență. Articolul 1: La întâlnirea de ființe non-umane inteligente, ofițerii vor anunța cel mai apropiat punct de comandă a Flotei despre existența acestora. Oricare alte misiuni vor fi considerate secundare. Articolul 2: După executarea obiectivului definit în Art. 1, ofițerii vor încerca să stabilească comunicarea cu ființele non-umane, fără însă a risca viețile personalului din subordine, exceptând cazurile când au primit ordine specifice în această privință. Deși ofițerii nu vor iniția ostilități, trebuie presupus că ființele non-umane inteligente pot fi ostile. Articolul 3: ... "

Whitbread fu redus la tăcere de ultimul avertisment privind creșterea accelerației. Rod încuviință din cap și se relaxă în fotoliu. Oricum, regulamentele n-aveau să-i fie de mare folos. Ele tratau contactele neașteptate cu alienii, pe când acum cartierul general al Flotei știa că *MacArthur* urma să intercepteze o navă de origine necunoscută.

Gravitația navei crescu, îndeajuns de lin pentru a permite echipajului să se adapteze; peste un minut, ajunsese la valoarea de 3 *g*. Rod simți două sute șaizeci de kilograme apăsându-l în fotoliu. În navă, oamenii se deplasau cu grija precaută a unor halterofili, totuși gravitația nu era paralizantă. În nici un caz pentru un tânăr. Sigur că da, pentru Bury era neplăcută, însă comerciantul n-ar fi pățit nimic dacă rămânea în cușeta de accelerație.

Căpitanul se simțea chiar confortabil, în fotoliul mulat după conturul corpului său. Acesta era dotat cu tetieră și comenzi manuale, consolă de comandă și posibilitate de rotire cu 360° – astfel încât putea zări fără greutate orice parte a punții – , ba chiar și cu sistem de purjare. Fără excepție, navele militare fuseseră concepute pentru perioade lungi de gravitație ridicată.

Rod activă consola fotoliului și apelă în fața sa o imagine tridimensională, după ce, anterior, se izolase de restul echipajului printr-un paravan opac. În jur, ofițerii își vedeau de treburile lor: Cargill și Renner, laolaltă la consola de astronavigație, iar Staley lângă pilot, gata să intervină dacă ar fi fost nevoie, dar în principal pentru a-și fixa în minte manevrele. Degetele lungi ale căpitanului alergară peste taste.

O linie lungă și verde simbolizând viteza, un vector scurt, mov, îndreptat în direcția opusă... cu o sferă mică și albă între ele. Bun! Intrusul venea direct dinspre Pay și decelera în sistemul Noua Caledonie... dar era mai mare decât Luna Pământului. Un obiect de dimensiunile unei nave cosmice ar fi fost reprezentat printr-un punct adimensional.

Era bine că Whitbread nu observase amănuntul acesta. S-ar fi răspândit zvonuri în rândul echipajului, iar nou-veniții ar fi intrat în panică... Căpitanul simțea el însuși un gust metalic, de spaimă. „Dumnezeule, e *imens*!"

— Era însă inevitabil să aibă ceva foarte mare, mormăi el pentru sine.

Treizeci și cinci de ani prin spațiul normal! Nici una dintre civilizațiile Omului nu reușise așa ceva. Pe de altă parte... cum se aștepta Amiralitatea să-l „investigheze"? Cu atât mai puțin să-l „intercepteze"! Ce să facă, să coboare pe el cu pușcașii marini?

Pe ladul lui Hannigan, ce erau velele solare?

— Cursul spre Brigit a fost stabilit, anunță Renner.

Rod se smulse din gânduri și comută imaginea pe display-ul navigatorului. Traiectoria lui *MacArthur* apăru trasată și însoțită de tabele de cifre.

— Aprobat, rosti el cu dificultate și reveni la imaginea anterioară, a obiectului neverosimil de mare. Scoase minicompul și începu să

lucreze grăbit. Numere și litere dansară pe display, iar tânărul încuviință din cap...

Desigur, presiunea luminii putea fi utilizată ca mijloc de propulsie. De fapt, exact asta făcea și *MacArthur*, folosind fuziunea hidrogenului pentru a genera fotoni și a-i emite într-un con gigantic de lumină. O oglindă reflectorizantă putea întrebuința lumina din exterior ca propulsie, acest sistem fiind de două ori mai eficient. Evident, oglinda trebuia să fie cât mare și cât mai ușoară cu putință, și, în mod ideal, ar fi trebuit să reflecte toată lumina care cădea pe suprafața ei.

Rod surâse și clătină din cap. Se speriase că trebuia să atace o planetă mișcătoare cu crucișătorul lui doar pe jumătate reparat! Calculatorul reprezentase obiectul ca având dimensiunea unui corp ceresc, dar în realitate era vorba despre o folie din țesătură argintată, cu o suprafață de mii de kilometri pătrați, atașată prin sarturi reglabile de nava propriu-zisă.

Cu un albedo de 1... Rod calculă rapid. Vela solară ar fi necesitat o suprafață de opt milioane de kilometri pătrați. Dacă forma ei era circulară, asta însemna un diametru de vreo trei mii de kilometri.

Dacă presiunea luminii era utilizată pentru propulsie... ținând seama de decelerare și de lumina totală reflectată... vela și sarcina transportată laolaltă aveau în jur de patru sute cincizeci de tone.

Asta nu mai părea chiar așa de periculos.

Mai mult chiar, nu părea deloc un vehicul spațial în stare de funcționare, în nici un caz unul care să străbată treizeci și cinci de ani-lumină de spațiu normal. Piloții alieni ar fi luat-o razna din cauza claustrării într-un spațiu atât de strâmt – în afară de cazul când erau micuți, *le plăceau* spațiile închise sau în ultimele câteva sute de ani trăiseră în baloane cu învelișuri membranoase și practic lipsite de greutate... nu! Cunoștea prea puține, iar speculațiile erau infinite. Totuși, nu avea ceva mai bun de făcut. Își frecă șaua nasului.

Fu gata să anuleze imaginea, pentru a reveni la cursul lui *MacArthur*, apoi se răzgândi și amplifică imaginea. Privi mult timp rezultatul, după care înjură în barbă.

Intrusul se îndrepta direct spre soare.

***

MacArthur deceleră cu aproape 3 *g* până la orbita lui Brigit. O dată ajunsă acolo, nava coborî în câmpul Langston al bazei – o săgeată mică și întunecată picând spre o uriașă pernă neagră, cele două fiind unite printr-un fir alb orbitor. Fără câmpul protector, care absorbea energia

frânării, jeturile reactoare ale navei ar fi săpat cratere imense în satelitul acoperit de zăpezi.

Echipajul stației de alimentare intră imediat în acțiune. Hidrogenul lichid, obținut prin electroliză din gheața spongioasă a lui Brigit și distilat după lichefiere, începu să umple complexul de rezervoare al navei. În acest timp, mecanicii lui Sinclair ieșiseră și mișunau peste fuzelajul lui *MacArthur*, profitând de avantajul gravitației reduse. Botmanii răcneau la șefii de magazii, curățând Brigit de orice piese de schimb.

— Locotenentul-major Frenzi solicită permisiunea de a urca la bord, anunță ofițerul de cart.

— Poate să vină, se strâmbă Rod și se răsuci spre Sally, care stătea cuminte în fotoliul din spatele său. Pur și simplu, nu-nțelegi! Pentru a reuși să interceptăm obiectul, vom accelera continuu la valori mari ale lui *g*. *Ai simțit* deja ce-nseamnă asta. În plus, misiunea este periculoasă!

— Nici nu discut! pufni ea. Ordinele pe care le-ai primit au fost să mă duci pe Noua Scoție. În nici un caz nu spuneau să mă abandonezi pe un bulgăre de gheață.

— Ordinele acelea aveau un caracter general. Dacă Cziller ar fi știut ce va urma, nu ți-ar fi îngăduit să te îmbarci. În calitate de căpitan al navei, decizia îmi aparține, iar eu nu intenționez să duc nepoata senatorului Fowler în mijlocul unei posibile bătălii.

— Mda, căzu pe gânduri fata, apoi schimbă tactica. Rod, ascultă-mă, te rog! Pentru tine, asta-i o aventură extraordinară, așa-i? Pentru mine, cum crezi că este? Indiferent dacă este vorba despre alieni sau despre coloniști rătăciți, ce caută Imperiul, acesta este domeniul *meu*. Pentru asta m-am pregătit și sunt singurul antropolog de la bord. *Ai nevoie* de mine.

— Ne putem descurca și fără tine. Este prea periculos.

— Pe Bury nu-l debarci...

— Amiralitatea mi-a ordonat să-l țin în navă. În privința lui, n-am de ales, dar cât despre tine și servitorii tăi...

— Dacă-ți faci griji pentru Adam și Annie, pe ei îi putem lăsa aici. Oricum, n-ar putea suporta asemenea accelerații. Eu pot însă orice poți și tu, căpitane Roderick Blaine! Te-am văzut după un salt prin hiperspațiu, amețit, privind buimac în jur, neștiind ce să faci, în vreme ce eu am fost capabilă să-mi părăsesc cabina și să vin aici, pe punte! Așa că nu-mi spune că sunt neajutorată! Sau mă vei lăsa să rămân aici, sau...

— Sau ce?

— Sau... nimic, bineînțeles. Știu că n-am cu ce să te amenințe. Te rog, Rod!

Puse totul la bătaie, inclusiv clipitul languros din pleoape, iar în privința asta exagerase, deoarece Rod izbucni în râs.

— Locotenentul-major Frenzi, căpitane, anunță pușcașul de la ușa punții.

— Intră, Romeo, intră, zise Rod cu un entuziasm mai mare decât cel pe care-l simțea de fapt.

Frenzi avea treizeci și cinci de ani, cu zece mai mult decât Rod, căruia îi fusese comandant timp de trei luni, perioada cea mai mizerabilă din viața acestuia. Individul era un excelent administrator, dar un jalnic ofițer de campanie.

— Salut, Blaine, făcu Frenzi, împingându-și în afară maxilarul inferior. Unde-i căpitanul Cziller?

— Pe Noul Chicago, zâmbi larg Rod. Eu sunt actualul comandant al lui *MacArthur*.

Își roti fotoliul, astfel încât celălalt să-i poată vedea cele patru trese de pe fiecare mânecă. Chipul lui Frenzi se ascuți parcă și mai mult, iar gura i se căscă involuntar.

— Felicitări... – După o pauză, adăugă: – Căpitane.

— Mulțumesc, Romeo. Încă nu mi-am intrat chiar perfect în rol.

— Ei bine, în cazul ăsta, mă duc să le spun băieților să nu se mai grăbească cu alimentarea, nu?

Frenzi se răsuci spre ușă.

— Ce dracu' vrei să spui cu „să nu se mai grăbească"? Am prioritate AA. Vrei să vezi mesajul?

— L-am văzut. Ne-au trimis și nouă o copie, Blaine... ă-ă-ă, căpitane. Conform mesajului însă, e clar că amiralul Cranston credea că la comanda lui *MacArthur* se afla Cziller. Probabil că n-ar mai fi trimis această navă să intercepteze un vehicul alien, dacă ar fi știut că la comanda ei era... un tânăr ofițer, aflat la prima lui misiune.

Înainte ca Rod să poată scoate vreun cuvânt, Sally interveni:

— Am văzut mesajul, locotenente, și se adresa navei *MacArthur*, nu lui Cziller. Prioritatea de alimentare era pentru *navă*.

Frenzi o privi cu răceală.

— Cred că *Lermontov* va corespunde perfect misiunii. Dacă îmi permiți, căpitane, trebuie să revin la bază. – O fulgeră cu privirea pe Sally: – Nu știusem că la bordul navei există personal feminin civil.

— Întâmplător, sunt nepoata senatorului Fowler și mă găsesc la bordul acestei nave din ordinul Amiralității, locotenente, ripostă ea apăsat. Sunt stupefiată de lipsa dumitale de maniere. Familia mea nu este obișnuită cu asemenea tratament și sunt convinsă că prietenii mei de la Curte vor fi șocați să afle că un ofițer imperial poate fi atât de grosolan.

Frenzi se înroși la față și privi în jur, derutat.

— Te rog să mă ierți, lady! Te asigur că n-am intenționat să te insult... Eram doar surprins, deoarece rareori vedem femei în navele militare, și în nici un caz domnișoare atât de frumoase ca dumneata. Încă o dată, te rog să mă ierți...

Părăsi puntea continuând să bâiguie scuze.

— De ce o fi reacționat așa? întrebă fata cu glas tare.

Rod surâse spre ea, apoi sări din fotoliu.

— O să-l anunțe pe Cranston că eu sunt căpitanul navei! Avem la dispoziție... cât?... într-o oră, mesajul va ajunge la Noua Scoție, plus încă o oră pentru răspuns. – Apăsă iute butonul intercomului: – *Atențiune, vă vorbește căpitanul! Plecarea va avea loc peste o sută douăzeci și cinci de minute. Repet: plecarea va avea loc peste o sută douăzeci și cinci de minute. Cine nu este la bord, va fi lăsat pe Brigit.*

— Asta-i! îl încurajă Sally. Acum, n-are decât să te părască.

Fata se înapoie în cabina ei, iar Blaine porni să-și grăbească echipajul.

— Sinclair, anunță-mă de orice întârzieri, îi ceru el inginerului-șef.

Dacă Frenzi îl încetinea în mod deliberat, ar fi avut autoritatea să-l aresteze pentru nesubordonare și sabotaj. În tot cazul, avea să încerce... de mult visase să-i facă așa ceva.

Cargill apăru pe punte cu un teanc de ordine de transfer și o expresie satisfăcută. Folosind cópii ale mesajului prioritar, botmanii lui *MacArthur* recrutaseră oamenii cei mai buni de pe Brigit.

Alături de membrii echipajului, aceștia roiau în jurul navei, demontând echipamentele avariate și înlocuindu-le cu componente din magaziile de pe Brigit, rulând teste de verificare și trecând mai departe. Alte piese de schimb erau stocate pe măsură ce soseau. Ulterior, puteau fi utilizate pentru înlocuirea improvizațiilor lui Sinclair... dacă cineva își dădea seama cum anume. Era dificil în sine să ghicești ce se putea ascunde în interiorul acelor cutii negre standard. Rod ochi un încălzitor cu microunde și-i schimbă destinația spre salonul ofițerilor; Cargill avea să fie încântat.

Când alimentarea fu aproape încheiată, căpitanul își îmbrăcă costumul și ieși în exterior. Inspecția lui nu era necesară, însă moralul echipajului avea să crească știind că Șeful se ocupa de toți. Stând cu picioarele pe fuzelajul navei, Rod privi în direcția intrusului.

Chipul Domnului îl privi din imensitatea spațiului.

Coalsack era o masă nebuloasă de praf și gaze, mică față de altele similare – având diametrul mediu de 2-1-30 de ani-lumină –, dar densă și se afla destul de aproape de Noua Caledonie ca să acopere un sfert

din cerul vizibil. Pământul și Capitala imperială, Sparta, erau ocultate, găsindu-se de cealaltă parte a sa. Nebuloasa întunecată masca majoritatea Imperiului, însă forma un superb fundal de catifea neagră pentru cele două stele apropiate și scânteietoare.

Chiar și fără fundalul acela, Ochiul lui Murcheson rămânea astrul cel mai luminos de pe cer – o gigantă roșie spectaculoasă, aflată la treizeci și cinci de ani-lumină depărtare. La periferia ei se zărea o pată albă, care era perechea ei, o stea galbenă pitică, mai mică, mai palidă și mai puțin interesantă: Pay. Acolo, Coalsack avea forma unui bust omenesc, cu glugă pe cap; supergiganta roșie era un ochi ciclopic, atent și rău.

Chipul Domnului... Panorama aparte a lui Coalsack văzută din Noua Caledonie era faimoasă în tot Imperiul. Aici însă, în gerul spațiului cosmic, situația se schimba complet. Într-o fotografie sau într-o înregistrare video arăta ca o nebuloasă. Aici era reală.

Iar ceva ce Rod nu putea să vadă venea spre el, direct din Pay-ul din Ochiul Domnului.

6. VELA SOLARĂ

Accelerația avea valoarea de 1 *g*, totuși senzația era neplăcută, în vreme ce *MacArthur* efectua manevrele ce urmau s-o aducă pe cursul cuvenit de interceptare. Păienjenișul elastic al centurilor îl fixa pe Rod în fotoliul său pe durata reorientării gravitației – niște minute după care, bănuia bărbatul, avea să tânjească nu după mult timp.

Înainte de a se înrola pe *MacArthur* ca navigator-șef, Kevin Renner lucrase pe o navă comercială. Era un individ slab, cu față ascuțită și cu zece ani mai vârstnic decât Rod. Când căpitanul își deplasă fotoliul înapoia sa, Renner suprapunea traiectorii pe un display, iar rânjetul lui mulțumit nu era specific militarilor.

— Cursul este stabilit? întrebă Rod.

— Da, căpitane. 4 *g*, drept spre soare!

Rod nu se putu abține să nu-i cânte în strună.

— Dă-i drumul, atunci!

Soneriile de alarmă răsunară și *MacArthur* acceleră. Echipajul și pasagerii simțiră cum greutatea îi afunda treptat în cușete și fotolii și se pregătiră pentru câteva zile în care greutatea avea să le fie inconfortabil de mare.

— Ai glumit, nu-i așa? se încruntă Rod.

Navigatorul-șef îl privi întrebător.

— Presupun că știi că avem de-a face cu o navă acționată de vele solare.

— Bineînțeles.

— Atunci, privește aici. – Degetele grațioase ale lui Renner creară pe ecran o curbă verde, o parabolă care se înălță brusc spre dreapta. – Intensitatea razelor de soare pe centimetru pătrat de velă scade proporțional cu pătratul distanței până la stea. Accelerația variază direct proporțional cu lumina solară reflectată de velă.

— Asta-i elementar. Treci la subiect.

Renner desenă altă parabolă, asemănătoare cu prima, dar albastră.

— Vântul stelar poate și el să propulseze o velă solară. Presiunea variază în mod similar. Diferența importantă este că vântul stelar e

format din nuclee de atomi. Ele rămân fixate în locul unde lovesc vela. Impulsul le este transferat direct și are direcție radială față de soare.

— Nu poți face volte sub vântul stelar, înțelese brusc Rod. Le poți face sub presiunea luminii solare, înclinând corespunzător vela, însă vântul stelar te împinge întotdeauna în direcția opusă soarelui.

— Exact. Să presupunem acum că intri într-un sistem planetar cu o viteză egală cu 7% din cea a luminii, Doamne ferește!, și că vrei să te oprești. Cum procedezi?

— Abandonez toată masa dispensabilă, murmură Rod, căzând pe gânduri. Nu cred că asta ar fi o problemă. Probabil că și lansarea lor a avut loc în mod similar.

— Eu nu cred, se deplasează prea rapid. Totuși, să ignorăm deocamdată aspectul ăsta. Important este că se deplasează prea rapid ca să se *oprească*, în afară de cazul când se apropie mult de soare – foarte mult! Practic, intrusul plonjează în soare. Probabil că va vira foarte strâns după ce lumina solară l-a decelerat suficient... dacă până atunci nava nu s-a topit sau vela nu s-a făcut zdrențe. N-are însă alternativă, asta-i singura manevră posibilă.

— Mda...

— Nu cred că trebuie să adaug că, dacă ne vom corela traiectoria cu a lui, ne vom îndrepta și noi spre soare.

— Cu 7% din viteza luminii?

— Cu 6%. Până în momentul acela, intrusul își va mai reduce din viteză. Vom avea nevoie de o sută douăzeci și cinci de ore, cu accelerație permanentă de 4 *g*, redusă întrucâtva doar spre final.

— O să fie destul de greu pentru toți, reflectă căpitanul și se întrebă pe neașteptate dacă Sally debarcase pe Brigit. Mai ales pentru pasageri. Nu există o variantă mai acceptabilă?

— Ba da, răspunse imediat Renner. Putem ajunge în o sută șaptezeci de ore, fără să depășim nici o clipă 2,5 *g*, și în plus să economisim niște combustibil, deoarece nava alienă va avea mai mult timp în care să încetinească. Cursul pe care ne aflăm acum ne va aduce la Noua Irlandă cu rezervoarele goale, presupunând că remorcăm intrusul.

— Rezervoarele goale... Totuși, tu preferi cursul ăsta... – Căpitanul ajunsese să-l urască pe navigatorul-șef și rânjetul lui care sugera mereu că Rod uitase ceva crucial și evident. – Spune-mi de ce?

— M-am gândit că intrusul ar putea fi ostil.

— Perfect adevărat. Și?

— Dacă ne corelăm traiectoria cu a lui, iar el dezactivează propulsia...

— Vom cădea spre soare cu 6% din viteza luminii. Corect. De aceea, preferi un rendez-vous cât mai departe de Cal, pentru a mai avea timp să redresăm.

— Da, căpitane. Așa-i!

— Am înțeles. Te bucură aventura asta, nu-i așa, Renner?

— Aș fi dat orice pentru ea. Dumneata nu, căpitane?

— Dă-i bătaie!

Rod își conduse fotoliul în fața altei console și începu să verifice cursul propus de navigatorul-șef. După câteva minute, descoperi că puteau beneficia de aproape o oră la 1 *g*, imediat înainte de interceptare, oferind astfel oamenilor posibilitatea de destindere. Renner aprobă planul cu un entuziasm iritant și începu imediat să recalculeze.

„Îmi place să mă înconjor de prieteni pe navă", obișnuia Cziller să le spună ofițerilor săi, „dar i-aș schimba pe toți pentru un navigator-șef competent." Renner era competent. Era, de asemenea, un tip înfumurat, dar Rod nu avea nimic împotriva înfumuraților competenți.

***

La 4 *g*, nimeni nu mai umbla și nimeni nu mai ridica nimic. Piesele de schimb din cală rămaseră acolo, iar *MacArthur* continua să funcționeze cu improvizațiile lui Sinclair. Majoritatea membrilor echipajului lucrau din cușete ori din fotoliile mobile – sau, pur și simplu nu lucrau deloc.

În cabine, se jucau jocuri complicate de cuvinte, se făceau presupuneri asupra apropiatei întâlniri ori se depănau povești. Jumătate dintre display-uri arătau aceeași imagine: un disc asemănător soarelui, cu Ochiul lui Murcheson înapoia lui, pe fundalul lui Coalsack.

Senzorii din cabina lui Sally dovedeau consum de oxigen. Rod bolborosi niște blesteme neauzite și fu gata s-o sune pe fată, dar se răzgândi și-l apelă pe Bury.

Comerciantul se găsea în cada antigrav: lichid acoperit de o peliculă de mylar extrem de elastic. Deasupra suprafeței curbate i se zăreau doar fața și mâinile. Chipul îi părea bătrân și aproape că-i dezvăluia adevărata vârstă.

— Căpitane, rosti el, nu m-ai debarcat pe Brigit, ci ai preferat să aduci un civil într-un posibil conflict armat. Pot să te întreb care-i motivul?

— Evident, domnule Bury. Am apreciat că ar fi fost extrem de neplăcut pentru dumneata să rămâi izolat pe un bulgăre de gheață, fără nici un mijloc sigur de transport. Poate că am greșit...

Bury zâmbi, sau încercă s-o facă. Toți cei de la bordul navei păreau de două ori mai bătrâni decât în realitate, din pricina forței

gravitaționale, de patru ori mai mare decât cea normală, care acționa asupra epidermei. Surâsul comerciantului aducea cu efortul de ridicare a unei haltere.

— Nu, căpitane, n-ai greșit. În salonul ofițerilor, am citit ordinul pe care l-ai primit. Asta-i situația! Așadar, ne îndreptăm spre joncțiunea cu un vehicul spațial non-uman.

— Așa se pare.

— Poate că alienii vor avea obiecte pentru negoț. Mai ales dacă provin de pe o planetă nonterestră. Să sperăm... Căpitane, mă vei ține la curent cu tot ce se-ntâmplă?

— Probabil că nu voi avea timp de așa ceva, optă Rod pentru răspunsul cel mai politicos la care se putuse gândi.

— Bineînțeles, nici prin cap nu mi-a trecut s-o faci personal. Doresc doar acces la informațiile privind situația noastră. La etatea mea, n-am curaj să părăsesc cada asta pe durata drumului. Cât timp vom continua cu 4 *g*?

— O sută douăzeci și cinci de ore. Mai exact, o sută douăzeci și patru.

— Mulțumesc, căpitane, rosti Bury și imaginea lui dispăru de pe ecran.

Rod își frecă gânditor șaua nasului. Oare Bury știa care-i era statutul la bordul lui *MacArthur*? Nu era totuși ceva important. Apelă cabina lui Sally.

Fata arăta de parcă n-ar fi dormit de o săptămână sau de parcă n-ar fi zâmbit de ani buni.

— Nu-ți pare rău c-ai venit? o întrebă Rod.

— Ți-am spus că pot rezista la orice reziști tu, replică ea calm.

Strânse cu putere brațele fotoliului în care se afla și se sculă în picioare. Ridică apoi brațele, pentru a dovedi de ce era în stare.

— Ai grijă, zise tânărul, căutând să-și păstreze vocea indiferentă. Nu face mișcări bruște. Stai cu genunchii întinși. Îți poți rupe spinarea prin simpla așezare pe scaun. Rămâi cu spatele drept și întinde ușor mâinile înapoi. Prinde-te de brațele fotoliului înainte de a încerca să te îndoi din mijloc...

Sally nu crezu că era periculos decât atunci când începu să se așeze. Atunci, mușchii brațelor ei se încordară, panica îi fulgeră în ochi și fata se așeză foarte brusc, ca și cum gravitația de la bordul navei ar fi *aspirat-o* în jos.

— Ai pățit ceva?

— Nu... doar mândria mea suferă.

— Atunci rămâi în fotoliu, fir-ar a naibii! Mă vezi pe mine sculându-mă? Nu mă vezi. Și nici n-o să mă vezi!

— Bine, încuviință ea, întorcând capul într-o parte și în alta. În mod evident, efortul o amețise.

— Ți-ai debarcat servitorii?

— Da. A trebuit să-i păcălesc... n-ar fi plecat fără bagajele mele. – Râse cu croncănitul răgușit al unei bătrâne. – Până ajungem la Noua Caledonie, n-am alte haine decât astea de pe mine.

— I-ai păcălit, da? Așa cum m-ai păcălit și pe mine. Ar fi trebuit să-l trimit pe Kelley să te debarce *cu forța*. – Rod vorbea șuierat; știa că arăta de două ori mai bătrân decât era în realitate, ca un schilod într-un scaun cu rotile. – Perfect, ai rămas la bord și acum nu mai am ce să-ți fac.

— Ți-aș putea fi de ajutor. Sunt antropoloagă... – Se strâmbă la gândul de a se scula din nou din fotoliu. – Te pot apela prin intercom?

— Îl poți contacta pe ofițerul de cart. Anunță-l pe el dacă trebuie neapărat să vorbești cu mine. Totuși... asta-i o navă de război. Este posibil ca alienii aceia să nu fie prietenoși. Pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu uiți că ofițerii mei n-au timp de dezbateri științifice în toiul unei bătălii!

— Știam și eu asta. Ai putea să mă creditezi cu ceva mai multă inteligență. – Încercă să râdă. – Chiar dacă nu m-a dus mintea să nu stau în picioare la 4 *g*.

— Mda. Te mai rog ceva – intră în baia antigrav.

— Trebuie să mă dezbrac pentru asta?

Rod nu se putea înroși la față; fluxul de sânge spre cap nu era suficient pentru așa ceva.

— N-ar fi rău, mai ales dacă ai centuri. Dezactivează circuitul video.

— Am înțeles.

— Și fii prudentă! Vrei să-ți trimit pe cineva să te ajute?

— Nu, mulțumesc.

— Atunci, mai așteaptă. La răstimpuri, vor fi perioade de câteva minute de gravitație mai scăzută. La 4 *g*, să nu mai încerci să te scoli singură din scaun!

Fata nu părea nici măcar ispitită de așa ceva. O experiență fusese îndeajuns.

***

— *Lermontov* ne apelează din nou, anunță Whitbread.

— Nu răspundem.

— Am înțeles, căpitane.

Rod bănuia ce dorea căpitanul crucișătorului. *Lermontov* voia să inițieze primul contact cu nava intrusă, dar până ce se putea apropia de

alieni, distanța față de soare ar fi fost periculos de mică. Mai bine să inițieze intercepția de la o depărtare care să lase loc pentru redresare.

Cel puțin, așa gândea el. Se putea încrede în Whitbread și în transmisioniști; apelurile lui *Lermontov* n-aveau să apară în jurnalul de bord.

Trei zile și jumătate. Două minute de 1,5 *g* la fiecare patru ore, pentru schimbarea cartului, pentru a înhăța din fugă ceva ce uitaseși și pentru a-ți schimba poziția; apoi soneriile de avertizare răsunau, acele cadranelor porneau să se deplaseze și greutatea excesivă revenea.

Inițial, prova lui *MacArthur* fusese orientată cu șaizeci de grade față de Cal. Trebuiseră să se alinieze după traiectoria intrusului. După aceea, nava se rotise din nou, iar acum prova se îndrepta spre steaua cea mai strălucitoare din spațiu.

Cal începuse să crească și să-și schimbe foarte lent culoarea. Cu ochiul liber, nimeni n-ar fi sesizat deplasarea spre albastru. Pe display-uri, oamenii vedeau doar că steaua cea mai strălucitoare devenise un disc, care creștea cu fiecare oră.

Luminozitatea nu sporea, deoarece display-urile o menținеau constantă, însă micuțul disc al soarelui devenea amenințător de mare și se afla direct în fața lor. Înapoia lor exista un alt disc de aceeași culoare, albul unei stele F8. Și acesta creștea cu fiecare oră. *MacArthur* era făcut sandviș între doi sori.

În a doua zi, Staley aduse un nou sublocotenent pe punte, ambii deplasându-se cu fotoliile de accelerație. Cu excepția unei scurte întrevederi pe Brigit, Rod nu-l întâlnise – Gavin Potter, un puști de pe Noua Scoție, înalt pentru vârsta lui și părând mereu să se gârbovească, parcă temându-se să nu fie observat.

Rod bănuise că era vorba despre un tur al navei; o idee bună, deoarece dacă intrusul se dovedea ostil, Potter trebuia să fie familiarizat cu toate colțișoarele – poate chiar să fie capabil să se deplaseze în întuneric și condiții de gravitație variabilă.

Staley însă părea că avea cu totul alte planuri. Căpitanul își dădu seama că cei doi căutau să se facă observați.

— Ce s-a întâmplat, Staley?

— El este sublocotenentul Potter, căpitane. Mi-a spus ceva ce cred că ar trebui să auzi.

— Perfect, s-auzim.

Orice abatere a atenției de la apăsarea gravitației era binevenită.

— Am locuit într-un sătuc de pe Noua Scoție, căpitane, și pe strada noastră exista o biserică.

Glasul lui Potter era scăzut și blând; puștiul pronunța cuvintele cu atenție, astfel încât nu se distingea decât o urmă vagă din accentul puternic care marca vorbirea lui Sinclair.

— Aha, încuviință încurajator Rod. Bănuiesc că nu una ortodoxă.

— Nu, căpitane. Era una dintre Bisericile Lui. Nu mai avea mulți enoriași. O dată, m-am strecurat înăuntru cu un prieten, în joacă.

— Ați fost prinși?

— Știu că nu sunt un povestitor prea bun, căpitane. Principalul este că... Înăuntru exista o reproducere uriașă a unei vechi holograme a Ochiului lui Murcheson, pe fundalul lui Coalsack. Chipul Domnului, exact ca pe cărțile poștale. Atât doar că... în tabloul acela era altfel. Ochiul era mult mai luminos ca acum, și verde-albastru, nu roșu. Cu un punct roșu într-o margine.

— Poate că era un portret, sugeră Rod.

Scoase minicompul, tastă „Biserica Lui" și solicită informații. Calculatorul accesă biblioteca navei și datele începură să se deruleze pe display.

— Biserica Lui crede că Coalsack, cu ochiul roșu, este într-adevăr Chipul Domnului. Nu-i posibil ca artistul să fi retușat tabloul, ca să-l facă mai impresionant?

Rod continua să-și păstreze un ton interesat; după ce sublocotenenții terminau, le putea spune ceva despre felurile în care îi puteau irosi timpul mai cu folos. Dacă îl iroseau cu adevărat...

— Dar..., începu Potter.

— Căpitane..., zise Staley aplecându-se periculos de mult din fotoliu.

— Pe rând, pe rând. Staley?

— Căpitane, nu m-am limitat la discuția cu Potter, ci am discutat și cu locotenentul-major Sinclair. El mi-a spus că știa de la bunicul lui că, odată, Pay era mai strălucitoare decât Ochiul lui Murcheson și avea culoarea verde. Iar modul în care Gavin descrie holograma... ei bine, stelele nu radiază o singură culoare. Așadar...

— Un motiv în plus pentru a crede că holograma a fost retușată. Interesant însă, dacă ne gândim că intrusul vine direct dinspre Pay...

— Lumină, rosti apăsat Potter.

— O velă acționată de lumină! exclamă Rod înțelegând brusc. Excelent raționamentul! – Toți cei de pe punte se întoarseră către el. – Renner, spuneai că intrusul se deplasează mai rapid decât ar fi trebuit?

— Da, căpitane, încuviință navigatorul. Cu condiția să fi fost lansat de pe o planetă locuibilă aflată pe orbita lui Pay.

— N-ar fi putut utiliza o baterie de tunuri-laser?

— De ce nu? – Renner își deplasă fotoliul spre ei. – De fapt, poți lansa o navă chiar și cu o baterie mică, la care ai adăuga apoi alte tunuri, pe măsură ce vehiculul se îndepărtează. În felul ăsta, ai avea un atu excepțional. Dacă un tun se defectează, îl ai acolo, în sistemul tău, și-l poți repara.

— Ca și cum ți-ai lăsa motorul acasă, interveni Potter, dar ai fi totuși capabil să-l folosești.

— Mă rog... apar și unele probleme de eficiență. Depinde cât de îngust poate fi menținut fasciculul, răspunse Renner. Păcat că nu poate fi utilizat și pentru frânare. Aveți vreun motiv să credeți...

Rod îi părăsi pe cei doi sublocotenenți care povesteau despre variațiile de culoare ale lui Pay. În sine, detaliul nu-l preocupa; problema lui era ce avea să facă intrusul acum?

Cu douăzeci de ore înainte de rendez-vous, Renner se apropie de consola căpitanului și solicită permisiunea de a folosi unul dintre display-uri. Aparent, navigatorul nu putea vorbi fără un ecran conectat la calculator. Nu se putea exprima doar verbal.

— Privește, căpitane, zise el afișând o hartă a regiunii stelare locale. Intrusul a venit de aici. Cei care l-au lansat au folosit un tun sau un set de tunuri-laser, instalat probabil pe asteroizi, și oglinzi focalizatoare, timp de aproape patruzeci și cinci de ani, astfel ca vehiculul alien să aibă o rază laser cu care să călătorească. Raza și intrusul vin amândouă direct dinspre Pay.

— Totuși, ar trebui să existe observații astronomice, se încruntă Rod. Cineva ar fi trebuit să sesizeze că Pay emitea lumină coerentă.

— Știi cât de bune sunt informațiile de pe Noua Scoție? ridică din umeri Renner.

— Vedem imediat... – Îi trebui mai puțin de un minut ca să afle că datele astronomice de pe Noua Scoție erau dubioase și din acest motiv nu fuseseră încărcate în biblioteca lui *MacArthur*. – Mda... Să presupunem că ai dreptate.

— Nu știu câtă dreptate am, protestă navigatorul. Există posibilitatea de a te roti în spațiul interstelar. Ar fi trebuit să facă, uite-așa...

Noua traiectorie era înclinată cu un unghi mic față de prima.

— Din nou, în mare parte ar fi mers pe baza inerției. În punctul ăsta – unde intrusul ar fi depășit cu mult Noua Caledonie –, încărcau nava cu până la zece milioane de volți. Câmpul magnetic de fundal al galaxiei rotea nava pe jumătate, astfel că acum ar fi venit spre sistemul Noua Caledonie *dinapoia* sa. Operatorii razei laser o putuseră opri timp de o

sută cincizeci de ani. Acum o porneau iarăși. Vehiculul folosea raza ca să frâneze.

— Ești sigur că efectul magnetic poate realiza așa ceva?

— E fizică elementară, iar câmpurile magnetice interstelare au fost amănunțit cartografiate.

— Atunci, de ce n-au folosit metoda asta?

— *Nu știu*! pufni Renner frustrat. Poate că nu s-au gândit la așa ceva. Poate că se temeau că laserele nu vor rezista atâta timp: Poate că n-aveau încredere în operatorii laserelor. La urma urmelor, nu cunoaștem absolut nimic despre alieni.

— Știu asta și tocmai de aceea zic că nu trebuie să ne facem multe griji. Dacă vom avea noroc, o să-i întrebăm chiar pe ei.

Un surâs lent și ezitant se lăți pe chipul celuilalt.

— Asta înseamnă că vom trișa.

— Mai bine trage-un pui de somn.

***

Rod se trezi în anunțul difuzoarelor:

— *Atențiune! Modificare gravitațională peste zece minute. Pregătiți-vă pentru revenire la 1* g *peste zece minute.*

Tânărul zâmbi – 1 *g*! – și simți cum zâmbetul i se preschimbă în rictus. Peste o oră, aveau să egaleze viteza intrusului. Activă videocamerele exterioare și văzu lumină orbitoare în fața și în spatele navei. *MacArthur* era strânsă între doi sori. Cal avea dimensiunile soarelui terestru văzut de pe Venus, dar strălucea mai intens – o stea mai fierbinte. Intrusul era un disc ceva mai mic, însă și mai strălucitor. Vela era concavă.

Simpla folosire a intercomului îl istovea.

— Sinclair!

— Da, căpitane.

Rod fu mulțumit să-l vadă pe inginer într-o cușetă hidraulică.

— Cum rezistă Câmpul?

— Perfect, căpitane. Temperatura e constantă.

— Mulțumesc.

Se simți mai liniștit. Funcția de bază a unui câmp Langston era să absoarbă energie. Putea absorbi până și energia cinetică a unui gaz în explozie sau a unor particule radioactive, cu o eficiență proporțională cu cubul vitezelor de apropiere. În bătălii, furia drăcească a torpilelor cu hidrogen și energiile de fotoni concentrați ale laserelor loveau Câmpul și erau dispersate, absorbite, stăvilite. Pe măsură ce nivelurile energetice creșteau, Câmpul începea să strălucească; culoarea lui neagră

devenea roșie, portocalie, galbenă acoperind întregul spectru până la violet.

De altfel, aceasta era principala problemă a unui câmp Langston. Energia trebuia evacuată; dacă se supraîncărca, Câmpul o elibera într-un fulger orbitor de alb, radiind spre interior, dar și spre exterior. Pentru a împiedica acest lucru, era necesară energia navei – care se cumula cu energiile stocate. Când Câmpul devenea prea fierbinte, navele piereau. Aproape instantaneu.

În mod normal, navele militare se puteau apropia foarte mult de o stea fără a fi în pericol imediat; Câmpul lor nu depășea niciodată temperatura stelei, chiar adăugând energiile necesare pentru menținerea controlului asupra sa. Acum, cu o stea în față și alta în spate, Câmpul putea radia doar în lateral – iar fenomenul trebuia menținut sub control, altfel *MacArthur* ar fi căpătat accelerații laterale. Părțile laterale se îngustau, sorii creșteau și Câmpul devenea tot mai fierbinte. Display-urile lui Rod afișau o nuanță sângerie. Nu însemna un dezastru iminent, dar trebuia monitorizat.

Gravitația normală reveni. Căpitanul sui rapid pe punte și-i făcu semn ofițerului de cart:

— Alarmă generală! Tot echipajul la posturile de luptă.

Soneriile începură să zbârnâie prin navă.

***

Timp de 124 de ore, intrusul nu dăduse nici un semn că ar fi observat apropierea lui *MacArthur*. Nici acum nu reacționa în vreun fel, deși se apropia constant.

Vela solară era o întindere de un alb-uniform care acoperea ecranele de la pupa, până ce Renner descoperi un punct negru. Îl amplifică, obținând o pată neagră mare, perfect conturată, ale cărei ecouri radar dovedeau că se găsea cu patru mii de kilometri mai aproape de *MacArthur* decât vela dinapoia ei.

— Aia-i ținta noastră, căpitane, zise el. Probabil că au pus într-o singură navetă tot ce nu ținea de velă. O contragreutate la capătul sarturilor, care să mențină vela pe poziție.

— Exact. Aliniază-te cu ea. Whitbread! Transmisiunile să înceapă să emită următorul mesaj pe toate frecvențele posibile, cu putere minimă.

— Înregistrez, căpitane.

— „Salutăm naveta cu velă solară. Suntem crucișătorul imperial *MacArthur*." Aici adăugați codurile noastre de identificare. „Bine ați

venit în Noua Caledonie și în Imperiul Omului. Dorim să ne corelăm traiectoriile. Vă rugăm, răspundeți!" Emiteți în engleză, rusă, franceză, chineză și în orice altă limbă cunoscută. Dacă sunt oameni, nu se poate ști de unde provin.

Încă cincisprezece minute până la rendez-vous. Gravitația lui *MacArthur* se modifică, apoi se modifică din nou, pe când Renner corela vitezele și pozițiile cu naveta intrusă, nu cu vela.

Rod întârzie aproape un minut la apelul lui Sally.

— Fii succintă, te rog! Suntem în stare de luptă.

— Știu asta. Pot veni pe punte?

— Mă tem că nu. Toate locurile sunt ocupate.

— Nu mă miră. Voiam doar să-ți reamintesc ceva. Nu te aștepta de la ei să aibă minți simple.

— Poftim?!

— Te aștepți să fie creaturi primitive, doar pentru că nu folosesc generatoare Alderson. Nu-i adevărat! Chiar dacă ar fi primitivi, nu înseamnă că sunt simpli. Tehnologiile lor și felurile în care gândesc pot fi *foarte* complexe!

— N-o să uit asta. Mai ai ceva de adăugat? Bine, stai puțin. Whitbread, când n-ai alte însărcinări, ține-o la curent pe lady Fowles cu ce se-ntâmplă.

Alungă intercomul din minte și privi spre display-ul de la pupa, exact în clipa când Staley răcni.

Vela solară a intrusului unduia. Lumina reflectată o străbătea în valuri uriașe, sinusoidale, masive. Rod clipi din ochi, însă zadarnic; este foarte dificil să vezi forma unei oglinzi distorsionate.

— Poate fi răspunsul la mesajul nostru, opină el. Folosesc oglinda pentru emisie...

Strălucirea deveni orbitoare, și toate videocamerele din partea respectivă încetară să mai transmită.

***

Senzorii de la prova rămăseseră operativi și înregistrau. Arătau un disc alb și mare, steaua Noua Caledonie, la mică distanță și apropiindu-se rapid, cu 6% din viteza luminii.

Pentru o clipită, arătară și câteva forme stranii, întunecate, conturate pe fundalul alb. Nimeni nu le băgă în seamă, în momentul acela teribil când *MacArthur* fu orbit, iar în clipa următoare imaginile dispărură.

Renner fu primul care rupse tăcerea:

— Nu trebuia să fi tras în noi, se plânse el.

— Mulțumesc, replică Rod tăios. Ai, poate, și alte sugestii, mai concrete?

MacArthur se deplasa în zigzaguri aleatorii, dar vela solară o urma perfect.

— Da, căpitane. Ar fi bine să nu ne mai focalizăm pe oglinda aceea.

— Raport de avarii, căpitane, anunță Cargill de la pupa. Câmpul absoarbe energie. Este prea multă, vine al naibii de rapid și nu ne debarasăm de ea. Dacă ar fi fost concentrată, ne-ar fi perforat, dar la felul cum vine acum putem rezista vreo zece minute.

— Căpitane, vorbi Renner, sugerez să virăm înapoia velei. Senzorii video dinspre soare sunt operaționali și țin minte unde era naveta alienă...

— Lasă asta. Du-ne prin velă!

— Nu știm...

— Am dat un ordin, Renner, și te găsești într-o navă militară!

— Am înțeles, căpitane.

Culoarea Câmpului era roșu-cărămizie și devenea tot mai strălucitoare, totuși roșul nu era periculos. Cel puțin, o vreme...

În timp ce Renner acționa comenzile, Rod vorbi pe un ton nepăsător:

— Presupui, probabil, că alienii utilizează pentru velă materiale incredibil de rezistente, așa-i?

— Este o posibilitate, căpitane.

MacArthur se cutremură; porniseră pe noua traiectorie. Renner păru că se încordează în așteptarea unui șoc.

— Dar, urmă calm Rod, cu cât materialele respective sunt mai rezistente, cu atât se va opta pentru o grosime mai mică a velei, ca să se obțină o suprafață maximă la aceeași greutate – cât mai mulți kilometri pătrați pentru un kilogram, așa-i? Chiar dacă, după aceea, meteoriții mai avariază câțiva kilometri pătrați de velă, grosul rămâne funcțional, nu? Avem de-a face cu o țesătură extrem de subțire, ai înțeles?

— Da, căpitane, chicoti Renner.

Pilota cu 4 *g*, menținându-l pe Cal la pupa; acum rânjea încântat și era destins.

„Ei bine, pe el l-am convins", gândi Rod și se încordă în așteptarea impactului.

Câmpul Langston devenise galben.

Apoi, brusc, senzorii video dinspre soare arătară doar negru, excepând marginea verde, încinsă, a Câmpului lui *MacArthur* și un contur neregulat, alb-orbitor, marcând locul pe unde trecuseră prin vela intrusului.

— Să dea dracii, nici măcar n-am simțit-o! râse Rod. Renner, cât mai avem până la impactul cu soarele?

— Patruzeci și cinci de minute, căpitane. Asta dacă nu facem nimic ca să-l evităm.

— Toate la vremea lor. Păstrează-ne în poziția asta, cu viteza corelată cu a velei. Crawford, se adresă el tunarului-șef, cercetează vela și vezi dacă-i poți găsi sarturile. Vreau să desprinzi naveta de velă, înainte de a mai trage în noi.

— Am înțeles, căpitane, încuviință Crawford cu un glas de-a dreptul încântat.

Sarturile erau în număr de treizeci și două – douăzeci și patru pe periferia oglinzii circulare din țesătură, plus alte opt, dispuse în cerc, aproape de centru. Pozițiile lor se distingeau relativ ușor datorită deformărilor conice ale țesăturii. Partea din spate a velei era neagră; scânteie și se vaporiză sub razele concentrate ale bateriilor de lasere de la prova.

Apoi vela se eliberă, umflându-se și unduind în vreme ce plutea spre *MacArthur*. Nava trecu din nou prin ea, ca printr-un șervețel de hârtie.

Iar acum naveta intrusă se afla în cădere liberă spre un soare F8.

— Treizeci și cinci de minute până la impact, anunță Renner fără să fi fost întrebat.

— Mulțumesc. Cargill, preia comanda. Vom face joncțiunea cu alienii, pentru preluare.

Și în clipa aceea, Rod simți o imensă satisfacție interioară, provocată de uluirea lui Renner.

7. NAVETA LUI EDDIE NEBUNU'

— Dar..., îngăimă navigatorul și arătă spre imaginea lui Cal care se mărea pe display-urile punții.

Înainte de a mai putea adăuga altceva, *MacArthur* țâșni înainte cu 6 *g*, de data aceasta fără o tranziție lină. Indicatoarele oscilară violent, în vreme ce nava se năpusti drept spre soarele amenințător.

— Căpitane? – Prin vuietul sângelui din urechi, Blaine își auzi secundul aflat la pupa. – Căpitane, ce grad de avarii este tolerabil?

— Orice ne poate duce acasă, articulă cu dificultate Rod.

— Am înțeles, aprobă Cargill și ordinele sale răsunară din intercom: Potter? Puntea-hangar este vidată? Navetele sunt asigurate?

— Da, locotenente.

Întrebarea era inutilă o dată ce fusese decretată starea de luptă, însă Cargill era un individ precaut.

— Deschideți ușile hangarului, ordonă el. Căpitane, este posibil să pierdem chepengurile punții-hangar.

— Rade-le!

— Aduc la bord foarte repede naveta alienă. Nu mai am timp de corelare a vitezelor. Vom suferi avarii...

— Ești la comandă. Pune-ți ordinele în aplicare.

Puntea era învăluită într-o pâclă roșiatică. Rod clipi de câteva ori, însă fără efect; pâcla exista în retinele lui. 6 *g* era o accelerație prea mare pentru durate prelungite. Dacă cineva leșina... ei bine, avea să piardă tot spectacolul.

— Kelley! răcni Rod. Când întoarcem nava, preia comanda pușcașilor, deplasează-te la pupa și fii gata să interceptezi orice ar ieși din naveta aia! Și ar fi bine să te miști rapid. Cargill n-o să mențină accelerația.

— Am înțeles, căpitane.

În ciuda celor 6 *g*, vocea răgușită a lui Kelley părea neschimbată.

Naveta se afla la trei mii de kilometri în fața lor, invizibilă cu ochiul liber, dar crescând întruna pe display-urile punții, totuși lent, mult prea lent față de Cal, care se mărea rapid.

Patru minute la 6 *g*. Patru minute de agonie, apoi soneriile de alarmă porniră să zbârnâie. Urmă un moment de ușurare binecuvântată. Pușcașii lui Kelley tropăiră prin navă, plonjând prin gravitația redusă,

care se inversa, în vreme ce *MacArthur* se dădea peste cap. Pușcașii n-aveau să aibă parte de cușete de accelerație din poziția lor, de unde țineau sub observație puntea-hangar. Păienjenișuri de curele îi suspendau pe unii pe coridoare, iar pe alții chiar în hangar, aidoma unor muște prinse în plasă; aveau armele pregătite – dar pentru ce anume?

Soneriile răsunară din nou și indicatoarele zvâcniră iarăși violent, când *MacArthur* frână spre naveta alienă. Cu un efort, Rod își comută display-ul. Zărea puntea-hangar, rece și întunecată, dar și conturul încețoșat al suprafeței interioare a Câmpului navei, de un negru imposibil. „Perfect", se gândi. Nu apăruseră acumulări termice însemnate și exista suficientă capacitate de preluare a eventualei energii de rotație a navetei, reducând impactul la un nivel acceptabil pentru *MacArthur*.

Opt minute la 6 *g*, maximul pe care l-ar fi putut suporta echipajul. Apoi intrusul nu se mai zări în față, când *MacArthur* se roti și veni spre el cu partea laterală. Accelerația zdrobitoare dispăru, urmată de o ușoară împingere, când Cargill trase o salvă cu bateriile de la babord, pentru a încetini goana spre navetă.

Aceasta era cilindrică, cu un capăt rotunjit, și se rostogolea prin spațiu. Rod văzu că celălalt capăt era acoperit de o mulțime de protuberanțe – mai precis treizeci și două. Probabil că de ele fuseseră prinse sarturile, totuși nu exista nici urmă a bucăților ce ar fi trebuit să rămână acolo.

Vehiculul se apropia prea repede de *MacArthur* și era prea mare ca să intre în hangar! În plus, în direcțiile laterale nu se putea frâna decât cu bateriile din borduri.

Naveta era *deja* acolo. Videocamerele din puntea-hangar arătau capătul rotunjit al intrusului, opac și cu un luciu metalic, făcându-și loc prin Câmpul Langston, încetinind, oprindu-și rotația, însă continuând să se deplaseze relativ față de *MacArthur*. Crucișătorul se zgudui teribil într-o parte și membrii echipajului fură apăsați nemilos în centurile de siguranță, în vreme ce capătul rotunjit al navetei crescu întruna și... BUM!

Rod scuturâ din cap, pentru a-și alunga ceața roșie care reapăruse.

— Plecarea! Renner, preia comanda!

Acele indicatoarelor oscilară violent, înainte ca soneriile de alarmă să se facă auzite; probabil că Renner stabilise deja cursul și lovise comenzile în clipa când primise ordinul. Prin pâcla sângerie, căpitanul miji ochii spre indicatoare. Perfect, Renner nu încerca nici o acțiune spectaculoasă; se mulțumea să se îndepărteze lateral față de cursul inițial, lăsând soarele să-și exercite forța de atracție asupra navei și s-o accelereze tangențial față de el. Singura întrebare rămânea dacă aveau să se deplaseze în planul orbitelor planetare ale lui Cal. În caz

contrar, ar fi avut probleme la joncțiunea cu *Lermontov*, în vederea alimentării cu hidrogen, și ar fi rămas cu rezervoarele complet goale. Amețit, Rod atinse câteva taste de pe consolă și privi reprezentarea cursului estimat. Da, Renner făcuse treabă excelentă și în timp foarte scurt.

„Asta-i meseria lui", își spuse tânărul. „Este un navigator mult mai competent decât mine. Oricum, ar fi timpul să inspectez nava. Ce a pățit după ce am preluat naveta aia?" Display-urile ce acopereau zona respectivă erau însă lipsite de imagini; videocamerele fuseseră arse sau zdrobite. Nici cele din exterior nu se găseau în stare mai bună.

— Curs fără contact vizual, Renner, ordonă Rod. Oricum videocamerele au să se topească. Așteaptă până ne îndepărtăm de Cal.

— Raport de avarii, căpitane.

— Te ascult, Cargill.

— Intrusul este înțepenit zdravăn în ușile hangarului și nu cred că-l putem desprinde de acolo la accelerație normală. Nu dețin rapoarte complete, însă mă tem că puntea-hangar nu va mai fi niciodată ca înainte.

— Ceva grav?

— Nu, căpitane. Pot să-ți înșir o listă întreagă de probleme minore – obiecte desprinse de la locul lor, echipamente avariate în urma impactului –, dar principalul este că dacă nu va trebui să ne angajăm în nici o luptă, avem o formă acceptabilă.

— Perfect. Vezi acum ce poți afla de la pușcași. Comunicațiile cu Kelley par întrerupte.

— Am înțeles, căpitane.

Rod se gândi că cineva trebuia să se deplaseze sub gravitația de 6 *g*, ca să îndeplinească ordinul respectiv. Poate că reușea s-o facă într-un fotoliu mobil. Un bărbat s-ar fi putut târî sub apăsarea teribilă, dar mult timp după aceea n-ar mai fi fost bun de nimic. Merita oare? Ca să afle niște informații probabil negative? Și dacă nu erau negative...

— Caporalul Pietrov raportează căpitanului, se auzi pe neașteptate un glas cu accent puternic, specific Sf. Ekaterina. Nici o activitate din partea intrusului.

— Aici Cargill, căpitane, răsună altă voce.

— Ascult.

— Ții neapărat să discuți cu Kelley? Potter a izbutit să stabilească o legătură cu Pietrov, însă va avea probleme dacă mai trebuie să avanseze.

— Cu Pietrov e foarte bine. Bravo, Potter! Caporale, îl poți vedea pe tunarul Kelley? A pățit ceva?

— Tocmai mi-a făcut semn cu mâna, căpitane. Ocupă o poziție în ecluza 2.

— Perfect. Raportează imediat orice activitate a intrusului.

Rod întrerupse legătura în clipa când soneriile de alarmă se auziră din nou. Cincizeci de kilograme i se ridicară de pe piept, o dată cu reducerea accelerației navei. Manevra era una dintre cele mai periculoase. Trebuia să găsească poziția de echilibru – nici să nu se apropie prea mult de Cal, pentru a nu fi prăjiți de vii, nici să nu fie striviți de accelerația prea mare.

La una dintre consolele de la prova, un pilot se lăsă pe spate, în capitonajul fotoliului. Partenerul său se aplecă spre el, lipindu-și căștile, astfel încât să poată discuta între ei fără ajutorul laringofoanelor pe care le decuplaseră. Orontez i se adresă coechipierului său:

— Frate-meu voia să rămân pe Afrodita, ca să-l ajut la ferma lui oceanică, dar mi se păruse că-i prea periculos. De-aia m-am înrolat în blestemata asta de Marină!

***

— Sinclair, avem suficientă energie ca să trimitem un raport Flotei?

— Da, căpitane, motoarele au rezistat excelent. Intrusul nu-i chiar atât de masiv pe cât crezusem, și avem un supliment de hidrogen.

— În regulă.

Rod apelă Transmisiunile și-și comunică raportul. „Naveta intrusă a fost adusă la bord. Cilindru, raportul lungime/diametru de 4/1. Aspect metalic uniform. Cercetarea amănunțită imposibilă pe durata accelerației. Se propune ca *Lermontov* să încerce recuperarea velei, care va decelera rapid, lipsită de navetă. Timp estimat de ajungere la Noua Scoție... Se propune ca *MacArthur* să rămână pe orbita satelitului nelocuit al Noii Scoții. Nu se întrevăd semne de viață sau de activitate la bordul navetei aliene, dar..."

Se gândi că era un „dar" extrem de mare. La urma urmelor, ce era obiectul acela? Oare trăsese deliberat asupra lor? Era condus de ființe... deși, ce fel de robot l-ar fi putut pilota prin ani-lumină de spațiu normal? Oare ce credea cel sau cei aflați la comanda lui despre faptul că naveta fusese proptită în puntea-hangar a unui crucișător militar, desprinsă de sarturile ce-i ancorau vela solară? Era un sfârșit al dracului de nedemn, după treizeci și cinci de ani-lumină de călătorie.

Deocamdată, nu putea întreprinde nimic ca să afle răspunsuri la toate întrebările acelea. Absolut nimic. Situația lui *MacArthur* nu era critică, Renner ținea nava sub control, însă nici Rod și nici Cargill nu-și puteau părăsi consolele, iar căpitanul nu intenționa să trimită echipe de investigare a obiectului alien.

— S-a terminat? se auzi vocea tânguitoare a lui Sally. Am pățit ceva?

— S-a terminat și n-am pățit nimic, răspunse Rod și se înfioră gândindu-se ce s-ar fi putut întâmpla. Vehiculul alien este la bord, dar deocamdată nu-i cunoaștem decât dimensiunile. N-a răspuns la apeluri.

De ce oare simțea o mică undă de satisfacție la gândul că și fata trebuia să aștepte ca toți ceilalți?

MacArthur continua să gonească prin spațiu, trecând atât de aproape de Cal încât instrumentele puteau depista o atracție reală din partea coroanei, însă cursul calculat de Renner era perfect și Câmpul rezista fără probleme. Echipajul se mulțumea să aștepte.

***

La 2 *g*, Rod putu părăsi puntea. Se scula cu un efort vizibil, se transferă într-un fotoliu rulant și porni către pupa. Ascensoarele îl „coborâră" în decursul deplasării prin navă și, oprindu-se pe fiecare punte, observă că membrii echipajului își păstrau alerți posturile, în ciuda faptului că starea de alarmă se prelungea de atâta vreme. *MacArthur* era cea mai bună navă din Marină... și el avea s-o păstreze așa!

Când ajunse la ecluza dinspre puntea-hangar, unde se afla Kelley, situația nu se modificase deloc.

— Se pot zări un fel de chepenguri, căpitane, vorbi tunarul, luminând vehiculul alien cu un proiector manual.

Sub raza de lumină, Rod distinse propriile lor navete strivite de pereții de oțel.

— Nici un semn din interior?

— Absolut nimic. A pătruns, s-a lovit de punți și m-a dat cu capul de un perete. N-avea cine știe ce viteză, dar a izbit *foarte* puternic. Apoi – liniște. Nici unul dintre noi n-a văzut nimic.

— Mai bine, mormăi Rod.

Aprinse propriul său proiector și-l deplasă peste cilindrul enorm. Partea rotunjită dispărea în negrul uniform al Câmpului.

Raza dezvălui un șir de proeminențe conice; fiecare avea diametrul de un metru și o lungime de trei ori mai mare. Tânărul privi atent, totuși nu zări nimic – nici un rest al sarturilor care ar fi trebuit să atârne de ele, nici vreo fantă vizibilă prin care să fi fost eliberate acestea. Absolut nimic.

— Rămâneți cu ochii pe el, Kelley. Vreau supraveghere permanentă.

Căpitanul reveni pe puntea de comandă, fără să știe mai multe decât înainte, și rămase privind display-urile. În mod reflex, mâna i se ridică și-i frecă șaua nasului.

Oare *ce* Dumnezeu capturase?

8. ALIENUL

Rod stătea într-o impecabilă poziție de drepți în fața biroului masiv. Amiralul Flotei, Howland Cranston, comandant-șef al forțelor Maiestății Sale de dincolo de Coalsack, îl fulgera cu privirea dinapoia tăbliei de lemn de trandafir, ale cărei incrustații rafinate l-ar fi fascinat pe tânăr, dacă ar fi avut posibilitatea să le examineze. Amiralul se juca neglijent cu un teanc gros de hârtii.

— Știi ce sunt astea, căpitane?

— Nu, amirale.

— Solicitări pentru destituirea dumitale. Jumătate dintre membrii Universității imperiale... Doi capelani și un episcop... Secretarul Ligii umaniste... Toate inimile miloase din partea asta a Coalsack-ului îți vor scalpul.

— Da, amirale.

Oricum, altceva nu avea ce să spună. Rod își păstră poziția rigidă, așteptând ca totul să ia sfârșit. Ce avea să creadă tatăl lui? Oare avea să înțeleagă cineva?

Cranston îl mai fulgeră o dată cu privirea. Ochii îi erau complet inexpresivi. Uniforma oficială era mototolită. Miniaturile unei duzini de medalii rezumau povestea unui comandant care nu precupețise nici un efort pentru ca el și subordonații săi să continue lupta chiar în situații lipsite de orice speranțe.

— Omul care a ordonat să se tragă la primul contact al rasei umane cu alienii, rosti tăios Cranston. Care le-a avariat nava! Știai că am găsit un singur pasager, care este *mort*? Probabil a fost distrus sistemul de întreținere a vieții. – Răsfoi teancul de hârtii, apoi le împinse cu furie în lături. – Nenorociții ăștia de civili sfârșesc întotdeauna prin a influența Marina. Nu-mi lasă de ales. Asta-i! Căpitane Blaine, în calitate de Amiral al Flotei din acest sector, îți confirm prin prezenta promovarea la rangul de căpitan și-ți atribui comanda crucișătorului *MacArthur*. Acum, ia loc.

În vreme ce Rod căuta din ochi un scaun, Cranston continuă morocănos:

— Asta o să le dea o lecție blestemaților! Ce cred ei – că mă-nvață cum să-mi fac meseria? Blaine, ești ofițerul cel mai norocos din Marină.

Promovarea ți-ar fi fost probabil confirmată de orice Consiliu, dar în nici un caz nu ți-ar fi dat nava pe mână.

— Da, amirale.

Era perfect adevărat, totuși asta nu putea alunga nota de mândrie din vocea tânărului. *MacArthur* era a lui.

— S-a aflat ceva despre naveta alienă, amirale? După ce am lăsat-o pe orbită, am fost extrem de ocupat în Docuri cu reechiparea lui *MacArthur.*

— Naveta a fost deschisă, căpitane. Nu-mi vine nici acum să cred peste ce am dat, dar am pătruns în ea. Uite ce am găsit, îi întinse el o fotografie de dimensiuni mari.

Creatura zăcea pe o masă de autopsie. Scara metrică de alături arăta că era micuță, doar 1,24 metri din creștetul capului până la ceea ce, inițial, Rod crezu că erau încălțări, apoi decise că erau labele picioarelor. Nu existau degete la picioare, deși marginile anterioare ale labelor erau acoperite de o formațiune cu aspect dur, poate similar unei copite.

Restul era un coșmar. Două brațe subțiri în partea dreaptă a corpului, terminate cu mâini delicate, fiecare cu câte patru degete încadrate de alte două degete mari, opozabile. În partea stângă a corpului se afla un singur braț, masiv, mai gros decât cele două brațe drepte la un loc. Mâna lui avea trei degete groase, care se închideau ca o menghină.

Un schilod? Un mutant? Creatura era simetrică dedesubtul liniei care ar fi trebuit să marcheze talia corpului; mai sus de aceasta, era... altfel.

Trunchiul era alcătuit din protuberanțe. Musculatura părea mult mai complexă decât cea a oamenilor. Rod nu putea discerne fundamentele structurii osoase interne.

Brațele... ei bine, în cele din urmă, într-un mod bizar, erau explicabile. Coatele brațelor drepte se potriveau prea exact, aidoma unor cochilii. Nu puteau fi decât rezultatul evoluției. Creatura nu era una schiloadă.

Capul însă părea cel mai teribil.

Nu exista un gât. Mușchii masivi ai umărului stâng urmau o pantă lină, suind până la creștetul capului alienului. Partea stângă a craniului se contopea cu umărul stâng și era mult mai mare decât partea dreaptă. Nu exista ureche stângă, și de altfel nici nu și-ar fi găsit un loc. Partea dreaptă prezenta o ureche mare, membranoasă, ca a unui demon, deasupra unui umăr îngust care ar fi putut să fie aproape omenesc, dacă sub el și puțin mai spre înapoi n-ar fi existat un altul similar.

Fața nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse tânărul vreodată. Pe un asemenea cap, nici n-ar fi trebuit să existe o față. Avea totuși doi ochi simetrici și pieziși, ce rămăseseră deschiși în clipa morții, foarte umani și cumva orientali. Gura inexpresivă încremenise cu buzele întredeschise, dezvăluind vârfurile dinților.

— Cum îți place?

— Îmi pare rău că-i mort. Aș fi avut un milion de întrebări să-i pun... Doar el a fost?

— Da, doar el. Acum, privește aici.

Cranston atinse un colț al biroului, dezvăluind o consolă de comandă încastrată. Pe peretele din stânga lui Rod, draperiile se traseră în lături și luminile din odaie își reduseră intensitatea. Un ecran se lumină alb-uniform.

Brusc, umbre țâșniră dinspre margini, se micșorară convergând spre centru, apoi dispărură – în numai câteva secunde.

— Imaginile sunt preluate de pe videocamerele voastre dinspre soare, cele care n-au fost distruse. Le redau acum cu încetinitorul.

Umbrele se deplasară sacadat, refăcând traseul în sens invers pe fundalul alb. Se zăreau șase, când amiralul opri proiecția.

— Ei bine?

— Seamănă cu... nu știu.

— Exact. Fii atent, încă o dată.

Proiecția reîncepu. Siluetele stranii se micșorară, converseră și dispărură, nu ca și cum s-ar fi pierdut în infinit, ci parcă evaporându-se.

— Par pasageri ejectați din navetă, care s-au dezintegrat lângă vela solară. Ce sens ar avea?

— Nici unul. Cei care au văzut filmul susțin zeci de ipoteze diferite. Oricum, imaginile nu sunt prea clare. Vezi ce distorsionate sunt? Mărimi diferite și forme diferite. Nu se poate spune dacă erau sau nu vii. Un antropolog afirmă că ar fost statuete de zeități ejectate în exterior, pentru a nu fi profante. A izbutit să-i convingă pe destui de ipoteza asta, mai puțin pe cei care susțin că-i vorba despre peliculă voalată, miraje cauzate de Câmpul Langston sau, pur și simplu, falsuri.

— Am înțeles.

Nu avea ce comenta din punctul acesta de vedere. Reveni la examinarea fotografiei. Un milion de întrebări... dacă pilotul n-ar fi fost mort...

După o pauză prelungă, amiralul mormăi:

— Mda... Asta-i copia raportului asupra celor găsite în navetă. Ia-o și studiaz-o – mâine după-amiază s-a stabilit o întrevedere cu viceregele și este de așteptat să știi despre ce-i vorba. Antropoloaga ta a

ajutat la redactarea raportului și-l poți discuta cu ea, dacă dorești. După aceea, poți arunca o privire și asupra navetei – azi o coborâm de pe orbită. Te întrebi de ce capeți toate astea? O să afli. Înălțimea Sa are niște planuri, iar tu faci parte din ele. O să te anunțăm.

Rod îl salută și plecă buimăcit, strângând sub braț raportul cu ștampila STRICT SECRET.

***

Raportul era compus mai ales din întrebări.

Echipamentele interioare ale navetei păreau în cea mai mare parte gunoaie lipsite de sens – blocuri de plastic topite și contopite laolaltă, resturi de circuite integrate, benzi stranii de materiale conductoare și semiconductoare asamblate fără o ordine rațională. Nu se găsise nici urmă de sarturi pentru velă sau de dispozitive pentru bobinarea lor în interior, de asemenea nici o fantă în cele treizeci și două de proeminențe din capătul posterior. Dacă sarturile ar fi fost monomoleculare, atunci s-ar fi explicat dispariția lor; sub acțiunea laserelor lui *MacArthur*, ele ar fi fost modificate chimic. Totuși, cum se controla vela? Oare sarturile puteau fi făcute, cumva, să se contracte și să se destindă, aidoma unor mușchi?

Ipoteza părea stranie, însă unele dintre echipamentele rămase întregi erau cel puțin la fel de stranii. Componentele navetei nu erau deloc standardizate. Două gadgeturi ce aveau aproape același scop puteau dovedi deosebiri subtile sau uriașe. Tiranții și suporții păreau lucrați manual. Naveta era o sculptură în aceeași măsură ca și o mașinărie.

Când ajunse la observația respectivă, Rod clătină din cap și o apelă pe Sally. Peste câteva minute, fata apăru în cabina lui.

— Da, eu am scris toate astea, încuviință ea. Se pare că ăsta-i adevărul. Fiecare șurub și piuliță din navetă a fost proiectat separat. Să știi că nu-i foarte surprinzător, dacă te gândești că ar fi avut un țel religios. Și asta nu-i totul! Știi ce-i redundanța, nu?

— La mașini te referi, nu? Sigur că da. Două dispozitive cu același rol, pentru eventualitatea că unul dintre ele se defectează.

— Ei bine, se pare că payenii cunosc principiul, dar îl aplică în ambele sensuri.

— Payenii?

Sally ridică din umeri.

— Trebuia să le spunem într-un fel, nu? Inginerii payeni au câte două dispozitive pentru aceeași sarcină, perfect, însă al doilea dispozitiv execută alte două sarcini, iar unele dintre cele secundare sunt

simultan termostate bimetalice și generatoare termoelectrice. Îmi vine greu să mă exprim... Inginerii noștri lucrează pe bază de subansamble și module, nu?

— La proiectele complicate, sigur că da, așa lucrează.

— Nu însă și payenii. La ei, totul este o singură piesă, iar fiecare bucățică este integrată și le dublează și pe celelalte. Există șanse serioase ca payenii să fie mai inteligenți decât noi.

Rod fluieră încetișor.

— Asta... mă cam sperie. Ia stai puțin! Ar trebui să dețină generatorul Alderson, nu?

— Îmi vine greu să mă pronunț în privința asta. Dețin însă alte chestii pe care noi nu le avem. Superconductori biotermici, ca niște dungi de vopsea. Apoi – se întinse, îi luă raportul din mână și-l răsfoi grăbit – uită-te la fotografia asta! Vezi găurelele alea?

— Micrometeoriți. Firesc...

— Nimic mai mare de patru mii de microni n-a trecut prin protecțiile antimeteoritice. Atât doar că nimeni n-a descoperit nici o protecție antimeteoritică. Payenii n-au Câmp Langston sau ceva similar.

— Dar...

— Trebuie să fi fost vela. Înțelegi ce-nseamnă asta? Autopilotul ne-a atacat fiindcă a crezut că *MacArthur* era un meteorit.

— Dar pilotul? De ce n-a...

— Din câte ne-am putut da seama, alienul se afla în anabioză. Sistemele de întreținere a vieții au fost avariate când am preluat naveta. Noi l-am ucis.

— E sigur?

Sally încuviință din cap.

— La dracu'! După ce a parcurs atâta drum... Liga Umanității vrea să-mi ia capul și nu-i pot învinui cu nimic. Fir-aș...

— Termină! rosti încet fata.

— Iartă-mă. Ce urmează?

— Autopsia. Ocupă jumătate din raport.

Tânăra frunzări paginile și Rod se crispă. Sally Fowler era mai puțin sensibilă decât majoritatea lady-lor de la Curte.

Carnea payeanului era deschisă la culoare, iar sângele roz-palid părea o combinație între sânge omenesc și seva unui arbore. Medicii incizaseră adânc în spatele alienului, expunând osatura de la baza craniului până în locul unde la om ar fi fost coccisul.

— Nu-nțeleg... Unde-i coloana vertebrală?

— Nu există așa ceva. Se pare că, pe Pay-alfa, evoluția n-a inventat vertebrele.

În spinare existau trei oase, fiecare de mărimea și consistența unui femur. Cel superior era o extindere a craniului, ca și cum acesta ar fi avut un mâner de douăzeci de centimetri. Articulația din capătul său inferior se afla la nivelul umărului; putea să miște capul în sus și în jos, ca o încuviințare, dar nu să-l rotească într-o parte sau alta.

Principalul os al spinării era mai lung și mai gros. Se încheia printr-o joncțiune masivă și complexă, parțial cuplă sferică, undeva în zona dintre omoplați. În sfârșit, osul dorsal inferior se lărgea în șolduri și articulațiile coapselor.

Exista o măduvă a spinării, o linie importantă de conexiuni nervoase, care trecea prin fața oaselor spinării, nu prin ele.

— Nu-și poate roti capul, rosti Rod cu glas tare. Trebuie să se răsucească din talie. De aceea este atât de complexă articulația cea mare. Am dreptate?

— Da. I-am văzut pe medici testând-o. Este capabilă să orienteze fața complet spre spate. Impresionant, nu?

Tânărul aprobă din cap și întoarse pagina. Fotografia prezenta autopsia craniului.

Diformitatea acestuia nu-l mai surprindea. Emisfera cerebrală stângă era mai masivă, pentru a controla brațele drepte sensibile și străbătute de o rețea nervoasă complexă; în același timp, tendoanele masive ale umărului stâng se conectau la proeminențele de pe partea stângă a craniului pentru un braț mai lung și astfel o forță superioară a pârghiei.

— Totul se învârte în jurul brațelor, comentă Sally. Gândește-te că payeanul ar fi un sculer, și atunci vei înțelege. Brațele drepte sunt pentru muncile de finețe, să zicem pentru repararea mecanismului unui ceas, iar brațul stâng se utilizează la ridicare, fixare, susținere și altele. Probabil că payeanul ar putea să ridice un vehicul de teren cu brațul stâng, să-l țină suspendat și să mestereasă la el cu brațele drepte. Și tâmpitul ăla de Horowitz, care crede că-i vorba despre o mutație!

Căută câteva pagini mai departe.

— Privește...

— Da, am observat și eu asta. Brațele se potrivesc prea bine.

Fotografiile arătau brațele drepte în diverse poziții; era imposibil să se incomodeze reciproc. Complet întinse, aveau cam aceeași lungime; totuși, antebrațul celui inferior era lung și humerusul scurt, în vreme ce ambele oase ale celui superior erau la fel de lungi. Ținute pe lângă corp, vârfurile degetelor brațului superior ajungeau la încheietura brațului inferior.

Rod citi mai departe. Metabolismul alien diferea oarecum de cel uman, dar nu în mod neinteligibil, așa cum ar fi fost de așteptat din

partea unei biologii extraterestre. Toate formele de viață cunoscute erau îndeajuns de similare pentru ca unii teoreticieni să susțină ipoteza potrivit căreia viața apăruse în Univers purtată de spori, ce străbătuseră distanțele interstelare. Fără să fie unanim recunoscută, teoria avea suficiente argumente pro, iar autopsia alienului nu urma să încheie disputa.

Tânărul continuă să studieze raportul mult timp după plecarea lui Sally. Când termină, trei idei i se fixaseră în minte:

Payeanul era un sculer inteligent.

Parcursese treizeci și cinci de ani-lumină, pentru a ajunge la civilizația umană.

Iar Rod Blaine îl ucisese.

9. ÎNĂLȚIMEA SA DECRETEAZĂ

Palatul viceregelui domina singurul oraș important de pe Noua Scoție. Sally privi admirativ structura gigantică și arătă surescitată spre unduirile de culori ce se modificau la fiecare mișcare a vehiculului lor aerian.

— Cum se obține efectul ăsta? întrebă ea. Nu pare o peliculă exterioară.

— Este clădit din rocă de pe Noua Scoție, răspunse Sinclair. N-ai mai văzut asemenea piatră. Înainte ca primul Imperiu să însămânțeze planeta, aici nu exista viață. Palatul a fost construit din roci native și culorile izvorăsc permanent din interiorul lor.

— Este minunat, șopti fata.

Palatul era singura clădire înconjurată de spațiu deschis. Noua Scoție era alcătuită din nenumărate căsuțe, iar din văzduh se distingeau cu ușurință șabloane circulare, aidoma inelelor de creștere a unui copac, marcând construcția unor generatoare de Câmp tot mai mari.

— N-ar fi fost mai simplu ca orașul să fi fost proiectat după un plan rectangular? întrebă Sally.

— Ba da, încuviință bărbatul, dar noi am fost timp de două sute de ani în război. Puțini aveau curaj să trăiască fără protecția Câmpului – nu pentru că n-am fi avut încredere în Marină și Imperiu, adăugă el repede. Totuși, obiceiurile vechi dispar greu. Preferăm să fim înghesuiți și să știm că ne putem lupta.

Aparatul descrise un cerc prin văzduh și coborî pe acoperișul de lavă al Palatului. Dedesubt, străzile păreau o explozie de culori, ca într-o țesătură ecosez, iar oamenii se înghesuiau pe străduțele înguste. Fata fu suprinsă să vadă cât de mică era Capitala Sectorului imperial.

Rod îi lăsă pe Sally și pe ofițerii săi într-un foaier confortabil și urmă un pușcaș îmbrăcat într-o impecabilă uniformă de paradă. Sala Consiliului era o combinație de simplitate și splendoare, pereții de piatră nefasonată contrastând puternic cu covoarele de lână viu colorate și cu tapiseriile. De pe grinzile plafonului înalt atârnau stindarde de luptă.

Pușcașul îl instală pe tânăr pe un fotoliu. Chiar în fața lui se afla estrada pentru membrii Consiliului și escortele lor, iar mai sus jilțul viceregelui domina sala; totuși, până și acesta era pus în umbră de gigantica hologramă a Maiestății Sale Regale și Imperiale, Leonidas al IX-lea, Împăratul Omenirii prin Voia Domnului. Ori de cât ori acesta trimitea un mesaj, holograma învia, însă acum prezenta doar un bărbat de cel mult patruzeci de ani, îmbrăcat în uniforma negru-închis de amiral al Flotei, lipsită de însemne sau medalii. Ochii întunecați păreau că-i străpung pe toți cei prezenți.

Sala se umplu rapid cu membri ai Parlamentului Sectorului, cu ofițeri și civili însoțiți de secretari agitați. Rod habar nu avea la ce să se aștepte, dar remarcă priviri încărcate de gelozie din partea celor aflați înapoia sa. În mod vădit, era cel mai tânăr ofițer din primul rând al invitaților. Amiralul Cranston ocupă un fotoliu la două locuri în stânga lui și-și salută cu un gest scurt subordonatul.

Răsună un gong. Pe podium apăru majordomul Palatului, un negru purtând cravașa simbolică la centura uniformei albe, și lovi de trei ori în podea cu bastonul care-i reprezenta funcția. Mai multe persoane intrară în sală și-și ocupară locurile de pe estradă. Rod aprecie că acei consilieri imperiali erau mult mai puțin impresionanți decât titlurile pe care le purtau. În general, ei păreau preocupați și împovărați de griji, totuși mulți aveau aceeași uitătură ca portretul împăratului, capacitatea de a privi dincolo de ocupanții sălii, spre ceva ce putea fi doar ghicit. Rămaseră impasibili, până când gongul răsună a doua oară.

Majordomul adoptă o postură teatrală și lovi de trei ori cu bastonul în podea.

— *Înălțimea Sa, Stefan Iuri Alexandrovici Merrill, Vicerege al Maiestății Sale Imperiale pentru Regatul de dincolo de Coalsack! Fie ca Domnul să călăuzească pe Maiestatea și pe Înălțimea Sa!*

Toți se grăbiră să se ridice în picioare. Sculându-se, Rod se gândi la toată ceremonia aceea. I-ar fi fost ușor să fie cinic. La urma urmelor, Merrill, Înălțimea Sa, era un om ca oricare altul. Trăia și se îmbrăca firesc, însă el era răspunzător pentru destinul rasei umane. Consiliul îl putea sfătui, Senatul putea dezbate problemele, Adunarea Reprezentanților putea să protesteze și să se împotrivească. Totuși, după ce se auzeau doleanțele tuturor părților, când erau luate în considerare toate sfaturile, cineva trebuia să decidă în numele omenirii... Nu, ceremonialul intrării nu era exagerat. Deținătorilor acelui gen de putere trebuia să li se reamintească întruna care le erau responsabilitățile.

Înălțimea Sa era un bărbat înalt și slab, cu sprâncene stufoase. Purta uniforma Marinei, cu nove și comete pe piepți, decorații câștigate

în anii petrecuți în slujba împăratului. Când ajunse la jilțul lui, se întoarse spre hologramă și făcu o plecăciune. Majordomul conduse jurământul de loialitate față de Coroană, apoi Merrill se așeză și înclină din cap către Consiliu.

Ducele Bonin, bătrânul președinte al Consiliului, se ridică în picioare de la locul său, aflat la mijlocul mesei lungi.

— Doamnelor și domnilor! Din ordinul Înălțimii Sale, Consiliul se reunește pentru a investiga problema navetei aliene venite dinspre Pay. Este posibil să fie o ședință de durată, preciză el fără urmă de ironie. Deținеți cu toții cópii ale raportului preliminar asupra navetei. Îl pot rezuma în două idei principale: alienii nu dețin generatoarele Alderson și nici Câmpul Langston. Pe de altă parte, ei par să se afle în posesia altor tehnologii, mult mai evoluate față de orice a avut Imperiul vreodată... și mă refer aici și la primul Imperiu.

În sală se auzită icnete și murmure. Majoritatea guvernatorilor și supușilor imperiali priveau primul Imperiu cu cu un respect aproape mistic. Bonin aprobă semnificativ din cap.

— Ca atare, trebuie stabilit ce anume urmează să întreprindem. Dau cuvântul excelenței sale, Traffin Geary, ministrul pentru Afaceri Externe al Sectorului.

Traffin era aproape la fel de înalt ca viceregele, însă orice asemănări se opreau aici. Prin comparație cu silueta zveltă și atletică a celuilalt, el părea un butoiaș.

— Înălțimea Voastră, doamnelor și domnilor. Am trimis un curier spre Sparta, iar un altul îl va urma în acestă săptămână. Vehiculul alien avea viteza mai mică decât cea a luminii și a fost lansat cu peste o sută de ani în urmă, de aceea opinez că avem la dispoziție un răgaz de minimum câteva luni. Propun să începem pregătiri în vederea unei expediții către Pay, dar să așteptăm decizia Maiestății Sale.

Geary își răsfrânse beligerant buza inferioară și privi în jurul sălii.

— Probabil că mulți dintre cei care mă cunosc vor fi surprinși de spusele mele, totuși mi se pare înțelept să analizăm situația cu atenție. Decizia noastră poate afecta destinul rasei umane.

Răsunară murmure de aprobare. Președintele făcu semn spre bărbatul din stânga sa.

— Domnul Richard MacDonald Armstrong, ministrul de Război al Sectorului.

Ministrul de Război era un bărbat micuț, cu trăsături pe măsura corpului, dar nu precis dăltuite, astfel încât chipul lui lăsa impresia de moliciune. Doar ochii îi erau duri, cu o privire similară holoramei de deasupra tuturor.

— Înțeleg perfect opinia ministrului Traffin, începu el. Nu mă încântă responsabilitatea unei decizii la un asemenea nivel și, în mod firesc, ne mulțumește să știm că pe Sparta intelectele cele mai strălucite ale rasei ne vor împiedica erorile sau eșecurile.

Rod se gândi că bărbatul nu avea aproape deloc accent de Noua Scoție, în ciuda faptului că era în mod evident un băștinaș.

— Pe de altă parte, urmă Armstrong, este posibil să nu avem timp la dispoziție. Să recapitulăm: Acum o sută treizeci de ani, după cum demonstrează mărturiile scrise pe care le deținem, Pay a început să strălucească atât de puternic încât a întrecut în luminozitate Ochiul lui Murcheson. După o vreme, această strălucire a luat sfârșit. Fără îndoială, a fost momentul când vehiculul alien și-a inversat poziția și a început decelerarea în sistemul nostru. Laserele care l-au lansat au funcționat multă vreme. Constructorii săi au avut la dispoziție cel puțin o sută cincizeci de ani ca să dezvolte noi tehnologii. Nu uitați acest lucru! Pe parcursul a o sută cincizeci de ani, locuitorii Pământului au ajuns de la corăbiile propulsate de vânt la asolizarea pe satelitul natural al planetei lor. De la praful de pușcă – la fuziunea hidrogenului. La un nivel tehnologic care ar fi putut construi naveta alienă... iar peste mai puțin de *alți* o sută cincizeci de ani, aveau generatorul Alderson, Câmpul, zece colonii interstelare și CoDominionul. Peste *alți* cincizeci de ani, Flota a părăsit Pământul ca să întemeieze primul Imperiu. Cam asta, domnilor, poate realiza în o sută cincizeci de ani o rasă aflată în evoluție! Cu un asemenea nivel ne vom confrunta noi, altfel alienii ar fi ajuns deja aici...

Pe neașteptate, vocea lui spori în intensitate, răsunând în întreaga sală.

— Eu apreciez că nu ne putem permite să așteptăm! Să așteptăm instrucțiunile Spartei? Cu tot respectul față de consilierii Maiestății Sale, cu ce noutăți pot veni ei? Dimpotrivă, până ne vor răspunde, noi le vom fi trimis deja alte rapoarte, cu alte completări. Sau poate că situația se va modifica aici, și atunci hotărârea lor va fi lipsită de sens. Eu unul apreciez că-i mai bine să greșim pe mâna noastră!

— Ce recomandați? întrebă sec președintele Consiliului.

— I-am ordonat deja amiralului Cranston să pregătească toate navele de care ne putem lipsi în misiunile de control și patrulare. Am expediat Maiestății Sale o solicitare urgentă de realocare de forțe în acest Sector. Propun să trimitem o expediție spre Pay și să aflăm ce se petrece acolo, în vreme ce Docurile vor echipa suficiente nave ca să fim siguri că putem distruge bazele aliene, dacă va fi necesar.

În sală se auziră câteva icnete. Unul dintre membrii Consiliului se ridică grăbit, solicitând o intervenție.

— Domnul Anthony Horvath, ministrul Științelor, anunță președintele.

— Înălțimea Voastră, doamnelor și domnilor, sunt pur și simplu amuțit de uimire, începu Horvath.

— Unde nu dă Dumnezeu să amuțești cu adevărat, murmură Cranston.

Horvath era un bărbat în vârstă, elegant, cu gesturi și cuvinte măsurate, ca și cum și-ar fi cântărit fiecare vorbă. Nu ridicase glasul, totuși se făcea perfect auzit în sală.

— Opinia mea este că această navetă nu prezintă nici o amenințare. În interiorul ei exista un singur pasager, care n-a avut posibilitatea să expedieze vreun mesaj către cei care au trimis-o. Nu am găsit absolut nimic care să dovedească faptul că alienii ar cunoaște tehnologia vitezei superluminice, sau că ar constitui o amenințare pentru noi, însă ministrul Armstrong insistă pentru mobilizarea unei flote de război! El se comportă de parcă întreaga omenire ar fi amenințată de un alien mort și de o velă solară! Vreau să vă întreb – vi se pare firesc?

— Ce propuneți, domnule ministru Horvath? întrebă președintele.

— Sunt de acord cu trimiterea unei expediții spre Pay. În același timp, împărtășesc părerea ministrului Armstrong că ar fi lipsit de sens să așteptăm din partea Tronului să ne ofere instrucțiuni detaliate cu un asemenea decalaj temporal. Pentru liniștea generală, putem trimite o navă a Marinei, dar care să transporte savanți, reprezentanți ai Afacerilor Externe, comercianți... Să mergem în pace, la fel cum ei au venit în pace, să nu-i tratăm a priori ca pe niște pirați spațiali! Nu se știe dacă se va mai ivi o asemenea ocazie: primul contact între oameni și alieni inteligenți. Sigur că da, sunt convins că vom mai descoperi specii inteligente, însă acesta va rămâne *primul* contact. Acțiunile noastre vor rămâne de-a pururi în manualele de istorie. Să nu mânjim paginile respective!

— Mulțumesc, domnule Horvath. Mai dorește cineva să ia cuvântul?

Urmară destui vorbitori, după care ducele Bonin încheie:

— Doamnelor și domnilor, trebuie să adoptăm o hotărâre. Ce-l sfătuiți pe Înălțimea Sa? Să trimitem sau nu o expediție spre Pay?

Decizia fu adoptată rapid. Susținătorii militarilor și oamenilor de știință îi depășeau considerabil pe cei ai lui Traffin. Navele urmau să plece de îndată ce erau echipate corespunzător.

— Excelent! încuviință Bonin. Cât despre natura expediției – va fi militară, sau civilă?

Majordomul lovi cu bastonul în podea și toate capetele se întoarseră spre jilțul de pe care Merrill ascultase impasibil dezbaterile.

— Îi mulțumesc Consiliului, rosti viceregele, dar în privința ultimului detaliu nu voi avea nevoie de sfaturi. Deoarece chestiunea se referă la securitatea regatului, nu se pune problema unor prerogative de Sector.

Morga oficială fu destrămată de gestul obosit cu care Merrill își trecu degetele prin păr. Își dădu seama aproape imediat de ceea ce făcuse și coborî mâinile în poală. Un surâs vag îi flutură în colțul gurii.

— Pe de altă parte, bănuiesc că sugestia Consiliului ar fi fost aceeași cu decizia mea. Domnule ministru Traffin, grupul dumitale ar fi în favoarea unei expediții strict științifice?

— Nu, Înălțimea Voastră.

— Cred că nu mai este necesar să-l întreb și pe ministrul de Război asupra opiniei sale. Domnule ministru Horvath, grupul dumitale ar fi oricum în inferioritate în cazul unei votări. Deoarece planificarea unei expediții de o asemenea natură nu necesită prezența tuturor membrilor Consiliului, îi aștept în cabinetul meu pe miniștrii Științelor, Afacerilor Externe și Războiului, ca și pe amiralul Cranston. Domnule amiral Cranston, ofițerul despre care mi-ai vorbit se află aici?

— Da, Înălțimea Voastră.

— Să participe și el.

Merrill se sculă și se îndepărtă atât de iute de jilț, încât majordomul nu avu timp să-și execute ceremonialul. Cu întârziere, lovi cu bastonul în podea și se întoarse către portretul imperial.

— *Prin voia Înălțimii Sale, Consiliul își încheie ședința. Fie ca Domnul să călăuzească pe Înălțimea Sa și să-l aibă în pază pe împărat!*

În vreme ce sala se golea, Cranston îl prinse pe Rod de un braț și-l călăuzi printr-o ușiță de lângă podium.

— Ce părere ai? întrebă amiralul.

— O ședință liniștită. Pe Sparta, am participat la întruniri ale Consiliului despre care credeam că aveau să se termine prin încăierări. Bonin știe cum să țină frâiele.

— Exact. Se pare că te pricepi la subtilitățile astea politice... oricum, mai bine decât mine. S-ar putea să fii o alegere mai bună decât crezusem.

— O alegere pentru ce, amirale?

— N-ai înțeles deja? Înălțimea Sa și cu mine am decis azi-noapte. Vei comanda *MacArthur* spre Pay.

10. UCIGAȘUL DE PLANETE

Viceregele Merrill avea două cabinete. Unul era impunător, cu mobilier rafinat, împodobit cu daruri și tributuri de pe douăzeci de planete. O hologramă a împăratului domina peretele dinapoia unui birou din tec samualit, incrustat cu fildeș și aur, covoarele smălțuite de iarbă-vie de pe Tăblie asigurau moliciune sub tălpi și purificarea aerului, iar videocamerele tridimensionale erau pitite în pereții din piatră de pe Noua Scoție, pentru reprezentanții mass-media care participau la recepțiile oficiale.

Rod izbutise să arunce doar o privire către splendorile acelea, înainte de a fi condus într-o cameră mai mică, de o simplitate aproape spartană. Viceregele stătea așezat înapoia unui birou imens din duroplast. Avea părul răvășit, își deschisese gulerul tunicii, iar cizmele stăteau azvârlite lângă perete.

— Aha! Intră, amirale. Văd că l-ai adus și pe tânărul Blaine. Ce mai faci, băiete? Nu mă mai ții minte. Singura dată când ne-am mai întâlnit, aveai – cât? – doi-trei ani. Nici eu nu-mi mai amintesc exact. Ce face marchizul?

— Excelent, Înălțimea Voastră. Sunt sigur că v-ar fi trimis...

— Sigur că da, sigur că da. Un om cumsecade, taică-tău. Dacă vrei ceva de băut, barul e acolo.

Merrill ridică un teanc de hârtii de pe masă și le aruncă o privire atât de rapid încât răsfoitul lor părea mai degrabă o volbură de pagini.

— Exact ce bănuisem, mormăi el și semnă pe ultima filă, după care azvârli foile într-un recipient de unde dispărură cu un fâșâit.

— Poate că ar trebui să-l prezentăm pe căpitanul Blaine, începu Cranston.

— Sigur că da, sigur că da. Am neglijat... Miniștrii Horvath, Armstrong, Traffin – căpitanul Blaine al lui *MacArthur*. Este băiatul marchizului de Crucis.

— *MacArthur*, pufni dezgustat Horvath. Să mă scuze Înălțimea Voastră, dar nu înțeleg de ce-l doriți pe *el*.

— Nu-nțelegi, este? Folosește-ți logica, Horvath. Știi care-i rostul acestei ședințe, da?

— Nu pot spune că-mi place concluzia la care am ajuns, Înălțimea Voastră. Nu pricep pentru ce un asemenea... fanatic militarist ar trebui să participe la stabilirea detaliilor unei expediții atât de importante.

— Este un reproș adus unuia dintre ofițerii mei? se încruntă Cranston. În cazul acesta, te pot întreba...

— Ajunge, mârâi Merrill. – Azvârli alt teanc de hârtii în recipientul de probleme rezolvate și le privi dispărând. – Horvath, expune-ți obiecțiile și să încheiem cu subiectul ăsta.

Era imposibil de precizat cui se adresase zâmbetul viceregelui.

— Obiecțiile mele sunt destul de evidente. Este posibil ca acest tânăr să fi împins rasa umană într-un război cu primii alieni inteligenți pe care i-am întâlnit până acum. Amiralitatea n-a considerat de cuviință să-l demită, însă eu mă voi opune cu îndârjire ca el să mai aibă de-a face cu alienii pe viitor. Chiar nu înțelegeți *enormitatea* faptei sale?

— Eu unul n-o înțeleg, interveni Armstrong.

— Naveta aceea a parcurs treizeci și cinci de ani-lumină prin spațiu normal, ceea ce înseamnă o sută cincizeci de ani de călătorie! O realizare care nu era la îndemână nici chiar primului Imperiu. Și pentru ce? Ca să fie avariată la destinație, să se tragă asupra ei, să fie înțepenită în cala unei nave militare și... și...

Ministrul Științelor își pierduse răsuflarea.

— Blaine, rosti Merrill, ai tras asupra navetei aliene?

— Nu, Înălțimea Voastră. Ea a tras asupra noastră. Ordinele mele erau de intercepție și cercetare. După ce am fost atacați, am desprins naveta alienă de vela solară pe care o utiliza ca armă.

— În felul acesta, comentă Traffin, nu-ți mai rămânea de făcut decât s-o iei la bord sau s-o lași să cadă în soare. Bună treabă!

— Dar inutilă, dacă naveta n-ar fi fost avariată, insistă Horvath. Când s-a tras asupra dumitale, de ce n-ai avut inteligența să te ascunzi înapoia velei, pentru ca apoi s-o urmezi? Trebuia să folosești vela drept paravan! Nu trebuia s-o distrugi.

— Naveta aceea, explodă Cranston, a tras asupra unui crucișător militar imperial! Crezi că vreunul dintre ofițerii mei ar fi...

Merrill ridică mâna.

— Căpitane, mărturisesc că sunt curios. De ce n-ai procedat așa cum sugerează ministrul Horvath?

— Am... – Rod încremeni o clipă, cu gândurile gonindu-i prin minte. – Înălțimea Voastră, stăteam prost cu combustibilul și ne găseam destul de aproape de Cal. Dacă aș fi urmat naveta alienă, aș fi sfârșit prin a pierde controlul asupra navei mele și a fi incapabil de a menține poziția aceea – presupunând că propulsia lui *MacArthur* n-ar fi distrus

oricum vela solară. Aveam nevoie de o viteză suficientă ca să ieșim din câmpul gravitațional al lui Cal... iar ordinele mele erau de intercepție.

Se opri pentru o clipă, ca să-și pipăie nasul rupt.

— Încă o întrebare, încuviință viceregele din cap. Ce ai crezut, când ai primit misiunea de investigare a unei navete aliene?

— Am fost încântat de șansa de a-i contacta pe alieni.

— Ei bine, domnilor, mie nu mi se pare că am avea de-a face cu un xenofob orbit de patimă. Când nava i-a fost atacată, a recurs la apărarea ei. Horvath, să știi că dacă ar fi tras realmente asupra alienului – ceea ce i-ar fi fost cel mai îndemână pentru a se proteja –, eu personal l-aș fi îndepărtat pentru totdeauna din orice funcție de slujire a Maiestății Sale. A procedat însă cu precauție, a desprins naveta alienă de arma ei și, cu riscuri considerabile, a adus-o la bordul crucișătorului. Îmi place cum a procedat. – Se întoarse către Armstrong: – Dickie, anunță-i ce am decis în legătură cu expediția.

— Da, Înălțimea Voastră. – Ministrul de Război își drese glasul și începu: – Expediția va fi alcătuită din două nave militare – *Lenin* și *MacArthur*. Cea din urmă va fi modificată conform cerințelor ministrului Horvath și va avea la bord personalul civil al expediției. Este vorba despre oameni de știință, comercianți, cei de la Afaceri Externe și contingentul de misionari solicitat de Reverența Sa, alături de echipajul obișnuit. Contactul cu civilizația alienă se va stabili prin *MacArthur*.

Merrill aprobă cu un gest energic din cap.

— În nici un fel de circumstanțe, *Lenin* nu va lua alieni la bord și nici nu se va expune riscului de a fi capturată. Doresc să fiu sigur că niște informații despre soarta expediției vor ajunge la noi.

— Nu vi se pare nițel cam exagerat? întrebă Horvath.

— Nu, răspunse Traffin. Principala prioritate este ca alienii să nu pună mâna pe Câmpul Langston sau pe generatorul Alderson.

— Dar dacă... mă rog, să presupunem... dacă alienii o capturează pe *MacArthur*?

Cranston trase din pipă și suflă un nor de fum albăstrui.

— Atunci *Lenin* are ordin s-o distrugă pe *MacArthur*.

Blaine încuviință încetișor. Soluția era evidentă.

— Pentru o asemenea decizie, este nevoie de un om stăpân pe sine, observă Traffin. Cine va fi comandantul lui *Lenin*?

— Amiralul Lavrenti Kutuzov. Ieri am trimis după el o navă-curier.

— Măcelarul? – Horvath își lăsă paharul pe masă și se răsuci indignat spre viceregе. – Înălțimea Voastră, protestez! Mi se pare cea mai neinspirată alegere! Știți prea bine că Kutuzov a... a distrus Istvan. Dintre toți paranoicii din... Vă rog insistent să vă revizuiți opțiunea. Un

astfel de individ ar putea... Nu înțelegeți? Aceștia sunt alieni inteligenți! Ar putea fi momentul cel mai important al istoriei noastre, și trimiteți o expediție comandată de o creatură subumană, care gândește cu reflexele! Mi se pare o nebunie!

— Ar fi o nebunie și mai mare să trimitem o expediție comandată de persoane ca dumneata, replică Armstrong. Nu vreau s-o iei drept insultă, însă îi vezi pe alieni ca pe niște prieteni – nu sesizezi pericolele. Poate că noi, la rândul nostru, ne imaginăm prea multe primejdii, totuși prefer să greșesc în felul meu decât în al dumitale.

— Consiliul..., protestă fără vlagă Horvath.

— Decizia de acum nu mai aparține Consiliului, interveni Merrill. Este o chestiune de apărare imperială, siguranța regatului și așa mai departe. O fi interesant ce ar avea de spus Parlamentul imperial de pe Sparta, însă ca reprezentant al Maiestății Sale în acest Sector, eu am luat deja hotărârea.

— Am înțeles. – Horvath rămase posac o clipă, apoi se lumină la față. – Ați spus însă că *MacArthur* va fi modificată conform specificațiilor mele. Că putem beneficia de o expediție științifică completă.

— Da, încuviință viceregele. Sper că Kutuzov nu va fi nevoit să acționeze. Practic, depinde de oamenii tăi ca el să nu aibă motive în această privință. Va fi prezent doar ca măsură de securitate.

Rod își drese glasul.

— Vorbește, tinere, îl încurajă Armstrong.

— Voiam să știu ce se va întâmpla cu pasagerii mei.

— Aha, făcu Merrill, nepoata senatorului Fowler și comerciantul acela... Crezi că vor dori să participe?

— Sunt sigur că Sally – lady Fowles – va dori. A refuzat două posibilități de plecare spre Sparta și vine zilnic la cartierul general al Amiralității.

— Este antropoloagă, murmură Merrill. Dacă dorește, poate să facă parte din expediție. Ar fi bine să demonstrăm Ligii Umanității că nu trimitem o expediție de represalii și mi se pare că prezența fetei este soluția ideală. Perfect! Ce-i cu Bury acela?

— Nu știu, Înălțimea Voastră.

— Află dacă dorește să rămână la bord. Amirale, se întoarse viceregele spre Cranston, nu există nici o navă acceptabilă care să plece spre Capitală?

— Nici una în care aș avea curaj să-l îmbarc pe individ, Înălțimea Voastră. Ați citit raportul lui Plekhanov.

— L-am citit. Ei bine, Horvath dorea să aibă și comercianți. Cred că Bury va saluta oportunitatea de a fi prezent... doar să-l anunțați c-ar

putea fi invitat și un concurent. Ar trebui s-o facem, nu? Încă n-am întâlnit un comerciant care să nu fie gata de orice pentru a obține un avantaj asupra concurenței.

— Când este plecarea, Înălțimea Voastră? întrebă Rod.

— Asta depinde de oamenii lui Horvath. Cred că sunt destule de făcut. *Lenin* ar trebui să ajungă aici peste o lună. În drum, i se va alătura și Kutuzov. Părerea mea este să plecați de îndată ce vei considera că *MacArthur* a încheiat echiparea.

11. BISERICA LUI

La viteza de 150 km/oră, monoraiul nu scotea decât un fâșâit discret. Numeroșii pasageri de sâmbătă păreau relaxați și mulțumiți, discutând arareori. În partea din spate a vagonului, un bărbat scoase o sticlă care circulă prin grupul din jurul lui. Nici chiar indivizii aceia nu erau gălăgioși, atât doar că zâmbeau mai mult. Pe locurile de lângă ferestre, câțiva copii binecrescuți își lungeau gâturile ca să privească afară, arătau fel de fel de lucruri ce le atrăgeau atenția și puneau întrebări într-un dialect neinteligibil.

Kevin Renner se comporta aproape în același fel. Se aplecase, lipindu-și fruntea de fereastra din plastic, ca să vadă mai bine peisajele planetei necunoscute. Pe chipul lui ascuțit se întipărise un surâs fericit.

Staley se afla în picioare pe culoarul dintre fotolii. Potter stătea între ei.

Cei trei nu erau în permisie, ci pur și simplu în afara orelor de program și puteau fi oricând rechemați prin intermediul minicompurilor. În Docuri, muncitorii lucrau de zor, îndepărtând resturile navetelor de pe pereții punții-hangar a lui *MacArthur* și executând alte lucrări, mai complexe, sub conducerea lui Sinclair. Inginerul-șef putea avea nevoie de Potter în orice clipă, iar tânărul juca rolul de ghid turistic pe această planetă. Poate că Staley nu uitase asta; totuși, postura lui rigidă nu era un semn de disconfort, – se simțea excelent –, ci așa stătea el întotdeauna.

Potter vorbea cel mai mult și arăta întruna pe fereastră.

— Domnule navigator, vezi vulcanii aceia gemeni? Vezi niște construcții paralelipipedice chiar sub vârfurile lor? Sunt pentru controlul atmosferic. Când vulcanii erup, posturile de întreținere trimit în gaze jeturi de alge modificate genetic. În absența lor, atmosfera ar redeveni toxică.

— Hm-m... Nu le-ați fi putut menține funcționale în timpul Războaielor Secesiunii. Cum v-ați descurcat?

— Rău.

Peisajul era marcat de linii incredibil de distincte. Ici, întinderea de petice verzi a unor ogoare cultivate, colo, o panoramă lipsită de viață,

aproape selenară, dacă muchiile nu i-ar fi fost rotunjite de eroziune. Era straniu să vezi un fluviu lat unduind nepăsător, pornind de la belșug și ajungând la deșert. Nu se zăreau buruieni și nimic nu creștea în sălbăticie. Crângul pe care-l străbăteau acum avea aceleași delimitări clare și aranjamente precise ca și răzoarele de flori pe lângă care trecuseră mai devreme.

— Sunteți pe Noua Scoție de trei sute de ani, zise Renner. De ce a rămas așa? Crezusem că de acum ar fi trebuit să existe loess și polenizare naturală. Unele regiuni ar fi trebuit să fie sălbatice, nu?

— Crezi că pe o colonie pământurile cultivate degenerează frecvent în sălbăticie? Pe toată durata istoriei noastre, oamenii s-au răspândit mai repede decât loessul. – Brusc, Potter își îndreptă spatele. – Gata! Intrăm în Quentin.

Vagonul frâna. Ușile se deschiseră și câțiva pasageri coborâră în stație. Conduși de Potter, cei doi membri ai echipajului le urmară exemplul. Puștiul aproape că țopăia de fericire. Aceea era provincia sa de baștină.

Renner se opri pe neașteptate.

— Ia uitați-vă – Ochiul lui Murcheson se poate zări și în timpul zilei!

Era adevărat. Steaua se afla deasupra orizontului estic, ca o scânteie roșie de-abia vizibilă pe cerul azuriu.

— Nu pot distinge totuși Chipul Domnului.

Câteva capete se răsuciră spre ei și Potter șopti:

— Domnule navigator, pe planeta asta nu trebuie să-i spui Chipul Domnului.

— De ce?

— Luiștii i-ar spune Fața Lui. Ei nu se referă direct la Dumnezeul lor. Un adevărat credincios nu crede că-i altceva decât Coalsack-ul.

— Peste tot în Imperiu i se spune Chipul Domnului, indiferent dacă ești sau nu un adevărat credincios.

— Dar nicăieri în Imperiu nu mai există luiști. Dacă pornim pe aici, ar trebui să ajungem la Biserica Lui înainte de lăsarea întunericului.

Quentin era un sătuc înconjurat de holde de grâu. Drumul pe care mergeau cei trei bărbați era o fâșie lată de bazalt, cu o suprafață încrețită, aidoma unui râu de lavă care se solidificase. Renner bănui că jeturile propulsoare ale unei nave acționaseră aici cu mult timp în urmă, trasând drumurile înainte de construirea primelor case. Suprafața era acoperită de un păienjeniș de fisuri. După ce clădirile cu unul și două etaje fuseseră ridicate de ambele părți ale drumului, acesta nu mai putuse fi reparat în același fel.

— Cum a început luismul? întrebă el.

— Legenda spune..., începu Potter apoi se opri. Deși s-ar putea să nu fie doar legendă. Luiștii spun că într-o bună zi Chipul Domnului s-a trezit.

— Cum?!

— A deschis singurul Lui ochi.

— Este posibil, dacă payenii au folosit într-adevăr tunuri-laser ca să împingă vela solară. Există ceva date mai precise?

Potter căzu pe gânduri.

— În timpul Războaielor Secesiunii... Știți, războaiele ne-au produs mari pierderi. Noua Scoție a rămas loială Imperiului, dar Noua Irlandă nu. Eram pe picior de egalitate. Vreo cincizeci de ani, ne-am luptat între noi, până n-au mai rămas nave interstelare și n-au mai existat nici contacte cu alte sisteme solare. După aceea, în 2895, în sistemul nostru a apărut o navă. Era *Ley Crater*, o navă comercială transformată pentru război, cu Câmp Langston activ și cala plină de rachete. Deși avariată, rămânea nava cea mai puternică din Noua Caledonie – atât de mult regresasem. Cu ajutorul ei, i-am distrus pe trădătorii de pe Noua Irlandă.

— Asta s-a petrecut acum o sută cincizeci de ani, totuși te referi la faptele acelea de parcă le-ai fi trăit personal.

Potter zâmbi.

— Aici ne privim istoria cu toată seriozitatea.

— Bineînțeles, încuviință Staley.

— Am solicitat date, urmă tânărul. Arhivele universității nu consemnează nimic. Unele baze de date au fost afectate de război. Este sigur că s-a întâmplat ceva cu Ochiul, dar pesemne spre sfârșitul războiului și probabil că fără să facă mare impresie.

— De ce oare? Chipul Do... Ochiul este obiectul cel mai mare și mai strălucitor de pe cerul vostru.

Potter surâse fără veselie.

— Nu și în timpul războiului. Am citit unele jurnale personale din vremea respectivă. Oamenii s-au ascuns sub Câmpul Langston al universității. Când au ieșit de acolo, au văzut că bolta cerească era un câmp de bătălie, ticsit de lumini stranii și de radiații din cauza navelor explodate. Abia după încheierea războiului, oamenii au început să examineze cerul. Astronomii au încercat să studieze ce se întâmplase cu Ochiul, iar apoi Howard Grote Littlemead a fost fulgerat de inspirația divină.

— A decis că Chipul Domnului era exact ceea ce părea.

— Da, asta a făcut. Și i-a convins pe mulți alții. Am ajuns, domnilor!

***

Biserica Lui era în același timp impunătoare și sărăcăcioasă. Fusese construită din blocuri de rocă pentru a înfrunta timpul, dar piatra era tocită și lustruită de furtuni; în cornișe, în pragurile ușilor și practic peste tot se zăreau crăpături; în pereți fuseseră săpate inițiale și obscenități.

Preotul, un bărbat înalt, rotofei, cu o privire blândă, parcă de câine bătut, fu neașteptat de ferm și refuză să le îngăduie accesul înăuntru. Potter încercă să-l înduplece, explicându-i că era chiar din sătucul apropiat, dar amănuntul respectiv nu îmbunătăți cu nimic situația. Biserica Lui și preoții ei suferiseră destule din partea localnicilor.

— Haideți să analizăm rațional solicitarea noastră, interveni Renner. Chiar credeți că am săvârși vreo profanare?

— Nu sunteți prozeliți. Ce căutați înăuntru?

— Vrem doar să vedem tabloul cu Coa... cu Fața Lui în gloria-i măreață. După aceea, plecăm imediat. Dacă nu ne veți lăsa, v-am putea forța mâna, apelând la structurile oficiale. Este o problemă a Marinei.

— Aici ne găsim pe Noua Scoție, îl privi disprețuitor preotul, nu pe una dintre coloniile voastre primitive, unde nu există guverne, ci doar pușcași blasfemiatori. Ca să intrați aici, ați avea nevoie de aprobarea viceregelui, și nu sunteți decât simpli turiști.

— Ați auzit despre naveta alienă?

— Da, rosti preotul ceva mai puțin sigur pe el.

— Noi credem că ar fi fost lansată de un tun-laser, dinspre Pay.

Preotul amuți. După aceea, începu să râdă în hohote prelungi și sonore. Continuând să râdă, le deschise ușa bisericii. Nu le adresă nici un cuvânt, ci-i conduse peste mozaicul știrbit, printr-un vestibul, în sanctuarul central. După aceea, se retrase în lateral, ca să le poată studia expresia fețelor.

Fața Lui ocupa jumătate din perete. Aducea cu o hologramă gigantică. Stelele de la periferie erau ușor încețoșate, așa cum se întâmpla cu hologramele foarte vechi, și, în plus, exista senzația specifică de privire în infinit.

Ochiul din Fața aceea strălucea într-un verde-pur, cu o intensitate înspăimântătoare. Verde-pur, cu un grăunte roșu.

— Dumnezeule! icni Staley. Câtă *putere* trebuie să fi avut! O planetă avansată ar avea nevoie de toată energia industrială pentru a emite o asemenea rază de la treizeci și cinci de ani-lumină depărtare!

— Crezusem că mi-o aminteam mai mare decât în realitate, murmură Potter.

— Vedeți? croncăni preotul. Mai credeți că putea fi un fenomen natural? Vă ajunge?

— Da, încuviință Renner.

Ieșiră din biserică și se opriră în razele soarelui care apunea. Navigatorul clătină din cap.

— Nu-l învinuiesc câtuși de puțin pe Littlemead. Mă surprinde că nu i-a convins pe absolut toți locuitorii planetei.

— Suntem încăpățânați, explică Potter. Poate că și forma aceea profilată pe cerul nopții era prea evidentă...

— Cu atât mai mult, protestă Renner. „Priviți-mă, necredincioșilor!"

— Nici vorbă. Celor de pe Noua Scoție nu le place să fie considerați prostovani, nici chiar de către El.

Amintindu-și clădirea dărăpănată și interiorul ei sărăcăcios, Renner comentă:

— După revelația lui Littlemead, Biserica Lui pare să fi cunoscut vremuri grele.

— Așa-i. În 2927, acum o sută cincisprezece ani, lumina de pe cer s-a stins. Evenimentul respectiv este consemnat într-o mulțime de mărturii. Din clipa aceea, astronomia a încetat ca știință aici, până la revenirea Imperiului.

— Adică Pay s-a stins dintr-o dată?

— Nimeni nu știe exact, strânse din umeri Potter. Probabil că momentul respectiv a avut loc când planeta era întoarsă într-acolo cu cealaltă față. Nu știu dacă ați remarcat, dar aici civilizația nu ocupă decât un petic – este adevărat, în extindere – pe o planetă pustie. Când Coalsack a răsărit în noaptea aceea, a apărut ca un orb. Luiștilor trebuie să le fi părut că Domnul adormise.

— Cam dezamăgitor pentru ei, nu?

— Howard Grote Littlemead a luat o doză letală de somnifere. Luiștii afirmă că s-a grăbit să-i iasă în întâmpinare Domnului.

— Poate ca să-i ceară o explicație, chicoti Renner. Ești foarte tăcut, Staley...

Horst îl privi îngândurat.

— Payenii pot construi tunuri-laser care să acopere cerul, iar noi organizăm o expediție militară într-acolo!

12. COBORÂRE ÎN IAD

Cu puțină înghesuială, în puntea-hangar se puteau aduna toți membrii echipajului și personalul științific. Ușile-chepeng fuseseră reparate, iar compartimentul era ticsit cu echipamente: aparatele de asolizare, naveta și cuterul, lăzile cu instrumente științifice, necesarul de provizii și piese al navei, plus altele al căror scop nu-l cunoștea nici chiar Rod. Oamenii lui Horvath insistaseră să încarce aproape toate instrumentele pe care le întrebuințau în specialitățile lor, în ideea că s-ar fi putut dovedi utile la un moment dat. Marina nu avea contraargumente, mai ales că până atunci nu mai existaseră expediții similare.

Acum spațiul cel uriaș era plin până la refuz. Viceregele Merrill, ministrul de Război, amiralul Cranston, cardinalul Randolph și o mulțime de oficialități mai puțin importante priveau derutați în jur, în vreme ce Rod spera că ofițerii săi reușiseră să încheie pregătirile de plecare. Ultimele zile fuseseră un vârtej de activități inevitabile, în majoritate mondene, așa că se implicase prea puțin în supravegherea efectivă a operațiunilor de la bord. Acum, așteptând derularea ultimelor ceremonii, regreta că nu putuse să evite viața mondenă a Capitalei și să rămână ca un pustnic în nava lui. Pentru un an sau mai bine, urma să se găsească sub comanda amiralului Kutuzov, și bănuia că acesta nu era pe de-a întregul încântat de persoana sa. Rusul absenta la ceremonia de pe *MacArthur*.

Nimeni nu-i simțea lipsa. Kutuzov era un bărbat masiv, lipsit de simțul umorului. Părea desprins dintr-un manual de istorie rusă și vorbea în același fel. Pe de o parte, asta se datora educației pe care o primise pe Sf. Ekaterina, dar în principal era felul lui de a fi. Kutuzov petrecea ore întregi studiind străvechile tradiții rusești și adoptase multe dintre ele, înglobându-le în imaginea sa exterioară. Puntea de comandă a navei lui era împodobită cu icoane, în cabina sa bolborosea un samovar, iar pușcașii pe care-i comanda învățaseră niște imitații acceptabile – după părerea lui – ale dansurilor cazăcești.

Opiniile oficialităților Marinei concordau în privința sa: extrem de competent, scrupulos până la rigiditate în privința respectării ordinelor primite și într-atât de lipsit de compasiune umană încât nimeni nu se

simțea destins în prezența lui. Deoarece Marina și Parlamentul îi aprobaseră acțiunea de distrugere a unei planete rebele – Consiliul imperial apreciase că măsura aceea drastică împiedicase revolta unui întreg Sector – , Kutuzov era invitat la toate evenimentele mondene, însă nimeni nu se simțea dezamăgit când refuza să participe.

— Principala problemă o reprezintă obiceiurile alea rusești, comentase Sinclair când ofițerii lui *MacArthur* discutaseră despre noul lor amiral.

— Nu-i mare diferență față de scoțieni, replicase Cargill. Cel puțin, el nu-ncearcă să ne sileaască pe toți să-nțelegem rusa. Vorbește foarte bine anglica.

— Ce vrei să spui – că noi, scoțienii, nu vorbim bine anglica?

— Ia-o cum vrei, începu secundul, după care se răzgândi. Bine-înțeles că nu asta voiam să spun, Sandy. Atât doar că, uneori, când devii surescitat, te-nțeleg mai greu din cauza accentului, dar... ia mai bine să ciocnim un păhărel!

Momentul era cu adevărat incredibil, se gândi Rod. Cargill se străduia din răsputeri să fie prietenos cu Sinclair. Desigur, motivul era evident: nava se afla în Docuri, în grija echipelor lui MacPherson, și Cargill se străduia din răsputeri să nu-și irite inginerul-șef. Cine știe – peste noapte, se putea trezi cu cabina reamenajată... sau chiar mai rău.

Viceregele i se adresa. Rod se smulse din reverie și se strădui să distingă ceva prin amestecul confuz de voci.

— Ziceam că nu văd deloc rostul acestei ceremonii, căpitane. Totul se putea desfășura și la sol... mai puțin binecuvântarea Eminenței Sale.

— N-ar fi fost prima navă care ar fi plecat de pe Noua Scoție fără binecuvântarea mea, comentă cardinalul. Este adevărat că niciodată n-a mai existat o misiune așa de stranie pentru Biserică. De acum însă, asta va fi problema tânărului Hardy.

Arătă spre capelanul expediției. David Hardy era aproape de două ori mai vârstnic decât Rod și practic egalul lui în rang, astfel că afirmația cardinalului trebuia privită ca fiind cu totul relativă.

— Ei bine, suntem gata?

— Da, Eminență, încuviință Rod și-i făcu semn lui Kelley.

— *Echipaj, aten-ție-ne*!

Hărmălaia încetă treptat, nu brusc, așa cum s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi existat și civili.

Cardinalul scoase un patrafir îngust din buzunar, îi sărută poala și-l trecu peste cap. Hardy îi întinse agheasmatarul de argint și sfeștocul,

un beţigaş terminat printr-o bilă cavă. Randolph afundă sfeştocul în agheasmatar şi stropi ofiţerii şi echipajul, rostind:

— Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţa, spăla-mă-vei, şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh!

— Acum, în vecii vecilor şi ai lumilor, amin, se trezi Rod răspunzând automat.

Oare chiar credea în ritualul acela? Sau principala sa calitate o reprezenta disciplinarea sufletului? Nu putu decide, totuşi fu mulţumit de prezenţa cardinalului. *MacArthur* avea nevoie de ajutor din toate părţile şi nu conta cine i-l oferea...

Soneriile începură să bâzâie în navă şi oficialităţile se îmbarcară la bordul unei navete atmosferice. Echipajul lui *MacArthur* se grăbi să părăsească puntea-hangar şi Rod intră într-o ecluză pneumatică. Pompele vuiră şi goliră de aer hangarul, apoi giganticele uşi duble se deschiseră. *MacArthur* îşi opri rotaţia în jurul axei, iar volanturile centrale porniră să se învârtă. Dacă ar fi avut la bord doar membrii echipajului, naveta atmosferică ar fi putut fi lansată şi în timpul rotaţiei navei, urmând traiectoria curbă – relativ la *MacArthur* – indusă de efectul Coriolis, dar prezenţa viceregelui şi a cardinalului scotea din discuţie o asemenea variantă. Naveta plecă lin, cu doar 1,5 m/s, până ce părăsi hangarul.

— Închideţi şi etanşaţi, ordonă sec Rod. Pregătiţi-vă de accelerare.

Se întoarse şi se propulsă în imponderabilitate spre puntea de comandă. Înapoia lui, pe puntea-hangar se deschiseră contrabraţele telescopice – cabluri de ancorare, contrafişe şi tot soiul de alte dispozitive –, până ce spaţiile goale fură parţial umplute. Hangarul unei nave militare poate fi proiectat numai de specialişti; imensul spaţiul gol trebuie să fie ranforsat împotriva eventualelor dezastre şi în acelaşi timp să permită lansarea în orice clipă a navetelor. Acum, adăpostind şi navetele suplimentare ale echipelor ştiinţifice, puntea-hangar era un labirint de vehicule, contrafişe şi lăzi.

Restul navei era ticsit în aceeaşi măsură. În locul obişnuitei activităţi ordonate pe care o declanşa anunţarea accelerării, coridoarele lui MacArthur păreau un furnicar de oameni. Unii savanţi îmbrăcaseră costumele blindate, confundând anunţul de accelerare cu cel de ocupare a posturilor de luptă. Alţii rămăseseră în locurile de trecere vitale, blocând circulaţia, incapabili să decidă încotro să apuce. Gradaţii răcneau, nedorind să-i blesteme pe civili şi totodată fiind lipsiţi de posibilitatea de a face ceva concret.

Rod ajunse în cele din urmă pe puntea de comandă, în vreme ce, în urma lui, ofiţerii şi boţmanii, bolborosind scuze, se străduiau să

degajeze coridoarele și să raporteze că erau gata pentru accelerare. În sinea sa, căpitanul nu-și putea învinui echipajul pentru că nu-i putea controla pe savanți, dar nu putea nici să ignore situația. În plus, dacă accepta ca echipajul să-și ceară scuze, ar fi pierdut orice control asupra civililor. Practic, nu-i putea amenința cu nimic pe ministrul Științelor și pe oamenii săi, însă dacă ar fi fost destul de dur cu *propriul lui* echipaj, poate că savanții ar fi cooperat, de mila soldaților... Era o ipoteză ce merita testată. Privind un display pe care se zăreau doi pușcași și patru civili care se încurcau reciproc lângă peretele pupa al cantinei, Rod înjură în șoaptă și speră că avea să reușească. Ceva trebuia să aibă succes.

***

— Semnal vizual, căpitane! Cursul spre *Redpines*.

— Recepționat, Potter. Renner, preia comanda și urmează nava-cisternă 3.

— Da, căpitane. – Navigatorul rânji larg. – I-am dat drumul, deci. Păcat că regulamentul nu permite o șampanie în asemenea ocazii.

— Cred că n-ai mai avea mâini libere, Renner. Amiralul Kutuzov insistă să menținem ceea ce el denumește o formațiune corespunzătoare.

— Știu, căpitane. Aseară am discutat despre asta cu navigatorul-șef de pe *Lenin*.

— Perfect.

Rod se lăsă pe spate în fotoliu, gândindu-se că atâția civili prezenți la bord aveau să-i scoată peri albi. Horvath insistase să participe el însuși la expediție și acest lucru avea să constituie o problemă majoră. Nava era ticsită: majoritatea ofițerilor stăteau câte doi în cabinele și așa prea mici; toți sublocotenenții ocupau acum același dormitor comun, iar pușcașii fuseseră mutați în spațiile recreaționale, pentru că dormitoarele lor fuseseră umplute cu aparatură științifică. Rod regreta că Horvath nu obținuse câștig de cauză în disputa cu Cranston. Ministrul dorise să-i fie alocat un transportor de asalt, care dispunea de un număr enorm de cușete.

Amiralitatea pusese însă piciorul în prag. Expediția urma să fie alcătuită exclusiv din nave capabile să-și poarte singure de grijă. Navele-cisternă urmau s-o însoțească până la Ochiul lui Murcheson, dar nu și până la Pay.

***

Pentru binele civililor, călătoria se desfășura la 1,2 *g*. Rod se chinui pe durata a nenumărate mese comune, aplană disputele dintre savanți

și echipaj și contracară tentativele astrofizicianului Buckman de a monopoliza timpul liber al lui Sally.

Primul Salt fu o simplă rutină. Punctul de transfer spre Ochiul lui Murcheson era perfect localizat. Noua Caledonie se zărea sub forma unui punct alb-orbitor, înainte ca *MacArthur* să pătrundă în hiperspațiu, apoi Ochiul lui Murcheson apăru ca o strălucire roșie înflăcărată, de dimensiunile unei mingi de tenis ținută la capătul brațului întins.

Flota își urma drumul.

***

Potter își schimbase hamacul cu cel al lui Staley. Trocul îl costase o săptămână de corvezi în locul sauronezului, dar merita din plin. Hamacul lui Staley era în dreptul unui hublou.

Hubloul se afla dedesubtul hamacului, în podeaua cilindrică rotativă a cabinei, așa că Potter stătea întins pe burtă și se uita prin plasă, cu un surâs fericit întipărit pe chipul lui prelung.

Diametral opus, Whitbread se afla cu fața în sus în hamacul său. Îl privise pe tânăr multe minute, înainte ca să rostească:

— Potter!

— Da, sublocotenente.

Whitbread continuă să-l privească, gânditor, cu mâinile încrucișate la ceafă. Era perfect conștient că fascinația lui Potter față de Ochiul lui Murcheson nu era câtuși de puțin treaba lui. În mod bizar, puștiul rămânea politicos. Oare câte tachinări avea să suporte?

La bordul lui *MacArthur* aveau destule evenimente distractive, însă total inaccesibile gradaților. Ca atare, atunci când nu era de cart, un sublocotenent trebuia să-și găsească propriile subiecte de divertisment.

— Potter, țin minte că ai venit la noi de pe Dagda, exact înainte de a intercepta nava alienă.

Vorbise puternic și melodios. Staley, care era de asemenea în timpul liber, se răsuci în fostul hamac al lui Potter și-i privi. Cu coada ochiului, Whitbread îi zări mișcarea, dar nu reacționă în nici un fel.

— Da, sublocotenente, încuviință Potter întorcându-se cu fața spre interlocutorul său. Așa este.

— Ei bine, *cineva* trebuie să ți-o spună... dar probabil că nimeni nu s-a gândit s-o facă până acum. Prima ta misiune la bordul navei a implicat trecerea razantă pe lângă o stea F8. Sper că asta nu ți-a lăsat o impresie proastă despre Marină.

— Dimpotrivă, mi s-a părut ceva incitant.

— Problema este că o astfel de trecere pe lângă o stea constituie o raritate în Marină. Nu se petrece la fiecare misiune. Cred că cineva trebuie să-ți atragă atenția asupra acestui aspect.

— Sublocotenente, nu suntem însă acum pe punctul de a face exact același lucru?

— Poftim?!

În mod evident, Whitbread nu se așteptase la așa ceva.

— Nici o navă a primului Imperiu n-a găsit un punct de transfer de la Ochiul lui Murcheson la Pay. Poate că nici nu s-au străduit cu adevărat, totuși putem presupune că și-au dat silința. Este adevărat, eu n-am experiență în spațiu, dar nici nu sunt lipsit de cunoștințe. Ochiul lui Murcheson este o supergigantă roșie, o stea mare și goală care, în Sistemul Solar pământean, s-ar întinde până la orbita lui Saturn. Pare așadar logic ca punctul Alderson spre Pay, dacă el există, să se afle în interiorul acelei stele. Nu-i așa?

Staley se ridică într-un cot.

— Cred că are dreptate. Așa s-ar explica de ce nimeni n-a stabilit ruta spre punctul de transfer. Toți știau unde se afla...

— Dar nimeni nu voia să meargă ca să verifice. *Bineînțeles* că are dreptate, încuviință Whitbread scârbit. Exact într-acolo ne îndreptăm și noi. Iu-pii! O luăm de la început!

— Exact, făcu Potter și surâzând se întoarse din nou cu fața spre hublou.

— Este cu totul neobișnuit, protestă Whitbread. N-ai decât să nu mă crezi, dar te asigur că nu ne aventurăm pe lângă stele nici de două ori în trei misiuni. – Tăcu puțin, apoi adăugă încetișor: – Și așa este mult prea mult.

***

Flota se opri la marginea încețoșată și neregulată a Ochiului lui Murcheson. Aici nu se punea problema existenței unei orbite. De la distanța aceasta, atracția gravitațională a supergigantei era atât de slabă încât o navă ar fi avut nevoie de ani întregi ca să cadă până în centrul ei.

Cisternele se aliniară și începură să transfere combustibil.

***

O prietenie stranie, nu foarte strânsă, se dezvoltase între Bury și astrofizicianul Buckman. Uneori, comerciantul cădea pe gânduri. Ce voia Buckman de la el?

Astrofizicianul era un bărbat slab, noduros și cu oase fragile. După cum arăta, uita să mănânce zile la rând. Părea să nu-i pese de nimeni și de nimic din ceea ce Bury considera ca fiind universul real. Oamenii, timpul, puterea sau banii nu constituiau decât mijloacele prin intermediul cărora el explora mecanismele interioare ale stelelor. Ce găsea oare în tovărășia unui negustor?

Îi plăcea însă să vorbească, iar Bury avea timp de ascultat. *MacArthur* era un furnicar, cu oameni permanent ocupați și cu fiecare colțișor supraaglomerat, pe când comerciantul se lăfăia într-o cabină măricică.

Sau, speculase Bury cinic, poate că astrofizicianului îi plăcea cafeaua sa. Bury luase la bord aproape o duzină de sortimente de cafea și avea propriul lui filtru. Era perfect conștient de diferența dintre băutura preparată de el și ceea ce ofereau automatele de pe coridoarele navei.

Nabil le servi cafeaua în timp ce priveau alimentarea pe display-ul lui Bury. Cisterna legată de *MacArthur* nu era vizibilă, însă *Lenin* și cealaltă cisternă se distingeau ca două ovoide negre prelungi, conectate printr-un ombilic argintiu, conturându-se pe un fundal stacojiu înceţoşat.

— N-ar trebui să fie atât de periculos, zise Buckman. Teoretic vorbind, sigur că da, pătrundem într-o stea, totuși volumul ăsta enorm nu-i mult mai masiv decât Cal ori decât altă pitică galbenă. Ți l-ai putea închipui ca pe un vid roșu și fierbinte. Bineînțeles, cu excepția miezului – *el* trebuie să fie minuscul și foarte dens. Vom afla multe, intrând acolo...

Ochii săi scânteiau, ațintiți spre infinit. Privindu-l din profil, Bury îi găsea expresia fascinantă. O mai văzuse la alți oameni, însă foarte rar. Ea îi eticheta pe cei care nu puteau fi cumpărați cu valuta pe care o manipula Horace Bury.

Comerciantul nu avea nevoie de Buckman, la fel cum acesta nu avea nevoie de el, așa că se putea relaxa în voie, iar senzația aceea era cât se putea de plăcută.

— Crezusem că voi știați deja totul despre Ochi.

— Te referi la explorările lui Murcheson? Multe înregistrări s-au pierdut, iar unele dintre cele rămase nu sunt tocmai demne de crezare. Imediat după Salt, mi-am activat toate instrumentele și am constatat că proporția de particule grele din vântul solar este uluitor de mare. Cât despre cea a heliului – incredibilă! Pe de altă parte, din câte cunosc eu, navele lui Murcheson n-au intrat niciodată în Ochi. *Acolo* vom afla cu adevărat chestiile noi.

Buckman se încruntă și continuă:

— Sper ca aparatura noastră să facă față... trebuie să străbată și Câmpul Langston, bineînțeles. O să petrecem destul timp în pâclele alea fierbinți și roșii. Dacă cedează Câmpul, s-a dus naibii totul.

Bury se holbă la el, apoi izbucni în râs.

— Așa-i, chiar că totul!

Astrofizicianul îl privi nedumerit, după care încuviință din cap.

— Am înțeles ce vrei să spui – că ne va omorî și pe noi, nu? Nu mă gândisem la asta.

În clipa aceea, răsunară soneriile de accelerație. *MacArthur* pătrundea în Ochi.

***

Accentul puternic al lui Sinclair răsună în urechea lui Rod.

— Raport din sala motoarelor, căpitane. Toate sistemele funcționează perfect. Câmpul rezistă excelent, nu s-a încălzit nici măcar atât cât apreciam noi.

— Mulțumesc, Sandy, răspunse tânărul și privi navele-cisternă ce se micșorau pe fundalul cerului. Se aflau deja la câteva mii de kilometri și nu puteau fi distinse decât prin telescoape ca puncte luminoase.

Display-ul alăturat prezenta o pată albă în interiorul unei cețe roșii: *Lenin* pătrundea în iadul stacojiu și universal, căutând punctul Alderson... dacă acesta exista.

— Este clar însă că, mai devreme sau mai târziu, Câmpul va începe să radieze în exterior, continuă Sinclair. Căldura nu are unde să fie disipată și trebuie înmagazinată. Nu-i aceeași situație ca în cazul unei bătălii, căpitane. Putem rezista cel puțin șaptezeci și două de ore fără posibilitatea de a radia energia acumulată. După aceea... nu mai există date. Nimeni n-a mai încercat o asemenea nebunie.

— Nu.

— Ar fi trebuit să-ncerce, răsună glasul vesel al lui Renner, care ascultase de la consola lui. (*MacArthur* continua cu 1 *g*, dar necesita o pilotare precaută; fotosfera rarefiată prezenta mai multă rezistență decât s-ar fi anticipat.) Aș fi crezut că Murcheson a încercat așa ceva. Primul Imperiu avea nave mai bune decât ale noastre.

— Poate c-a-ncercat, mormăi Rod neatent. Îl privea pe *Lenin* îndepărtându-se, călăuzind-o pe *MacArthur* și simțea o iritare nelalocul ei. *MacArthur* ar fi trebuit să fie prima...

Ofițerii moțăiau la posturile de cart. Nimeni nu putea face nimic dacă se absorbea prea multă energie, însă Rod se simțea mai bine în fotoliul de comandă. În cele din urmă, deveni evident faptul că prezența lui era inutilă acolo.

Lenin trimise un semnal și *MacArthur* opri motoarele. Soneriile de avertizare răsunară în navă, care începu să se rotească în jurul propriei ei axe, până ce alte sonerii anunțară încheierea neplăcutelor modificări

gravitaționale. Echipajul și pasagerii se desprinseră din centurile de siguranță.

— Anulează cartul de pe puntea inferioară, ordonă Rod.

Renner se sculă și-și întinse membrele amorțite.

— Asta-i situația, căpitane. Evident, va fi nevoie să încetinim pe măsură ce fotosfera devine mai densă, dar asta nu-i o problemă. Oricum, frecarea ne încetinește. – Își privi display-urile, apoi degetele i se deplasară iuți, punând întrebări. – E mai rarefiată decât o atmosferă, să zicem, dar mult mai densă decât vântul solar.

Blaine își dădea seama și singur de asta. *Lenin* continua să se afle în fața lor, la limita detecției, cu motoarele de asemenea oprite. Pe display-uri se distingea ca o aschie neagră, cu conturul încețoșat de patru mii de kilometri de ceață roșie ca focul.

În jurul lor, Ochiul își sporea densitatea.

***

Rod mai rămase o oră pe punte, apoi decise că nu proceda corect.

— Renner!

— Da, căpitane.

— Poți părăsi cartul. Predă comanda lui Crawford.

— Am înțeles.

Navigatorul porni spre cabina sa. Cu cincizeci și opt de minute mai devreme, ajunsese la concluzia că prezența lui pe punte nu mai era necesară. Acum avea să urmeze un duș fierbinte și un somn odihnitor, nu fotoliul de comandă...

Ca de obicei, coridorul era aglomerat. Renner se împinse cu hotărâre printre pasageri și membri de echipaj, când cineva îl izbi cu putere din lateral.

— La dracu'! mârâi el apoi adăugă un „Scuze", mai calm, privindu-l pe nefericitul care își recâștiga poziția verticală trăgându-se de reverele vestonului său. Domnul ministru Horvath, nu-i așa?

— Scuzele mele. – Bărbatul se retrase un pas și-și scutură inutil hainele. – Încă nu m-am obișnuit cu gravitația creată prin rotație. De fapt, nici unul dintre noi nu s-a obișnuit cu ea. Efectul Coriolis ne dă peste cap.

— Eu sunt de părere că ne dau peste cap coatele, comentă Renner căruia îi reapăruse rânjetul caracteristic. Pe nava asta există de șase ori mai multe coate decât oameni. Le-am numărat personal.

— Foarte amuzant, domnule... Renner, parcă, nu? Navigator-șef Renner? Să știi că aglomerația asta îi irită pe oamenii mei în aceeași măsură ca pe ai voștri. Nu s-ar petrece incidente, dacă ne-am putea feri

reciproc, însă asta-i imposibil. Trebuie să înregistrăm date despre Ochi. Poate că nu ne vom mai întâlni niciodată cu ocazia aceasta.

— Știu și te înțeleg. Acum, dacă-mi permi...

Visul dușului fierbinte și al cearșafului curat se îndepărtă, în clipa când Horvath îl prinse din nou de revere.

— O clipă, te rog. – Părea pe punctul de a lua o decizie. – Renner, dumneata ai fost la bordul lui *MacArthur* când a capturat naveta alienă, nu-i așa?

— Bineînțeles.

— Aș dori să discutăm despre asta.

— Acum? Domnule ministru, pot fi chemat în orice clipă la comandă...

— Mi se pare o problemă extrem de urgentă.

— Poate ai observat că străbatem fotosfera unei stele!

„Și poate că ai observat și faptul că n-am mai făcut un duș de trei zile..." Renner privi din nou expresia chipului celuilalt și renunță.

— Bine, dar să plecăm de-aici.

Cabina lui Horvath era la fel de ticsită ca oricare alta, atât doar că avea pereți. Mai mult de jumătate dintre membrii echipajului lui *MacArthur* ar fi considerat pereții aceia un lux nemeritat. Pentru Horvath însă, lucrul acesta nu părea valabil, judecând după privirea lui de dezgust și scuzele bolborosite când intrară în cabină.

Plie patul în perete și deplie două scaune din peretele opus.

— Ia loc. Referitor la preluarea navetei acelea, există câteva aspecte care m-au pus pe gânduri. Sper că pot căpăta din partea dumitale o relatare obiectivă. La urma urmelor, nu ești militar de carieră.

Navigatorul nu se obosi să-l aprobe. Anterior, lucrase pe o navă comercială, iar când avea să părăsească Marina putea deveni căpitanul unei asemenea nave, ținând seama de experiența acumulată; de altfel, abia aștepta să revină în civilie.

— Așadar, începu Horvath așezându-se pe marginea scaunului, a fost absolut necesar să atacați naveta?

Renner începu să râdă.

Horvath surâse aprobator, deși ochii săi dovedeau o profundă neplăcere vizavi de reacția aceea.

— N-ar fi trebuit să râd, se scuză Renner, dar dumneata n-ai fost acolo. Știai că naveta cădea spre Cal pentru decelerare maximă?

— Sigur că știam, la fel de bine ca voi. Era însă o situație chiar așa de periculoasă?

— Domnule ministru, căpitanul Blaine m-a surprins de două ori. Total! Când ne-a atacat naveta, am încercat să ocolesc cu *MacArthur*

marginea velei. Poate că aș fi reușit s-o fac la timp ca să nu ne carbonizeze complet ... sau poate că n-aș fi reușit. Însă căpitanul ne-a purtat *prin* velă. A fost o idee magnifică, ceva la care *eu* ar fi trebuit să mă gândesc, și de aceea îl consider un geniu. În același timp, este un nebun cu tendințe sinucigașe.

— Poftim?!

Chipul lui Renner purta o expresie de groază retrospectivă.

— N-ar fi trebuit *niciodată* să încerce să intercepteze naveta aia. Deja intraserăm în criză de timp. Eram pe punctul de a cădea într-o stea. Eu unul n-aș fi *crezut* că puteam intercepta naveta atât de rapid...

— Blaine pilota?

— Nu – Cargill. El e mai bun decât oricare altul de la bord pentru pilotare în condiții de gravitație mare. De fapt, ăsta-i tot spilul! Căpitanul a ales omul cel mai bun pentru manevră și a avut succes.

— Dumneata ai fi abandonat-o?

— Instantaneu și fără remușcări.

— El însă a recuperat-o. Mda. – Horvath se strâmbă, de parcă ar fi gustat ceva amar. – Totuși, a tras asupra ei. Prima...

— Naveta a tras prima.

— A făcut-o, crezând că sunteți un meteorit!

— Ce contează ce a crezut?

Horvath strânse din buze, fără să scoată un cuvânt.

— Fii atent, domnule ministru! Să presupunem că dumneata ți-ai fi parcat automobilul pe o pantă fără să fi tras frâna de mână și că el ar fi pornit la vale, omorând patru oameni. Cum te-ai fi simțit?

— Teribil. Lasă analogiile, Renner, și pune punctul pe „i".

— Ei bine, payenii sunt cel puțin la fel de inteligenți ca noi. De acord? Perfect! Ei au prevăzut un sistem defensiv antimeteoritic. Aveau obligația să se asigure că acesta nu se va declanșa asupra unor vehicule spațiale necunoscute.

Horvath rămase tăcut mult timp, în vreme ce Renner reflecta la capacitatea limitată a rezervoarelor de apă fierbinte puse la dispoziția ofițerilor. Navigatorul vedea acum că strâmbătura de pe chipul lui Horvath era una uzuală; practic, trăsăturile feței ministrului adoptau imediat expresia respectivă.

— Mulțumesc, domnule Renner, rosti el în cele din urmă.

— Cu plăcere.

Renner se sculă și în clipa aceea se auzi o sonerie.

— La naiba! Asta-i pentru mine, pufni navigatorul, repezindu-se spre punte.

Se aflau adânc în interiorul Ochiului; intraseră îndeajuns de mult pentru ca materia stelară rarefiată din jurul lor să fi căpătat culoarea galbenă. Indicatoarele Câmpului erau de asemenea galbene, însă cu ușoare nuanțe verzui.

Toate astea Renner le asimilă dintr-o uitătură azvârlită celor șase display-uri active de pe punte. Privi apoi propriile sale monitoare și nu mai văzu cealaltă navă.

— *Lenin* a făcut Saltul?

— Exact, încuviință Whitbread. Am ajuns.

Zâmbetul sublocotenentului era atât de larg încât colțurile gurii sale păreau că doresc să se atingă în creștetul capului.

Rod pluti pe punte fără să atingă scărița din perete.

— Preia comanda, Renner, ordonă el. Pilotul trebuie să fie deja cuplat la consola ta.

— Am înțeles, căpitane.

Degetele navigatorului alergară peste taste, apoi apăsară o serie de butoane, chiar în vreme ce noile date i se derulau pe ecran. Alarmele se succedară rapid: *Atențiune, consolele de Salt! Atențiune, posturile de luptă! Accelerație ridicată*! *MacArthur* se pregătea pentru necunoscut.

PARTEA A II-A
PUNCTUL EDDIE NEBUNU'

13. PRIVIND ÎN JUR

Ea îi descoperise prima pe intruși.

Explora masa informă a unui asteroid stâncos, care se dovedise a fi în principal un spațiu cav. O cultură anterioară îl sfredelise, creând încăperi, nișe, rezervoare și magazii, apoi topise piatra excavată, obținând alte camere, până ce asteroidul căpătase aspectul unui stup de piatră. Totul se petrecuse cu mult timp în urmă, însă asta n-o interesa.

În epocile ce urmaseră, meteoriții găuriseră construcția în zeci de locuri. Treptat, pereții groși fuseseră subțiați, astfel ca din piatră să se poată extrage aer, prin metode chimice. Acum nu mai exista aer. Nu mai exista nici fărâmă de metal. Mumii deshidratate și piatră – piatră și absolut nimic pentru o ingyneră.

Ieșise printr-o gaură de meteorit, deoarece toate ecluzele fuseseră etanșate prin sudare în vid. La multă vreme după aceea, cineva le demontase părțile metalice care mai funcționau.

După ce ieșise, zărise foarte departe o scânteiere minusculă de lumină aurie pe fundalul lui Coalsack. Merita investigată. Orice merita investigat.

Ingynera revenise în nava ei.

Telescopul și spectrometrul n-o ajutaseră la început. Două așchii aurii, ambele cu încărcături interioare; totuși, ceva anume o împiedica să distingă masele dinăuntru. Răbdătoare, ingynera începuse să meșterească instrumentele, reproiectându-le, recalibrându-le, reconstruindu-le, deplasându-și mâinile cu viteză amețitoare, călăuzite de o mie de cicluri de instincte.

Trebuia să penetreze niște câmpuri de forță. Destul de repede, avusese la dispoziție un instrument corespunzător. Nu era perfect, însă putuse distinge obiectele mari.

Privise din nou.

Metal. Peste tot, peste tot – metal.

Pornise imediat. Chemarea comorii nu putea fi ignorată. O ingyneră avea prea puțin liber arbitru.

***

Rod privi activitatea frenetică printr-o pâclă roșiatică, în vreme ce se lupta să-și recâștige controlul asupra corpului trădător, după revenirea în spațiul normal. Un semnal de drum liber fulgeră dinspre *Lenin* și căpitanul răsuflă mai ușurat. Nu exista nici o amenințare și putea aprecia panorama.

Primul lucru pe care-l văzu fu Ochiul lui Murcheson – un rubin gigantic, mai strălucitor decât o sută de Luni pline, complet singur pe catifeaua neagră a lui Coalsack.

În cealaltă parte a cerului, Pay era cea mai scânteietoare dintr-un ocean de stele. Toate sistemele arătau așa la ieșirea în spațiul normal: o mulțime de stele și un soare îndepărtat. Către tribord se zărea un ciob de lumină, – *Lenin*, al cărei Câmp radia supraîncărcarea acumulată în Ochi.

Kutuzov făcu o ultimă verificare a sistemelor navei, apoi semnală din nou spre Blaine. Până nu apărea o stare de pericol, savanții de la bordul lui *MacArthur* preluau conducerea. Rod ceru o cafea și așteptă informații.

La început, fură frustrant de puține date necunoscute. Pay se afla la numai treizeci și cinci de ani-lumină de Noua Scoție și existaseră observații, unele datând chiar de pe vremea lui Jasper Murcheson. Era o stea G2, mai puțin activă decât Soarele Pământului, mai rece, mai mică și ceva mai puțin masivă. Nu prezenta aproape nici un fel de pete solare, iar astrofizicienii o considerau nespectaculoasă.

Rod știuse de existența gigantei gazoase înainte de a fi pornit în expediție. Primii astronomi o deduseseră teoretic, pornind de la perturbațiile orbitei lui Pay în jurul Ochiului. Ei calculaseră masa gigantei gazoase și o găsiseră aproape exact acolo unde se așteptaseră, la un unghi de 70° de ei. Planeta era mai grea decât Jupiter, însă mai mică și deci mai densă, cu un miez de materie degenerată. În vreme ce savanții culegeau date, militarii stabiliseră cursuri de apropiere, pentru eventualitatea că vreuna dintre nave ar fi trebuit să se realimenteze. Colectarea

hidrogenului prin traversarea atmosferei unei gigante gazoase pe o orbită hiperbolică solicita din plin navele și echipajele, totuși era preferabilă alternativei de a rămâne fără combustibil într-un sistem stelar alien.

— Acum cercetăm punctele troiene, căpitane, îl anunță Buckman la două ore după ieșirea în spațiul normal.

— Ați descoperit vreun semn al planetei payenilor?

— Nu încă, răspunse astrofizicianul și închise.

De ce-l interesau pe Buckman punctele troiene? La 60° în fața și în spatele gigantei gazoase, pe orbita ei, existau două puncte de echilibru stabil, denumite puncte troiene, de la numele asteroizilor troieni ce ocupau poziții similare pe orbita lui Jupiter. De-a lungul milioanelor de ani, acolo trebuiau să se fi acumulat nori de praf și o mulțime de asteroizi. De ce însă își bătea capul Buckman cu ele?

Astrofizicianul îl sună din nou când descoperi troienele.

— Sunt o grămadă! rânji el fericit. Fie că întregul sistem este plin de asteroizi, de la un capăt la celălalt, fie că există un nou principiu astrofizic. În troienele lui Pay-beta există mai multe sfărâmături decât au fost vreodată descoperite în oricare alt sistem planetar. E de mirare că n-au fuzionat toate, ca să formeze o pereche de luni...

— Încă n-ați găsit planeta locuibilă?

— Nu.

Trecuseră trei ore de la ieșirea în spațiul normal.

Peste încă o jumătate de oră, Buckman reveni.

— Asteroizii din punctele troiene au albedo-uri *foarte* mari, căpitane. Probabil că sunt complet acoperiți de praf. Asta ar explica de ce au fost capturate așa de multe particule mari. Norii de praf le reduc viteza, apoi le erodează până la lustru...

— Buckman, în sistemul acesta există o planetă locuită și este esențial s-o descoperim! Este vorba despre primii alieni inteligenți...

— La naiba, căpitane, dar căutăm! Căutăm!

Buckman privi într-o parte, după care se retrase. Ecranul rămase gol o clipă, arătând doar imaginea nefocalizată a unui tehnician care lucra în fundal. După aceea, Rod se pomeni față în față cu Horvath.

— Te rog să scuzi întreruperea, căpitane, vorbi acesta. Să înțeleg că nu ești satisfăcut de metodele noastre de cercetare?

— Domnule ministru, nu intenționez să încalc prerogativele dumitale. Mi-ai preluat însă toate instrumentele de observație și nu aud decât despre asteroizi. Mă întreb dacă toți căutăm același lucru...

— Nu este vorba despre o bătălie spațială, răspunse blajin Horvath. Într-o operațiune militară, dumneata îți cunoști ținta. Probabil că știi efemeridele planetare ale oricărui sistem...

— Ce naiba, găsirea planetelor e treaba echipelor de explorare!

— Ai făcut vreodată parte dintr-o asemenea echipă, căpitane?

— Nu.

— Ei bine, gândește-te la problema cu care ne confruntăm. Până ce nu localizăm giganta gazoasă și asteroizii troieni, nu putem fi siguri în privința planului de revoluție al sistemului. Din instrumentele de la bordul navetei, am dedus temperatura pe care payenii o consideră confortabilă, iar pe baza *ei* am dedus cât de departe ar trebui să se găsească planeta față de soarele lor. Cu toate acestea, trebuie să investigăm un tor cu raza de o sută douăzeci de milioane de kilometri. Ai înțeles până aici?

Rod încuviință tăcut.

— Va trebui să cercetăm întreaga regiune. Știm că planeta nu-i ascunsă înapoia soarelui, fiindcă ne aflăm deasupra planului sistemului solar. Dar când vom termina de fotografiat sistemul, va trebui să examinăm acest uriaș câmp stelar pentru punctulețul de lumină pe care-l dorim.

— Poate că speram prea multe.

— Poate. Cu toții așteptăm... cât de repede putem.

Horvath surâse – un rictus care-i ridică întreaga față pentru o fracțiune de secundă – și dispăru.

Reveni după șase ore de la ieșirea în spațiul normal. Astrofizicianul nu se mai zărea nicăieri.

— Nu, căpitane, n-am găsit planeta locuită. Însă observațiile cu care și-a pierdut timpul Buckman au identificat o civilizație payeană. În punctele troiene.

— Sunt locuite?

— În mod cert. Ambele abundă în emisii pe frecvența microundelor. Ar fi trebuit să deducem asta, pornind de la albedo-urile ridicate ale asteroizilor mari. Suprafețele lustruite sunt produse firești ale civilizațiilor... mă tem că oamenii lui Buckman gândesc prea mult în termenii unui univers mort.

— Mulțumesc. Există vreun mesaj care să ne fie adresat?

— Nu cred, totuși punctul troian cel mai apropiat se află sub noi în planul sistemului, la o depărtare de vreo trei milioane de kilometri. Eu propun să ne îndreptăm într-acolo. Judecând după aparenta densitate a civilizației din punctele troiene, s-ar părea că planeta locuită nu este adevăratul centru al civilizației payene. Poate că-i similară Pământului, sau mai rău...

Rod fu șocat. Nu cu foarte mulți ani în urmă, găsise șocant Pământul în sine. Sediul Academiei Navale era menținut pe planeta de origine a omului, pentru ca ofițerii imperiali să nu uite cât de esențială era misiunea Imperiului.

Iar dacă omenirea n-ar fi deținut generatoarele Alderson înainte de ultimele bătălii ale Pământului, iar steaua cea mai apropiată s-ar fi aflat la treizeci și cinci de ani-lumină, nu la doar patru...

— Mi se pare o idee teribilă.

— De acord. La urma urmelor, nu-i decât o simplă ipoteză. Oricum, în apropierea noastră există o civilizație și cred că ar trebui să pornim într-acolo.

— Zic să... o clipă, te rog.

De pe scărița punții, Shattuck gesticula desperat spre display-ul 4 al lui Rod.

— Am utilizat locatoarele de mesaje, căpitane, răcni șeful transmisioniștilor. Privește!

Pe ecran se zărea spațiul negru cu gămăliile de ac ale stelelor și un punct verde-albăstrui înconjurat de un indicator luminos. În timp ce Rod îl privea, punctul clipi de două ori.

— Am găsit planeta locuită, rosti tânărul, fără să-și poată ascunde satisfacția. V-am luat-o înainte!

***

După atâta așteptare, parcă se rupseseră toate zăgazurile.

Mai întâi, lumina. Poate că înapoia ei se găsea o planetă tip Terra; de fapt, asta era aproape sigur, deoarece se afla în torul cercetat de Horvath. Lumina o oculta însă și nu era de mirare că transmisioniștii o descoperiseră primii. Meseria lor era să caute semnale și mesaje.

Cargill și echipa lui Horvath colaborară pentru a răspunde impulsurilor de lumină. *Unu, doi, trei, patru* clipi lumina, iar Cargill folosi laserele de la prova ca să răspundă *cinci, șase, șapte.* După douăzeci de minute, recepționară *trei unu opt patru unsprezece*, și calculatorul descifră imediat seria de numere: π în bază doisprezece. Cargill răspunse cu valoarea lui *e* în aceeași bază.

Adevăratul mesaj era însă *Vrem să vorbim cu voi*, și răspunsul lui *MacArthur* fusese *De acord.* Detaliile trebuiau să mai aștepte.

Iar a doua descoperire fusese deja făcută.

— Lumină de fuziune, anunță Renner. – Se aplecă și mai mult spre display, iar degetele îi cântară o muzică stranie și silențioasă pe tastatura consolei. – N-au Câmp Langston. Firesc... Pur și simplu, închid hidrogenul într-o incintă, îl supun fuziunii și-l eliberează în exterior. Un tub de plasmă. Nu-i la fel de fierbinte ca propulsoarele noastre, ceea ce înseamnă o eficiență mai mică. În plus, dacă citesc corect impuritățile, sunt deplasate spre roșu... ceea ce înseamnă că raza nu-i îndreptată spre noi.

— Crezi că-i vorba despre o navă care vine încoace?

— Exact. O navă de dimensiuni mici. Lasă-mă câteva minute și-o să-ți zic ce accelerație are. Până atunci, să presupunem că ar avea 1 *g* – în tot acest timp, degetele navigatorului continuau să lucreze –, ceea ce înseamnă o masă de 30 de tone. Valoarea va fi reajustată în funcție de accelerația reală.

— Prea mare ca să fie o torpilă sau o rachetă de atac, reflectă Rod. Ce zici, să-i ieșim în cale?

— Există o problemă, se încruntă Renner. Se îndreaptă către locul unde ne aflăm acum. Nu știm cât combustibil are sau cât de inteligent este pilotul ei.

— Să întrebăm, oricum. Legătura cu Kutuzov!

Amiralul se afla pe puntea de comandă a lui *Lenin*. Înapoia lui, siluete nefocalizate desfășurau o activitate necunoscută.

— Am văzut-o, căpitane, rosti Kutuzov. Ce intenționezi?

— Aș dori să-i ieșim în întâmpinare. Dar, în ipoteza că nu-și poate modifica parcursul ori că noi n-o putem intercepta, va veni aici. *Lenin* o poate aștepta.

— În ce scop, căpitane? Instrucțiunile pe care le-am primit sunt cât se poate de clare. *Lenin* nu va avea nici un contact cu alienii.

— Puteți trimite o navetă, amirale. Sau un gig pe care îl vom recupera noi.

— Câte navete crezi că am, Blaine? Văd că-i necesar să-ți repet instrucțiunile pe care le-am primit. *Lenin* se află aici pentru a proteja secretul generatorului Alderson și al Câmpului Langston. În acest scop, nu vom comunica deloc cu alienii și nici chiar cu voi, dacă există posibilitatea interceptării mesajului.

— Am înțeles, amirale. – Rod îl privi pe bărbatul mătăhălos de pe ecran. Nu era oare deloc încercat de curiozitate? Nimeni nu putea acționa chiar ca o mașină... sau Kutuzov putea? – Pornim către nava alienă, anunță el. Este dorința ministrului Horvath.

— Perfect, căpitane. Dă-i drumul!

Rod întrerupse legătura cu o evidentă ușurare și se întoarse către Renner.

— Așadar, către primul nostru contact cu o ființă alienă!

— Cred că adineauri a fost primul contact, rânji navigatorul trăgând cu coada ochiului spre display, ca să se asigure că amiralul dispăruse.

***

Bury tocmai se pregătea să iasă din cabină – cu speranța descoperirii unui loc în care să se plictisească mai puțin –, când capul lui Buckman apăru pe o scăriță de legătură.

Comerciantul se răzgândi instantanu.

— Buckman! strigă el. Bei o cafea cu mine?

Ochii holbați ai astrofizicianului se întoarseră spre el, clipiră și se focalizară.

— Poftim? Ah... Da, mulțumesc, Bury. Poate mă mai trezește. Sunt atâtea de făcut... nu pot sta prea mult...

Se trânti într-un fotoliu cu entuziasmul unui schelet dintr-un cabinet medical. Avea ochii injectați și pleoapele pe jumătate închise. Respirația i se auzea ca un șuierat sonor. Pe brațul gol, țesutul muscular îi atârna fleșcăit. Bury se întrebă ce ar fi arătat o autopsie, dacă bărbatul ar fi murit în clipa aceea – epuizare, subnutriție sau ambele?

Decise imediat.

— Nabil, servește-ne cu cafea. În a domnului Buckman pune frișcă, zahăr și brandy.

— Nu știu... în timpul programului... În sfârșit... Mulțumesc, Nabil! – Buckman sorbi puțin din ceașcă, apoi trase un gât zdravăn. – Ah, ce bună e! Mulțumesc, asta ar trebui să mă trezească.

— Se pare că aveai nevoie. În mod normal, n-aș fi stricat o cafea bună cu alcool. Ai mâncat ceva?

— Nu mai țin minte...

— N-ai mâncat. Nabil, ceva de mâncare pentru musafirul nostru. Repede!

— Am fost atât de ocupați că realmente n-am avut vreme... Trebuie să explorăm un întreg sistem solar, ca să nu mai pomenesc de chestiile pentru Marină – urmărirea emisiilor de neutrini, a luminii ăleia blestemate...

— Dacă ar fi să mori în clipa asta, multe din însemnările tale n-ar fi consemnate niciodată, așa-i?

— Eh, nu fi chiar așa melodramatic! Cred că pot zăbovi câteva minute. Deocamdată, așteptăm ca semnalul luminos să înceteze.

— Ați receptat un semnal dinspre planeta lui Pay?

— De la Pay-alfa, da... cel puțin din direcția respectivă. Nu putem vedea planeta până ei nu opresc laserul și se pare că *n-o* vor face. Vorbesc, vorbesc întruna, dar la ce bun? Ce ne-ar putea spune, dacă nu avem un limbaj comun?

— Dar cum ne-ar putea spune *indiferent* ce anume, dacă nu ne învață limbajul lor? Probabil că asta încearcă acum. Nu se ocupă nimeni de aspectul acesta?

Buckman pufni iritat.

— Horvath a alocat toate echipamentele pentru Hardy și lingviști. Nu se mai poate face nici un fel de observare decentă a lui Coalsack – și

nimeni n-a mai ajuns atât de aproape de el! – Se destinse puțin și adăugă: – Totuși putem studia asteroizii troieni.

Fața astrofizicianului adoptă expresia sa specifică, cu ochii pierduți într-o depărtare infinită.

— Sunt prea mulți, iar praful e insuficient. Am greșit, Bury, praful e insuficient pentru a captura atâtea roci și pentru a le șlefui. Probabil că payenii le-au șlefuit... probabil că ei sunt pe *toții* bolovanii ăia, emisiile de neutrini sunt *incredibile*. Totuși, cum au capturat *atâtea* roci?

— Emisii de neutrini? Asta nu-nseamnă tehnologia fuziunii?

— Ba da, surâse Buckman, și încă una de un ordin însemnat. Te gândești la posibilitățile comerciale?

— Bineînțeles, altfel de ce aș fi aici? („Aș fi aici, chiar dacă Marina n-ar fi subliniat că alternativa o reprezenta arestul oficial, însă tu n-ai de unde să știi asta. Doar Blaine o știe.") Cu cât o civilizație este mai evoluată, cu atât are mai multe de oferit.

Și cu atât avea să fie mai greu de păcălit, dar pe astrofizician nu l-ar fi interesat asemenea aspecte.

— Am fi putut progresa mult mai rapid, se plânse Buckman, dacă Marina nu ne-ar fi utilizat telescoapele. Iar Horvath le-a îngăduit-o! Aha, grozav!

Nabil apăru, împingând o măsuță pe rotile, și savantul porni să înfulece hămesit, vorbind între două îmbucături:

— Nu vreau să spun că toate proiectele Marinei sunt lipsite de interes. Nava alienă...

— Navă?

— Spre noi se îndreaptă o navă. Nu știai?

— Nu.

— Ei bine, punctul ei de plecare este un asteroid stâncos mare, aflat mult în exteriorul grupului principal. Straniu este că are o masă foarte mică. Trebuie să aibă o formă neobișnuită sau în rocă să existe bule de gaz, ceea ce ar însemna...

Bury izbucni în râs.

— Eu zic, totuși, că o navă alienă este mai interesantă decât un bolovan spațial.

— De ce? păru surprins Buckman.

***

Așchiile deveniseră roșii, apoi negre. În mod limpede, treceau printr-un proces de răcire, însă din ce motiv se înfierbântaseră?

Ingynera încetase să-și mai pună asemenea întrebări, când una dintre așchii pornise spre ea. În interiorul carapacelor de metal existau surse energetice.

Și dovedeau inițiativă. Ce erau oare? Ingyneri, stăpyni sau mașinării lipsite de rațiune? Să fi fost medyatori aflați într-o misiune incomprehensibilă? Ea îi detesta pe medyatorii care puteau cu atâta ușurință și lipsă de judecată să intervină, stricând lucruri importante.

Poate că aşchiile erau ceasornycari, însă cel mai probabil în interiorul lor se aflau stăpyni. Ingynera se gândi să-și ia tălpășița, totuși nava care se apropia era prea puternică. Accelera cu 1,14 g, aproape de limita propriei ei nave. Un ingyner n-avea alternativă decât s-o aştepte.

Și apoi... tot metalul acela! În formă utilă, din câte își putuse da seama. Roiurile abundau în artefacte metalice, însă aliajele erau prea dure ca să poată fi convertite.

Atâta metal...

Trebuia însă să ajungă la ea, nu invers. Ingynera nu avea nici combustibil, nici accelerația necesară. Calculă mental diverse momente de începere a decelerării. Evident, și ceilalți procedau similar. Din fericire, soluția era unică, presupunând o accelerație constantă. Nu mai era necesară comunicarea.

Ingynerii nu se pricepeau la comunicare.

14. INGYNERA

Nava alienă era o siluetă compactă cu formă neregulată, de un cenușiu-mat, aidoma unei forme de lut modelate cu degetele. Proeminențe se reliefau aparent aleatoriu: un șir de cârlige în jurul a ceea ce Whitbread considera ca fiind pupa, o bandă argintie care îi înconjura partea mediană, bulbucături transparente la prova și pupa, antene descriind curbe extrem de bizare și, chiar în capătul pupei, un fel de ac de viespe, de câteva ori mai lung decât fuzelajul, rectiliniu și îngust.

Whitbread se înclină pe o parte, apropiindu-se lent. Pilota un scuter spațial a cărui carlingă era o emisferă de plastic polarizat; fuzelajul scurt al aparatului era presărat de duzele jeturilor direcționale. Sublocotenentul fusese antrenat în mod special în pilotarea scuterului. Avea un câmp vizual vast, era extrem de simplu de condus, ieftin, fără armament și dispensabil.

Iar alienul îi putea zări interiorul. *Venim în pace și nu ascundem nimic...*, presupunând că privirea alienului putea trece prin plasticul transparent.

— Rotația generează câmpurile de plasmă ale propulsiei, auzi în cască. (Nu exista un display, dar vocea îi aparținea lui Cargill.) Am urmărit-o în timpul decelerării. Chestia aia ca un robinet de sub acul pupei probabil că alimentează câmpurile cu hidrogen.

— Atunci, poate c-ar fi mai bine să mă feresc din raza lui.

— Corect. Este posibil ca intensitatea câmpului să-ți avarieze instrumentele. Ți-ar putea afecta și sistemul nervos.

Nava alienă ajunsese acum foarte aproape. Whitbread acționă jeturile de direcționare ca să încetinească. Rafalele lor îl duceau cu gândul la floricelele de porumb pocnind în timpul coacerii.

— Vezi vreo ecluză?

— Nu.

— Deschide sasul tău. Poate că te va imita.

Whitbread putea zări alienul prin proeminența bulbucată de la prova. Stătea nemișcat, privindu-l, și semăna extrem de mult cu fotografiile celui care fusese găsit mort în navetă. Se distingea un cap asimetric, fără gât, o blană netedă, castanie, un braț stâng masiv ținând

ceva și două brațe drepte, subțiri, mișcându-se extrem de rapid și lucrând în afara câmpului vizual al sublocotenentului.

Tânărul deschise ecluza. Aștepta.

Cel puțin, payeanul nu deschisese focul asupra lui.

***

Ingynera era fascinată. De-abia băga în seamă vehiculul minuscul din apropiere. Nu prezenta principii noi. Pe când nava cea mare...

O înconjura un câmp straniu, pe care ingynera nu l-ar fi crezut niciodată posibil. Câmpul de forță era relevat de șase instrumente; altele îl penetrau doar parțial. De acum, ingynera cunoștea despre crucișător destule amănunte ca să-l îngrozească pe căpitanul Blaine, totuși nu îndeajuns pentru a o satisface.

Toate echipamentele acelea! Și metalul!

Ușa curbă a vehiculului micuț se deschidea și se închidea. Emitea lumină intermitentă. Dinspre ambele nave radiau impulsuri modulate de forțe electromagnetice. Semnalele nu-i spuneau nimic unei ingynere.

Echipamentele navei erau cele care o atrăgeau. Câmpul în sine, proprietățile sale bizare și inexplicabile, principiile lui fundamentale... Ingynera era de acord să-și petreacă tot restul vieții, încercând să le afle. Ar fi fost gata să-și dea viața pentru o privire aruncată generatorului. Câmpul navei mari diferea de orice generator de fuziune de care auzise vreodată, iar nava însăși părea să utilizeze proprietățile acelui misterios înveliș de forță.

Cum să ajungă la bordul navei? Cum să străbată învelișul?

Intuiția pe care o avu fusese cu totul rară pentru o ingyneră. Vehiculul mic... încerca să comunice cu ea? Ieșise din cel mare. Atunci...

Vehiculul mic constituia o legătură cu nava mare, cu învelișul de forță, cu tehnologia lui și cu misterul neașteptatei sale apariții.

Uitase de primejdie. Uitase de tot, în dorința arzătoare de a afla mai multe. Ingynera își deschise sasul și așteptă să vadă ce se va întâmpla.

***

— Whitbread, rosti Rod, alienul tău încearcă să investigheze *MacArthur* de la depărtare. Cargill spune c-a blocat tentativele respective, dar că n-are ce face dacă alienul devine suspicios. A încercat și cu tine ceva?

— Nu, căpitane.

Rod se încruntă și-și frecă șaua nasului.

— Sigur?

— Sunt cu ochii pe instrumente.

— Ciudat. O fi scuterul mai mic, dar e mai aproape de alien. Crezi c-ar...

— Sasul! izbucni Whitbread. Căpitane, payeanul și-a deschis sasul.

— Văd. Este ca un fel de iris. La asta te referi?

— Da. N-a ieșit nimic, dar pot vedea tot interiorul cabinei de comandă. Payeanul se află înăuntru. Să pornesc într-acolo?

— Hm-m-m. Bine. Ai grijă! Rămâi în comunicație. Și mult noroc!

Whitbread rămase o clipă locului, căutând să se destindă. Pe jumătate, sperase că acțiunea avea să-i fie interzisă de căpitan, ca fiind prea riscantă. Dar, la urma urmelor, sublocotenenții sunt sacrificabili...

Ieși în cadrul ecluzei. Nava alienă era foarte aproape. Cu toți cei din *MacArthur* privindu-l, bărbatul se lansă în spațiu.

O parte din carcasa navei se extinsese, formând un soi de pâlnie. „O modalitate ciudată de construire a unei ecluze", se gândi Whitbread. Folosind jeturile direcționale ale costumului, încetini și pătrunse în pâlnie, îndreptându-se direct către payeanul care aștepta.

Alienul nu purta un vesmânt exterior, așa că-i putea vedea perfect blana moale și castanie și cele patru smocuri de păr negru, câte unul sub fiecare brat și unul între coapse.

— Nu-mi dau seama ce anume reține aerul în interior, dar *trebuie* să existe aer înăuntru, vorbi Whitbread în laringofon.

Peste două clipe, își dădu seama. Pătrunsese într-o melasă invizibilă.

Ecluza se închise îndărătul său.

Aproape că fu cuprins de panică. Era prins ca o insectă în chihlimbar, fără să se poată retrage sau fără să poată înainta. Se găsea într-un spațiu de numai 1,3 metri înălțime – dimensiunea alienului. Acesta stătea în fața lui, de cealaltă parte a peretelui invizibil, și-l privea atent, complet inexpresiv.

Era mai scund decât cel mort din navetă. Culoarea lui diferea de asemenea; în blana castanie nu se vedeau fire albe. Exista și o altă diferență, mai subtilă, inefabilă; poate chiar diferența între viu și mort, poate altceva...

Nu era înfricoșător. Blana lui netedă aducea cu a dobermanilor pe care-i avusese mama sublocotenentului, totuși fața sa nu-i era răutăcioasă ori artăgoasă. Lui Whitbread i-ar fi plăcut să-i mângâie blana.

Chipul părea mai degrabă o schiță, fiind lipsit de expresie, exceptând o ușoară curbare în sus a gurii fără buze, asemănătoare unei tentative de surâs ironic. Mic, cu tălpi plate, blană netedă, aproape

inexpresiv... Alienul aducea cu o caricatură, se gândi Whitbread. Cum se putea teme de o caricatură?

Totuși, tânărul se afla ghemuit într-un spațiu mult prea mic pentru el, iar celălalt nu întreprindea nimic pentru a corecta situația.

Cabina era un haos de panouri și linii întunecate, iar din colțurile întunecoase îl priveau chipuri mititele. Paraziți! Nava era infestată de paraziți! Să fi fost șobolani? Rezerve de hrană vie? Payeanul nu păru tulburat, când unul dintre ei țâșni în spațiu deschis, apoi un altul, mai degrabă alergând de la un adăpost la altul și apropiindu-se pentru a-l vedea pe om.

Erau creaturi *mari*. Depășeau șobolanii, totuși erau mai mici decât oamenii. Priveau din colțuri, pline de curiozitate, însă timide. Una dintre ele riscă să se apropie mult și Whitbread reuși s-o vadă bine. Ceea ce zări îl făcu să icnească. Era un payean la scară redusă!

***

Ingynera trecea printr-un moment dificil. Pătrunderea intrusului ar fi trebuit să răspundă la unele întrebări, însă nu reușise decât să stârnească altele.

Ce era? Înalt, cu cap mare, simetric ca un animal, totuși având propriul său vehicul, ca o ingyneră ori ca un stăpyn. Nu cunoștea o asemenea castă. Avea oare să asculte sau să poruncească? Mâinile putau fi atât de stângace pe cât păreau? Un mutant, un monstru, o jucărie? La ce *slujea?*

Mișca din gură. Probabil că vorbea într-un aparat de comunicare. Asta n-o ajuta cu nimic. Până și mesagyrii foloseau graiul.

Ingynerele nu erau echipate pentru luarea unor asemenea decizii; totuși, putea aștepta informații suplimentare.

Ingynerele dețineau o răbdare absolută.

***

— Există aer, anunță Whitbread, privind indicatorul digital din interiorul căștii. V-am spus deja? Este drept că n-aș dori să-ncerc să-l respir. Presiune normală, oxigen în proporție de 18%, CO_2 cam 2%, heliu atât cât să fie perceput și...

— Heliu? Ciudat! În ce proporție?

Whitbread își comută analizorul pe altă scală de sensibilitate și așteptă câteva clipe.

— În jur de 1%. Puțin sub 1%.

— Altceva?

— Gaze toxice. SO_2, monoxid de carbon, oxizi de azot, cetone, alcooluri... și altele pe care costumul nu le poate depista. Ledul clipește galben.

— În cazul ăsta, nu te-ar ucide instantaneu. L-ai putea respira o vreme, și totuși să capeți ajutor la timp ca să nu-ți distrugi plămânii.

— Mă gândisem și eu la asta, mormăi Whitbread îngrijorat.

Începu să desfacă etanșarea vizorului.

— Ce faci acolo?

— Nimic, căpitane.

Whitbread stătea ghemuit de mult prea multă vreme. Toate articulațiile și mușchii îi țipau după destindere. Nu mai avea cuvinte prin care să descrie cabina alienă. Iar blestematul de payean *stătea* pur și simplu, cu sandalele lui și surâsul slab, privind, privind...

— Whitbread?

Sublocotenentul trase aer adânc în piept și-și ținu respirația. Ridică vizorul, învingând ușoara presiune, îl privi pe alien în față și urlă cu toată puterea:

— Închide *dracu'* blestematul ăla de câmp de forță!

Trânti apoi vizorul la loc.

Alienul se întoarse către consola lui de comandă și acționă ceva. Bariera moale, dar impenetrabilă din fața lui Whitbread dispăru.

Tânărul făcu doi pași. Își îndreptă corpul centimetru cu centimetru, simțind durerea și auzind pocniturile articulațiilor înțepenite. Stătuse aproape o oră și jumătate ghemuit în spațiul cel mic, examinat de șase creaturi cafenii stranii și de un alien inexpresiv și răbdător. Îl durea tot trupul!

În cască îi pătrunsese aer din cabină. Duhoarea îi rămăsese în gât, așa că se opri din respirat; după aceea, testă încetișor aerul, în eventualitatea că cineva ar fi dorit să știe ce era.

Simți miros de animal și de mașini, ozon, benzină, ulei încins, halitoză, șosete vechi și transpirate puse pe foc, adeziv, dar și izuri pe care nu le cunoscuse în viața lui. Era incredibil de complex, iar costumul său îl purifica – slavă Domnului!

— M-ați auzit urlând? întrebă el.

— Te-a auzit toată nava, răspunse Cargill. Cu excepția lui Buckman, nu cred că există cineva care să nu te urmărească. Ai avut succes?

— A dezactivat imediat câmpul de forță. Parcă ar fi așteptat să-i aduc aminte. Acum sunt în cabină. V-am spus deja despre senzația de improvizație. *Totul* pare de abia reparat, improvizat... până și consola de comandă. Totuși, e excelent realizat, nu există nimic care să stea în drum, bineînțeles în drumul unui payean. Eu sunt prea mare pentru

cabina asta. Nici nu-ndrăznesc să mă clintesc. Cei mici au dispărut toți. Ba nu, uite unul care trage cu ochiul de după colț. Cel mare așteaptă să vadă ce fac. Aș prefera să nu mai stea și să mă privească.

— Vezi dacă nu te-nsoțește pe *MacArthur*.

— O să-ncerc.

Alienul îl înțelesese mai devreme, sau așa i se păruse, dar acum nu-l înțelegea. Whitbread se gândi desperat. Să încerce limbajul semnelor? Ochii îi căzură pe ceva ce *trebuia* să fie un costum spațial payean.

Îl trase de la locul său, remarcând cât era de ușor; nu deținea arme și nici blindaje. Îl întinse alienului, apoi arătă spre *MacArthur*, care se întrevedea prin cupola cabinei.

Alienul începu să se îmbrace imediat. Practic, în câteva secunde era gata de ieșire, într-un costum care, presurizat, semăna cu zece mingi de plajă lipite laolaltă. Doar mânecile erau mai mult decât niște simple sfere. Apoi, luă de pe perete un sac de plastic transparent și înhăță cu o mișcare rapidă una dintre creaturile de numai treizeci de centimetri. O înghesui în sac cu capul înainte, în vreme ce aceasta se zbătea, apoi se întoarse și se repezi spre Whitbread cu viteza fulgerului. Dusese două brațe înapoia lui și se retrăgea deja, când sublocotenentul reacționă printr-un răcnet involuntar.

— Whitbread? Ce se-ntâmplă? Răspunde!

Undeva, pe fundal, o voce ordonă imediat:

— Atenție, pușcași!

— N-a fost nimic, Cargill. E-n regulă. Vreau să zic că n-a fost un atac. Cred că alienul e gata de plecare... nu, nu-i. A băgat doi paraziți într-un sac de plastic și acum îl umflă cu aer de la un robinet. Una dintre creaturile alea era pe spatele meu, dar nici măcar n-o simțisem. Acum face ceva... Nu-nțeleg de ce amână. *Știe* că vrem să vină pe *MacArthur*– a îmbrăcat un costum spațial.

— Ce face?

— A demontat capacul consolei de comandă. Recablează ceva. Acum o clipă, a stors dintr-un tub un fel de pastă argintie peste circuitele imprimate. Vă spun doar cum *mi se pare*, bineînțeles. Hei!

— Whitbread?

Sublocotenentul era prins în mijlocul unui vârtej. Agitând din brațe și din picioare, căuta cu desperare să se prindă de ceva, de *orice* solid. Fu purtat prin ecluză, bâjbâi orbește, însă nu găsi nimic. După aceea, noaptea și stelele goniră pe lângă el.

— Payeanul a deschis ecluza, anunță el. Nu m-a avertizat. Sunt în exterior, în spațiu. – Bâjbâi după comenzile jeturilor direcționale și reuși

să-și oprească rostogolirea haotică. – Cred c-a evacuat tot aerul din navă. În jurul meu este o ceață de cristale de gheață și... Dumnezeule, payeanul! Ba nu, nu-i el, n-are costum spațial. Uite altul!

— Trebuie să fie cei mici, vorbi Cargill.

— Corect. A ucis toți paraziții. Probabil că trebuie s-o facă la răstimpuri, ca să-și curețe nava. Nu știe câtă vreme va rămâne la bordul lui *MacArthur* și nu vrea să-i lase de capul lor, de aceea a vidat nava.

— Ar fi trebuit să te avertizeze.

— Bineînțeles c-ar fi trebuit!

— Tu ai pățit ceva, Whitbread? se auzi vocea căpitanului.

— Nu, căpitane. Mă apropii de nava alienă. Aha – uite-l că apare acum! Se propulsează spre scuter.

Whitbread se opri și se întoarse ca să-l privească pe payean. Alienul plutea prin spațiu ca un ciorchine de mingi de plajă, însă în același timp cu o grație incredibilă. În interiorul unui balon transparent fixat de trunchiul său, două siluete micuțe, subțiratice, se agitau cu desperare. Alienul nici nu le băga în seamă.

— Un salt perfect, murmură Whitbread. Dacă nu cumva... ba nu, se descurcă excelent. Iisuse!

Alienul continua să decelereze când pătrunse pe ușa scuterului, atât de precis încât nici măcar nu-i atinse marginile.

— Probabil că-și stăpânește perfect echilibrul.

— Whitbread, alienul se găsește în scuterul tău? Fără tine?

Sublocotenentul se schimonosi auzind vocea tăioasă a căpitanului.

— Da, căpitane. Mă duc după el.

— Ar fi cazul.

Alienul se găsea în fața consolei de pilotaj, studiind cu atenție comenzile. Brusc, întinse mâinile și începu să desfacă clamele de prindere rapidă ale capacului. Whitbread strigă și se năpusti, prinzându-l de umăr. Celălalt îl ignoră cu desăvârșire.

Whitbread își lipi casca de a alienului.

— la dracu' labele de-acolo! răcni el, apoi îi indică șaua pasagerului.

Alienul se ridică încet, se întoarse și sui pe șa. Anatomia lui nu se potrivea cu locul respectiv. Whitbread atinse recunoscător comenzile și începu să manevreze scuterul spre *MacArthur*.

Opri exact în dreptul trecerii pe care Sinclair o deschisese în Câmpul crucișătorului. Nava alienă nu se mai zărea acum, fiind ocultată de forma uriașă a lui *MacArthur*. Puntea-hangar se găsea dedesubt și sublocotenentul fu ispitit să piloteze scuterul înăuntru, ca să-și demonstreze abilitatea, dar se abținu. Așteptă.

De pe puntea-hangar apărură oameni îmbrăcați în costume spațiale, trăgând după ei cabluri. Fluturară din brațe și Whitbread le răspunse în același fel. Peste câteva secunde, Sinclair activă vinciurile care traseră scuterul în *MacArthur*. Când intră pe ușa hangarului, alte cabluri fură cuplate rapid de partea lui superioară, încetinindu-l, în vreme ce ușile uriașe ale hangarului începură să se închidă.

Payeanul privea și întregul său corp se răsucea într-o parte și în cealaltă, amintindu-i lui Whitbread de un uliu pe care-l văzuse, cândva, într-o grădină zoologică de pe Sparta. În mod surprinzător, creaturile micuțe din sac procedau la fel, imitându-i mișcările. În cele din urmă, scuterul se opri definitiv și Whitbread indică ecluza. Prin hubloul gros de observație îl putea zări pe Kelley, însoțit de o duzină de pușcași înarmați.

***

În fața lui Rod se găseau douăzeci de display-uri dispuse în semicerc și, în mod firesc, fiecare savant de la bordul lui *MacArthur* dorea să stea lângă căpitan. Întrucât nu avea altă modalitate de a pune capăt disputelor, Rod ordonase ca membrii echipajului să-și ocupe posturile de luptă, iar civilii să evacueze puntea de comandă. După aceea, privise ecranul pe care se zărea Whitbread suindu-se în scuter.

Prin videocamera de pe casca sublocotenentului, putea observa alienul așezat în scaunul de pilotaj; imaginea acestuia păru că se mărește, când Whitbread se repezi spre el. Rod se întorsese către Renner.

— Ai văzut ce făcea?

— Da, căpitane... Sunt gata să jur că intenționa să demonteze comenzile.

— Așa mi s-a părut și mie.

Continuaseră să privească frustrați, în vreme ce Whitbread pornise spre *MacArthur*. Rod nu-l putea acuza pe sublocotenent că nu se întorcea spre pasagerul său, ci se concentra exclusiv asupra pilotajului... era mai bine să-l lase să-și vadă de treburi. Așteptaseră până ce cablurile fuseseră conectate la scuter și începuseră să-l coboare în crucișător.

— Căpitane!

Strigase Staley, care era de cart, dar Rod văzuse și el. Câteva display-uri și două baterii de lasere urmăreau scuterul, însă majoritatea mijloacelor de observație rămaseseră fixate asupra navei aliene... iar aceasta căpătase viață.

O bandă de lumină albastră îi sclipea la pupa. Avea culoarea radiației Cerenkov* și se întindea paralel cu acul subțire și argintiu din coadă. Brusc, fu însoțită de altă bandă de lumină albă, intensă.

— Se pregătește de plecare, sugeră Sinclair.

— Fir-ar a dracu' să fie!

Propriile sale display-uri arătau același lucru, plus faptul că bateriile de lasere urmăreau vehiculul alien.

— Deschidem focul, căpitane?

— Nu!

Oare ce intenționase alienul? se întrebă Rod. Avea s-o afle, probabil, după ce Whitbread ajungea la bord. Nava alienă nu putea fugi, și nici pilotul ei.

— Kelley, mergi cu o grupă la ecluza hangarelor. Escortați-i pe Whitbread și pe alien în salonul de primire. Politicos, însă asigurați-vă să nu facă nimic altceva.

— Am înțeles, căpitane.

— Cargill, tu ai monitorizat videocamera din casca lui Whitbread tot timpul cât a stat în nava alienă?

— Da, căpitane.

— Ești sigur că la bord nu mai exista alt ocupant?

— Absolut sigur. N-ar fi avut loc. Nu, Sandy?

— Așa-i, căpitane, confirmă Sinclair. Nava trebuia să mai aibă și rezervor de combustibil și apoi n-am văzut nici o ușă.

— N-ai văzut nici ecluza, până nu s-a deschis, îi reaminti Rod. Vi s-a părut că ar fi existat ceva care să semene cu o toaletă?

— Te referi la un closet? S-ar putea ca obiectul de la babord, de lângă ecluză, să fi avut rolul ăsta.

— Îmhâm. Atunci, sunteți de acord cu mine că nava a trecut pe autopilot? Deși nu-mi aduc aminte să-l fi văzut pe alien că-l programează.

— L-am văzut însă cum practic a refăcut comenzile, precizează Cargill. Dumnezeule! Crezi că așa conduc...?

— Pare foarte ineficient... totuși, n-a făcut nimic altceva care să fi adus cu programarea unui autopilot, reflectă Sinclair. În plus, a fost al naibii de rapid. Căpitane, crezi c-a *construit* un autopilot?

Pe unul dintre display-urile lui Rod se zări o lumină puternică.

— Ați văzut? O flacără albastră în ecluza alienului. Ce-a fost oare?

---

* Radiație produsă de o particulă care trece printr-un mediu cu o viteză mai mare decât cea a luminii prin mediul respectiv; denumirea provine de la fizicianul rus P. A. Cerenkov (n. 1904), laureat al premiului Nobel în 1958, care a descoperit fenomenul în 1934. (n. trad.)

— Ca să ucidă paraziții? întrebă Sinclair.

— Nu cred, asta a rezolvat-o vidul, răspunse Cargill.

Whitbread apăru pe punte și se opri în fața fotoliului lui Rod.

— M-am prezentat la raport, căpitane.

— Te-ai descurcat bine, Whitbread. Ia spune... ai vreo idee ce-i cu paraziții pe care i-a adus la bord? Care ar fi motivul pentru care a făcut-o?

— Habar n-am, căpitane. Din politețe? Să ne ofere unul pentru disecție?

— Posibil. Deocamdată, nu știm ce anume sunt. Ia fii atent acolo!

Pe ecran, nava alienă vira, descriind cu lumina albă a propulsiei un arc pe cer. Părea că revine spre punctele troiene.

Iar Whitbread fusese singurul om care pusese piciorul în ea. Când Rod anunță încetarea alarmei de luptă, sublocotenentul cel roșcovan credea probabil că ordalia luase sfârșit.

15. MUNCĂ

Gura ingynerei era largă și lipsită de buze, ridicată la colțuri. Părea un semisurâs de fericire blajină, dar nu era așa ceva, ci o trăsătură permanentă a feței ei de personaj de bandă desenată.

Cu toate acestea, ingynera era fericită.

Satisfacția ei crescuse întruna. Trecerea prin Câmpul Langston reprezentase o nouă experiență, ca penetrarea unei sfere negre de timp încetinit, chiar dacă-i lipseau instrumentele capabile să-i dea detalii despre acesta. Era mai doritoare ca oricând să vadă generatorul respectiv.

Nava din interiorul sferei părea extrem de rudimentară, dar incredibil de bogată! În puntea-hangar existau lucruri neconectate la absolut nimic, mecanisme atât de multe încât nici nu erau folosite! Mare parte din ele nu le putea înțelege dintr-o privire.

Unele erau probabil adaptări structurale pentru Câmp sau pentru propulsia necunoscută. Altele trebuiau să fie inventii absolut noi ce realizau lucruri familiare; circuite noi – cel puțin, pentru o simplă ingyneră mineră. Recunoscu o mulțime de arme, care echipau nava cea mare, navetele din hangar și alienii adunați de cealaltă parte a ecluzei.

Amănuntul n-o surprinse. Știuse că această castă necunoscută era formată din cei care dădeau ordine, nu din cei care se supuneau ordinelor. Era firesc ca ei să aibă arme. Poate că aveau chiar și războinici.

Ecluza cu ușă dublă era prea complicată, prea simplu de blocat, primitivă, irosind metale și alte materiale. Își putea da seama că aveau nevoie de ea. Casta cea necunoscută venise probabil aici ca s-o ia; dacă utilizau asemenea obiecte, însemna că la bord nu exista alt ingyner. Începuse să demonteze un mecanism, dar alienul o trăsese de brat și ea abandonase ideea. Oricum, nu avea unelte și nu știa ce anume ar fi fost legal să folosească pentru a făuri uneltele. Avea să aibă timp și pentru asta...

Mulți alieni, asemănători primului, se strânseseră în jurul ei. Aveau trupurile acoperite în mod straniu cu materiale, multe foarte

asemănătoare, şi purtau arme, totuşi nu dădeau ordine. Alienul continua să încerce să-i vorbească.

Nu-şi dădeau seama că ea nu era medyator? Se părea că această castă nouă şi primitivă nu era foarte inteligentă. Totuşi, dădeau ordine. Primul strigase o comandă cât se putea de clară.

În plus, nu vorbeau Lymba.

Situaţia era una dintre cele lipsite de opţiuni. O ingyneră trebuie să meargă doar acolo unde este dusă, să repare şi să reproiecteze când apare ocazia, şi să aştepte un medyator. Sau un stăpyn. Iar aici erau multe de făcut!

***

Sala de mese a sublocotenenţilor fusese transformată în salon de primire pentru vizitatorii alieni. Sublocotenenţii fuseseră nevoiţi să preia una dintre sălile de masă ale puşcaşilor, dublând numărul meselor din cealaltă; în toată nava trebuiseră făcute transformări.

Poate că salonul nu deţinea chiar toate facilităţile unui laborator, însă era o încăpere sigură; existau robinete de apă, prize în pereţi, plite electrice, ba chiar şi automate pentru răcoritoare şi cafea. Nu se zărea nimic care să amintească de o masă de autopsie.

După o serie de discuţii contradictorii, hotărâseră să nu încerce realizarea de mobilier adaptat anatomiei aliene. Orice ar fi încercat să construiască ar fi fost doar pe măsura alienului descoperit mort în navetă, iar *aşa ceva* părea absurd.

Existau o mulţime de videocamere şi, cu toate că numai câtorva savanţi li se permisese accesul în salon, aproape toţi cei de la bordul navei puteau privi ce se petrecea înăuntru. Sally aştepta alături de savanţi şi era decisă să câştige încrederea payenei. N-o interesa deloc cine o privea sau la ce va trebui să recurgă.

După cum se dovedi, încrederea payenei fu uşor de câştigat. Primul ei gest după ce ieşise din ecluză fusese să rupă sacul de plastic în care se aflau creaturile cele mici şi să le predea primei mâini care se întinsese spre ele. După aceea, nu se mai interesă niciodată de soarta lor.

Merse acolo unde era condusă, păşind între puşcaşi, până ce Sally o apucă de braţ în uşa cabinei de primire; peste tot, privea în jur, răsucindu-şi întregul corp, aidoma capului unui uliu. Când Sally îi eliberă braţul, rămase pur şi simplu pe loc, aşteptând alte instrucţiuni şi privindu-i pe toţi cu acelaşi surâs blajin.

Se părea că înţelegea limbajul gesturilor. Sally, Horvath şi alţii încercară zadarnic să vorbească cu ea. Hardy, capelanul lingvist,

schiță diagrame matematice – fără nici un rezultat. Payeana nu le înțelegea și nu era interesată de ele.

O interesau însă uneltele. De îndată ce trecu de ecluză, întinse mâna spre arma de la șoldul lui Kelley. La un ordin al lui Horvath, pușcașul își descărcă fără chef pistolul și o lăsă să cerceteze un cartuș, înainte de a-i întinde pistolul propriu-zis. Payeana îl demontă complet, spre iritarea lui Kelley și amuzamentul general, și-l remontă, corect, în stupefacția pușcașului. Îi studie apoi mâna, îndoindu-i degetele până la limită și examinându-i articulațiile, testându-i mușchii și oasele complicate ale încheieturii. După aceea, examină mâna lui Sally, pentru comparație.

Aliena scoase unelte de la centură și începu să mestereasca la patul armei, completându-l cu material plastic stors dintr-un tub.

— Creaturile cele mici sunt femele, anunță un biolog. La fel și cea mare.

— O femelă, miner de asteroizi, comentă Sally și rămase privind în gol. Dacă ei folosesc femelele în meserii atât de periculoase, înseamnă că au o cultură mult diferită de a Imperiului.

O privi gânditoare pe payeană și aceasta o fixă zâmbind.

— Ar fi mai bine să aflăm cu ce se hrănește, zise Horvath. Nu pare să fi adus alimente cu ea și căpitanul Blaine m-a informat că nava i-a plecat spre o destinație necunoscută. – Se uită către payenii miniaturali, care se deplasau pe masa mare, folosită inițial pentru spatbal. – Dacă nu cumva, ei sunt alimentele...

— Ar fi bine să nu încercăm deocamdată să-i gătim, observă Renner de lângă ușă. Ar putea fi copii, payeni imaturi.

Sally se răsuci brusc și aproape că icni înainte de a-și regăsi detașarea științifică. În nici un caz nu intenționa să gătească ceva despre care nu știa ce este.

— Domnule Renner, rosti Horvath, pot să știu de ce navigatorul-șef al lui *MacArthur* se preocupă de investigarea anatomiei aliene?

— Nava staționează, căpitanul se află în cabina de monitorizare, iar eu sunt în timpul liber, replică Renner, făcându-se că nu-și mai amintește de ordinul lui Rod ca membrii echipajului să nu-i încurce pe savanți. Să-nțeleg că sunt dat afară de aici?

Horvath căzu pe gânduri. La fel făcu Rod în cabina de monitorizare, însă el oricum nu-l plăcea pe ministru. Acesta clătină din cap.

— Nu, nu ești dat afară, totuși apreciez că remarca referitoare la alienii mici a fost neserioasă.

— Câtuși de puțin. Este posibil să-și piardă al doilea braț, la fel cum noi ne pierdem dinții de lapte. (Un biolog încuviință din cap.) Ce alte diferențe există? De talie?

— Ontogenia reproduce filogenia, comentă cineva.

— Mai tacă-ți gura! se auzi altă voce.

Aliena îi restitui arma lui Kelley și privi în jur. Renner era singurul ofițer din încăpere și aliena se apropie de el și întinse mâna spre pistol. Renner îl descărcă și i-l întinse, apoi se lăsă supus aceleiași examinări meticuloase a palmei. De data asta, payeana lucră mult mai rapid, mișcându-și mâinile cu o viteză incredibilă.

— Eu cred că sunt maimuțe, comentă Renner. Strămoși ai payenilor inteligenți. Înseamnă că ai dreptate. Pe o duzină de planete există oameni care se hrănesc cu carne de maimuță. Totuși, încă nu putem risca nimic.

Payeana termină lucrul la pistolul lui Renner și-l puse pe masă. Navigatorul îl ridică și se încruntă; patul plat fusese remodelat în proeminențe curbilinii, având duritatea plasticului original. Până și trăgaciul fusese refăcut. Renner cântări arma în mână și o simți perfectă. Părea realmente o extensie a brațului său și țintea singură.

Pentru o clipă, savură senzația și observă că Kelley își reîncărcase deja arma și o băgase în toc, după ce-i aruncase o privire surprinsă. Pistolul era perfect și lui Renner nu i-ar fi plăcut să-l piardă; nu era de mirare că pușcașul tăcuse chitic. Întinse arma sa lui Horvath.

— Vizitatoarea noastră pare să fie expertă în direcția asta, comentă ministrul. Fără să mă pricep la arme, observ că a fost adaptată mâinii umane.

Renner o luă înapoi. Ceva anume din replica lui Horvath îl nemulțumea. Păruse lipsită de entuziasm. Oare pistolul fusese individualizat pentru proprietar?

Payeana privi în jurul sălii, răsucindu-se din talie, observându-i pe rând pe savanți, apoi echipamentele interioare, uitându-se și așteptând, așteptând.

O creatură micuță se găsea chiar în fața lui Renner, așezată turcește, de asemenea uitându-se și așteptând. Părea complet netemătoare. Renner se întinse s-o scarpine înapoia singurei urechi, cea dreaptă. Ca și payeana mare, nu avea ureche stângă; mușchii umărului stâng porneau din creștetul capului. Părea însă încântată să fie alintată; atent, navigatorul evită să-i atingă urechea mare, care părea fragilă.

Sally privea, întrebându-se cum să acționeze în continuare și ce anume o alarma în gestul lui Renner. Nu atât absurdul situației – un ofițer scărpinând urechea unei creaturi care părea o maimuță aliență –, cât altceva, ceva legat chiar de urechea aceea...

16. SAVANT IDIOT

Buckman se afla în laborator când orbitorul semnal laser din sistemul interior se stinse.

Într-adevăr, acolo exista o planetă, cam de mărimea Terrei, cu un văl distorsionant de atmosferă transparentă. Astrofizicianul încuviință satisfăcut din cap; de la depărtarea la care se aflau, putea distinge suficiente detalii. Marina avea instrumente bune și știa să le folosească. Unii sublocotenenți ar fi putut deveni buni astronomi... păcat că-și iroseau vremea aici.

Puținii astronomi rămași la lucru începură analiza datelor planetare, iar Buckman îl apelă pe Blaine.

— Aș dori să-mi recapăt o parte din oameni, se plânse el. Toți s-au strâns ca să se uite la payeană.

Rod ridică neputincios din umeri. N-avea nici o putere asupra savanților, iar pe Buckman îl privea direct felul în care-și administra activitatea.

— O să fac ce pot, mormăi el. Pe toți îi interesează aliena. Până și pe navigatorul meu, care n-are absolut nici o treabă acolo. Ce ai descoperit până acum? Este o planetă tip Terra?

— Îi putem spune și așa. Ceva mai mică decât Pământul, cu atmosferă apă-oxigen. Mă intrigă însă anumite elemente din spectrul ei... Linia heliului este foarte accentuată, chiar prea accentuată. S-ar putea să fie niște erori de citire.

— O linie accentuată a heliului? Cât – în jur de 1%?

— Așa ceva, dacă citirile ar fi corecte, dar să fiu sincer... De unde ai valoarea asta?

— În naveta payeană, aerul conținea 1% heliu, plus alte elemente neașteptate. Cred că citirile instrumentelor voastre sunt corecte.

— Căpitane, e *imposibil* ca o planetă tip Terra să aibă așa de mult heliu! *Trebuie* să fie o greșeală! Alte linii sunt și mai dubioase.

— Cetone? Combinații de hidrocarbon?

— Da...

— Buckman, cred c-ar fi bine să citești raportul despre atmosfera din naveta payeană. Există în memoria calculatorului. N-ar fi rău să faci și o numărătoare a neutrinilor.

— Nu știu la ce-ar ajuta.

— Trebuie să le aflăm stadiul de dezvoltare industrială.

— Vrei să porniți război împotriva lor? întrebă astrofizicianul.

— Încă nu, răspunse enigmatic Rod. Dacă tot ți-ai reglat instrumentele, determină neutrinii pe asteroidul de pe care a venit nava payeană. Este mult în afara norului din punctul troian, așa că nu vei avea probleme cu emisiile de fundal.

— N-o să mai am timp de propriile mele observații!

— O să trimit pe cineva să te ajute, spuse Rod, gândindu-se cu iuțeală. Pe Potter. (În mod sigur, puștiului avea să-i placă.) Sunt niște determinări foarte necesare. Cu cât cunoaștem mai multe despre payeni, cu atât vom putea comunica mai ușor. Cu cât vom comunica mai repede cu ei, cu atât vom putea afla mai repede observațiile lor astronomice!

Asta trebuia să-l atragă pe Buckman.

— E adevărat, se încruntă astrofizicianul. Nu mă gândisem la asta.

— Perfect! – Rod întrerupse legătura înainte ca savantul să găsească alte contraargumente și se întoarse către Whitbread, care se afla în pragul ușii. – Intră și ia loc!

— Mulțumesc, căpitane.

Scaunele din cabina de monitorizare erau simple plase întinse pe un schelet metalic, incredibil de ușoare, dar confortabile. Whitbread se așeză pe marginea unuia și Cargill îi întinse o ceașcă de cafea pe care sublocotenentul o ținu între palme. Părea extrem de tensionat.

— Relaxează-te, băiete, îl încurajă Cargill.

Zadarnic.

— Whitbread, rosti Rod, vreau să-ți spun ceva. Toți din navă vor să te ia la întrebări, nu mai târziu, ci *imediat*. Eu voi fi primul, pentru că sunt căpitan. După ce voi termina, te voi trece lui Horvath și oamenilor lui. După ce vor termina ei – dacă vor termina vreodată – ești liber. Crezi că vei avea posibilitatea să te odihnești, dar te-nșeli. Toți colegii tăi vor vrea să le povestești cum a fost. Vor ieși pe rând din cart, așa că vei repeta totul de vreo șase ori. Pricepi cum stă treaba?

Sublocotenentul păru buimăcit, așa cum era de altfel firesc.

— Perfect! Pune cafeaua pe masă. Așa... Lasă-te pe spate, până atingi spătarul scaunului. Iar acum, destinde-te, fir-ar a naibii! Închide ochii!

În mod surprinzător, tânărul îl ascultă. După câteva clipe, surâse extaziat.

— Am decuplat orice instrument de înregistrare, continuă Rod – ceea ce nu era deloc adevărat. Mai târziu, vei face și raportul oficial. În

clipa de față, nu doresc decât faptele, impresiile tale, orice dorești să spui. Problema mea imediată este dacă să opresc nava payenei.

— O mai putem opri?

Rod privi spre Cargill și secundul încuviință din cap.

— A pornit acum o jumătate de oră. O putem opri în orice moment din următoarele două zile. Nu uita că n-are Câmp protector. Din cele văzute în transmisia ta, fuzelajul părea destul de fragil. O salvă de două minute ar vaporiza-o fără probleme.

— Sau, adăugă Rod, putem s-o ajungem din urmă, să-i distrugem propulsia și s-o remorcăm. Inginerul-șef și-ar da solda pe un an ca să demonteze sistemul ăla de fuziune electromagnetică. Același lucru e valabil și pentru Asociația comercianților imperiali – ar fi un instrument perfect pentru mineritul asteroizilor.

— Eu aș vota împotrivă, căpitane, rosti Whitbread, continuând să țină ochii închiși. Asta dacă ar există democrație...

— Nu există, iar amiralul e ispitit să pună mâna pe nava aia. La fel gândesc și unii savanți, dar Horvath se opune. Tu ce motiv ai?

— Ar fi primul act de ostilitate. Aș evita orice de felul ăsta... dacă payenii nu-ncearcă s-o distrugă pe *MacArthur*. – Sublocotenentul deschise ochii. – Chiar și atunci, Câmpul i-ar împiedica s-o facă. Suntem în sistemul lor de origine și am venit aici ca să vedem dacă ne putem înțelege cu ei... cel puțin, așa am înțeles eu.

— Vorbește ca Horvath, nu-i așa, căpitane? chicoti Cargill.

— În plus, cum ne-ar putea amenința plecarea navei payene?

— Poate că poartă un mesaj...

— Nu cred. El n-a făcut nimic care să aducă cu scrisul și nici n-a *rostit* nimic.

— „Ea", îl corectă Rod. Biologii spun că-i o femelă. Tot femele sunt și creaturile cele mici, iar una dintre ele este însărcinată.

— Însărcinată?! N-ar fi trebuit să remarc asta?

Căpitanul rânji larg.

— Cum s-o remarci? La ce să te fi uitat? Nici măcar nu ți-ai dat seama că femelele mici au câte patru brațe fiecare.

— *Patru...*

— E lipsit de importanță. Zici că n-ai văzut să fi transmis vreun mesaj, dar n-ai știut că payeana programa – sau construia – un autopilot. Abia după plecarea navei, am înțeles asta. Iar o navă pustie constituie un mesaj în sine. Suntem pregătiți pentru oaspeți, Jack?

Cargill aprobă din cap.

— Chiar dacă noi n-am fi, pun prinsoare că *Lenin* este.

— Nu te bizui pe mult sprijin din partea lor. Kutuzov crede că ar fi interesant să vadă cum rezistă *MacArthur* în fața payenilor. S-ar putea să nu facă altceva decât să privească și apoi s-o șteargă spre casă.

— Nu-i tocmai stilul amiralului, protestă secundul.

— Ba-i chiar stilul lui, dacă ai fi auzit cum s-a certat cu Horvath. Ministrul a țipat mereu ca *Lenin* să nu-l încurce și Kutuzov o să-l asculte literal. – Rod se răsuci spre sublocotenent. – Asta rămâne între noi, Whitbread.

— Da, căpitane.

— Acum, cât mai avem timp, haide să vedem ce-ți amintești despre nava payeană. – Rod atinse câteva taste și pe display apărură mai multe vederi ale vehiculului alien. – Asta-i ceea ce știe calculatorul deocamdată. Am cartografiat deja o parte a interiorului. Nu exista nici un câmp protector care să ne oprească investigațiile, nimic nu era ascuns, însă asta nu înseamnă că-i mai simplu de înțeles.

Activă un indicator luminos și-l deplasă pe ecran.

— Zonele astea conțin hidrogen lichid. *Aici* se află niște echipamente grele – ai zărit ceva din ele?

— Nu, căpitane, dar panoul acela din spate părea că poate glisa vertical.

— Perfect, încuviință Rod și Cargill îl schiță cu creionul electronic.

— Așa? întrebă secundul. Bine. – Atinse tasta de salvare. – Știm că există mult hidrogen lichid, iar propulsia navei îl ionizează, îl încălzește și îmbogățește cu vapori fierbinți de carbon. Pentru asta sunt necesare multe echipamente. Unde erau ele?

— La discuția asta n-ar fi trebuit să fie prezent și inginerul-șef?

— Ar fi *trebuit*, dar din nefericire pe *MacArthur* se petrec o duzină de lucruri simultan și prezența lui Sinclair era imperativă altundeva. Nu te teme, te va lua și el la întrebări... Jack, să nu ignorăm modalitatea payeană de proiectare. Noi căutăm mereu mecanisme separate, fiecare cu misiunea lui specifică, însă în naveta aceea, fiecare component îndeplinea simultan patru-cinci misiuni diferite. Poate că ne așteptăm la prea multe...

— Căpitane, indiferent cât am simplifica proiectul, nava trebuie să susțină un număr minim de funcții. *Trebuie*! Iar noi nu găsim destul echipament nici pentru jumătate din funcțiile alea.

— Nu cu tehnologia de care dispunem, medită gânditor Rod, după care zâmbi în felul lui tineresc și sfidător. Poate că ar trebui să căutăm o combinație între cuptor cu microunde, ionizator de combustibil și saună. În regulă, să trecem la alienă. Care sunt impresiile tale, Whitbread? Poate să fie *atât* de inteligentă?

— N-a înțeles nimic din ce i-am spus, mai puțin atunci când am răcnit la ea să decupleze câmpul de forță al ecluzei. Atunci s-a conformat imediat. În rest – nimic.

— Ce crezi, înțelege anglica? întrebă Cargill. Sau se preface?

— Nu știu. Nu mi-a înțeles nici măcar gesturile, cu o excepție. Atunci când i-am întins costumul spațial... și cred că a fost mai mult decât evident.

— Poate că, pur și simplu, e lipsită de inteligență, zise Rod.

— Este o mineră de asteroizi, căpitane, interveni Cargill. În privința asta nu mai încape îndoială. Cel puțin, nava ei era tipică pentru minerit. Cârligele și clamele de la pupă au probabil rolul ancorării de încărcătură nefragilă, minereuri sau roci cu conținut mare de oxigen.

— Și?

— La viața mea, am cunoscut câțiva mineri de asteroizi. De obicei, sunt indivizi încăpățânați, independenți, mulți chiar excentrici și taciturni. Au încredere în camarazii lor că vor face totul ca să le salveze viața, dar pe de altă parte îi suspectează că vor să le fure femeile și proprietățile. Stând atâta vreme singuri, uită să vorbească – sau, cel puțin, așa lasă impresia.

Amândoi priviră cu speranțe spre sublocotenent, care spuse:

— Nu știu, căpitane. Realmente, nu mă pot pronunța. În nici un caz nu-i lipsită de inteligență. Ar fi trebuit s-o vezi când și-a băgat mâinile în consola de comandă, recablând, făcând circuite noi, recalibrând... parcă șapte chestii deodată. Poate că... poate că limbajul nostru de semne n-are înțeles pentru ea. Nu cunosc motivul.

Rod își frecă șaua nasului.

— Mai surprinzător ar fi fost dacă avea înțeles, comentă el gânditor. Și ăsta nu-i decât un exemplar al unei rase complet străine. Dacă noi am fi fost alieni și am fi luat la bord un miner de asteroizi, ce concluzii am fi putut deduce despre Imperiu?

Umplu cu cafea ceașca sa, apoi pe a lui Whitbread.

— Ei bine, probabil că echipa lui Horvath va descoperi mai multe decât am reușit noi. Ei lucrează direct cu payeana.

***

Sally o privea pe payeană cu un sentiment de frustrare profundă.

— Nu pot decide dacă ea este proastă sau eu sunt! Ai văzut ce s-a întâmplat când i-am desenat demonstrația teoremei lui Pitagora?

— Îmhâm. – Rânjetul lui Renner n-o ajuta cu nimic. – Ți-a demontat minicompul și l-a montat la loc. N-a desenat nimic. Totuși, *este* proastă din anumite puncte de vedere, adăugă el ceva mai serios. Fără să insult

personalitățile noastre eminamente încrezătoare, ea are prea al naibii de multă încredere. Poate că instinctul de supraviețuire nu-i dezvoltat.

Fata încuviință din cap și o privi pe payeana care lucra de zor.

— E genială în construirea de obiecte, continuă navigatorul. Pe de altă parte, nu înțelege limbajul, gesturile sau imaginile. S-ar putea ca blestematul de alien să fie genial și prost în același timp?

— Savantul idiot, murmură Sally. Se întâmplă și la oameni, dar destul de rar. Copii imbecili, care au capacitatea să extragă mental rădăcina cubică a unor numere sau să rezolve logaritmi. Genii matematice care nu izbutesc să-și înnoade șireturile.

— Este vorba despre o diferență de percepere, interveni Horvath, care preferase să studieze mai amănunțit payenele micuțe. Trebuie să *înveți* că o imagine este o imagine. Desenele tale... Dumnezeule, ce face acum?

Cineva scoase un răcnet pe scăriță.

Cargill îl aducea în mod ostentativ pe Whitbread savanților. De fapt, nu se îndoia că sublocotenentul ar fi putut ajunge și singur la salonul payenelor, în vreme ce geniștii construiau o cușcă pentru alienele mici. Secundul însă murea de curiozitate.

La jumătatea scăriței de acces, zări pentru prima dată payeana cea mare. Aceasta demonta automatul de cafea din sala de mese – o acțiune de pură răutate, cu atât mai diabolică cu cât era dublată de inocența surâsului ei.

Ea tresări, auzind răcnetul lui Cargill, și acesta văzu că era oricum prea târziu. Șuruburile și piesele componente fuseseră împrăștiate pe masă. Aliena spărsese tubul filtrului, probabil pentru a analiza tehnica de lipire. Bucățele din temporizator erau aranjate ordonat. Carcasa cilindrică fusese desfăcută în lungul liniei de lipire.

Secundul simți mâna lui Horvath strângându-l de braț.

— O sperii pe alienă, șopti ministrul. Te rog să pleci.

— Poate să-mi spună și mie cineva...

— Nu aici.

Horvath îl împinse spre capătul opus al salonului. Cargill întrezări alienele micuțe ghemuite pe masa de jocuri, înconjurate de membrii echipei de științe naturale și de mostre de alimente: grăunțe, pâine, morcovi și țelină, carne crudă, decongelată, dar și friptă.

— Poți să-mi spui și mie, începu Horvath, ce-a fost cu intrarea asta?

— Monstrul ăla a distrus automatul de cafea!

— Avem noroc, chicoti ireverențios Whitbread. Dacă n-o opream, ar fi demontat mecanismul ecluzei 4.

— N-o interesează altceva decât uneltele. – Horvath ignora în mod evident agitația lui Cargill. – Pentru prima dată, sunt de acord cu

amiralul Kutuzov. Aliena nu trebuie lăsată să vadă propulsia Alderson sau generatorul de Câmp. Pare capabilă să deducă la ce slujește un lucru și cum funcționează, aproape fără să-l atingă.

— Să lăsăm asta! mârâi Cargill. Nu-i puteați oferi altceva ca să se joace? Oricum, automatul ăla era dat peste cap. De când și-a băgat nasul Sinclair în el, nimeni n-a mai fost în stare să-l facă să funcționeze ca lumea. Iar payeana i-a stricat niște componente.

— Dacă au fost atât de ușor de stricat, probabil că pot fi reparate, rosti Horvath împăciuitor. Uite ce-i, putem să-ți dăm unul de la noi din laborator sau să punem un tehnician să... Lady Fowles, s-a calmat aliena? Aha, domnul... Whitbread, nu? Mă bucur că ai venit, te așteptam, fiind singurul care a comunicat realmente cu aliena. Domnule Cargill, o să te rog să stai cât mai departe de payeană...

Cargill străbătuse însă deja jumătate din salon. Aliena păru că se crispează, totuși bărbatul nu se apropie de ea. O fulgeră cu privirea, apoi examină automatul de cafea. Fusese reasamblat.

Payeana se depărtă de Sally. Găsi un container de plastic, îl umplu cu apă de la robinet și-l deșertă după aceea în filtru. Un steward pufni sonor.

Aliena mai turnă o măsură de apă, introduse filtrul și așteptă.

Stewardul cel amuzat privi către Cargill și, văzându-l cum încuviințează din cap, umplu filtrul cu cafea și-l porni, sub ochii payenei. Una dintre creaturile micuțe se uita și ea cu atenție, în ciuda eforturilor unui biolog de a-i flutura un morcov sub nas.

— A mai procedat așa și înainte, când am mai făcut cafea, explică stewardul. M-am gândit că poate vrea să guste, însă savanții nu i-au oferit.

— Ne poate face o mizerie de nedescris, Ernie. Pregătește-te să faci curățenie. – Întorcându-se spre Sally, Cargill întrebă: – Cât de bine se pricepe să repare aparatele?

— Bine de tot. Mi-a aranjat minicompul.

Filtrul începu să bolborosească și să picure un lichid cafeniu. Șovăind, Cargill își umplu o ceașcă și gustă.

— Excelentă, zise el și o întinse payenei.

Aceasta gustă băutura amară, țipă și azvârli ceașca de perete.

***

Sally îl conduse pe Whitbread în chicineta sălii de mese.

— Ai reușit s-o faci pe payeană să te înțeleagă. Cum?

— În primul rând, s-a întâmplat o singură dată. Chiar eu m-am întrebat dacă n-a fost o coincidență. Poate că ea a decis să mă elibereze chiar în clipa când mi-am deschis vizorul și am țipat.

— Pur și simplu, *stă* locului, se strâmbă Sally. Nici măcar nu pare să știe că *încercăm* să vorbim cu ea. Și n-a încercat măcar o dată să ne vorbească... – Coborî tonul, vorbind parcă pentru sine: – O caracteristică de bază a speciilor inteligente este încercarea de comunicare. Whitbread, care-i prenumele tău?

— Jonathon.

— Perfect, mie poți să-mi spui Sally. Zi-mi, ce naiba greșesc? De ce nu încearcă să vorbească cu mine?

— Ei bine... îmi vin în minte cel puțin șase motive. Poate că citește gândurile.

— Ce legătură are asta cu...

— Într-un asemenea caz, n-ar ști ce sunt graiurile, corect? Ceea ce încerci s-o înveți ar părea lipsit de sens. Poate că *ne* citește gândurile doar atunci când urlăm ca nebunii, așa cum am făcut eu.

— Sau cum a făcut Cargill..., încuviință Sally gânditoare. În clipa aceea, ea s-a îndepărtat de automatul de cafea. Deși nu pentru mult timp. Nu... nu cred în explicația asta.

— Nici eu. Cred că minte.

— Că minte?!

— Că face pe proasta. Nu știe ce să ne spună, așa că nu ne spune nimic. Trage de timp. O interesează mașinăriile noastre și în felul ăsta are timp să afle mai multe despre ele.

Fata aprobă încet din cap.

— Un biolog a emis aceeași ipoteză. Că așteaptă instrucțiuni și, până atunci, caută să afle cât mai multe... Oare cum am putea s-o prindem?

— Nu cred că putem. Cum poți prinde un șoarece inteligent care face pe prostul, dacă n-ai văzut în viața ta un șoarece și nici alții n-au văzut?

— La naiba! Oricum, trebuie să-ncercăm. – Sally se încruntă, gândindu-se la ce făcuse payeana cu automatul de cafea, apoi îl privi scrutător pe Whitbread. – Ești mort de oboseală. Du-te să te culci, oricum deocamdată nu ne poți spune nimic nou, așa-i?

— Nu, căscă sublocotenentul.

Înapoia lor se auzi un răpăit scurt și amândoi se întoarseră brusc, dar nu zăriră nimic.

— Apropo de șoareci..., zise Whitbread.

— Cum pot supraviețui șoarecii la bordul unei nave din metal? întrebă Sally.

Tânărul ridică din umeri.

— Ajung la bord o dată cu alimentele sau strecurați prin lăzile cu echipament. Din când în când, evacuăm echipajul din porțiuni ale navei

și le deschidem spre vid, totuși nu-i stârpim pe toți șoarecii. În expediția asta, având mult personal suplimentar la bord, n-am putut proceda așa.

— Interesant. Șoarecii pot trăi aproape în toate locurile unde trăiesc și oamenii... știai că în galaxie numărul șoarecilor este probabil egal cu al oamenilor? I-am adus pe toate planetele. Să fie oare creaturile acelea mici *șoarecii* payenilor?

— În tot cazul, răspunse Whitbread, ea nu părea foarte preocupată de soarta lor. Le-a omorât pe toate, mai puțin două – însă de ce le-a adus pe acestea la bordul lui *MacArthur*? La urma urmelor, nu le-a ales anume, ci pur și simplu aleatoriu.

— Am văzut transmisiunea, încuviință Sally după care izbucni în râs. Iar Renner credea că sunt copiii payenilor! Du-te și culcă-te, Jonathon. Ne revedem peste vreo zece ore.

17. ÎNLOCUITOAREA LUI CRAWFORD

Whitbread ajunse în hamacul său mult mai repede decât se așteptase. Se afundă fericit în plasă și închise ochii... apoi deschise un ochi, simțindu-se privit.

— Ce vrei, Potter? oftă el.

— Ți-aș fi recunoscător dacă ai sta de vorbă cu Staley.

Nu era ceea ce crezuse. Whitbread deschise și celălalt ochi.

— Poftim?!

— Ceva îl neliniștește. Știi cum este el, nu s-ar plânge nici dacă ar fi pe patul de moarte. Umblă însă de colo-colo ca un robot și de-abia vorbește. Mănâncă singur... îl cunoști de mai multă vreme decât mine și m-am gândit că ai putea afla care-i motivul.

— Bine, o să-ncerc. După ce mă scol. – Închise ochii, dar Potter nu se îndepărtă. – Peste opt ore, Potter. Nu poate fi ceva chiar *atât* de urgent.

***

În altă parte a navei, Renner se perpelea fără să-și găsească locul, într-o cabină puțin mai mare decât patul. Aparținuse unui locotenent; cabina lui Renner era ocupată actualmente de doi savanți, așa că navigatorul se mutase cu un ofițer al pușcașilor marini.

Renner se sculă brusc în capul oaselor, pe întuneric, cu mintea căutând ceva ce putuse fi un vis. Aprinse apoi lumina și bâjbâi pe consola nefamiliară a intercomului. Sergentul care-i răspunse dovedi o deosebită stăpânire de sine; nu țipă și nici nu reacționă în alt fel.

— Fă-mi legătura cu lady Sally Fowler, spusese Renner.

Sergentul stabili legătura fără să comenteze. „Trebuie să fie vreun robot", își spuse Renner, care știa prea bine cum arăta.

Sally nu dormea. Împreună cu Horvath, tocmai o instalase pe payeană în cabina tunarului-șef.

— Da, domnule Renner, răspunse fata, iar chipul și vocea ei îl informară pe navigator – printr-o remarcabil reușită de comunicare nonverbală – că arăta ca o încrucișare între un om și o cărtiță.

Bărbatul trecu repede peste reacția respectivă.

— Mi-am amintit ceva... Ai la îndemână minicompul?

— Bineînțeles, răspunse Sally scoțându-l din buzunar.

— Te rog, testează-l chiar acum.

Cu o expresie de mirare firească, Sally scrise și șterse câteva cuvinte, mâzgăli o problemă simplă, apoi una mai complicată, care necesită asistență din partea calculatorului central al lui *MacArthur* și încheie prin accesarea unui fișier aleatoriu de date din memoria navei.

— Funcționează perfect.

Glasul lui Renner suna îngroșat de somn.

— Sunt eu nebun, sau am văzut cum payeana a demontat minicompul și apoi l-a montat la loc?

— Nu, nu ești nebun. A făcut același lucru și cu arma dumitale.

— Dar un *minicomp*? Știi bine că așa ceva-i imposibil, nu?

Fata crezu că era o glumă.

— Nu, nu știam...

— Ei bine, e imposibil. Întreabă-l pe Horvath.

Renner întrerupse legătura și se culcă la loc.

Sally îl ajunse din urmă pe Horvath, tocmai când acesta intra în cabina sa. Îi povesti despre minicomp.

— Un minicomp nu-i decât un singur circuit integrat, pe care nici măcar nu-ncercăm să-l reparăm dacă se defectează...

În vreme ce navigatorul adormise, Horvath și Sally îi treziră pe toți membrii echipei de științe fizice. În noaptea aceea, nici unul dintre ei nu închise ochii.

***

Termenul „dimineață" este relativ într-o navă militară. Cartul de dimineață are loc între orele 4-8, o perioadă când oamenii obișnuiesc să doarmă, dar spațiul cosmic nu știe nimic despre asta. Posturile de pe puntea de comandă și din sala mașinilor trebuie să fie complete, indiferent de ora arătată de ceas. În calitate de ofițer, Whitbread era de serviciu din trei în trei carturi, însă graficul lui *MacArthur* fusese dat iremediabil peste cap. Ca atare, ar fi putut beneficia de mai mult timp pentru somn, totuși la ora 9 era deja treaz și intra în sala de mese a ofițerilor.

— N-am pățit absolut nimic, protestă Staley. Nu știu cine ți-a băgat în cap ideea asta. Fii serios!

— În regulă, încuviință Whitbread fără să insiste.

Se servi cu suc de fructe și cereale și le puse pe tavă. Se afla în spatele lui Staley la rând, ceea ce era cât se putea de firesc, dat fiind că intraseră împreună în sala de mese.

— Oricum, îți apreciez grija, zise Staley inexpresiv.

Whitbread aprobă din cap cu un surâs. Luă tava și-l urmă pe celălalt, care adoptase o atitudine neașteptat de bățoasă. În mod previzibil, acesta alese o masă neocupată. Whitbread i se alătură.

În Imperiu, existau numeroase planete pe care rasele dominante erau albii caucazieni. Pe asemenea planete, afișele ce făceau publicitate înrolării în Marină semănau întotdeauna cu Horst Staley. Acesta avea un maxilar inferior pătrățos și ochii de un albastru înghețat. Chipul îi era alcătuit numai din suprafețe plane și unghiuri, simetrice bilateral, fără expresie. Avea spinarea dreaptă, umerii lați, abdomenul plat și musculos. Contrasta evident cu Whitbread, pe care supraponderalitatea îl pândea permanent și despre care se putea afirma că vădea rotunjimi peste tot.

Mâncară micul dejun în tăcere și fără grabă. În cele din urmă, Staley întrebă cu vădită indiferență, parcă silit s-o facă:

— Cum a fost misiunea?

Whitbread era pregătit.

— Grea. Am petrecut o oră și jumătate oribilă, cu payeana holbându-se la mine. Fii atent! – Se sculă de pe scaun, răsuci capul într-o parte, îndoi genunchii și gârbovi umerii, pentru a încăpea într-un spațiu înalt de 1,3 metri. – Uite așa am stat timp de o oră și jumătate. – Se așeză la loc. – O tortură, îți spun! Mă gândeam întruna că mai bine te-ar fi ales pe tine.

— Eu m-am oferit voluntar, se învăpăie Staley.

„Punct lovit!"

— Era rândul meu. Pe Noul Chicago, tu l-ai preluat pe *Defiant* după ce s-a predat.

— Și l-am lăsat pe nebunul ăla să-mi fure bomba!

— Poftim? puse furculița jos Whitbread.

— Nu știai?

— Bineînțeles că nu. Crezi că Blaine a povestit în dreapta și-n stânga? Într-adevăr, te-ai întors nițel zguduit din misiunea aia și toți ne-am întrebat care era motivul.

— Acum îl cunoști. Un idiot a încercat să încalce pactul. Căpitanul lui *Defiant* nu l-ar fi lăsat, dar o putea face. – Staley își frecă palmele apăsat. – Mi-a smuls o bombă, iar eu n-am reacționat! Aș fi dat orice pentru șansa de a...

Se sculă brusc, dar Whitbread fu îndeajuns de rapid ca să-l prindă de mână.

— Stai jos, îi zise. O să-ți spun eu de ce n-ai fost ales.

— Poți citi gândurile căpitanului?

Printr-un consens tacit, vorbeau pe tonuri scăzute. Oricum, pereții sălii de mese erau fonoabsorbanți, așa că glasurile le erau limpezi, chiar dacă șoptite.

— Nu, dar nu-i rău să exersezi ghicitul.

— Zi-mi atunci – de ce? Din cauza bombei?

— Indirect. Ai fi fost ispitit să-ți demonstrezi calitățile. Dar și fără asta, ești un erou prea perfect. Formă fizică inegalabilă, plămâni zdraveni – ai cunoscut vreodată un amiral care să vorbească încet? –, dedicație absolută și absența totală a simțului umorului.

— Ba am simțul umorului.

— Nici vorbă!

— Serios?

— Nici măcar un gram. În situația asta, nu era nevoie de un erou, Horst, ci de cineva căruia să nu-i pese că era ridiculizat în numele unei cauze lăudabile.

— Cred că glumești... La naiba, niciodată nu știu când glumești!

— Acum ar fi momentul cel mai nepotrivit. Să știi că nu te tachinez. *Nu* ar fi trebuit să-ți explic toate astea. Ai văzut totul, nu? Sally mi-a spus că am rulat tridimensional și în culori pe toate ecranele.

— Așa-i, zâmbi scurt Staley. Păcat că nu-ți puteam vedea chipul. Mai ales când ai început să înjuri. Am fost luați complet prin surprindere. Imaginea a tresărit nițel, dup-aia tu ai zbierat la alienă și toți au murit de râs.

— Tu ce ai fi făcut?

— În nici un caz așa ceva. Nu știu. Probabil că aș fi urmat ordinele. – Ochii oțelii se îngustară. N-aș fi încercat să recurg la armă, dacă la asta te gândeai.

— Poate o secundă de laser-tăietor asupra consolei de comandă? Ca să distrugi câmpul de forță?

— În nici un caz, dacă n-aș fi primit ordinele respective.

— Dar limbajul prin gesturi? Am petrecut o mulțime de timp făcând semne și sperând că aliena mă va înțelege, dar nu s-a întâmplat așa.

— N-am putut vedea toate astea. Ce-i cu ele?

— Ți-am spus... Misiunea necesita un individ gata să se acopere de ridicol pentru o cauză lăudabilă. Ia gândește-te – de câte ori i-ai auzit pe alții râzând de mine, în vreme ce o aduceam pe payeană la bord?

Staley încuviință, fără să scoată un cuvânt.

— Acum, gândește-te la payeană. Ce crezi despre simțul umorului ei? Ți-ar plăcea ca un payean să râdă de tine, Horst? Nu poți fi sigur dacă ea n-a râs de mine, nu știi cum se manifestă râsul sau zâmbetul la ei...

— Prostii!

— Se știa doar că situația reclama ca o persoană să afle dacă alienii doreau să discute cu noi. Nu o persoană care să apere onoarea Imperiului. O să avem destul timp pentru asta după ce vom ști cu ce ne confruntăm. Va fi timp și pentru eroi, Horst. Ei sunt absolut necesari.

— M-ai liniștit, mormăi Staley.

Terminase de mâncat. Acum se sculă și se îndepărtă grăbit, cu spinarea foarte dreaptă, lăsându-l pe celălalt pe gânduri.

„Asta-i situația", își spuse Whitbread. „Eu unul am încercat. Și poate că..."

***

Într-o navă militară, luxul este o noțiune relativă.

Cabina tunarului-șef Crawford avea mărimea patului. Când acesta era ridicat, aveai loc să-ți schimbi hainele și să-ți speli dinții în chiuveta minusculă. Ca să cobori patul pentru somn, trebuia mai întâi să ieși pe coridor; fiind înalt pentru un om din Marină, Crawford se obișnuise să doarmă ghemuit.

Un pat și o ușă cu zăvor, în loc de un hamac, sau o cușetă suprapusă – iată ce însemna luxul. Ar fi fost gata să se lupte pentru a și-l păstra, dar nu i se oferise nici o șansă. Acum dormea în cuterul lui *MacArthur*, în vreme ce o monstruozitate alienă îi ocupa cabina.

— Este doar cu puțin mai înaltă de un metru, așa că evident că are spațiu, rosti Sally. Pe de altă parte, spațiul este destul de restrâns. Crezi că va putea rezista? În caz contrar, va trebui s-o ținem în sala de mese.

— Am văzut cabina din nava ei și nu era mai spațioasă. Poate rezista, încuviință Whitbread. – Se făcuse prea târziu ca să mai încerce să adoarmă și trebuia să le povestească savanților tot ce știa; cel puțin, asta trebuia să dea rezultate, dacă secundul l-ar fi întrebat de ce stătea pe capul lui Sally. – Ai pe cineva care s-o monitorizeze?

Fata încuviință din cap și Whitbread o urmă în salon. O parte a încăperii fusese izolată cu plasă de sârmă și adăpostea creaturile cele mici. Una dintre ele rontăia o căpățână de varză, ținând-o la piept cu toate cele patru brațe. Cealaltă, a cărui abdomen era umflat de sarcină, avea o lanternă cu care se juca.

„Exact ca niște maimuțe", gândi sublocotenentul. Era prima ocazie când le putea privi cu atenție. Aveau blana deasă și împestrițată cu galben și castaniu, pe când cea a payeanei adulte era castanie peste tot. Cele patru brațe erau aproape identice – cinci degete la mâinile stângi și șase la cele drepte –, la fel de subțiri și cu aceleași articulații. În același timp, mușchii umărului stâng erau ancorați de creștetul capului.

În ce scop, dacă nu pentru a conferi putere mai mare și un braț mai lung pârghiei?

Tânărul fu încântat când Sally îl conduse la o măsuță din colț, departe de locul în care biologii se contraziceau cu glasuri ridicate. Își umplură câte o ceașcă de cafea și Whitbread se interesă despre mușchii ciudați ai creaturilor; în realitate, nu tocmai asta intenționa să discute, dar era un început...

— Noi credem că reprezintă niște vestigii, zise fata. E clar că n-au nevoie de ei, deoarece nici brațele stângi nu sunt făcute pentru muncă fizică grea.

— Atunci, nu sunt maimuțe, ci o derivație a speciei payene!

— Sau o derivație a altei specii. Jonathon, avem deja mai mult de două clase. Privește!

Cuplă ecranul intercomului, pe care apăru interiorul cabinei payeanei.

— Pare destul de fericită, comentă Whitbread și surâse larg văzând ce meșterea aliena. Nu cred că lui Crawford o să-i placă ce a făcut din patul lui.

— Horvath nu vrea s-o oprească. Poate umbla cu orice dorește, atâta vreme cât nu distruge intercomul.

Patul lui Crawford fusese scurtat și modelat după conturul corpului alienei. Contururile respective erau stranii, nu numai din pricina articulațiilor complexe din spinarea payeanei, ci și pentru că se părea că aceasta dormea pe o parte. Salteaua fusese tăiată și recusută, iar plasa metalică de dedesubt îndoită și răsucită. Acum existau șanțuri pentru două brațe, o adâncitură pentru un șold și un soi de creastă care slujea drept pernă...

— De ce oare doarme numai pe dreapta? întrebă Whitbread.

— Poate că preferă să se apere cu brațul stâng, dacă din întâmplare este atacată în timpul somnului. Stângul este mult mai puternic.

— Posibil. Sărmanul Crawford... Poate că payeana se așteaptă ca el să se furișeze noaptea în cabină și să încerce să-i reteze beregata. – Privi aliena care demonta plafoniera. – Are o fixație, nu? Am putea profita de chestia asta, s-o punem să ne îmbunătățească ceva.

— Am putea... Jonathon, tu ai studiat fotografiile autopsiei alienului?

Vorbea exact ca o profesoară. Whitbread se gândi că avea vârsta potrivită, dar era prea drăguță.

— Da, încuviință el.

— Vezi vreo diferență?

— Diferită este culoarea blănii, dar asta nu mi se pare relevant. Alienul din navetă a stat sute de ani în anabioză.

— Altceva?

— Cred că celălalt era mai înalt, deși nu pot băga mâna-n foc.

— Uită-te la craniul ei...

— Nu văd nimic special, se încruntă sublocotenentul.

Sally scoase minicompul. Acesta bâzâi scurt, anunțând că se conectase la memoria principală a navei. Undeva, în adâncurile lui *MacArthur*, o rază laser citea liniile unei holograme. În memoria aceea exista tot ce cunoșteau oamenii despre payeni. Găsi informația solicitată de Sally și i-o expedie; pe ecran apăru un desen.

Whitbread privi de la ecranul minicompului la payeană, apoi exclamă:

— Fruntea este înclinată!

— Horvath și cu mine suntem de aceeași părere.

— Nu-i ușor de observat. Craniul este deja asimetric...

— Știu, totuși diferența e vizibilă. Noi credem că există o diferență și în privința mâinilor, atât doar că-i mult mai greu sesizabilă.

Fata se încruntă și trei cute scurte apărură între ochii ei căprui. Din cauza imponderabilității, își tăiase părul scurt, iar combinația dintre tunsoare și încruntătură îi conferea un aer general de eficiență, pe care Whitbread îl detesta.

— În felul acesta, urmă ea, avem trei tipuri diferite de payeni, dar numai patru exemplare. O rată cam mare a mutațiilor, nu crezi?

— Eu... n-aș fi tocmai surprins. – Whitbread își reaminti lecțiile de istorie pe care capelanul Hardy le ținuse pentru sublocotenenți, în prima parte a expediției. – Nu uita că ei sunt practic întemnițați în acest sistem solar, fără posibilitate de ieșire. Dacă ar declanșa un război nuclear, ar trebui după aceea să facă față consecințelor lui, nu-i așa?

Se gândi la Pământ și se înfioră.

— N-am văzut nici o dovadă a vreunui război nuclear.

— Cu excepția ratei mutațiilor.

— Asta-i logică circulară, izbucni Sally în râs. Oricum, teoria nu rezistă. Nici unul dintre aceste trei tipuri nu-i un schilod. Toți sunt foarte bine adaptați și sănătoși. Desigur, exceptându-l pe cel mort, dar el nici n-ar trebui pus la socoteală. Nu cred c-ar fi ales un schilod să piloteze naveta.

— Nu. Așadar, care-i răspunsul?

— Tu i-ai văzut primul, Jonathon. Să-l numim pe cel din navetă – tip A. Ce relație exista între tipurile B și C?

— Nu știu.

— Le-ai văzut convietuind.

— Mi s-a părut cu totul lipsit de sens. La început, cele mici se fereau de cea mare, iar ea le lăsa în pace. După aceea, i-am explicat prin

semne că voiam să mă însoțească pe *MacArthur*. A luat primele două creaturi care i-au ieșit în cale, s-a asigurat că erau în siguranță și le-a omorât pe celelalte fără măcar să le fi avertizat!

Whitbread se opri, gândindu-se la vârtejul care-l smulsese din ecluza navei aliene.

— Așa că tu trebuie să-mi spui. Ce sunt cele mici? Animale domestice? Copii? Le-a *ucis*! Să fie paraziți? De ce a mai salvat două? Surse de hrană? Direcția asta ai investigat-o?

Sally se strâmbă. Pe chipul frumușel, rictusul acela era mai mult decât o grimasă, o expresie pe care n-ar fi afișat-o niciodată în societate.

— Ce să fac? Să pun la frigare una dintre ele și să i-o ofer adultei la cină? Fii rezonabil!

Aliena din cabina lui Crawford își umplu un pumn cu semințe și începu să le rontăie.

— Floricele de porumb, explică antropoloaga. Le-am testat mai întâi pe cele mici. Poate că *ăsta*-i rolul lor – degustători.

— Poate...

— Mai mănâncă și varză. În nici un caz n-o să flămânzească, dar este posibil să fie afectată de absența unor vitamine. Nu putem face altceva decât să privim și să așteptăm. Bănuiesc că în scurt timp vom porni spre planeta natală a alienilor. Între timp, Jonathon, tu ești singurul care a văzut interiorul navei payene. Fotoliul de pilotaj era modelat după conturul corpului? Prin videocamera ta n-am distins mare lucru.

— Da, era modelat. Mai exact, se potrivea pe corpul său ca o mănușă. Am mai observat ceva. Consola de comandă era paralelă cu latura dreaptă a fotoliului, deci putea fi manipulată numai cu brațele drepte...

Se dovedi că-și putea aminti multe alte detalii despre navă. În felul acela, rămase în plăcuta companie a lui Sally până ce trebui să intre în cart. Cu toate acestea, nici unul dintre amănunte nu era foarte util.

***

Whitbread de-abia își ocupase postul pe punte, când Buckman îl apelă pe căpitan.

— O navă se îndreaptă spre noi, anunță el. Provine de pe planeta locuită, Pay-alfa. Până acum n-am detectat-o, deoarece era ocultată de blestematul ăla de laser.

Rod aprobă din cap. Cu nouă minute în urmă, propriile sale display-uri îi arătaseră nava. Echipa lui Shattuck nu permitea ca niște civili să fie observatori mai buni decât Marina.

— Va ajunge la noi peste optzeci și una de ore, continuă Buckman. Accelerează cu 1,87 *g*, valoare care, printr-o bizară coincidență, este chiar a accelerației gravitaționale la suprafața lui Pay-alfa. Jetul de propulsie este alcătuit din neutrini. În general, se comportă ca și prima navă, atât doar că este mai masivă. Revin, dacă aflăm alte detalii.

— Perfect, stai cu ochii pe ea! – Rod făcu un semn spre Whitbread care decuplă legătura, apoi se întoarse către secund. – Să comparăm datele lui cu ceea ce știm noi.

După câteva minute de tastat, Cargill anunță:

— Căpitane, observă momentul plecării. Nava alienă a pornit la mai puțin de o oră după ieșirea noastră din hiperspațiu.

Rod fluieră încetișor.

— Ești sigur? Asta-nseamnă zece minute pentru detecția noastră, alte zece minute până i-am fi detectat noi și patruzeci de minute să se pregătească și să se lanseze. Ce tip de navă se poate lansa în numai patruzeci de minute?

— Eu nu cunosc nici una, se încruntă secundul. Marina *ar putea* face așa ceva, dacă ar ține permanent o navă în alertă, cu echipajul pregătit...

— Exact. Cred că spre noi se îndreaptă o navă de război. Ar fi bine să-l anunți pe amiral și apoi pe Horvath. Whitbread, fă-mi legătura cu Buckman!

— Ce s-a-ntâmplat? apăru chipul iritat al astrofizicianului.

— Am nevoie de tot ce poți afla despre nava payeană. Imediat! În plus, ai vreo ipoteză despre accelerația ei destul de stranie?

Buckman studie cifrele trimise de Rod.

— Mi se pare simplu. S-a lansat de pe Pay-alfa ori de pe un satelit apropiat, la patruzeci de minute după sosirea noastră. Care-i problema?

— Dacă s-a lansat atât de rapid, este aproape sigur o navă militară. Ne-ar plăcea să credem contrariul...

— Crede ce vrei, căpitane, replică Buckman încruntat, dar matematica e clară. Fie s-a lansat după patruzeci de minute, fie... ei bine, dacă ar fi pornit de la vreo două milioane de kilometri din partea asta a lui Pay-alfa, ar fi beneficiat de mai mult timp... totuși, nu cred.

— Nici eu. Vreau să examinezi complet problema. De la ce ipoteză am putea porni, ca să le acordăm mai mult timp pentru lansare?

— Să vedem... Nu prea sunt obișnuit să gândesc în termenii balisticii, ci mai degrabă în cei ai accelerațiilor gravitaționale. Deci... – Ochii astrofizicianului deveniră brusc goi, conferindu-i expresia unui idiot. – Trebuie să prevedem timp pentru viraj... Plus o accelerație mai mare a mecanismului de lansare, mult mai mare...

— Cât timp ar dura virajul?

— Câteva ore pentru fiecare oră pe care dorești să le-o acorzi ca să se decidă, căpitane. Nu-ți înțeleg dilema. De ce crezi că o navă de cercetare științifică nu s-ar putea lansa în patruzeci de minute? De ce să presupunem că-i o navă militară? La urma urmelor, *MacArthur* este atât navă militară, cât și științifică, dar ați avut nevoie de un timp inadmisibil de lung pentru lansare. Eu eram gata de câteva zile bune.

Rod întrerupsese legătura. „Îi rup gâtul ăla de pui golaș", mârâi el în gând. „N-au decât să mă trimită în fața curții marțiale, dar voi pleda pentru circumstanțe atenuante. O să-i citez ca martori pe toți cei care l-au cunoscut. *Imposibil* să mă condamne!" Apăsă câteva taste.

— Cargill, ce ai obținut?

— Au lansat nava după patruzeci de minute.

— Deci este o navă militară.

— Așa consideră și amiralul. Horvath, însă, nu e convins.

— Nici eu nu sunt, dar trebuie să fim pregătiți. De asemenea, trebuie să știm despre payeni mai multe decât află oamenii lui Horvath de la pasagera noastră. Cargill, vreau să iei cuterul și să pornești spre asteroidul de unde a venit payeana. Acolo nu se distinge nici un semn de activitate și vreau să știu *ce* făcea ea acolo. Poate că obținem vreun indiciu.

18. STUPUL DE STÂNCĂ

Bury privi payenele înalte de treizeci de centimetri care se jucau înapoia plasei de sârmă.

— Mușcă? întrebă el.

— Deocamdată nu, răspunse Horvath. Nici chiar atunci când li s-au recoltat probe de sânge.

Bury era un personaj pe care ministrul nu-l putea înțelege; deși se considera un bun psiholog, – după ce părăsise știința și intrase în politică, fusese nevoit să se adapteze, și încă repede –, nu putea pătrunde în profunzimile gândirii comerciantului. Zâmbetul blând al acestuia nu era decât o mască publică; dinapoia ei, distant și lipsit de sentimente, le privea pe payene aidoma unui Dumnezeu care examinează o creație de a cărei reușită nu este convins.

„Urâte mai sunt", gândi Bury. „Ce porcărie! Ar fi complet inutile ca animale de casă, în afară de cazul când..." Se sili să înainteze și introduse mâna printr-o fantă specială făcută în plasă, prin care payenele nu puteau trece.

— Înapoia urechii, îi sugeră Horvath.

— Mulțumesc.

Bury se întrebă dacă vreuna dintre creaturi avea să se apropie pentru a-i investiga mâna. Cea mai slăbuță veni spre el și o scărpină înapoia urechii, precaut, deoarece pavilionul era fragil și delicat. Payeana părea că apreciază gestul.

„Ar fi niște animale de casă oribile", își spuse comerciantul, „dar s-ar putea vinde cu câteva miare bucata. O vreme... Până ce nu vor mai fi o noutate. Cel mai bine ar fi să le distribuim simultan pe toate planetele. Dacă s-ar înmulți în captivitate și le-am putea asigura hrana, și dacă aș reuși să le vând înainte ca oamenii să înceteze să le mai cumpere..."

— Pe barba lui Allah! Mi-a luat ceasul!

— Le plac toate obiectele tehnice. Le-am dat deja o lanternă să se joace.

— Dă-o naibii de lanternă! Cum îmi iau ceasul înapoi? Pe barba... Cum i-a desfăcut cureaua?

— Întinde-te și ia-l înapoi. Sau lasă-mă pe mine.

Horvath încercă, dar cușca era prea mare și payeana nu voia să renunțe la ceas. Bărbatul șovăi.

— N-aș vrea să le deranjez prea mult.

— Horvath, ceasul acela valorează opt sute de coroane! – Bury făcu o pauză și reflectă cu glas tare: – La urma urmelor, reclama noastră afirmă că singurele șocuri care l-ar putea defecta l-ar ucide mai înainte pe purtătorul lui. Nu cred că-i poate face mare rău.

Payeana examina ceasul cu atenție și concentrare. Bury se întrebă dacă savanții considerau captivantă atenția aceea. Nici un animal de casă nu se comporta în felul ăsta. Nici chiar pisicile.

— Le înregistrați video?

— Bineînțeles.

— Poate că firma mea ar fi interesată să achiziționeze segmentul acesta, în scopuri publicitare.

„Asta-i una la mână", își spuse comerciantul. O altă navă payeană se apropia de ei acum, iar Cargill pleca undeva cu cuterul. Evident, n-avea să poată obține de la secund nici cea mai măruntă informație, însă acesta urma să fie însoțit de Buckman. Poate că nenumăratele cafele oferite astrofizicianului vor fi plătite acum...

În mod straniu, gândul acela îl întristă.

***

Cuterul era cel mai mare dintre vehiculele din puntea-hangar. Avea un fuzelaj a cărui suprafață superioară era plată și se fixa de peretele hangarului. Se putea ajunge la el prin propriile sale ecluze din coridoarele lui *MacArthur*, deoarece de obicei puntea-hangar era menținută sub vid.

Cuterul nu avea nici generator Langston, nici propulsie Alderson. Motoarele lui erau totuși eficiente și puternice, iar capacitatea de deplasare autonomă era considerabilă, chiar și fără rezervoare suplimentare. Blindajul ablativ care-i proteja prova rezista la o pătrundere cu până la 20 km/s într-o atmosferă terestră, sau la mai multe asemenea pătrunderi, dacă viteza era sensibil redusă. Fusese proiectat pentru un echipaj de șase persoane, însă era posibil să transporte mai multe. Se putea deplasa între planetele aceluiași sistem, dar nu și în spațiul interstelar. Nenumărate descoperiri istorice fuseseră realizate de vehicule spațiale mult mai mici decât cuterul lui *MacArthur*.

La bordul lui locuiau acum șase bărbați. Unul dintre ei fusese evacuat pentru a-i face loc lui Crawford, când tunarul fusese evacuat din propria sa cabină de către o alienă cu trei brațe.

Văzându-i, Cargill zâmbi.

— O să-l iau pe Crawford, anunță el, nu mi-ar plăcea să-l mut din nou. Lafferty va fi pilot. Trei pușcași... – Examină lista echipajului. – Plus Staley.

Sublocotenentul avea să fie fericit că i se oferea o ocazie să-și dovedească priceperea; de altfel, era un tip stăpân pe sine, dacă primea ordine precise.

Interiorul cuterului era curat și lustruit, însă pe peretele babord se zăreau dovezi ale straniilor reparații întreprinse de Sinclair, acolo unde laserele lui *Defiant* străbătuseră blindajul; avariile fuseseră însemnate, deși cuterul se angajase în luptă de la o distanță mare.

Cargill își aduse lucrurile în singura cabină existentă și reexamină opțiunile de zbor. Pe distanța respectivă, ar fi putut merge cu accelerație constantă de 3 *g*. Practic însă, putea folosi 1 *g* la dus și 5 *g* la întors. Faptul că asteroidul nu avea o centrală de fuziune nu însemna că ar fi fost nelocuit.

Își reaminti viteza cu care payeana reasamblase automatul de cafea. Fără măcar să fi știut ce gust trebuia să aibă cafeaua! Oare să fi *depășit* alienii tehnica fuziunii? Începu să îmbrace costumul presurizant mulat pe corp, făcut dintr-o țesătură suficient de poroasă pentru a îngădui trecerea transpirației; în același timp, poseda un sistem de control autoregulator al temperaturii și îi permitea omului să iasă în spațiul cosmic. Casca se fixa printr-un sistem de etanșare la nivelul gulerului. În cazul unor lupte, peste costum se îmbrăca un altul, blindat.

Ieșind în spațiu, Cargill inspectă cuterul, fără să constate vreo urmă a unor avarii, – mai mult chiar, nici nu-și dădu seama unde fuseseră întreprinse reparații. O parte a blindajului termic se afla sub bot, aidoma lamei unui excavator, dezvăluind cupola cabinei de comandă, ecranele frontale și principala armă a aparatului, un tun laser.

Principala misiune militară a cuterelor în caz de război era cercetarea. Uneori, ele se furișau în urma atacurilor cu torpile asupra unor nave inamice cu senzorii distruși. Împotriva unor nave payene lipsite de Câmp, laserul acela avea să fie mai mult decât suficient.

Cargill verifică armamentul de la bord cu mai multă atenție decât de obicei. Deja se temea de payeni. În privința aceasta, era aproape singurul... n-avea să însă rămână așa.

***

A doua navă alienă era mai mare decât prima, totuși estimările masei ei aveau un ridicat grad de aproximare, depinzând de accelerație (cunoscută), consum de combustibil (dedus din temperatura jetului propulsiv), temperatură de operare (dedusă din spectrul radiațiilor, care

înregistra un maximum în regiunea razelor-X nedure) și eficiență (pur și simplu, necunoscută). Când totul fu însumat, rezultă o masă prea mică, corespunzând unei navete pentru trei oameni.

— Să nu uităm că ei nu sunt oameni, atrase atenția Renner. Patru payeni au greutatea a doi oameni, însă le ajunge un spațiu mai mic. Habar n-avem ce dotări au – echipamente, armamente sau blindaje. Se pare că pereții subțiri nu-i sperie, iar asta le permite să aibă cabine mai mari...

— Bine, îl întrerupse Rod. Dacă nu știi, recunoaște, ca să nu mai pierdem vremea.

— Nu știu.

— Mulțumesc. Există ceva de care să fii *sigur*?

— Chiar dacă ți se va părea curios, am o certitudine. Este vorba despre accelerație. Din clipa în care am observat nava, ea și-a menținut accelerația constantă, iar ăsta este un detaliu ciudat. De obicei, trebuie să mai reglezi propulsia, ca s-o păstrezi la eficiență maximă, să corijezi erorile minore ale traiectoriei... și chiar dacă n-ai inteveni deloc, tot ar apărea mici variații. Pentru ca valoarea accelerației să fie atât de constantă, este necesar s-o corectezi în permanență.

— Este un semnal, rosti Rod, frecându-și șaua nasului. Ne anunță cu exactitate locul spre care se îndreaptă.

— Așa-i. Ne spun că vin încoace și ne anunță să-i așteptăm. – Pe chipul navigatorului apăru rânjetul lui mulțumit. – Ah, și mai știm ceva, căpitane! De când am depistat nava, secțiunea ei transversală s-a redus. Probabil c-au abandonat niște rezervoare de combustibil.

— Cum ai determinat secțiunea asta? Nu trebuie ca ținta să tranziteze soarele?

— Ba da, însă aici îl ocultează pe Coalsack. Lumina dinspre Coalsack este suficientă ca să ne permită o estimare bună a secțiunii navei. N-ai observat culorile din Coalsack, căpitane?

— Ba da, răspunse Blaine, continuând să-și frece nasul. Abandonarea de rezervoare de combustibil nu prea caracterizează o navă militară, așa-i? Totuși, nu reprezintă nici o garanție... Evident este că se grăbește foarte tare.

***

Staley și Buckman ocupau fotoliile din partea din spate a cabinei de comandă, care avea forma unui triunghi. Cuterul se desprinse cu accelerația de 1 *g* și Staley privi Câmpul lui *MacArthur* închizându-se înapoia lor. Pe fundalul întunecat al lui Coalsack, crucișătorul devenise invizibil. Pur și simplu nu se mai vedea decât spațiul.

Jumătate din spațiul acela era Coalsack, lipsit de stele, cu excepția unui punct trandafiriu și fierbinte, situat la câteva grade de marginea sa. Părea ca și cum Universul s-ar fi sfârșit acolo. Horst se gândi chiar că aducea cu un zid.

— Fii atent! exclamă Buckman și Staley tresări, luat prin surprindere. Pe Noua Scoție, o mulțime de oameni îi spun Chipul Domnului. Idioți superstițioși!

— Așa-i, încuviință Staley, superstițiile sunt niște prostii.

— Din punctul ăsta, nu seamănă deloc cu o figură și e de zece ori mai spectaculoasă! Îmi pare rău că n-o poate vedea și cumnatu-meu. El este adeptul Bisericii Lui.

În semiîntunericul cabinei, Staley aprobă din nou din cap.

De pe oricare planetă colonizată, Coalsack se vedea ca o gaură neagră pe cer. Te puteai așadar aștepta ca acolo să fie întuneric. Acum însă, pe măsură ce ochii i se acomodau, Staley zărea linii roșii strălucind în Coalsack, iar materia nebuloasei se distingea sub forma a nenumărate rânduri de perdele diafane, ori ca sângele lățindu-se în apă. Cu cât privea mai mult, cu atât putea pătrunde mai în profunzime. Vârtejurile, volburile și configurațiile de curgere puteau fi văzute pe o distanță de ani-lumină în praful și gazele rarefiate.

— Închipuiește-ți că tocmai *eu* am bafta unui cumnat luist! Am încercat să-i deschid ochii, vorbea Buckman revoltat, dar nici n-a vrut s-asculte.

— Nu cred c-am văzut vreodată un cer mai superb. Oare toată lumina vine de la Ochiul lui Murcheson?

— Pare imposibil, așa-i? Noi am încercat să depistăm și alte surse... stele fluorescente sau ultraviolete, ascunse în adâncul prafului. Dacă acolo ar fi existat vreun corp, ar fi trebuit să-l descoperim cu indicatorii masici. Nu, să știi că nu-i chiar improbabil. La urma urmelor, Ochiul nu-i foarte departe de Coalsack.

— Doi ani-lumină, nu?

— Și ce dacă? Dacă are cale liberă, lumina ajunge și mai departe. – Dinții astrofizicianului sclipiră în slabele scânteieri multicolore de pe consola de comandă. – Murcheson a ratat o ocazie uriașă de a studia Coalsack, atunci când a avut posibilitatea. Sigur că da, el se găsea de cealaltă parte a Ochiului și probabil că nici nu s-a aventurat la mare distanță de punctul de ieșire din hiperspațiu... iar ăsta-i norocul nostru! O oportunitate unică! O masă interstelară densă și o supergigantă roșie chiar la marginea ei, ca s-o lumineze! Fii atent – privește acolo, unde curenții curg spre vârtejul ăla! Parc-ar ar fi o bulboană, este? Dacă scumpul tău căpitan nu s-ar mai codi atât și m-ar lăsa să accesez

calculatorul navei, aș putea demonstra că-i o protostea aflată în procesul de acreție! Sau că nu-i...

Temporar, rangul lui Buckman era superior celui al lui Staley, dar el rămânea un civil. Oricum, n-ar fi trebuit să comenteze acțiunile căpitanului.

— Calculatorul este utilizat în alte scopuri, vorbi sec Staley.

— Al naibii de multe, mormăi Buckman. – Privirea îi părea pierdută; sufletul îi plonjase în vălul imens de beznă luminată în roșu. – Pe de altă parte, s-ar putea să n-avem nevoie de el. Payenii trebuie să fi observat Coalsack pe toată durata istoriei lor – sute, poate mii de ani. Mai ales dacă au avut și ei pseudoștiințe de felul astrologiei. Dac-am putea să comunicăm cu ei...

— Să știi că ne-am întrebat de ce ești atât de doritor să ne însoțești...

— Poftim? Ce-ați crezut, că vin cu voi ca să văd amărâtul ăla de bolovan? Nu-mi pasă câtuși de puțin la ce-l folosesc payenii, ci vreau să știu de ce sunt atât de aglomerate punctele troiene.

— Și crezi că aici poți găsi unele indicii?

— Poate... în compoziția rocii. Cel puțin, așa sper.

— Aici s-ar putea să-ți fiu de folos, rosti Staley fără grabă. Sauron – sistemul meu natal – are o centură de asteroizi și industrii miniere. De la unchii mei, am învățat câte ceva despre minerit, ba chiar mă gândeam că voi deveni eu însumi miner.

Se opri brusc, așteptând ca Buckman să abordeze un subiect care-i era neplăcut.

— Mă întreb ce se așteaptă căpitanul să găsim acolo, reflectă astrofizicianul.

— Înainte de plecare, mi-a spus așa: despre asteroidul ăla știm un singur lucru – că un payean a fost interesat de el. Când vom afla motivul interesului, vom cunoaște ceva despre payeni.

— Nu mare lucru...

Staley se destinse. Fie că Buckman nu știa de ce Sauron avea o reputație proastă, fie... nu, despre tact nu putea fi vorba în cazul astrofizicianului.

***

Puiul payean se născu la cinci ore după ce cuterul plecase spre asteroid. Nașterea adusese extrem de mult cu cea a câinilor, mai ales dacă se lua în considerare faptul că mama nu avea nici o relație de rudenie cu caninele; ieșise un singur pui, cam de mărimea unui șobolan.

În ziua aceea, salonul fu extrem de populat; membrii echipajului, dar și savanții, ba chiar și capelanul, găsiră felurite pretexte ca să se abată pe acolo.

— Ai văzut că brațul stâng inferior este mult mai mic? făcu Sally. Am avut dreptate, Jonathon. Aceste creaturi reprezintă o ramură a payenilor mari.

Cineva se gândi s-o aducă pe payeana adultă în salon, însă ea nu păru deloc interesată de pui, ci adresă câteva sunete celorlalte „surori mai mici". Una scoase ceasul lui Bury de sub o pernă și i-l întinse.

Pe cât posibil, Rod urmări activitățile din jurul puiului payean. Acesta părea extrem de dezvoltat pentru un nou-născut; la câteva ore după naștere, ciugulea din varză și părea capabil să umble, deși maică-sa obișnuia să-l poarte cu ea, folosind un set de brațe; se deplasa rapid, deloc incomodată de povară.

Între timp, nava alienă se apropia, iar dacă accelerația ei suferise modificări, acestea nu fuseseră detectate de *MacArthur*.

— Vor ajunge aici peste șaptezeci de ore, îl anunță Rod pe Cargill printr-un mesaj-laser. Vreau să vă întoarceți peste șaizeci de ore. Nu-l lăsa pe Buckman să înceapă nimic ce nu poate termina în limita asta de timp. Dacă întâlniți alieni, anunță-mă imediat și nu-ncerca să comunici cu ei decât dacă nu există alternativă.

— Am înțeles, căpitane.

— Dispozițiile nu sunt ale mele, ci ale lui Kutuzov, care nu-i deloc încântat de expediția asta. Mulțumește-te să cercetezi bolovanul și întoarce-te.

„Bolovanul" se afla la treizeci de milioane de kilometri de *MacArthur*, ceea ce însemna douăzeci și cinci de ore cu accelerația 1 *g* la dus și tot atât la întors. Accelerând până la 4 *g*, puteau reduce timpul la jumătate. „Prea puțin", se gândi Staley, „ca să merite să se supună unei accelerații atât de mari".

— Am putea merge cu 1,5 *g*, îi propuse lui Cargill. Am ajunge ceva mai repede și, în plus, din pricina oboselii, vom rămâne la locurile noastre, deci cabina n-ar mai părea ticsită.

— Excepțional, rosti Cargill cu entuziasm. O idee excepțională, Staley!

— O punem în aplicare?

— Nu.

— De ce?

— Mai întâi, pentru că nu-mi plac accelerațiile peste 1 *g*. Apoi, pentru că utilizăm un surplus de combustibil și, dacă îl consumăm în exces, *MacArthur* va fi nevoit să pătrundă în giganta gazoasă, pentru a

mai ajunge acasă. Niciodată să nu risipești combustibilul, Staley! Nu știi când vei avea nevoie de fiecare picătură. În plus, este o idee tâmpită, iar ideile tâmpite sunt utile în cazurile desperate. Apelezi la ele când nu ți-a mai rămas nimic de încercat. Dacă au succes, ele intră imediat în Manualul Navigatorului. În caz contrar, urmezi întotdeauna Manualul, care nu-i decât o culegere de idei tâmpite ce au avut succes cândva.

Cargill zâmbi văzând căutătura derutată a celuilalt.

— Să-ți povestesc despre cea introdusă de *mine* în Manual...

Pentru un sublocotenent, dăscăleala nu se termina niciodată. Într-o bună zi, Staley urma să aibă un rang și o funcție mai mare – dacă dovedea capacitățile necesare și dacă supraviețuia.

Secundul termină istorisirea și privi ceasul.

— Cred că acum ar fi bine să tragi un pui de somn. Preiei comanda când începem decelerarea.

***

Din depărtare, asteroidul părea negru, neregulat și poros. La fiecare treizeci și una de ore, descria o rotație în jurul axei sale; ciudat de lent, după opinia lui Buckman. Nu se zărea nici un semn de activitate, nici o mișcare, radiație sau flux anormal de neutrini. Staley controlă fluctuațiile termice, fără să descopere vreuna.

— Cred că asta-i confirmarea, raportă el. Locul trebuie să fie pustiu. O formă de viață evoluată pe Pay-alfa ar fi avut nevoie de căldură, nu?

— Mda.

Cuterul se apropie. Punctulețele ce determinaseră aspectul poros deveniră orificii, apoi găuri în toată regula, de diverse dimensiuni. În mod evident, fuseseră create de meteoriți, însă de ce erau așa multe?

— Ți-am zis că punctele troiene erau ticsite, repetă încântat Buckman. Probabil că asteroidul traversează în mod regulat regiunea cea mai densă a norului troian... atât că... Cargill, dă-mi un prim-plan al craterului ăla mare.

Secundul crescu amplificarea cu două ordine de mărime și ecranul fu pe jumătate acoperit de un puț negru, înconjurat de alte deschideri mai mici.

— Nu se distinge o buză de crater, comentă Cargill.

— Ai sesizat și tu, este? Chestia asta-i goală la interior. *De aceea* avea densitatea așa de mică. Perfect, acum nu-i locuită, dar trebuie să fi fost cândva. Ba chiar s-au străduit să-i asigure o rotație confortabilă. – Astrofizicianul se întoarse spre Cargill. – Trebuie să cercetăm tot interiorul.

— De acord, dar asta o va face un echipaj al Marinei.

— Pe toți dracii, ăsta-i domeniul în care eu sunt expert!

— Sigur că da, însă eu răspund de securitatea echipajului. Lafferty, ocolește bolovanul.

Pe emisfera opusă a asteroidului se găsea un crater cu adevărat enorm.

— Plus altele mai mici... dar astea sunt realmente cratere, nu puțuri spre interior, observă Cargill. Ce părere ai, Buckman?

— Nu știu ce să zic... Să nu aibă o origine naturală?

— A fost deplasat! exclamă Staley.

— Asta mă gândeam și eu, încuviință secundul. Asteroidul a fost deplasat cu ajutorul unor dispozitive termonucleare. Au fost detonate succesiv bombe într-un același crater, care să dirijeze suflul exploziilor. Procedeul nu-i o noutate. Staley, vezi care-i nivelul radioactivității!

Sublocotenentul reveni peste un minut.

— Nivel zero. Nici urmă de radiații.

— Chiar așa?

Cargill se ridică și verifică personal detectorul, apoi se încruntă.

— Așa-i... Dacă s-au utilizat bombe, trebuie să fi fost al naibii de „curate". Asta n-ar trebui însă să mă surprindă.

Cuterul continua să ocolească asteroidul.

— Acolo ar putea fi o ecluză, arătă Staley o proeminență stâncoasă, înconjurată de o pată portocalie-decolorată, care-i conferea aspectul unei ținte de tir.

— Așa-i, dar mă-ndoiesc că am putea s-o deschidem. Vom pătrunde printr-o gaură făcută de meteoriți. Deși... n-ar fi rău să-i aruncăm o privire. Lafferty, apropie-te!

***

În rapoarte, l-au denumit asteroidul Stupul. În interior, bolovanul era alcătuit din nenumărate camere cu mai mulți pereți, ale căror plafoane și podele comunicau prin intermediul unor coridoare prea mici pentru oameni, ticsite de mumii asimetrice. Indiferent de ce miracole erau în stare constructorii acelui loc, gravitația artificială nu se număra printre ele. Coridoarele mergeau în toate direcțiile; camerele mai mari aveau o mulțime de proeminențe, care slujeau probabil drept mânere de prindere, puncte de ancorare a cablurilor de deplasare și nișe pentru depozitare.

Mumiile pluteau la tot pasul, deshidratate și zbârcite, cu gurile căscate. Înălțimea lor varia între un metru și un metru și jumătate. Staley selectă câteva și le expedie la cuter.

Existau de asemenea mașinării, de neînțeles pentru oameni, toate încremenite de cementarea sub vid. Staley ordonă ca una dintre ele să fie smulsă din perete. O alesese pentru stranietate, nu pentru potențiala utilizare; nici una nu era completă.

— N-au metal în componență, raportă el. Volanții sunt din piatră, iar alte componente aduc cu circuitele integrate – seamănă cu o ceramică presărată de impurități. Metalul este însă aproape inexistent.

Cutreierau absolut aleatoriu prin interiorul asteroidului. În cele din urmă, ajunseră în sala din mijloc; era gigantică, aidoma mașinii care o domina. Dinspre aceasta porneau cabluri ce puteau fi superconductori de forță, care-l determinară pe Staley să considere că acolo se găsea sursa energetică a asteroidului; nici aici nu existau urme de radioactivitate.

Se strecurară prin trecerile înguste dintre blocurile incomprehensibile de piatră și găsiră o cutie metalică mare.

— Tăiați-o, ordonă sublocotenentul.

Lafferty acționă laserul. Ceilalți se retraseră un pas și priviră cum raza îngustă și verzuie nici măcar nu zgâria suprafața argintie. „Ce se întâmpla cu energia laserului?" se gândi Staley. „Nu cumva o pompau chiar în cutia misterioasă?"

Simți o ușoară căldură pe obraz și aruncă o privire termometrului. Cutia răspândea o dogoare de jur împrejur. Când Lafferty dezactivă laserul, carcasa cutiei se răci rapid, însă mențiau aceeași temperatură în toate punctele.

„Un supraconductor termic!" Staley fluieră încetișor și se întrebă dacă n-ar fi putut găsi undeva un eșantion mai mic. Încercă după aceea să utilizeze un clește asupra carcasei... și aceasta se îndoi ca o simplă tinichea. Trăgând mai puternic, desprinse o fâșie. Toți oamenii se apucară să tragă cu mâinile înmănușate, smulgând foi mari.

Stupul, cu coridoarele sale strâmte și curbe, era imposibil de cartografiat. Le venea greu să precizeze unde anume se aflau, totuși marcară permanent locurile pe unde treceau, iar cu razele protonice măsurară distanțele prin pereți.

Peste tot, pereții coridoarelor aveau grosimea cojii de ou. Nu putea fi prea sigur să trăiești în Stup.

Cu toate acestea, peretele de sub crater era gros de câțiva metri.

„Radiația", își spuse Staley. Pesemne că existase radiație reziduală. Altfel, payenii ar fi săpat și în peretele acela, așa cum procedaseră cu ceilalți, pentru a beneficia de un spațiu cât mai mare pentru locuit.

Probabil că aici avusese loc o adevărată explozie demografică.

Pentru ca apoi ceva să-i ucidă pe toți locuitorii.

Iar acum, nu mai exista nici urmă de radiație. Cu cât timp în urmă se petrecuse totul? Locul era presărat de găurile minimeteoriților; în pereți, numărul lor era de ordinul zecilor. Cât timp trecuse de atunci?

Sublocotenentul privi gânditor micul și greul artefact payean pe care Lafferty și Sohl îl manipulau prin coridoare. Cementare sub vid... și difuzia particulelor elementare pe o suprafață... Astea le-ar fi putut spune savanților din *MacArthur* de cât timp fusese abandonat asteroidul. El însă știa deja jumătate de răspuns – *de foarte mult timp.*

19. POPULARITATEA CANALULUI 2

Capelanul David Hardy urmări alienele doar prin intermediul ecranelor, deoarece în felul acela nu se implica în nenumăratele speculații asupra payenilor. Pentru Horvath și ceilalți savanți, problema era una de interes științific, dar pentru Hardy ea nu se limita la curiozitatea intelectuală. Sarcina lui era să determine dacă payenii erau umani; savanții se întrebau doar dacă erau inteligenți.

Desigur, o întrebare o preceda pe cealaltă. Era improbabil ca Dumnezeu să fi creat ființe cu suflete, dar fără inteligență; pe de altă parte, era destul de posibil ca El să fi creat ființe inteligente fără suflete, sau ființe a căror mântuire se realiza prin modalități cu totul diferite de ale oamenilor. Ei puteau fi chiar un soi de îngeri, deși ar fi fost greu de imaginat niște îngeri mai stranii. Capelanul schiță o grimasă la gândul acela și reveni cu ochii la ecrane. Payeana cea mare dormea.

Nici creaturile cele mici nu făceau deocamdată ceva interesant. Hardy nu trebuia să le urmărească permanent. Oricum, totul se înregistra holografic și, în calitate de lingvist al navei, Hardy avea să fie informat dacă se petrecea ceva. Era deja sigur că acestea nu erau nici inteligente, nici umane.

Suspină adânc. „Ce este omul, ca să-l privești cu atâta grijă, Doamne? Și de ce trebuie ca eu să aflu ce rol au payenii în planul Tău?" Cel puțin, asta era ceva simplu. Ghicirea intențiilor lui Dumnezeu este una dintre cele mai vechi îndeletniciri din lume și, teoretic, capelanul reprezenta cea mai potrivită persoană pentru așa ceva; cu siguranță, în Sectorul Trans-Coalsack nu-l întrecea nimeni.

Hardy fusese preot vreme de cincisprezece ani, apoi capelan în Marină pentru încă doisprezece ani, dar abia acum începea să considere că aceasta îi era menirea. La vârsta de treizeci și cinci de ani, fusese profesor la Universitatea imperială de pe Sparta, ca expert în limbile vechi și moderne, precum și în acea artă esoterică numită arheologie lingvistică. Se simțise suficient de fericit cercetând originile recent descoperitelor colonii pământene, uitate de secole. Studiindu-le graiurile și cuvintele pentru obiecte obișnuite, el își dădea seama din care parte a spațiului veniseră primii coloniști. De obicei, putea indica planeta, ba chiar și orașul.

Singurul lucru care nu-i plăcuse la universitate fuseseră studenții. Nu fusese o persoană prea religioasă, până ce soția lui nu murise în urma unei asolizări forțate; apoi, – nu era sigur nici acum în ce fel se petrecuseră lucrurile, – episcopul venise să-l vadă, Hardy își examinase îndelung și atent viața... și intrase la seminar. După hirotonisire, prima însărcinare căpătată fusese un dezastruos turneu în calitate de preot studențesc. Nu repurtase succes și-și dăduse seama că nu era făcut pentru o parohie. Pe de altă parte, Marina avea nevoie de capelani, iar lingviștii erau mereu utili...

Acum, la cincizeci și doi de ani, stătea în fața unui display, privind niște monștri cu patru brațe care se jucau cu verze. Pe masă, în stânga lui se afla un careu de cuvinte încrucișate latinești și Hardy îi aruncă o privire. *Domine, non_____ sum...*

— *Dignis,* evident, chicoti el.

Exact ceea ce spusese, când cardinalul îi atribuise misiunea de a însoți expediția spre Pay. „Doamne, nu sunt vrednic..."

— Nici unul dintre noi nu este, Hardy, replicase cardinalul. Nu suntem însă vrednici nici de preoție, iar asta-i o afirmație mai gravă decât misiunea de investigare a unor alieni.

— Da, sfinția voastră.

Acum, privi din nou careul de cuvinte încrucișate. Pe moment, părea mai interesant decât alienii.

***

Rod n-ar fi avut aceeași părere, dar el nu dispunea de atâta timp liber precum capelanul ca să privească micuțele creaturi jucându-se. Avea multe de făcut, însă deocamdată putea neglija îndatoririle imediate. Intercomul începu să bâzâie insistent și payenele dispărură de pe ecran, fiind înlocuite de fața rotundă a transmisionistului.

— Căpitane, ministrul Horvath insistă să-ți vorbească.

— Fă-mi legătura, oftă Rod.

Ca de obicei, maniera lui Horvath era un model de cordialitate oficială. Se obișnuise probabil să-i accepte pe oamenii pe care nu-și putea îngădui să-i displacă fățiș.

— Bună dimineața, căpitane! Am obținut primele imagini ale navei aliene și m-am gândit că te-ar putea interesa.

— Mulțumesc. Care-i parola?

— Încă n-au fost codificate. Le am chiar aici.

Imaginea se diviză pe verticală; într-o parte se afla chipul ministrului, iar în cealaltă o umbră încețoșată. Aceasta era lungă și îngustă, cu un

capăt mai lat decât celălalt, și aparent translucidă. Capătul îngust se sfârșea printr-un ac prelung.

— Imaginea a fost recepționată în momentul când a început decelerarea. Am mărit-o și am eliminat paraziții, însă nu vom benficia de imagini mai bune până nu va ajunge lângă noi.

„Normal", se gândi Rod. Pentru decelerare, nava alienă se întorsese cu jetul propulsor spre *MacArthur*.

— Bănuim că acul este propulsia cu fuziune. (Un indicator luminos îl descrise pe imagine.) Cât despre formațiunile din partea anterioară... Să-ți arăt distribuția densităților.

Modelul navei, creat pe baza densităților, arăta o umbră întunecată de forma unui creion, înconjurată de un șir de inele mult mai mari, aproape invizibile.

— Vezi? Are un nucleu rigid, utilizat la lansare. Bănuim ce conține: motorul de fuziune și cabina echipajului cu echipamente de regenerare pentru aer și apă. Am presupus că a fost lansată cu o accelerație foarte mare prin intermediul unui accelerator liniar.

— Inelele ce sunt?

— Probabil rezervoare gonflabile de combustibil. După câte vezi, unele sunt goale acum. Poate că au fost păstrate ca spațiu de locuit. Fără îndoială, altele au fost abandonate.

— Mda... – Rod examină imaginea și în cele din urmă rosti: – Este imposibil ca rezervoarele astea să fi fost pe navă în momentul lansării.

— Exact. Au fost lansate separat, probabil la o accelerație mai mare, deoarece nu aveau pasageri.

— Tot cu un accelerator liniar? Nu mi se par metalice.

— M-m-m... nu, într-adevăr.

— Combustibilul *trebuie* să fie hidrogen, nu? Atunci, cum au fost lansate?

— N... nu știm. – Horvath șovăi din nou. – Este posibil să fi avut un miez metalic, care să fi fost apoi abandonat.

— Mda. Bine, mulțumesc.

Rod căzu pe gânduri, apoi trimise imaginea pe intercom. Aproape totul se expedia acolo; pe *MacArthur*, intercomul slujea ca bibliotecă, centru de divertisment și mijloc de comunicații. În pauzele dintre alarme sau în timpul unei bătălii, un canal al intercomului putea prezenta... orice. Pachete de divertismente, turnee de șah, jocuri de spatbal între campionii carturilor, o piesă de teatru, dacă echipajul beneficia de *chiar* așa de mult timp liber – și uneori beneficia, în timpul misiunilor de blocadă.

Bineînțeles, nava alienă constituia principalul subiect de conversație și în salonul ofițerilor.

— În covrigii ăia sunt niște umbre care se mișcă, observă Sinclair.

— Pasageri sau mobilier, mormăi Renner. Asta-nseamnă că primele patru secțiuni cel puțin sunt folosite ca spațiu de locuit. Ar putea fi *mulți* payeni.

— Mai ales, rosti Rod intrând pe ușă, dacă pot sta atât de înghesuiți ca pe nava miner.

Făcu semn să i se aducă o cafea.

— Câte unul pentru fiecare om de pe *MacArthur*, făcu Renner. Noroc că avem mult spațiu suplimentar, nu?

Rod se strâmbă, iar Sinclair păru gata să desfășoare un meci de box pe durata a cincisprezece reprize cu navigatorul-șef, care să fie transmis în direct pe intercom.

— Sandy, tu ce părere ai de ipoteza lui Horvath? întrebă Renner. Mie mi se pare aiurea să lansezi rezervoare gonflabile cu miez metalic. N-ar fi fost preferabile învelișurile metalice exterioare? Ar fi oferit un suport structural mai bun. Numai dacă...

— Dacă? făcu Sinclair, dar Renner tăcu.

— La ce te-ai gândit? se interesă Rod.

— Nimic important. Realmente, ceva prea fantezist. Ar trebui să fiu mai practic în idei.

— Spune!

Navigatorul era nou venit în Marină, dar învățase să recunoască tonul acela.

— Mă gândeam că, la anumite temperaturi și presiuni, hidrogenul este metalic. Dacă rezervoarele alea ar fi *cu adevărat* presurizate, prin hidrogen s-ar putea transmite curent electric... însă ar fi nevoie de niște presiuni de ordinul celor existente în miezul unei gigante gazoase.

— Renner, doar nu crezi *realmente...*

— Nu, în nici un caz, căpitane! Doar mi-a trecut, așa, prin minte.

***

Ideea stranie a navigatorului-șef îl obsedă pe Sinclair chiar și în timpul următorului cart. În mod obișnuit, inginerii nu făceau de cart pe punte, însă mecanicii terminaseră revizia sistemelor de întreținere a vieții și Sinclair dorise să le testeze. În loc să țină ofițerul de cart îmbrăcat în costum spațial, deoarece puntea trebuia vidată, inginerul-șef preluase el schimbul respectiv.

Revizia fusese executată perfect, ca întotdeauna, și, dezbrăcat de costum, Sinclair se relaxa în fotoliul de comandă privind payenele. Cea mare tocmai terminase de remontat plafoniera cabinei lui Crawford, care avea acum o lumină mai difuză și roșiatică, și scurta patul, ca să

câștige aproape un metru pătrat de spațiu de lucru. Sinclair o admira; era iscusită și sigură pe sine, aidoma celor mai pricepuți mecanici pe care-i cunoscuse el vreodată. „Savanții n-au decât să se certe între ei", își spuse bărbatul, „dar ființa asta e fără doar și poate *inteligentă*."

Pe canalul 2, creaturile cele mici se jucau. Oamenii se uitau la ele chiar mai mult decât la payeana cea mare și Bury, uitându-se cum toți le priveau, zâmbea satisfăcut.

Canalul 2 captă atenția lui Sinclair, care-și luă ochii de la payeana mare, apoi sări brusc din fotoliu. Creaturile se angajaseră într-un act sexual.

— Scoateți asta de pe intercom! ordonă el imediat.

Transmisionistul păru îndurerat, însă decuplă videocamera și canalul 2 își încetă emisia. Peste câteva clipe, Renner apăru pe punte.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat cu intercomul?

— Cu intercomul nu s-a întâmplat nimic, replică sec Sinclair.

— Ba da. Nu mai are semnal.

— Eu am ordonat asta, se foi Sinclair.

Renner rânji larg.

— Cine crezi că ar fi obiectat la... programul ăla?

— În nici un caz nu putem difuza așa ceva pe nava asta... și cu un capelan la bord! Ca să nu mai vorbesc de femeie...

Femeia cu pricina urmărise de asemenea canalul 2, iar când transmisiunea se întrerupsese, Sally lăsase furculița și părăsise sala de mese. După aceea, o luase practic la fugă, ignorând privirile celor pe lângă care trecea. Gâfâia când ajunsese în salon... unde creaturile erau tot în *flagrante delicto*. Rămase lângă cușcă și le privi apoape un minut. După aceea, rosti fără se adreseze cuiva anume:

— Ultima dată când au fost examinate, ambele erau femele...

Nimeni nu comentă.

— Și-au schimbat sexul! exclamă ea. Fac pariu că sarcina declanșează asta. Domnule Horvath, ce părere ai?

— Pare plauzibil, răspunse încet ministrul. De fapt... Sunt aproape sigur că cea de deasupra e mama puiului.

Începu să se bâlbâie și roși vizibil.

— Dumnezeule, șopti Sally.

Abia atunci înțelesese ce impresie lăsase. Plecase în fugă din sala de mese imediat după întreruperea legăturii... Ajunsese aici gâfâind... În general, societățile Trans-Coalsack dezvoltaseră un puritanism intens, iar ea, care făcea parte din aristocrația imperială, venise în goană pentru a vedea doi alieni care făceau dragoste...

Ar fi vrut să strige, să explice. „Nu-nțelegeți cât este de important? Transformarea sexului trebuie să fie valabilă pentru toți payenii. Ea le afectează modul de viață, personalitățile, istoria... Ea demonstrează că payenii tineri devin aproape independenți la vârste incredibil de fragede... Oare puiul a fost deja înțărcat, sau mama – acum mascul – secretă lapte și după schimbarea sexului? Asta va afecta totul în privința payenilor, *totul*. De aceea, m-am grăbit..."

În loc să pronunțe vreun cuvânt, se întoarse pe călcâie și părăsi cabina.

20. CARTUL DE NOAPTE

În mod surprinzător, dormitorul era tăcut. Cu trei locotenenți înghesuiți între șase sublocotenenți, de obicei era o scenă de haos. Potter suspină mulțumit văzând că toți adormiseră, cu excepția lui Whitbread. În ciuda tachinărilor sale permanente, Jonathon era unul dintre amicii lui Potter de la bordul lui *MacArthur*.

— Cum merge cu astronomia? întrebă Whitbread în șoaptă, stând răstignit pe spate în hamac.

— E ca la balamuc. Credeam c-o să fie mai bine după descoperirea lui Pay-alfa, dar m-am înșelat.

— Mda. Totuși, cartografierea unei planete este o simplă chestiune de rutină pentru Marină.

— Nu zic că n-o fi așa, dar pentru mine este prima ieșire în spațiu. Eu trebuie să fac aproape toate observațiile, iar ei discută niște ipoteze pe care nu le înțeleg. Crezi că asta-i o școală bună?

— Da.

— Mulțumesc.

— Să știi că nicăieri nu-i mai amuzant. Ce-ați aflat până acum?

— Destule... Planeta are un satelit natural, așa că a fost simplu să-i calculăm masa. Gravitația la suprafață este de 0,87 *g*.

— Exact valoarea cu care accelera naveta payeană. Nici o surpriză până aici.

— Surprizele apar în atmosferă, continuă Potter surescitat. Am localizat și centrele locuite. Neutrini, coloane turbulente de aer deasupra centralelor de fuziune, electromagnetism... tipii sunt peste tot, pe fiecare continent, ba chiar și pe oceane. Este o planetă *realmente* ticsită. – Învățat cu Noua Scoție, unde densitatea populației era foarte scăzută, Potter era impresionat. – Am făcut și o hartă. Când am plecat eu, trecuseră la realizarea unui glob. Vrei să-l vezi?

— Bineînțeles.

Whitbread se ridică din plasa hamacului și amândoi coborâră două punți, în regatul civililor. Majoritatea savanților lucrau în sectoarele cu gravitație relativ ridicată de lângă suprafața exterioară a navei, dar dormeau în apropierea axei acesteia.

Globul, cu diametrul de o sută douăzeci de centimetri, fusese instalat într-o cabină utilizată de astronomi. În misiunile de luptă, compartimentul respectiv era ocupat de echipele care verificau avariile și-l foloseau ca atelier pentru reparațiile de urgență ale unor ansamble.

Planeta fusese cartografiată complet, cu excepția polului sud, iar globul era înclinat axial corespunzător. Prin telescoapele lui *MacArthur* se văzuse o imagine asemănătoare altor planete tip-Terra: întinderi de diverse nuanțe de albastru pătate cu alb, deșerturi roșii și vârfuri alburii de munți. Înregistrările fuseseră făcute la diferite ore și pe diverse lungimi de undă, astfel că plafonul de nori nu ascundea prea mult din suprafață. Centrele industriale, însemnate cu puncte aurii, erau presărate pe tot globul.

Whitbread examină macheta cu atenție, în vreme ce Potter turnă cafea din termosul lui Buckman. Dintr-un motiv necunoscut, astrofizicianul avea întotdeauna cea mai bună cafea din navă... cel puțin, cea mai bună la care aveau acces sublocotenenții.

— Potter, explică-mi și mie, de ce am senzația că planeta asta seamănă cu Marte?

— Habar n-am. Ce este Marte?

— A patra planetă a soarelui Terrei. N-ai absolvit Academia de la New Annapolis?

— Ai uitat că sunt din Trans-Coalsack?

— Până la urmă, tot acolo vei ajunge, mormăi Whitbread, deși acum instruirea recruților coloniali este mai superficială. Păcat... Poate că-ți va putea aranja ceva căpitanul. Cea mai amuzantă este ultima misiune de antrenament, când trebuie să calculezi un minim de combustibil pentru o amartizare forțată, pentru ca după aceea s-o execuți cu rezervoarele *goale*. Trebuie să te folosești de frânarea atmosferică și, pentru că atmosfera e-al dracu' de rarefiată, aproape că dai cu burta de sol ca să poți profita de ea.

— Chiar că pare amuzant! Păcat că în ziua respectivă aveam programare la dentist...

Whitbread continuă să privească globul, sorbind din cafea.

— Chestia asta mă obsedează, Gavin. Realmente mă obsedează. Haide să-ntrebăm pe altcineva...

— Cargill nu s-a întors încă de la Stup.

În calitate de secund, Cargill răspundea de instruirea sublocotenenților. În plus, avea cu tinerii o răbdare pe care n-o aveau ceilalți locotenenți.

— Poate mai e cineva treaz, sugeră Whitbread.

Porniră spre punte și se întâlniră cu Renner, a cărui bărbie era acoperită cu resturi de spumă de ras. Nu-l auziră blestemând fiindcă acum trebuia să împartă o chiuvetă cu alți nouă ofițeri.

Whitbread îi explică problema sa.

— Mi se pare că seamănă perfect cu Marte, dar nu-mi dau seama care poate fi motivul.

— Habar n-am, ridică navigatorul din umeri. N-am fost niciodată în preajma Soarelui. (Navele comerciale nu aveau motive să depășească orbita lui Neptun, deși, în calitatea lui de origine a omenirii, Sistemul Solar era un punct central de transfer spre alte sisteme mai importante.) Pe de altă parte, n-am auzit niciodată ceva bun despre Marte. De ce-i atât de importantă?

— Nu știu. Probabil că nu-i.

— Totuși, se pare că așa crezi.

Whitbread nu răspunse.

— În legătură cu Pay-alfa, există totuși un amănunt aparte. Pare similară oricărei planete din Imperiu, atât doar că... Sau asta-i doar fiindcă știu că-i populată de alieni monstruoși? Uite ce-i, peste cinci minute mă așteaptă căpitanul să bem un păhărel. Stați să-mi iau vestonul și puteți veni și voi. Să-l întrebăm pe el.

Renner intră în dormitor înainte ca Whitbread și Potter să poată reacționa. Potter își privi acuzator tovarășul. Oare în ce bucluc îi băgase?

Navigatorul îi conduse pe scărițe spre turnul de gravitație ridicată, unde se afla cabina de monitorizare a căpitanului. Un pușcaș plictisit stătea la un birou în anticameră. Whitbread îl recunoscu; din alambicul cu vid al sergentului Maloney, aflat undeva la prova față de camera torpilelor babord, provenea cel mai bun whisky irlandez din Flotă. Pe Maloney îl interesa calitatea, nu cantitatea.

— Sigur că da, încuviință Blaine, adu-i pe sublocotenenți. Oricum, până la revenirea cuterului, nu sunt multe de făcut. Haideți, domnilor. Vin, cafea, sau ceva mai tare?

Whitbread și Potter optară pentru sherry, deși Potter ar fi preferat scotch, cu care se obișnuise de la vârsta de unsprezece ani. Se așezară pe scăunele pliante ce se montau în suporții aflați la tot pasul în cabină. Display-urile de observație erau activate și Câmpul deconectat, așa că silueta masivă a lui *MacArthur* se întindea deasupra lor. Blaine observă privirile agitate ale sublocotenenților și surâse. Toți păteau așa când o zăreau întâia oară.

— Care-i problema? întrebă Rod și Whitbread îi explică.

— Am înțeles. Potter, vrei să afișezi globul acela pe intercom? – Mulțumesc. Căpitanul studie imaginea pe ecran. – Hm-m-m... O planetă cu aspect normal. Culorile sunt însă cumva bizare. Norii mi se par... murdari. Nu-i surprinzător. În atmosferă există o mulțime de impurități. Ar trebui să știi ce sunt astea, Whitbread.

— Da... murdării...

— Exact. Heliul este însă cel care-l înnebunește pe Buckman. Mă întreb dac-a găsit vreo soluție. A avut la dispoziție câteva zile. La naiba, *chiar* că seamănă cu Marte. Dar de ce?

Sublocotenentul ridică din umeri. De acum, regreta că abordase subiectul.

— Contururile se disting greu. Întotdeauna se întâmplă așa.

Cu un aer absent, Rod își luă cafeaua și whisky-ul irlandez și se apropie de ecranul intercomului. În mod oficial, el nu știa care era proveniența băuturii. Kelley și pușcașii se asigurau însă ca Blaine să aibă permanent barul garnisit. Lui Cziller îi plăcea șlibovița, iar *asta* pusese la grea încercare imaginația lui Maloney.

Rod urmări cu degetul conturul unei mări micuțe.

— Nu poți deosebi uscatul de apă, totuși norii aduc cu niște formațiuni permanente... – Își plimbă din nou degetul pe ecran. – Marea asta-i aproape perfect circulară.

— La fel și asta, arătă Renner un inel vag de insule, mult mai larg decât cel studiat de căpitan. Cât despre asta... poți vedea numai o parte a arcului.

De data aceasta se referea la o formațiune de pe uscat – un semicerc de coline scunde.

— *Toate* sunt cercuri, anunță Rod. Exact ca pe Marte. Asta-i! Marte a traversat vreme de miliarde de ani centura de asteroizi a Sistemului Solar. Pe de altă parte, în sistemul ăsta nu există chiar așa mulți asteroizi, ca să nu mai amintesc amănuntul că toți sunt grupați în punctele troiene.

— Totuși, majoritatea cercurilor par cam mici pentru așa ceva, observă Potter.

— Este adevărat...

— Atunci, ce ar putea însemna? întrebă Whitbread.

— Un alt mister pentru Buckman, concluzionă căpitanul. O să se dea în vânt după așa ceva. Acum însă aș dori să ne folosim timpul în mod mai constructiv. Mă bucur că i-ai adus și pe tineri, Renner. Nu cred că amândoi știți să jucați bridge...

Întâmplător, amândoi știau, dar Whitbread avu un ghinion ieșit din comun. Pierdu solda pe o zi.

***

Revenirea cuterului puse capăt jocului. Cargill se prezentă imediat la căpitan, pentru a-i raporta felul în care se desfășurase expediția. Adusese cu el două mecanisme payene incomprehensibile, care tocmai erau descărcate pe puntea-hangar, și o foaie ruptă dintr-un metal auriu, pe care o mânuia cu mănuși groase. Rod le mulțumi lui Renner și sublocotenenților pentru partidă și ei pricepură aluzia destul de directă, deși lui Whitbread i-ar fi plăcut să mai rămână.

— Eu mă duc la culcare, anunță Potter. Numai dacă...

— Ce?

— N-ar fi interesant dacă Crawford ar vedea starea în care se găsește fosta lui cabină? întrebă Potter răutăcios.

Un rânjet se lăți pe chipul lui Whitbread.

— Da, da, încuviință el. Ar fi chiar foarte interesant. Hai repede!

Spectacolul merita într-adevăr toți banii. Sublocotenenții nu erau singuri pe puntea-hangar, când pe display apărură imagini transmise în direct din fosta cabină a tunarului-șef.

Crawford nu-i dezamăgi câtuși de puțin. Dacă prietenii nu l-ar fi reținut, ar fi fost în stare de xenocid, prima asemenea crimă din istoria omului. Blestemă atât de violent și amenințător, încât scandalul ajunse până la urechile căpitanului, iar ca urmare Crawford intră direct în cart.

Buckman îl trase de mânecă pe Potter și se grăbi spre laboratorul de astronomie, convins că tânărul îl adusese în pragul haosului. Fu plăcut surprins de ceea ce văzu, ca și de cafeaua care-l aștepta. Termosul cu pricina era *întotdeauna* plin și Buckman se învățase cu el. Știa că, de fapt, era mâna lui Bury.

La mai puțin de jumătate de oră de la revenirea cuterului, Bury află despre foaia de metal auriu. Obiectul părea straniu... și putea să aibă o valoare importantă. Același lucru se putea afirma și despre anticele mașinării payene. Ar fi fost cu adevărat interesant dacă ar fi putut obține acces la calculatorul cuterului, însă talentele lui Nabil nu erau chiar atât de extinse.

În cele din urmă, trebuia să recurgă la o cafea și o conversație cu Buckman, totuși momentul acela putea întârzia. Nava payeană urma să sosească a doua zi. Fără doar și poate, expediția avea să fie una cu rezultate extrem de fructuoase, iar imbecilii din Marină credeau că-l pedepsesc ținându-l departe de afacerile lui curente! Era adevărat, fără prezența și supravegherea sa, afacerile n-aveau să se dezvolte, însă nici să înregistreze prea mari pierderi; iar apoi, cu cele aflate aici, Autoneticii Imperiali puteau deveni cea mai puternică firmă din Asociația Comercianților Imperiali. Dacă militarii credeau că ACI le pricinuia

necazuri acum, nici prin cap nu le trecea ce avea să se întâmple când va fi controlată de Horace Bury! Bărbatul rânji în barbă. Zărindu-i expresia, Nabil se crispă nervos și se strădui să treacă nebăgat în seamă.

Pe puntea-hangar, Whitbread fusese pus la treabă alături de toți cei care veniseră să caște gura la descărcarea cuterului. Cargill adusese din Stup o mulțime de obiecte ce trebuiau despachetate. Sublocotenentul fu îndeajuns de ingenios ca să se ofere s-o ajute pe Sally, înainte ca secundul să-i dea altă însărcinare.

Descărcau schelete și mumii pentru laboratorul de antropologie – payeni mici de dimensiunile unor păpuși pentru copii, foarte fragili, asemănători celor din salonul sublocotenenților. Alte schelete, despre care Staley spunea că existau din abundență în Stup, erau de aceeași mărime cu payeana miner.

— Ha! exclamă Sally.

Tocmai despachetau altă mumie.

— Poftim?

— Uită-te la ăsta! E leit cel din naveta capturată lângă Cal. Nu crezi? Unghiul de înclinare al frunții este altul, dar mi se pare firesc să fi trimis spre Noua Caledonie unul dintre exponenții cei mai inteligenți ai rasei lor. Pentru ei, însemna tot un prim contact cu alienii.

Era o mumie înaltă de numai un metru, cu cap mic și palme mari, fragile. Toate degetele lungi de la cele trei mâini erau rupte. Cargill găsise și o mână mumificată, diferită de tot ceea ce văzuseră până atunci – avea oase drepte, groase și puternice, cu articulații mari.

— Să fie vorba despre artrită? se încruntă Sally.

O puseră într-un container separat și trecură la următoarea ladă, în care se aflau resturile unei labe de picior. Aceasta avea o proeminență mică și ascuțită pe călcâi, iar partea frontală era dură precum copita unui cal și relativ ascuțită, neaducând deloc cu picioarele payenilor întâlniți până atunci.

— Mutații? murmură tânăra și se întoarse către Staley. Ziceai că nu mai există urme de radiații?

— Absolut nici una, deși cândva concentrația radiațiilor trebuie să fi fost a naibii de mare.

Sally se înfioră.

— Mă întreb despre cât timp este vorba, reflectă ea. Milenii? Ar depinde de cantitatea de radiații degajată de bombele cu care au propulsat asteroidul, nu?

— Da, însă e imposibil de stabilit o dată precisă, răspunse Staley. Totuși, locul acela mi s-a *părut* foarte, foarte vechi. Am avut aceeași senzație ca în piramidele de pe Pământ. Atât doar că Stupul mi s-a părut și mai vechi.

— Mda... Părerile nu sunt însă dovezi, Horst.
— Știu, dar locul era *foarte* vechi. Sunt sigur...

***

Analiza descoperirilor trebuia să mai aștepte. Simpla descărcare a cuterului și clasarea aproximativă durase mai bine de un cart, și toți se simțeau istoviți. La 1:30, Sally și Staley plecară spre cabinele lor. Whitbread rămase singur.

Băuse prea multă cafea în timpul partidelor de bridge și nu se simțea deloc obosit. Avea să se culce mai târziu. Nava payeană ajungea lângă *MacArthur* abia peste nouă ore, și până atunci putea trage un pui de somn.

Noaptea, luminile se reduceau la jumătate pe coridoarele lui *MacArthur*, aproape pustii acum, cu toate ușile cabinelor închise. Nu se mai auzeau glasurile care în timpul zilei răsunau din toate părțile, suprapunându-se, astfel încât nu se mai putea distinge nimic clar.

Dăinuia însă încordarea mereu existentă într-o navă militară; *MacArthur* n-avea să cunoască relaxarea cât timp se afla într-un sistem străin și necunoscut. Lângă ea, în spațiu, invizibil, cu ecranele protectoare activate și cu echipajul de gardă în carturi duble, se afla uriașul fuzelaj cilindric al lui *Lenin*. Fără să vrea, sublocotenentul se gândi la uriașele tunuri-laser de acolo; multe dintre ele erau ațintite chiar acum asupra lui *MacArthur*.

Tânărului îi plăceau carturile de noapte. Spațiul de mișcare era mai mare, nu te înghesuiai la tot pasul și aveai parte de intimitate. Nu era singurul individ treaz din navă – mai existau cei din carturi sau savanții noctambuli –, însă acum toți păreau că dorm. Ar fi putut să mai urmărească nițeluș creaturile cele mici pe intercom, să citească ceva și apoi să plece la culcare. Unul dintre avantajele carturilor de noapte era că existau laboratoare pustii în care te puteai instala.

Videocamera din salonul payenelor mici fusese decuplată; Whitbread se strâmbă o clipă, după care, rânjind larg, porni într-acolo.

Ca să recunoaștem, se aștepta să găsească cele două creaturi payene angajate în alt act sexual. La urma urmelor, o distracție mai bună nu avea la ora aceea.

Deschise ușa... și ceva îi țâșni printre picioare, ca un fulger galben-brun. Părinții lui Whitbread avuseseră câini și tânărul dobândise din copilărie anumite reflexe legate de animale. Sări imediat înapoi, trânti ușa, împiedicând să mai iasă ceva dinăuntru, apoi privi pe coridor.

Văzu creatura destul de limpede cu o clipă înainte de a dispărea spre cantina echipajului. Era una dintre payene, iar forma de pe umerii ei trebuia să fie puiul.

Probabil că cealaltă se găsea tot în salon. Pentru o clipă, sublocotenentul șovăi. În tinerețe, prinsese câinii deoarece îi urmărise *imediat*. Acum, payeana se afla undeva în sala de mese, dar nu-l cunoștea pe Whitbread, nu fusese antrenată să-i asculte comenzile vocale și – la naiba! – *nu era un câine*. Tânărul căzu pe gânduri. N-avea să fie deloc amuzant. Se apropie de primul intercom și anunță ofițerul de cart.

***

— Iisuse! exclamă Crawford. Bu-u-un, așadar spui că una dintre ele a rămas în salon. Ești sigur?

— Nu, n-am intrat ca să verific, dar n-am văzut decât una ieșind.

— Să *nu* intri! Stai lângă ușă și nu permite nimănui accesul. Trebuie să-l anunț pe căpitan.

Crawford se strâmbă, prea puțin încântat. Pe căpitan îl puteau apuca pandaliile dacă-l trezea în toiul nopții, însă ordinele subliniau că orice activități neobișnuite ale alienilor îi trebuiau aduse imediat la cunoștință.

Rod era unul dintre oamenii fericiți care se pot deștepta instantaneu, fără să aibă nevoie de perioade de acomodare. Ascultă cu atenție relatarea tunarului.

— Perfect, trimite doi pușcași să-l înlocuiască pe Whitbread, care să se prezinte la raport. Vreau să-l aud ce are de zis. O grupă de pușcași să-i scoale pe bucătari și să înceapă cercetarea cambuzei și a sălii de mese. –,Închise ochii, adunându-și gândurile. – Accesul în salonul payenelor mici este strict interzis până la venirea lui Horvath.

Întrerupse convorbirea și se gândi pe cine trebuia să sune. Bineînțeles, pe Horvath... dar și pe amiral. Deși poate că ar fi fost mai bine să amâne al doilea apel, până afla exact ce anume se întâmplase. Evident, amânarea nu putea fi prea lungă. Își îmbrăcă vestonul, apoi îl apelă pe ministru.

— Au *scăpat*? Cum?

Horvath *nu* făcea parte dintre oamenii fericiți. Ochii îi păreau răni săpate pe față. Părul rar îi stătea zbârlit în toate direcțiile. Plescăi din gură, evident nemulțumit de gustul simțit.

— Nu știm, explică răbdător Rod. Videocamera era deconectată. Unul dintre ofițerii mei se dusese să cerceteze.

„Oricum, asta va fi versiunea oficială. Să dea dracii dacă voi lăsa niște civili să-i frece ridichea pușliului! Dac-o va încasa de la cineva, doar eu voi fi acela."

— Domnule ministru, am câștiga timp dacă ai putea veni imediat la salon.

Coridorul de acces spre salon era ticsit: Horvath, într-un halat mototolit, de mătase roșie, patru pușcași, Leyton – ajutorul ofițerului de cart –, Whitbread și Sally într-un capot gros, dar vioaie și cu părul strâns într-o eșarfă. Doi bucătari și un sergent de la intendență căutau payeana și mormăiau nemulțumiți, în vreme ce zăngăneau tigăile din bucătărie, iar alți pușcași priveau în jur neajutorați.

— Am trântit ușa, povestea Whitbread, și m-am uitat pe coridor. *Este* posibil ca a doua să fi fugit în direcția cealaltă...

— Totuși, crezi că se găsește înăuntru.

— Da.

— Bun, haide să vedem dacă putem intra, fără să iasă.

— Mușcă? întrebă un caporal. Poate c-ar fi bine să luăm niște mănuși de protecție.

— Nu-i nevoie, îi asigură Horvath. Până acum, n-au mușcat pe nimeni.

— Am înțeles, încuviință caporalul.

— Așa ziceau și despre șobolanii-de-stup, mormăi un pușcaș, însă nimeni nu-l băgă în seamă.

Șase bărbați și o femeie formară un semicerc în jurul lui Horvath, care se pregăti să deschidă ușa. Erau încordați și încruntați, iar pușcașii ațintiseră armele, gata de orice. Pentru prima dată, Rod simți că-l încearcă un hohot imens de râs. Izbuti să se abțină. Însă biata creatură micuță...

Horvath intră iute în salon. Nimic nu ieși dinăuntru.

Ceilalți așteptară.

— Gata, strigă ministrul dinăuntru. Am văzut-o. Intrați – pe rând. Este sub masă.

Creatura îi privi strecurându-se pe ușă, unul câte unul, și înconjurând-o. Dacă aștepta un moment prielnic, acesta nu se ivi. Când ușa fu definitiv închisă și șapte bărbați și o femeie îi înconjurară refugiul, ieși de acolo. Sally o luă în brațe.

— Mica de tine, o alintă.

Payeana privi în jur, evident speriată.

Whitbread examină ceea ce mai rămăsese din videocameră. Cumva, fusese scurtcircuitată; metalul și plasticul se topiseră și curseseră pe podea, degajând o duhoare pe care instalația de climatizare încă n-o îndepărtase. Se topise și plasa de sârmă dinapoia videocamerei, lăsând o gaură largă. Rod se apropie, pentru a vedea mai bine ce se întâmplase.

— Sally, întrebă el, crezi că pot fi într-atât de inteligenți încât să *premediteze* asta?

— În nici un caz! răspunseră simultan fata și Horvath.

— Creierul este prea mic, explică ministrul.

— Aha, făcu Whitbread, fără să uite că videocamera fusese în interiorul plasei.

Doi geniști sudară o plasă nouă peste gaură și Sally puse creatura în cușcă. Fu adusă altă videocameră, pe care de data aceasta o montară în exteriorul plasei. Nimeni nu făcu nici un comentariu.

Căutarea continuă pe toată durata cartului, dar mama cu puiul nu fură găsiți. Încercară să solicite ajutorul payeanei mari, dar, în mod evident, ea nu înțelegea despre ce era vorba sau nu era interesată. În cele din urmă, Rod reveni în cabina sa, ca să mai prindă câteva ore de somn. Când se trezi, creaturile tot nu fuseseră descoperite.

— Am putea trimite nevăstuicile după ele, sugeră Cargill în timpul micului dejun.

Unul dintre tunari venise pe navă cu două nevăstuici, pe care le folosea ca să stârpească șoarecii din teugă. Animalele erau extrem de eficiente în privința aceasta.

— Le-ar putea ucide! se împotrivi Sally. Payenele astea mici nu sunt periculoase, în nici un caz nu mai periculoase decât niște șoareci. Nu le putem omorî!

— Dacă nu le găsim foarte repede, amiralul o să mă omoare *pe mine*, mârâi Rod, însă acceptă.

Căutarea continuă, iar căpitanul urcă pe punte.

— Fă-mi legătura cu amiralul, îi ceru lui Staley.

Peste câteva clipe, chipul colțuros și bărbos al lui Kutuzov apăru pe ecran. Amiralul se afla pe puntea de comandă și sorbea ceai dintr-un pahar. Gândindu-se bine, Rod își dădu seama că ori de câte ori discutase cu el, amiralul se aflase pe punte. Când naiba dormea? Fără să mai piardă timpul, raportă dispariția celor două aliene.

— Tot nu știi ce sunt ele, căpitane?

— Nu, deși există câteva teorii. Cea mai populară este că între ele și payeni există o relație similară celei dintre oameni și maimuțe.

— Foarte interesant! Teoriile respective explică și ce căutau maimuțele în nava minerei? Sau de ce a adus ea două maimuțe la bordul navei dumitale *militare*? N-am observat ca noi să fi avut la bord maimuțe, căpitane Blaine.

— Nu, amirale.

— Nava payeană sosește peste trei ore și creaturile au evadat azi-noapte. Interesantă coincidență, nu? Părerea mea este că ele sunt spioni.

— Spioni?!

— Exact. Ți s-a spus că nu sunt inteligente. Poate că-i adevărat; dar dacă dețin capacități de memorare? Nu mi s-ar părea imposibil. Mi-ai povestit despre aptitudinile tehnice ale alienei mari. Ea le-a ordonat celor mici să restituie ceasul comerciantului. Căpitane, în nici un caz alienilor adulți nu li se va permite contactul cu creaturile evadate. Ai înțeles?

— Da, amirale.

— Vrei să știi motivul? Dacă există cea mai mică șansă ca să se afle secretele propulsiei și Câmpului protector...

— Știu, și voi da dispozițiile cuvenite.

— Ai grijă s-o faci, căpitane!

Rod rămase o vreme privind ecranul gol, după care se întoarse spre Cargill.

— Jack, tu ai servit cândva sub comanda amiralului, nu? Dincolo de imaginea lui legendară, ce fel de om este?

— Când era căpitan, eu de-abia îmi începusem cariera ca sublocotenent, răspunse Cargill. N-aș putea spune că am avut relații prea strânse. Un lucru era sigur – îl respectam toți. Este cel mai dur ofițer din Marină și nu iartă pe nimeni pentru o greșeală, mai ales pe sine însuși. Dacă însă-i rost de bătălii spațiale, ai avea mai multe șanse să revii întreg acasă cu țarul la comandă.

— Așa auzisem și eu. A câștigat mai multe bătălii decât oricare alt militar activ, dar este înspăimântător de dur.

— Așa-i... – Cargill îl privi atent pe Rod. Fuseseră amândoi colegi până nu cu mult timp în urmă și putea discuta cu el mai relaxat decât cu un comandant mai vârstnic. – Tu n-ai fost niciodată pe Sf. Ekaterina, nu-i așa?

— Nu.

— Avem câțiva băieți de acolo. Pe *Lenin* sunt mai mulți, bineînțeles. Căpitane, în Marină există un procentaj nefiresc de mare de persoane de pe Sf. Ekaterina. Cunoști motivul?

— Vag...

— Au fost introduși de elementele rusești din vechea flotă CoDominion. Când flota CD a părăsit Sistemul Solar, rușii și-au lăsat femeile și copiii pe Sf. Ekaterina. În Războaiele Formării, ei au fost puternic afectați. După aceea, s-au declanșat Războaiele Secesiunii, când Sauron a lovit Sf. Ekaterina fără avertisment. Planeta a rămas totuși loială...

— Ca și Noua Scoție.

— Exact, încuviință Cargill. Loialiști fanatici ai Imperiului. Aveau destule motive să fie așa, dacă ținem seama de istoria lor. Singura pace

pe care au cunoscut-o vreodată a fost pe timpul când Imperiul era puternic.

Rod aprobă din cap și reveni spre ecran. Exista o modalitate prin care-l putea mulțumi pe amiral.

— Staley, anunță-l pe Kelley să trimită toți pușcașii în căutarea creaturilor evadate. Au dispoziție să tragă, dar nu să ucidă. Și eliberează nevăstuicile în zona cantinei.

21. AMBASADORII

Deși nava payeană ajunsese în faza finală a apropierii, detaliile ei rămâneau ascunse de jetul propulsiei. *MacArthur* aștepta, cu ecranele protectoare activate. La o sută de kilometri depărtare, *Lenin* urmărea totul cu atenție.

— La posturile de luptă, rosti încetișor Rod.

Staley prinse mânerul mare și roșu al cărui vârf era îndreptat spre „Alertă 2" și-l roti în sensul acelor de ceasornic. Soneriile de alarmă răsunară în toată nava.

— *Atențiune, atențiune! Alarmă generală! Tot echipajul la posturile de luptă. Alertă maximă!*

Ofițerii și soldații se repeziră la posturile de luptă – tunari, transmisioniști, torpilori și pușcași. Mecanicii, bucătarii și magazionerii își ocupară locurile în echipele de intervenție rapidă pentru remedierea avariilor. Infirmierii se răspândiră în punctele de prim-ajutor din navă, toți în liniște și fără întârziere. Cziller îi lăsase lui Rod un echipaj bine instruit, care nu-și pierduse nimic din deprinderi.

— *Transmisiunile pregătite de alertă*, anunță transmisionistul de pe punte. Nu făcea altceva decât să repete ceea ce i se comunica, și pe toată nava cuvintele îi erau ascultate cu sfințenie, dar dispozițiile nu-i aparțineau. Repeta ordine care aveau s-o trimită pe *MacArthur* în hiperspațiu, să atace cu tunurile-laser, cu torpilele sau rachetele, ori să se retragă de pe câmpul de luptă, și anunța rezultate pe care Rod le știa probabil deja de la instrumentele și display-urile sale. Nu avea inițiative, totuși nava era comandată prin intermediul său. Era un robot atotputernic și lipsit de minte.

— *Artileria pregătită de alertă.*

— *Pușcașii pregătiți de alertă.*

— Staley, ordonă Rod, pușcașii din schimbul doi să continue căutarea alienilor.

— *Intervențiile pregătite de alertă.*

Nava payeană decelera spre *MacArthur*, cu jetul de fuziune distingându-se ca o văpaie orbitoare pe ecrane. Rod privea încordat.

— Sandy, se interesă el, cât putem rezista la jetul ăla?

— Nu-i foarte fierbinte, raportă Sinclair. Câmpul nu va avea nici un fel de probleme, cel puțin timp de douăzeci de minute. Jetul nu-i focalizat, așa că nu vor exista puncte fierbinți.

Căpitanul încuviință din cap. Ajunsese la aceeași concluzie, însă era înțelept să verifice ori de câte ori se putea. Privi lumina care sporea constant.

— Pare destul de pașnică, observă el. Chiar dacă este o navă militară.

— Nu cred că-s militari. (Renner părea extrem de relaxat. Chiar dacă payenii ar fi atacat, el avea să fie mai degrabă un spectator decât un participant.) Cel puțin, au avut grijă să nu ne lovească direct cu flacăra jetului. Este un gest de care trebuie ținut seama.

— Pe dracu'! Flacăra aia *se lățește*. O parte din ea pătrunde în Câmpul nostru și ei pot vedea cum se comportă protecțiile noastre.

— Nu mă gândisem la asta...

— *Pușcașii raportează civili în coridoare, puntea B, compartimentul 20.*

— Fir-ar a dracu'! zbieră Rod. Ăia-s astronomii. Degajați coridoarele!

— Probabil că-i Buckman, rânji navigatorul. Să vezi ce probleme o să le facă, până-l bagă-n cabină...

— Așa-i. Staley, zi-le pușcașilor că dacă Buckman face gălăgie să-l pună să bată pas de defilare până-n cabina lui.

Fără să vrea, Whitbread se pomeni zâmbind. *MacArthur* nu se mai rotea în jurul propriei sale axe, așa că se aflau în imponderabilitate. Cum s-ar fi putut bătea pas de defilare în asemenea condiții?

— *Torpilele pregătite de alertă. Torpilele încărcate și armate.*

— Un bucătar spune că ar fi văzut o creatură dintr-alea mici, anunță Staley. Pușcașii au pornit într-acolo.

Nava alienă se apropie tot mai mult, cu jetul propulsiei ca o văpaie albă. Rod se gândi că manevra cu foarte multă precizie. Decelerația nu se modificase deloc. În mod evident, payenii aveau perfectă încredere în *tot* echipamentul lor – propulsii, calculatoare, senzori...

— *Sala motoarelor pregătită de alertă. Câmpul la capacitate maximă.*

— Pușcașii l-au dus pe Buckman în cabina lui, spuse Staley. Îl avem pe intercom pe Horvath, care are de făcut o plângere.

— Înregistreaz-o tu, Staley, dar să fie succint.

— *Artileria raportează: Toate bateriile fixate pe vehiculul alien și în urmărire permanentă.*

MacArthur era în stare de alertă generală. În toată nava, echipajul aștepta la posturile de luptă. Echipamentele neesențiale din preajma pereților exteriori fuseseră expediate sub punți.

Turnul care conținea cabina de monitorizare a căpitanului era ca o protuberanță pe fuzelajul crucișătorului, aidoma unui gând întârziat. Din motive de gravitație determinată de rotația în jurul axei, se afla convenabil de departe de axă, dar în cazul unei bătălii ar fi fost primul obiectiv distrus. Cabina lui Rod era acum o cochilie goală, biroul de lucru și echipamentele mai importante fiind de mult evacuate într-unul dintre sectoarele de repaus și divertisment, aflate la gravitație zero.

Fiecare compartiment nefolosit din centrul navei era acum ticsit, în vreme ce punțile dinspre exterior erau goale, pentru a nu împiedica acțiunile echipelor de intervenție.

Iar nava payeană se apropia rapid. Continua să nu se distingă decât ca o lumină puternică, un jet de fuziune desfăcându-se în evantai și revărsându-se peste Câmpul Langston al lui *MacArthur*.

— *Artileria raportează: Nava alienă decelerează la 0,87* g.

— Nici o surpriză până aici, murmură Renner.

Lumina spori, acoperind întregul ecran... apoi păli. În clipa următoare, nava alienă luneca pe lângă crucișător, iar flacăra propulsiei fu dezactivată.

Parcă pătrunsese într-un doc invizibil, programat cu șase zile în urmă. Apoi, rămase imobilă. Rod zări umbre mișcându-se în inelele bombate de la prova.

Renner pufni, emițând un sunet neplăcut. Chipul i se schimonosi.

— Cascadori blestemați!

— Poftim?!

— Scuze, căpitane! A fost manevra cea mai incredibilă despre care am auzit vreodată. Dacă cineva mi-ar fi povestit-o, l-aș fi numit mincinos sfruntat. Cine se cred? – Renner era cu adevărat furios. – Orice navigator aspirant care ar încerca așa ceva ar zbura imediat din școală – dacă ar mai supraviețui...

Rod încuviință din cap. Pilotul payean nu prevăzuse nici cea mai mică marjă de siguranță. Și...

— Am greșit. E imposibil să fie o navă militară. *Privește*!

— Mda, e mai fragilă ca o libelulă. Aș putea s-o fac praf cu mâinile goale.

Căpitanul reflectă câteva clipe, apoi ordonă:

— Solicită voluntari pentru primul contact cu nava – un singur om cu un scuter, neînarmat. Și... menținem alerta maximă.

***

Numărul de voluntari a fost impresionant.

Evident, sublocotenentul Whitbread era unul dintre ei. Iar Whitbread mai participase la o misiune de același gen.

Acum aștepta în scuter. Privea prin vizorul de plastic polarizat al căștii spre ușile hangarului ce se deschideau lent.

Mai făcuse o dată ceva similar. Minera payeană nu-l ucisese, nu? Suprafața neagră din fața lui se undui. Brusc, stelele apărură printr-o deschidere a Câmpului.

— E suficient de mare, îl auzi pe Cargill în cască. Poți porni, Whitbread. Dă-i drumul și baftă!

Whitbread activă jeturile. Scuterul se ridică și ieși în spațiul înstelat, sub strălucirea îndepărtată a Ochiului lui Murcheson. Înapoia sa, Câmpul se închise. Whitbread rămăsese izolat în exterior.

MacArthur se contura precis, ca o regiune de un negru imposibil. Sublocotenentul îi dădu ocol fără grabă. Pay sclipi puternic dinapoia marginii întunecate, urmată de nava alienă.

Whitbread nu se pripi. Nava creștea încetișor în dimensiuni. Zona ei centrală era subțire ca o suliță, iar pe părți se distingeau echipamente funcționale – chepenguri, senzori, antene... era greu de precizat. O singură aripioară pătrată și neagră se înălța din apropierea liniei mediane; probabil o suprafață de schimb de căldură.

În interiorul toroizilor largi și translucizi ce înconjurau nava se puteau vedea siluete mișcătoare. Erau îndeajuns de clare pentru a trezi oroare: forme vag umane, incredibil de diforme.

Patru toroizi populați de umbre.

— Își folosesc rezervoarele de combustibil drept cabine de locuit, raportă Whitbread. E imposibil să mai revină acasă fără ajutorul nostru.

— Ești sigur? se auzi glasul căpitanului.

— Cât se poate de sigur. Poate că au și un rezervor intern, însă nu poate fi prea mare.

Scuterul ajunsese la vehiculul alien. Whitbread încetini lin și se opri chiar lângă rezervoarele transformate în cabine. Își deschise ușa ecluzei.

Imediat, o deschizătură ovală apăru în apropierea capătului „prova" al miezului metalic. În cadrul ușii stătea un payean într-un costum transparent. Alienul aștepta.

— Solicit permisiunea de a părăsi scuterul, rosti sublocotenentul.

— Se acordă. Raportează ori de câte ori este util și posibil. În rest, folosește-ți inițiativa. Pușcașii sunt pregătiți, așa că nu țipa după ajutor decât dacă-i *realmente* cazul. Voi veni extrem de rapid. Acum – baftă!

Vocea lui Cargill fu înlocuită de cea a căpitanului.

— Nu-ți asuma riscuri prea mari, Whitbread. Ține minte că vreau să te întorci cu un raport complet.

— Am înțeles, căpitane.

Payeanul se dădu grațios la o parte din calea sa, când tânărul se apropie de ecluză; cu mâna stângă se ținea de un inel care ieșea din fuzelaj.

— E *imposibil* să fi plecat de pe un corp cu atmosferă, rosti Whitbread în laringofon, are tot felul de excrescențe pe exterior...

Se opri în fața deschizăturii ovale și încuviință din cap spre alienul care surâdea aparent blajin. Doar pe jumătate ironic, vorbi oficial:

— Solicit permisiunea de a sui la bord.

Alienul se înclină din mijloc – sau poate că fusese un gest de încuviințare mult exagerat? Articulația din spinarea sa se găsea sub umeri. Indică nava cu cele două brațe drepte.

Ecluza era mică și strâmtă, pe măsura payenilor. Whitbread descoperi trei butoane afundate într-o plasă de panglici argintii. Probabil circuite ... Payeanul îi remarcă șovăiala, după care se întinse pe lângă el și apăsă un buton, apoi altul.

***

Medyatoarea stătea în vid, așteptând ca ecluza să-și încheie ciclul. Era uimită de structura stranie a intrusului, de simetria și articularea bizară a osaturii sale. În mod limpede, nu era înrudit cu nici o formă de viață cunoscută. Iar nava apăruse în ceea ce medyatoarea considera ca fiind punctul Eddie Nebunu'.

O surprindea și mai mult incapacitatea lui de a deslușI singur modul de operare a ecluzei.

Aceasta ar fi trebuit să se numere printre însușirile unui medyator. Trebuia să fie inteligent. Nu era adevărat? Sau alienii ar fi trimis mai întâi un animal? Nu, cu siguranță nu; în orice cultură, așa ceva ar fi fost o insultă de moarte.

Ecluza se deschise. Ea intră și porni ciclul. Intrusul aștepta în coridor, umplându-l, aidoma unui dop în gâtul unei sticle. Medyatoarea își scoase fără grabă învelișul presurizat, rămânând complet goală. Alien așa cum era, intrusul o putea considera o războynică. Trebuia să-i arate că nu era înarmată.

Îl conduse spre secțiunile mai spațioase. Creatura mare și stângace avea probleme cu deplasarea. Nu se adapta bine la imponderabilitate. Se opri, ca să privească prin panourile-ferestre spre diverse secțiuni ale navei, și examină mecanismele pe care cafenyii le instalaseră pe coridor... de ce ar fi procedat așa o ființă inteligentă?

Medyatoarea ar fi preferat să tragă creatura după ea, însă gestul ar fi putut fi considerat o agresiune. Trebuia să evite așa ceva cu orice preț.

Pentru moment, avea s-o trateze ca pe un stăpyn.

***

Exista o cabină de accelerare; douăzeci și șase de cușete contorsionate dispuse pe verticală în trei coloane, aparent toate semănând cu patul transformat al lui Crawford, totuși nu chiar identice. Payeanul se deplasa în fața lui, grațios ca un delfin. Blana sa scurtă era o configurație aleatorie de dungi curbe cafenii și albe, întrerupte de patru pete albe la subsuori și între coapse. Sublocotenentului i se părea foarte frumoasă. Acum se oprise să-l aștepte... aparent nerăbdător.

Whitbread încercă să nu se gândească la mediul în care se găsea, la faptul că era practic întemnițat. Coridorul era îngust și puțin luminat, alimentându-i claustrofobia. Examină o serie de cuve conectate prin pompe – posibil un sistem de răcire pentru hidrogenul combustibil. Probabil că se afla în legătură cu aripioara neagră de la exterior.

Payeanul fu scăldat în raze de lumină.

Ușa era mare chiar și pentru Whitbread. Dincolo de deschizătura ei se zărea o lumină slabă, aidoma celei dinaintea unei furtuni. Tânărul intră în ceea ce trebuia să fie unul dintre toroizi. Imediat fu înconjurat de alieni.

Toți erau identici. Șablonul aparent aleatoriu de cafeniu și alb se repeta pe blana fiecăruia. Cel puțin o duzină de chipuri asimetrice și zâmbitoare formară un cerc în jurul lui, la o distanță politicoasă. Discutau între ei cu glasuri ascuțite și repezi.

Vocile se întrerupseră brusc. Un payean se apropie de Whitbread și articulă câteva fraze scurte, care puteau fi în graiuri diferite, deși pentru sublocotenent erau la fel de neinteligibile.

El înălță din umeri cu un gest teatral și întinse palmele înainte.

Payeanul îi repetă mișcarea pe loc, cu o precizie incredibilă. Whitbread nu mai rezistă. Se aplecă, apăsându-și cu brațele abdomenul, râzând în hohote răgușite.

— Gata, gata, Whitbread, se auzi glasul sobru și metalic al lui Rod în urechea sa, și noi suntem foarte amuzați. Întrebarea este...

— Sunt în direct pe intercom, căpitane?

— Întrebarea este: Ce cred payenii că faci tu?

— Am înțeles, căpitane. Brațul ăla al treilea m-a făcut să râd în halul ăsta. – Whitbread se potolise. – Este momentul să încep spectacolul de striptease. Aș dori să fiu scos de pe intercom...

Afișajul din dreptul bărbiei era bineînțeles galben. Toxine cu efect lent; dar acum n-avea să le respire. Inspiră profund, dezetanșeiză și scoase casca. Continuând să-și țină respirația, scoase dintr-un buzunar exterior al costumului tubul de plonjor acvatic și-i introduse mușțiucul între dinți. Deschise valva de oxigen; funcționa perfect.

Fără grabă, porni să se dezbrace. Mai întâi, salopeta largă și bufantă care conținea aparatura electronică a costumului și echipamentele de întreținere a vieții. După aceea, desfăcu benzile cu arici ce acopereau fermoarele, deschizând costumul presurizant. Fermoarele se întindeau în lungul membrelor și pe piept; fără ele, ar fi avut nevoie de câteva ore să scoată sau să îmbrace costumul mulat perfect pe corp. Fibrele elastice urmau fiecare curbă a mușchilor săi, deoarece trebuiau să-l împiedice să explodeze în condiții de vid; grație lor, propria sa piele era, se putea spune, costumul presurizat, iar glandele constituiau sistemul de reglare a temperaturii.

Buteliile de oxigen pluteau în fața lui în imponderabilitate, pe când se străduia să se dezbrace. Payenii se mișcau foarte lent, iar unul dintre ei – cafeniu, fără dungi, ce semăna cu minera de la bordul lui *MacArthur* – veni să-l ajute.

Cu ajutorul adezivului multifuncțional din trusa de scule, Whitbread încercă să-și fixeze casca de peretele din plastic transparent. În mod surprinzător, nu reuși. Payeanul cafeniu observă imediat problema, scoase de undeva un tub cu care atinse casca și aceasta se lipi instantaneu de perete. Sublocotenentul orientă videocamera spre el și prinse restul costumului alături.

Niște oameni s-ar fi înșiruit toți cu capetele în aceeași direcție, definind mai întâi „sus" și „jos" pentru a putea discuta confortabil. Payenii erau orientați în toate direcțiile. În mod limpede, nu le păsa prea mult. Așteptau, zâmbitori.

Whitbread continuă să se dezbrace până rămase în pielea goală.

Payenii se apropiară ca să-l examineze.

Cafeniul părea bizar printre celelalte exemplare alb-cafenii. Era mai scund, avea palmele ceva mai mari, iar capul său părea de asemenea cumva diferit; din câte își putea da seama Whitbread, era identic cu minera. Ceilalți semănau cu payeanul mort din naveta cu velă solară.

Cafeniul îi examina costumul și părea că meșterește ceva la trusa cu scule, dar ceilalți îl pipăiau pe tânăr, testându-i mușchii și articulațiile, căutând locurile în care atingerile determinau reacții reflexe de tresărire.

Doi îi examinau dinții pe care-i ținea încleștați. Alții îi pipăiau oasele cu degetele: coastele, șira spinării, craniul, pelvisul, labele picioarelor. Îi palpară mâinile și traseră de degete în modalități dureroase. Deși nu erau câtuși de puțin brutali, întreaga examinare era extrem de neplăcută.

Discuțiile dintre ei sporiseră în intensitate. Unele sunete erau atât de acute, încât erau fluierături și țipete aproape inaudibile, însă înapoia lor

existau tonuri melodioase. O frazare anume părea că se repetă constant într-un tenor înalt. Apoi, cu toții se strânseră îndărătul sublocotenentului, privindu-i șira spinării. Erau extrem de surescitați de conformația ei. Un payean veni în fața lui și îi făcu semn, apoi se aplecă înainte și înapoi. Articulațiile i se profilau de parcă spinarea i-ar fi fost ruptă în două locuri. Spectacolul era neplăcut, însă Whitbread pricepu ce voiau de la el. Se ghemui în poziție fetală, se destinse, apoi se ghemui din nou. O duzină de mâini aliene îi pipăiră coloana vertebrală.

Deodată, se retraseră cu toții. Unul se apropie și păru să-l invite pe Whitbread să-i examineze anatomia. Tânărul scuturâ din cap și, cu un gest deliberat, întoarse capul în direcția opusă. Aceasta avea să fie treaba savanților.

Își luă casca și vorbi în microfon:

— Nu știu ce să fac în continuare, căpitane. Să încerc să revin cu câțiva la bordul lui *MacArthur*?

Glasul lui Rod era tensionat.

— În nici un caz. Poți ieși din nava lor?

— Dacă este nevoie, cred că da.

— Aș prefera s-o faci. Raportează-mi pe o frecvență sigură.

— Am... înțeles, căpitane.

Whitbread își arătă casca payenilor, apoi indică ecluza. Cel care-l condusese în interiorul navei încuviință din cap. Ajutat de payeanul cafeniu, sublocotenentul își îmbrăcă din nou costumul și își fixă casca. Un alb-cafeniu îl conduse la ecluză.

Nu găsi nici un loc potrivit pentru a-și prinde cordonul ombilical al costumului dar, după o privire scurtă, escorta lui lipi un cârlig cu ochi de suprafața navei. Pentru o clipă, Whitbread simți o strângere de inimă; elementul acela de fixare nu părea deloc rezistent. Imediat după aceea se încruntă – unde era inelul de care payeanul se ținuse când el intrase în navă. De ce dispăruse?

La urma urmelor, era prea puțin important. *MacArthur* se găsea destul de aproape. Dacă avea să se rupă cârligul, îl puteau recupera cu alt scuter. Se împinse lin în fuzelajul navei, până ce se depărtă în spațiu, apoi se alinie spre singura antenă ce ieșea din cochilia perfect neagră care învelea crucișătorul. După aceea, atinse cu bărbia tasta *Securitate*.

O rază subțire de lumină coerentă îi țâșni din cască. Alta veni dinspre *MacArthur*, ghidându-se după a sa, și atinse un receptor suplimentar al costumului.

— Frecvență sigură, raportă tânărul permițându-și un ton surprins și ușor iritat. „La urma urmelor", se gândi el „am *și eu* dreptul să-mi expun părerea, nu?"

Căpitanul îi răspunse imediat.

— Whitbread, această măsură de securitate nu-i dictată în nici un caz de un puseu de paranoia. Actualmente, payenii nu ne înțeleg limbajul, dar pot înregistra conversațiile pentru a le analiza ulterior, după ce vor învăța anglica. Ai priceput?

— Da, căpitane.

Într-adevăr, nu se gândise la asta.

— Problema este că nu mai putem accepta nici un payean la bordul lui *MacArthur* până nu soluționăm cazul creaturilor evadate, dar în același timp nu trebuie să le dăm de înțeles că avem o asemenea problemă. Clar?

— Da, căpitane.

— Perfect. Acum, că ai spart gheața, ca să zic așa, voi trimite cuterul cu savanți. Alte comentarii?

— Mm-m-m... Da, căpitane. Mai întâi, la bord există doi copii. I-am văzut ținându-se de spinările adulților. Sunt mai mari decât specimenele noastre și au culorile specifice adulților.

— Mi se par dovezi ale unor intenții pașnice, comentă Rod. Altceva?

— Ei bine, n-am avut ocazia să-i număr, dar sunt în jur de douăzeci și trei alb-cafenii și doi cafenii – genul minerei de pe asteroid. Ambii copii erau cu cafenii. Chiar m-am întrebat care ar fi motivul...

— Sper ca în cele din urmă să ne poată spune chiar ei. Perfect, trimit cuterul cu savanți. Renner, ești pe fază?

— Da, căpitane.

— Stabilește un curs. *MacArthur* se îndepărtează la cincizeci de kilometri de nava payeană. Nu știu cum vor reacționa payenii la deplasarea noastră, dar vom pleca după ce cuterul ajunge acolo.

— Îndepărtăm nava, căpitane? exclamă navigatorul.

— Exact.

Urmă o tăcere prelungă.

— În regulă, capitulă Rod, o să vă explic. Amiralul este foarte îngrijorat din cauza payenelor mici. Crede că ar putea transmite detalii despre crucișător. Am primit ordin ca ele să nu intre în contact cu nici un payean adult, iar un kilometru mi se pare o distanță foarte mică.

Tăcerea continuă.

— Asta a fost tot. Mulțumesc, Whitbread. Staley, anunță-l pe Hardy că se poate îmbarca.

***

„De acum, ești pe cont propriu", gândi capelanul. Era un bărbat rotofei, cu ochi visători și păr roșu care de-abia începuse să se grizoneze.

Exceptând slujbele duminicale, optase în mod deliberat să rămână în cabina sa aproape pe toată durata drumului.

Nu era un individ neprietenos. Oricine putea veni la el, ca să bea o cafea, un păhărel, să joace o partidă de șah sau, pur și simplu, pentru a sta de vorbă, și mulți chiar o făceau. Atât doar că nu-i plăceau mulțimile; nu putea ajunge la sufletul fiecărei persoane.

De asemenea, își păstra înclinația profesională de a nu-și discuta activitatea cu amatorii și de a nu publica rezultate, până nu deținea suficiente dovezi. „Asta", se gândea acum, „ar fi fost imposibil în circumstanțele actuale. Și *ce* erau alienii? În mod evident, erau dotați cu conștiință. Și tot în mod evident, ocupau un loc în planul divin al Universului. Dar care anume?"

Soldații îi aduseră echipamentul la bordul cuterului. O bibliotecă de benzi, câteva teancuri de cărți pentru copii, câteva lucrări de referință (nu multe, deoarece calculatorul cuterului îl putea accesa pe cel din *MacArthur*; Hardy continua să iubească slova scrisă, deși cărțile erau atât de puțin practice). Apoi două display-uri cu traductori sonori, analizori de frecvențe, filtre electronice pentru modelarea sunetelor, care puteau ridica sau coborî intonația, modifica timbrul și accentul. Încercase să-și care singur instrumentele, însă Cargill se împotrivise. Pușcașii erau experți în operațiunile de încărcare-descărcare și temerile lui Hardy referitoare la eventuale stricăciuni prin manipulare erau mult mai mici decât ale lor; în caz că spărgeau ceva, aveau de-a face cu Kelley.

Capelanul se întâlni în ecluză cu Sally. Nici fata nu venise cu mâinile în buzunare. Dacă ar fi fost după ea, ar fi luat *totul*, până și oasele și mumiile din Stup, dar căpitanul nu-i acceptase decât hologramele respective; chiar și acelea nu trebuiau arătate până ce Sally nu avea să afle atitudinea payenilor față de jefuitorii de morminte. După cum descrisese Cargill Stupul, payenii nu aveau rituri funerare, ceea ce părea absurd. Până și oamenii primitivi avuseseră rituri funerare.

Nu o putea lua nici pe payeana miner sau pe cea mică rămasă, care redevenise femelă. Nevăstuicile și pușcașii continuau să caute cealaltă creatură și puiul (oare *de ce* acesta nu fugise cu mama sa?). Sally se întrebă dacă scandalul pe care-l stârnise în legătură cu ordinul lui Rod adresat pușcașilor fusese responsabil pentru ușurința cu care obținuse un loc în cuter. Știa că nu fusese tocmai corectă cu căpitanul, care trebuia să urmeze instrucțiunile amiralului, totuși nu era deloc bine! Acele ființe n-aveau să facă rău nimănui. Doar un paranoic se putea teme de ele.

Merse împreună cu capelanul în salonul cuterului, unde Horvath se instalase deja. Ei trei urmau să fie primii savanți care aveau să intre în

nava alienă și tânăra se simțea de-a dreptul surescitată. Avea să afle atât de multe!

Un antropolog, – de acum, se considera pe deplin calificată în domeniul respectiv și, cu siguranță, nu exista nimeni care s-o contrazică – , un lingvist și Horvath, care fusese un fizician competent înainte de a se dedica administrației. Ministrul era singurul inutil din grup, însă rangul îi permitea să obțină locul, dacă-l solicita. Sally nu credea că același lucru s-ar fi putut spune și despre ea, cu toate că jumătate dintre savanții din *MacArthur* erau de altă părere.

Trei savanți, un botman, doi tehnicieni și Whitbread. Nici un pușcaș și nici o armă la bord. Surescitarea aproape că acoperea teama care se ridica undeva, înlăuntrul ei. Bineînțeles că trebuiau să fie neînarmați; totuși, s-ar fi simțit mai liniștită dacă i-ar fi însoțit și Rod. Așa ceva era însă imposibil...

Ulterior, aveau să mai vină și alții. Buckman, cu un milion de întrebări, o dată ce Hardy descifra problema comunicării... Biologii... Un ofițer al marinei, probabil Crawford, care să studieze armamentul payean... Un inginer... O mulțime, dar nu și căpitanul. Era improbabil ca amiralul să-i permită lui Rod să părăsească nava, indiferent cât de pașnici aveau să se dovedească payenii.

Brusc, Sally se simți cuprinsă de dorul de casă. Pe Sparta, ea avea un cămin, Charing Close, iar capitala se găsea la numai câteva minute depărtare. Sparta era centrul civilizației... totuși, fata părea că-și dusese existența doar în vehicule spațiale, din ce în ce mai mici, plus un lagăr de concentrare, ca variație. Când absolvise universitatea, Sally luase o hotărâre: avea să fie pe picioarele ei, nu ornamentul necesar carierei unui bărbat. În clipa de față însă, ar fi fost destule de spus în favoarea ornamentului, mai ales pentru un anumit bărbat, numai că... Nu! Trebuia să aibă propria ei carieră.

La un capăt al salonului se afla un fotoliu de accelerație pentru cazurile de necesitate și o consolă de comandă curbă. Se găseau pe puntea de dare a focului – halal salon! Existau totuși cușete și măsuțe pliante pentru jocuri și servitul mesei.

— Ai mai fost în cuterul acesta? întrebă Horvath.

— Poftim? replică Sally neatentă.

— Am întrebat dacă ai mai fost în cuterul acesta. La tot pasul există suporți și amplasamente de arme. Armamentul a fost demontat, însă au rămas destule dovezi. Ca să nu mai amintesc de torpile – le-au scos de aici, dar au lăsat lansatoarele. Ce soi de navă ambasador mai este asta?

Hardy ridică privirea, smuls dintr-o reverie personală.

— Dumneata ce-ai fi făcut în locul căpitanului?

— Aș fi utilizat o navetă neînarmată.

— Nu există așa ceva. Cel puțin, nici una în care să ne putem desfășura activitatea. Ai fi observat lucrul acesta dacă ai mai fi coborât uneori pe puntea-hangar.

Slujbele se țineau pe puntea-hangar și Horvath nu participase la nici una. Desigur, opțiunea îi aparținea, totuși nu stricase să-i reamintească.

— Este în mod evident o navă de pe care a fost demontat armamentul!

Capelanul încuviință din cap.

— Mai devreme sau mai târziu, payenii ne vor descoperi secretul. Suntem o specie războinică, Anthony. Acest lucru face parte din natura noastră. Chiar așa stând lucrurile, sosim într-o navetă de luptă complet dezarmată. Nu crezi că mesajul este evident pentru payeni?

— Nu trebuie uitat că acest contact are o deosebită importanță pentru Imperiu!

Hardy nu putu decât să-l aprobe. Ministrul avea dreptate, deși capelanul suspecta că din motive cu totul eronate.

Simțiră o zguduitură ușoară și cuterul porni. De pe punte, Rod îl privi pe display-uri și simți o frustrare neajutorată. Din clipa în care cuterul avea să se alinieze cu vasul payean, una dintre bateriile lui Crawford urma să fie ațintită asupra lui... iar Sally se găsea la bordul unui vehicul fragil și dezarmat.

Planul inițial prevăzuse venirea alienilor la bordul lui *MacArthur*, dar acest lucru devenise imposibil până nu descopereau payenele evadate. Rod era destul de mulțumit că nava lui nu va fi gazda acestor creaturi. „Am învățat să privesc totul prin ochi de paranoic", se gândi. „Ca amiralul."

Între timp, fugarele parcă intraseră în pământ, Sally nu-i mai adresase un cuvânt și toți ceilalți erau cu nervii întinși la maximum.

— Pot prelua comanda, căpitane, îl anunță Renner.

— Perfect.

Soneriile de alarmă răsunară și *MacArthur* se îndepărtă încetișor de nava alienă, de cuter și de Sally.

22. JOCURI DE CUVINTE

Dușul era un sac de plastic cu apă și săpun lichid, în care intrai și pe care-l etanșai sub bărbie. Whitbread folosi o perie cu mâner lung pentru a se freca peste tot; avea senzația de mâncărime pe toată pielea. Cât de plăcut era să te întinzi și să-ți relaxezi mușchii! Nava payeană era extrem de strâmtă, aproape sufocantă.

După ce se spălă meticulos, se alătură celorlalți în salon.

Capelanul, Horvath și Sally, purtând încălțăminte cu talpă adezivă, stăteau toți cu capetele orientate în aceeași direcție. Până atunci, sublocotenentul n-ar fi sesizat un astfel de amănunt.

— Domnule ministru, rosti el cu un ton oficial, începând din clipa aceasta sunt la dispoziția dumitale.

— Perfect, domnule... Whitbread.

Horvath amuți. Avea un aer îngrijorat, la fel ca toți ceilalți. Hardy vorbi cu un efort vizibil:

— Realitatea este că nici unul dintre noi nu știe cum să procedeze în continuare. Până acum, n-am mai contactat *alieni*.

— Sunt prietenoși, zise Whitbread. Doreau să discute.

— Povestește-ne cum a fost, interveni Horvath.

Tânărul încercă s-o facă. Vorbi despre locuri strâmte și generatoare de cârcei, până se intra în toroidele de plastic... fragile... aminti că era inutil să încerci să-i deosebești pe payeni între ei; doar cei cafenii difereau oarecum de alb-cafenii.

— Nu sunt înarmați, le spuse. Am petrecut trei ore explorându-le nava. Nu există nici un loc unde să fi putut ascunde niște arme mari.

— Ai avut impresia că ar fi evitat anumite sectoare?

— N-nu.

— Nu pari foarte sigur, observă imediat Horvath.

— Este vorba despre altceva, domnule ministru. Tocmai mi-am amintit de „magazia de scule". Am ajuns într-o cameră pur și simplu ticsită de scule – pe pereți, pe podea și pe tavan. Pe doi pereți se găseau obiecte relativ banale: burghie manuale, ferăstraie cu mânere stranii, șurubelnițe... Lucruri pe care le puteam recunoaște. Am văzut niște cuie și ceva ce aducea cu un ciocan cu capul mare. Parcă ar fi fost

atelierul unui pasionat de lăcătușerie. Erau însă și alte scule, foarte complicate, despre care nu mi-am dat seama ce ar putea fi.

Nava alienă se zărea dincolo de hubloul de la prova. În interiorul ei se mișcau umbre neumane. Sally le privi, în timp ce Horvath insistă:

— Susții așadar că alienii *nu* te-ar fi îndrumat pe anumite trasee?

— Nu cred că au evitat ceva, dimpotrivă, cred că m-au condus *deliberat* spre magazia de scule. Nu cunosc motivul, dar am senzația că a fost un test de inteligență. În cazul ăsta, mă tem că l-am ratat.

— Singurul payean pe care l-am interogat până acum, spuse Hardy, nu înțelege nici măcar gesturile cele mai simple. Acum dumneata susții că ai fost supus unor teste de inteligență...

— Plus interpretarea gesturilor! Le înțeleg incredibil de rapid. Da, domnule capelan. Sunt *diferiți*. Ați văzut toți imaginile...

Hardy își răsuci o șuviță a părului roșcat și rar în jurul unui deget noduros și trase încetișor de ea.

— Cele transmise de videocameră? Mda. Părerea mea este că avem de-a face cu două categorii de payeni. Una este formată din savanți idioți, care nu vorbesc. Cealaltă – din indivizi care... vorbesc, încheie el cu un ton jalnic. Își dădu seama că se trăgea de păr și coborî repede mâna. Sper că putem învăța să le răspundem.

„Le este teamă", își dădu seama Whitbread. „Mai ales lui Sally. Ba chiar și capelanului, care niciodată nu-i tulburat de nimic. Se tem să facă prima mișcare."

— Alte impresii? continuă Hardy.

— Cred că nava a fost special concepută pentru imponderabilitate. Peste tot există benzi tip arici. Același lucru îl demonstrează și mobilierul gonflabil. Există, de asemenea, coridoare scurte care fac legătura între toroizi și care au lățimea acestora. Pe durata accelerărilor, ele ar putea fi extrem de periculoase.

— Ciudat, reflectă Horvath. Nava a accelerat până acum patru ore.

— Exact, de aceea cred că sunt structuri recente.

— Lucrul acesta ne dezvăluie și un alt aspect, interveni capelanul. Am văzut cu toții că payenilor nu le păsa în ce fel erau orientați când te-au examinat. Ca și cum ar fi fost *adaptați* imponderabilității. Ca și când ar fi *evoluat* în imponderabilitate.

— Asta-i imposibil! protestă Sally. Imposibil, dar... ai dreptate, domnule Hardy! Oamenii se orientează *întotdeauna*. Până și pușcașii veterani care și-au petrecut toată viața în spațiu. Pe de altă parte, nimeni nu poate evolua în imponderabilitate.

— O rasă suficient de veche ar putea. Gândește-te apoi la brațele asimetrice. Un progres evoluționist? N-ar fi rău să ținem seama de ipoteza aceasta când vom sta de vorbă cu payenii.

„Dacă vom *putea* sta de vorbă cu ei", adăugă el în gând.

— Au fost înnebuniți de conformația coloanei mele vertebrale, își aminti Whitbread. Ca și când n-ar mai fi văzut așa ceva. – Făcu o pauză, apoi continuă: – Nu știu dacă vi s-a spus. M-am dezbrăcat ca să mă poată studia. Mi s-a părut normal ca ei să... știe cu ce au de-a face, încheie tânărul, evitând să privească spre Sally.

— Să știi că nu râd, zise ea repede, ba voi proceda la fel.

— Poftim?!

Sally își alese cuvintele cu grijă, amintindu-și prejudecățile provinciale și rămânând cu ochii în podea.

— Indiferent ce ar intenționa căpitanul Blaine și amiralul Kutuzov să le ascundă payenilor, existența a două sexe umane nu este o taină. Au tot dreptul să știe cum suntem alcătuiți, iar eu sunt unica femeie de la bordul lui *MacArthur*.

— Dar ești nepoata senatorului Fowler!

Fetei îi fu imposibil să-și stăpânească râsul.

— N-o să le spunem chestia asta. – Se ridică imediat. – Lafferty, îi dăm drumul. – Reveni apoi spre sublocotenent, cu ținuta mândră a unei lady imperiale care nu dădea nici un semn că s-ar fi aflat în imponderabilitate. – Mulțumesc pentru grijă, Jonathon. Domnule capelan, când te anunț, pornești.

Părăsi salonul. După câteva minute bune, Whitbread rosti:

— Tocmai mă întrebam de ce erau toți atât de tensionați...

Fără să-l privească, Horvath murmură:

— Ea a insistat.

***

Când ajunse, Sally apelă cuterul. Același payean care-l așteptase pe Whitbread, sau unul identic, o conduse la bord, înclinându-se respectuos. Videocamera scuterului transmise imaginea și capelanul se aplecă brusc în față.

— Seamănă foarte mult cu gestul pe care l-ai făcut dumneata, Whitbread. Este un mim excelent.

Peste câteva minute, Sally îi apelă din nou, însă numai cu semnal audio. Se afla într-un toroid.

— De jur împrejurul meu se află payeni. Mulți au instrumente. Manuale, aș zice. Jonathon, au...

— Când am fost eu, n-aveau nimic în mâini. Cum arată instrumentele acelea?

— Unul pare o videocameră pe jumătate demontată, iar altul are un ecran ca de osciloscop. – Tăcu puțin, apoi anunță: – Începe. Pe curând!

Vreme de douăzeci de minute, nimeni nu știu nimic despre Sally Fowler. Cei trei bărbați se foiră, cu ochii ațintiți asupra unui ecran de intercom gol.

Când se auzi în cele din urmă, glasul fetei era animat.

— Gata, domnilor, puteți veni!

— I-am dat drumul.

Hardy se desprinse din centuri și pluti, descriind un arc lent spre ecluza cuterului. Și vocea lui fusese animată – de ușurare. Așteptarea se încheiase.

***

În jurul lui Rod se desfășura obișnuitul tumult de activități de pe punte, cu savanții privind display-urile principale, iar ofițerii de cart controlând deplasarea de cincizeci de kilometri a lui *MacArthur*. Ca să aibă o ocupație, Rod îi ceruse lui Staley să ruleze simularea unui atac al pușcașilor asupra navei payene. Evident, era o simplă ipoteză teoretică, totuși îi era de folos căpitanului, ca să nu se mai gândească la ceea ce se petrecea la bordul navei aliene. Apelul lui Horvath fu de aceea binevenit, iar Rod răspunse cu o cordialitate entuziastă.

— Salutare, domnule ministru! Cum merge treaba?

Horvath aproape că zâmbea.

— Foarte bine, mulțumesc, căpitane. Domnul Hardy a plecat spre lady Sally. L-am trimis și pe omul vostru, Whitbread.

— Perfect...

Rod simți încordarea dureroasă, în locul unde i se stabilise ca un nod, între omoplați. Deci Sally nu putuse fi oprită...

— Căpitane, Whitbread a pomenit de o „magazie de scule" la bordul navei aliene. El crede c-a fost supus unui test privind capacitatea de folosire a uneltelor. Mă cam surprinde faptul că payenii ne pot judeca pe toți în funcție de capacitatea respectivă.

— Este totuși posibil. Construirea și utilizarea uneltelor este o...

— Da, da, căpitane, dar noi nu suntem constructori de unelte! Avem la bord un lingvist, un antropolog, un administrator – eu – și câțiva militari din Marină. S-a întors roata, căpitane! Ne-am străduit prea mult să aflăm ceva despre payeni, iar nu ca să-i impresionăm cu inteligența *noastră*.

Rod căzu pe gânduri.

— Ar fi navele în sine... dar cred că ai dreptate. Vă voi trimite pe cineva. Este imposibil să n-avem la bord o persoană care să se poată descurca la un asemenea test.

După ce Horvath dispăru de pe ecran, Rod atinse o tastă a intercomului.

— Kelley, poți renunța la schimbul doi de pușcași.

— Am înțeles, căpitane.

Chipul tunarului nu dovedea nici urmă de emoție, dar căpitanul știa cât de lipsită de confort era uniforma de luptă. Întreaga forță de asalt din *MacArthur* aștepta echipată, în stare de alertă generală, pe puntea-hangar.

După aceea, Rod îl apelă pe Sinclair.

— Sandy, am o problemă mai specială. Avem nevoie de un individ care se pricepe la tehnică și este de acord să meargă în nava payeană. Dacă-mi indici niște nume, o să solicit un voluntar.

— Nu-ți mai bate capul, mă duc chiar eu.

— *Tu*! exclamă surprins Rod.

— De ce nu? Nu sunt priceput la tehnică? Nu pot repara orice obiect care a funcționat vreodată? Băieții mei pot avea grijă de *MacArthur*, i-am instruit bine. N-o să-mi simți lipsa...

— Stai o clipă, Sandy!

— Care-i treaba?

— Oricine care ar trece cu succes un test ar cunoaște amănunte despre Câmp și generator, nu-i așa? În plus, cred că nici amiralul n-ar fi de acord să pleci.

— Nu există altul la bord care să afle *totul* despre nava alienă, căpitane.

— Mda... bine, ia aprobarea medicului-șef și mai dă-mi un nume. Pe cine să trimit, dacă tu nu poți?

— Pe Jacks, pe Leigh Battson sau pe oricare dintre băieții mei, mai puțin pe „Degetele" Mencikov.

— Mencikov? Nu-i genistul care a salvat șase oameni ce rămăseseră zăvorâți în camera torpilelor de la pupa, în timpul bătăliei cu *Defiant*?

— Ba da. Tot el ți-a reparat și dușul, cu două săptămâni înainte de bătălie.

— Aha! Bine, Sandy, mulțumesc.

Închise și privi puntea. Nu avea, realmente, aproape nimic de făcut. Ecranele arătau nava payeană în centrul reticulelor principalelor guri de foc de pe *MacArthur*; nava lui se găsea în siguranță, în afara razei de acțiune a alienilor, dar acum lui Sally aveau să i se alăture Hardy și Whitbread... Se întoarse către Staley.

— Ultima simulare a fost excelentă. Acum încearcă un plan de salvare, presupunând că doar jumătate dintre pușcași sunt în alertă de luptă.

***

Sally auzise când Hardy și Whitbread fuseseră conduși la bordul navei payene, însă de-abia ridicase ochii când bărbații apăruseră. Avusese timp să se îmbrace, deși acest lucru aproape o deranjase; în lumina slabă și filtrată a lui Pay, își trecea mâinile peste corpul unui alb-cafeniu, îndoindu-i articulațiile cotului și umărului, și pipăindu-i mușchii, în vreme ce dicta monoton în laringofon:

— Concluzia mea este că sunt altă subspecie, dar strâns înrudită cu cafeniii, poate chiar într-atât încât să se poată împerechea între ei. Va trebui să le examinăm ADN-ul, la întoarcerea pe Noua Scoție, unde există aparatură pentru așa ceva. Poate că payenii știu despre ce-i vorba, totuși trebuie să fim atenți cu privire la întrebările pe care le vom pune, până nu le aflăm tabuurile. În mod evident, nu există discriminări sexuale de tipul celor din Imperiu, ba chiar predominanța femelelor este remarcabilă. Un cafeniu este mascul și îngrijește ambii pui. Puii sunt înțărcați – cel puțin, n-am observat să existe vreo femelă care să-i alăpteze. Ipoteza mea este că, spre deosebire de omenire, după Războaiele Secesiunii, aici nu este cazul unei lipse de mame ori de purtătoare de copii, și astfel nu există un mecanism cultural de supraprotecție, așa cum mai dăinuie în Imperiu. N-am formulat nici o ipoteză în legătură cu faptul că alb-cafeniii nu au pui, deși este posibil ca payenii imaturi pe care-i observ să fi fost procreați de alb-cafenii, iar cafeniii să aibă doar rolul unor educatori pentru copii. Se poate vorbi cu siguranță despre o predilecție a cafeniilor de a rezolva toate problemele tehnice. Diferența dintre cele două tipuri este distinctă, totuși nu impresionantă. Cafeniii au mâinile mai mari și mai bine dezvoltate, iar înclinarea frunții le este mai accentuată. Cafeniii sunt mai mici. Întrebare: Care este mai evoluat ca manipulator de unelte? Alb-cafeniii au o capacitate cerebrală ceva mai mare, iar cafeniii au mâini mai bune. Toți alb-cafeniii pe care i-am văzut până acum sunt femele, în vreme ce cafeniii sunt de ambele sexe – să fie ceva accidental, un indiciu asupra culturii lor, sau ceva de natură biologică? Sfârșitul înregistrării. Bun sosit la bord, domnilor!

— Ceva probleme? se interesase Whitbread.

Capul fetei se găsea în interiorul unui balon de plastic, etanșat în jurul gâtului, care aducea mult cu un duș portabil al Marinei; în mod evident, Sally nu era obișnuită cu filtrele nazale. Balonul îi deforma ușor glasul.

— Nici una. În urma... partidei de striptease, am aflat la fel de multe ca și ei. Ce urmează?

Lecțiile de limbaj.

Exista un cuvânt: *Fyunch(clic)*. Când capelanul arătase spre sine și spusese „David", payeana la care privea își răsucise brațul drept inferior în același gest și spusese „Fyunch(clic)", plescăind din limbă pentru *clic*-ul final.

Perfect! Sally însă observase:

— Cred că și payeana mea avea același nume.

— Vrei să spui că am discutat cu același alien?

— Nu, nu cred asta. În plus, *știu* că fyunch(clic) – pronunțase cu grijă, plescăind la rândul ei din limbă, dar apoi strică totul izbucnind într-un râs nestăvilit – nu este cuvântul pentru payean. Am încercat asta.

Hardy se încruntase.

— Poate că pentru urechile noastre toate numele proprii sună la fel. Sau poate că acesta este cuvântul pentru *braț*, încheie el serios.

Exista chiar o povestire clasică despre așa ceva, atât de veche încât provenea, probabil, din zilele preatomice. Capelanul se întorsese către alt payean, se indică pe sine și rosti:

— Fyunch(clic)?

Accentul îi fusese aproape perfect și nici nu chicotise.

— Nu, răspunsese payeanul.

— Asta au învățat repede, comentase Sally.

Whitbread încercase și el. Plutise printre payeni, arătând spre sine și spunând: „Fyunch(clic)?" Obținuse patru răspunsuri *Nu* perfect articulate, înainte ca un payean răsturnat cu capul în jos să-l atingă pe genunchi și să spună:

— Fyunch(clic)? Da.

Concluzia: existau trei payeni care spuseseră „Fyunch(clic)" oamenilor. Fiecare altui om, dar nu celorlalți. Ce însemna asta?

— Ar putea însemna „Sunt atribuit ție", sugerase Whitbread.

— Este o ipoteză, încuviințase Hardy.

O ipoteză destul de bună, însă datele erau insuficiente – oare puștiul făcuse o presupunere norocoasă?

Payenii roiau în jurul lor. Unele dintre instrumentele pe care le aveau puteau fi videocamere sau alte mijloace de înregistrare. Altele scoteau sunete, când vorbeau oamenii; din altele ieșeau benzi, sau descriau linii portocalii sinuoase pe ecrane micuțe. Payenii fuseseră interesați de echipamentul lui Hardy, mai ales masculul cafeniu mut, care demontase osciloscopul capelanului și-l montase imediat la loc, sub ochii acestuia. Imaginile pe osciloscop păruseră mai luminoase iar comenzile de reglaj deveniseră mai fine. Interesant... Nu trebuia uitat că doar cafeniii se ocupau de partea tehnică.

Lecțiile de limbaj deveniseră un efort de grup. Acum, învățarea anglicii se transformase într-un soi de joc. Se indica un obiect și se rostea denumirea lui, iar payenii și-o reaminteau în nouăzeci la sută din cazuri. Hardy era încântat.

Payenii continuau să manevreze cu propriile lor instrumente, reglându-le sau, uneori, întinzându-le unui cafeniu cu un potop de ciripituri fluierate. Domeniul acoperit de glasurile lor era uluitor; într-o clipă, treceau de la bas la tenor. Hardy bănuia că înălțimea sunetelor făcea parte din limbaj.

Capelanul deveni conștient de trecerea timpului. Stomacul lui era un gol uriaș ale cărui plângeri le ignoră cu un dispreț absent. În jurul nasului, unde se fixa filtrul respirator, îi apăruseră rosături. Ochii îi lăcrimau din pricina atmosferei payene care se strecurase pe sub ochelari, în ciuda marginilor lor etanșe, și bărbatul regreta că nu optase pentru o cască sau un balon de plastic. Observă că Pay era un punct strălucitor și difuz, care se deplasa lent dincolo de peretele curb și transparent. Aerul uscat pe care-l respira îl deshidrata lent.

Înregistră toate acele detalii ca pe niște semne ale treceri timpului și le ignoră. Era cuprins de un soi de bucurie. David Hardy își îndeplinea misiunea vieții.

În ciuda singularității situației, capelanul decisese să se limiteze la lingvistica tradițională. *Mână*, *față*, *urechi* și *degete* ridicară probleme fără precedent. Află că pentru duzina de degete ale brațelor drepte exista un nume colectiv, iar cele trei degete groase de la mâna stângă aveau alt nume. Urechea avea două denumiri, în funcție de poziția ei, verticală sau orizontală. Pentru *față* nu exista un nume, deși payenii pricepuseră imediat termenul anglican și păreau să-l considere o inovație meritorie.

Capelanul crezuse că mușchii i se adaptaseră la imponderabilitate, dar acum începuseră să-l doară. Nu puse senzația pe seama oboselii. Nu știa unde dispăruse Sally, iar acest lucru nu-l neliniștea. Era o dovadă a faptului că-i acceptase pe Sally și pe payeni ca fiindu-i colegi, dar și un semn al epuizării sale. Hardy se considera un individ lipsit de prejudecăți, însă ceea ce Sally ar fi denumit „supraprotejarea femeii" era prea adânc înrădăcinată în cultura Imperiului, mai ales în Marina celibatară.

Abia când leșină, fu convins să revină la cuter.

***

Cina fu simplă și după aceea se grăbiră să facă schimb de observații. Din fericire, ceilalți îl lăsaseră singur până ce terminase de

mâncat, Horvath fiind cel mai atent în a respecta masa tuturor, deși în mod evident ardea de curiozitate. Cu toate că tacâmurile și vesela erau concepute pentru condiții de imponderabilitate, nici un savant nu era obișnuit cu perioade atât de prelungite de absență a gravitației, iar mâncatul necesita obiceiuri noi, ce puteau fi deprinse doar prin concentrare. Finalmente, Hardy îngădui unui membru al echipajului să-i ia tava din poală și ridică ochii. Trei chipuri nerăbdătoare îi transmiseră prin telepatie un milion de întrebări.

— Învață anglica destul de bine, anunță capelanul. Din păcate, nu pot spune același lucru și despre progresul meu.

— Se străduiește, completă Whitbread. Când le spui un cuvânt, îl folosesc, mereu și mereu, testându-l în propoziții, încercându-l pe tot ceea ce le mai arăți – n-am mai întâlnit așa ceva!

— Asta pentru că nu l-ai cunoscut pe domnul Hardy, comentă Sally. Tehnica respectivă ne-a fost predată la universitate, însă, recunosc, nu sunt o expertă în întrebuințarea ei.

— Este mai greu de folosit de către tineri, zise Hardy întinzându-și membrele pentru a le destinde. – Își satisfăcuse foamea și acum trebuia să recunoască, stânjenit, că payenii se dovedeau mai pricepuți decât el. – De obicei, tinerii nu au răbdare pentru lingvistică. În cazul nostru însă, elanul dumitale este util, fiindcă payenii îți direcționează eforturile cu profesionalism. Apropo, Jonathon, unde ai fost?

— Mi-am dus fyunch(clic)-ul în exteriorul navei, ca să-i arăt scuterul. În nava payeană nu mai aveam obiecte noi pe care să i le arăt și nici nu doream să vin cu el aici. Îl pot aduce pe viitor?

— Sigur că da, încuviință Horvath. Am discutat cu căpitanul Blaine, care a spus că lasă asta pe seama aprecierii noastre. El consideră că în cuter nu există secrete. Eu însă parcă aș dori să conferim momentului un aer mai aparte – ce părere aveți de o mică ceremonie? La urma urmelor, exceptând-o pe mineră, payenii n-au mai văzut interiorul vreunei nave omenești.

— Venirea noastră la bordul lor n-au tratat-o ca pe un eveniment deosebit, ridică din umeri Hardy. Ar fi bine de ținut totuși minte că, dacă nu cumva întreaga rasă payeană este excepțional de talentată lingvistic – o ipoteză pe care o resping din capul locului – , ei au avut parte de echivalentul unei ceremonii înainte de a decola de pe planeta lor. Au prevăzut în echipaj de lingviști. Nu aș fi surprins să aflăm că fyunch(clic)-ii noștri reprezintă echivalentul payean al unor profesori emeriți.

Whitbread clătină din cap. Ceilalți îl priviră și, în cele din urmă, tânărul vorbi. În sinea lui se simțea destul de încântat întrucât concepuse o tehnică prin care un sublocotenent lipsit de experiență își putea întrerupe interlocutorii.

— Nava alienă a părăsit planeta payeană la numai câteva *ore* – poate chiar mai puțin de o oră – după ce *MacArthur* a apărut în sistemul lor. Când să fi avut timp să adune specialiști?

— Nu știusem asta, murmură Hardy. Totuși, ei *trebuie* să fie un fel de specialiști. Ce utilitate ar avea asemenea capacități lingvistice excepționale în rândul unei populații obișnuite? Iar adjectivul „excepțional" nu este deloc exagerat. Cu toate acestea, am reușit să-i surprindem... sau vouă nu vi s-a părut?

— Dar ce-i cu magazia de scule? întrebă Sally. Mi se pare că așa o numiți, deși nu cred că mi-aș fi dat seama, dacă Jonathon nu mi-ar fi oferit primul indiciu. M-au dus acolo, imediat după ce am plecat de lângă dumneata, domnule Hardy, și nu mi s-au părut surprinși. Am observat însă că dumneata ai zăbovit mai mult timp decât mine.

— Ce ai făcut înăuntru?

— Absolut nimic. M-am uitat la toate gadgeturile de pe pereți... apropo, cred că acele clame cu care erau fixate n-ar fi putut rezista la accelerații mari. Sunt *sigură* că au construit încăperea respectivă după ce au ajuns aici. Oricum, deoarece nu exista nimic care să pot pricepe, n-am insistat.

Hardy își apropie palmele într-un gest de rugă, apoi ridică ochii stânjenit. Căpătase acest obicei cu mult înainte de a fi fost hirotonisit și nu se mai putea dezbăra de el; indica însă concentrare, nu implorarea divinității.

— N-ai făcut nimic, totuși ei n-au fost surprinși de asta. – Căzu din nou pe gânduri. – Pe de altă parte, eu am rămas destul de mult acolo, am întrebat denumirile multor scule și fyunch(clic)-ul meu a părut foarte surprins. Este posibil să-i fi interpretat eronat emoțiile, dar cred realmente că interesul meu pentru instrumentar i-a tulburat.

— Ai încercat să folosești vreo sculă? întrebă Whitbread.

— Nu. Dumneata?

— Păi... eu am pus mâna pe câteva...

— Au fost surprinși sau interesați de gestul respectiv?

— Oricum, mă priveau permanent, ridică din umeri tânărul. Nu, n-am sesizat nimic deosebit.

— Mda. – Hardy își alipi din nou palmele, dar acum nu mai fu conștient de gest. – Este limpede că încăperea aceea are un rol anume în ochii lor, care se reflectă prin interesul pe care-l dovedim față de ea. Mă îndoiesc totuși că vom ști despre ce-i vorba, până ce căpitanul Blaine nu ne trimite un expert. Se știe cine va veni?

Horvath încuviință din cap.

— Inginerul-șef Sinclair.

— Aoleu! mormăi fără să vrea Whitbread și ceilalți îl priviră nedumeriți. Tânărul surâse stingherit: Dacă payenii au fost nesiguri în privința *dumitale*, domnule ministru, ce se vor face când vor auzi accentul lui Sinclair?

***

Bărbații ce fac parte din echipajul unei nave militare nu trebuie să-și mențină o greutate corporală optimă. În lungile perioade de inactivitate, cei cărora le place să mănânce își trec vremea înfulecând. Inevitabil, se îngrașă. Totuși, cei care își dedică viețile unei cauze – adică majoritatea celor care vor rămâne în Marină – nu sunt obsedați de mâncare. Ea nu se numără printre preocupările lor.

Stând țeapăn pe marginea patului pentru investigații fizice, Sandy Sinclair privea drept înainte; îi era imposibil să se uite în ochii altcuiva, dacă el însuși era gol-pușcă. Era un bărbat înalt și slab, ai cărui mușchi atoși erau mult mai puternici decât păreau. Putea fi definit ca un individ mijlociu care căpătase un schelet cu câteva măsuri prea mare.

O treime din pielea sa era constituită din grefe. Schijele metalice ale unei explozii îi lăsaseră o cicatrice trandafirie peste coaste, iar flăcările și picăturile de metal topit făcuseră restul. O bătălie spațială lasă arsuri ... cu condiția să scapi cu viață.

Medicul care-l examina avea douăzeci și trei de ani și era plin de voioșie.

— Zi așa – douăzeci și patru de ani de serviciu? Ai trecut prin ceva bătălii, nu?

— Dacă servești atâta vreme în Marină, capeți destule cicatrice ca s-o dovedești, se răsti Sinclair.

— Cred, cred. Oricum, pentru anii dumitale, ai o formă fizică excelentă. Cred c-ai putea rezista la o lună de imponderabilitate, totuși zic să nu riscăm și să te readucem de două ori pe săptămână la bordul lui *MacArthur*. Nu mai trebuie să-ți reamintesc că în imponderabilitate exercițiile fizice sunt obligatorii pentru menținerea unei stări generale optime.

***

A doua zi, Rod apelă cuterul de câteva ori, dar abia spre seară putu să discute cu altcineva în afară de pilot. Până și Horvath plecase pe nava payeană.

Capelanul era vlăguit, dar triumfător, cu un surâs lățit pe chip și pungi vinete sub ochi.

— Pentru, mine este o lecție de umilință, căpitane, începu el. Sunt mult mai pricepuți decât mine... cel puțin, în privința lingvisticii. Am decis că modalitatea cea mai rapidă de a le deprinde limba este să-i învățăm pe ei anglica. Fără ajutorul calculatorului, nici un om nu le va putea vorbi graiul... sau graiurile.

— De acord, ar fi nevoie de o orchestră întreagă – am ascultat câteva dintre înregistrările voastre. De fapt, altceva n-am prea auzit de la voi.

Hardy surâse.

— Scuze, căpitane, ne vom strădui să raportăm mai des. Apropo, domnul Horvath conduce chiar acum prin cuter un grup de payeni. Par foarte interesați mai ales de propulsie. Cafeniul ar vrea s-o demonteze, dar pilotul nu i-a permis. Ziceai că pe nava asta nu există secrete...

— Nu. Totuși, mi se pare prematur să le îngăduim să-și bage nasul în sursa noastră energetică. Ce a raportat Sinclair?

— Nu știu, răspunse Hardy cu o privire derutată. A stat toată ziua în magazia de scule și încă nu s-a întors.

Blaine își frecă șaua nasului. Căpăta informațiile dorite, totuși ar fi dorit să discute cu altcineva, nu cu capelanul.

— Ă-ă-ă, câți payeni sunt în cuter?

— Patru, câte unul pentru fiecare – eu, domnul Horvath, lady Sally și domnul Whitbread. Se pare că ne-au fost atribuiți în calitate de ghizi.

— Patru...

Rod încerca să se obișnuiască cu ideea. Cuterul nu era o navă activă, totuși provenea de pe un crucișător al Maiestății Sale, iar ideea unui grup de alieni la bordul... prostii! Horvath era conștient de riscurile pe care și le asumase.

— Numai patru? Sinclair nu are un „ghid"?

— În mod ciudat – nu. Mai mulți payeni îl privesc lucrând în magazia de scule, dar nu i-a fost atribuit unul anume.

— Nici botmanul sau tehnicienii n-au ghizi?

— Nu. – Hardy căzu pe gânduri o clipă. – Curios, nu, căpitane? Aparent, l-au clasificat pe Sinclair în grupul celor neimportanți.

— Poate că nu le place Marina.

Capelanul ridică din umeri, după care vorbi încetișor:

— Căpitane, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i invităm la bordul lui *MacArthur.*

— Mă tem că nici nu poate fi vorba despre așa ceva.

— Ei bine, oftă celălalt, de aceea am și abordat subiectul, ca să-l putem lămuri. Ei ne-au dovedit că au încredere în noi. Pe nava lor nu există nici măcar un centimetru cub pe care să nu-l fi văzut sau chiar

testat cu aparatele. Whitbread poate confirma că la bord nu există nici urmă de arme. În cele din urmă, payenii vor începe să se întrebe ce secrete le ascundem.

— Îți voi spune imediat. Mai întâi – există în jur vreun payean care să poată auzi discuția noastră?

— Nu. Oricum, încă n-au învățat anglica *atât* de bine.

— Nu uita c-o *vor* învăța și nu uita că există aparatură de înregistrare. Capelane, dumneata ai o problemă, – payenii și Creația –, iar Imperiul are alta. Multă vreme, s-a vorbit despre Marii Înțelepți Galactici care vor apărea și vor decide dacă-i vor lăsa pe oameni să li se alăture, așa-i? Acum însă ne confruntăm exact cu reversul situației. Trebuie să decidem dacă le vom îngădui payenilor să-și părăsească sistemul, iar până atunci nu vrem ca ei să vadă generatoarele de Câmp Langston, generatorul Alderson, armamentul nostru... nici măcar care-i spațiul locuibil din *MacArthur*. În felul acesta, am divulga prea multe din potențialul nostru. Avem destule de de ascuns și le vom ascunde.

— Îi privești ca pe niște potențiali dușmani...

— Este alta dintre deciziile pe care nu le luăm noi, capelane. În plus, doresc să aflu câteva răspunsuri înainte de a hotărî dacă payenii ne sunt prieteni cu adevărat.

Rod privi pe lângă Hardy, undeva în gol. „Îmi pare rău, însă hotărârile nu le iau eu", se gândi. „Deși, finalmente, mi se va cere părerea, măcar ca viitor marchiz de Crucis."

Știuse că se va ajunge la acest subiect, că avea să se revină la el, și era pregătit.

— Mai întâi, de ce ne-au trimis o navă de pe Pay-alfa? De ce nu din roiul troian? Este mult mai aproape.

— O să-i întreb cu prima ocazie.

— În al doilea rând, de ce patru payeni? Poate că nu-i important, dar vreau să știu de ce au atribuit câte unul fiecărui savant, unul lui Whitbread, dar nici unul membrilor echipajului?

— N-au greșit, așa-i? Au atribuit ghizi celor patru persoane cele mai interesate de a-i învăța...

— Exact! De unde au știut? De exemplu, cum au putut ști că la bord se va găsi Horvath? Iar a treia întrebare este ce construiesc *acum*?

— Bine, căpitane.

Hardy păru deprimat, totuși nu furios. Oricum, ar fi fost mai greu de refuzat decât Horvath... pe de o parte, fiindcă era confesorul lui Rod. Iar căpitanul era absolut sigur că subiectul va fi redeschis.

23. ELIZA NU SE LASĂ PRINSĂ

În săptămânile ce au urmat, *MacArthur* se transformă într-un furnicar ce fremăta de activitate. Toți savanții se năpusteau asupra datelor primite de pe cuter și toți doreau asistență *imediată* din partea Marinei. Exista apoi problema creaturilor evadate, care luase aspectul unui joc în care *MacArthur* pierdea. Se făcuseră până și pariuri că ambele muriseră, dar nu fusese descoperit nici un cadavru. Rod era neliniștit, însă realmente nu avea altă opțiune.

Aprobase folosirea uniformelor normale în timpul carturilor; cuterul nu era amenințat în nici un fel și era ridicol să păstreze o duzină de oameni în inconfortabilele costume de luptă. Pe de altă parte, dublă posturile de monitorizare a spațiului din jurul crucișătorului, însă nimeni nu încercă să se apropie, să evadeze ori să trimită mesaje. Între timp, biologii se contraziceau vehement în privința psihologiei și fiziologiei payenilor, secția de astronomie continua să cartografieze Pay-alfa, Buckman suduia pe oricine ar fi încercat să-i utilizeze echipamentele astronomice, iar Rod se străduia ca nava lui supraaglomerată să-și desfășoare activitatea fără frecușuri. Stima sa față de Horvath creștea cu fiecare dintre ocaziile în care era nevoit să medieze o dispută între savanți,

La bordul cuterului, activitatea se desfășura la fel de frenetic. Sinclair fusese dus imediat la bordul navei payene. Abia după trei zile, o alb-cafenie începuse să-l urmărească pe inginerul-șef, și era o payeană neașteptat de tăcută. Spre deosebire de ceilalți care-i însoțeau pe oameni, părea interesată de mașinăriile din cuter. Sinclair și fyunch(clic)-ul său petrecuseră multe ore în nava alienă, scotocind prin colțuri și examinând totul.

— Puștiul avea dreptate în legătură cu magazia de scule, îi explicase Sinclair căpitanului într-unul dintre rapoartele zilnice. Aduce cu testele de inteligență nonverbale concepute de cei de la resurse umane pentru noii recruți. Unele scule au mici probleme și eu trebuie să le repar.

— Ce fel de probleme?

Amintindu-și, Sinclair chicotise încetișor. Ar fi fost cam dificil să-i explice căpitanului motivele. Ciocanul cu capul mare te lovea peste

degete de fiecare dată când îl foloseai. Trebuia ajustat. Laserul se încălzea prea rapid... iar aceea fusese una dintre problemele dificile. Genera frecvența incorectă de lumină. Sinclair îl reparase, dublând frecvența – cumva. Cu ocazia respectivă, învățase despre minilasere mai multe lucruri decât știuse vreodată. Fuseseră și alte teste similare.

— Sunt pricepuți, căpitane. Trebuie să fii inteligent ca să construiești niște chestii d-astea, fără să deconspiri prea multe. Totuși, nu mă pot opri să aflu detalii despre nava lor. De acum, cred că pot reproiecta navetele noastre pentru a le conferi o eficiență mai mare. Sau aș putea câștiga milioane de coroane, proiectând nave-miner.

— Treci în rezervă când ne-ntoarcem, Sandy? întrebase Rod, grăbindu-se să surâdă larg, ca să arate că fusese o glumă.

În a doua săptămână, Rod Blaine căpătase un fyunch(clic).

Fusese atât buimăcit, cât și măgulit. Payeana semăna leit cu toate celelalte: alb-cafenie și cu un zâmbet blajin pe fața asimetrică, ce se ridica atât de puțin deasupra podelei încât Rod ar fi putut s-o mângâie pe creștet... dacă ar fi fost vreodată cu adevărat în prezența ei, ceea ce nu se întâmplă.

De fiecare dată când apela cuterul, ea se afla acolo, întotdeauna încântată să-l vadă și să vorbească cu el. De fiecare dată, vorbea mai bine anglica. Schimbau câteva cuvinte, și asta era tot. Rod nu avea *timp* și nici nevoie de un fyunch(clic). Învățarea graiului payean nu era misiunea lui – după progresul înregistrat, nu era misiunea *nimănui* – și vedea aliena doar prin intermediul legăturii audio-video. La ce putea sluji un ghid pe care n-avea să-l întâlnească niciodată în carne și oase?

— Se pare că ei te consideră o persoană importantă, fusese replica inexpresivă a lui Hardy.

Era măgulitor să se gândească la asta, în vreme ce administra balamucul adăpostit în *MacArthur*. Iar aliena nu se plângea niciodată de nimic.

***

Activitatea frenetică din luna respectivă îl afectă prea puțin pe Bury. El nu primise nici o veste de la cuter și nici nu avea cu ce să contribuie la cercetările științifice. Foarte atent la orice zvonuri, întotdeauna utile, aștepta știri care să se filtreze până la el prin intermediul bârfelor, dar avu prea puțin succes. Informațiile de la cuter păreau că se opresc la nivelul punții de comandă și, cu excepția lui Buckman, comerciantul nu avea alți prieteni printre savanți. Rod oprise practica afișării tuturor datelor pe intercom. Pentru prima dată de când părăsise New Chicago, Bury se simțea întemnițat.

Senzația îl stingherea într-o măsură mai mare decât ar fi trebuit, deși era îndeajuns de introspectiv ca să cunoască motivul. Toată viața încercase să-și controleze mediul înconjurător cât putea de mult: fie că fusese vorba despre o planetă, despre o regiune întinsă pe ani-lumină și decenii... sau despre un crucișător al Marinei. Echipajul îl trata ca pe un musafir, însă nu ca pe un stăpân; iar acolo unde nu era stăpân, era prizonier.

În plus, pierdea bani. Undeva, în sectoarele cu acces restrictiv ale lui *MacArthur*, unde nu puteau pătrunde decât șefii echipelor de cercetare, savanții studiau materialul auriu adus din Stup. Fuseseră necesare câteva săptămâni de eforturi pentru a afla zvonul că putea fi un supraconductor termic.

Un asemenea material ar fi fost neprețuit, și Bury știa că trebuia să pună mâna pe o mostră. Știa chiar și cum ar fi putut proceda, totuși se sili să nu acționeze. Nu încă! Momentul optim avea să fie înaintea andocării în Noua Scoție. Acolo aveau să existe nave, indiferent de preț – nu doar dintre cele care îl recunoșteau în mod deschis ca proprietar, ci și cel puțin una dintre celelalte. Până atunci, trebuia să asculte atent, să afle, să afle ce altceva trebuia să ia cu el la plecarea din *MacArthur*.

Avea câteva rapoarte despre Stup pe care trebuia să le confrunte. Încercase chiar să obțină informații de la Buckman, însă rezultatele fuseseră mai degrabă amuzante decât profitabile.

— Dă-l încolo de Stup! exclamase astrofizicianul. A fost *adus* acolo. Nu-i de absolut nici un folos. Stupul n-are nici o legătură cu formarea aglomerărilor din punctele troiene, iar payenii i-au alterat în asemenea măsură structura internă încât nu se mai poate spune absolut *nimic* despre roca inițială...

Clar! Payenii puteau însă realiza supraconductori termici. Nu trebuiau apoi uitate creaturile cele mici. Bury fusese fascinat de căutarea evadatelor. Evident, majoritatea echipajului ținea în taină cu ele; doreau ca payeana și puiul, Eliza, să nu fie prinse. Iar ele se țineau tare. Mâncarea continua să dispară din locuri neașteptate – cabine, săli de mese, dar niciodată din cambuză. Nevăstuicile nu puteau adulmeca nici un miros căruia să-i ia urma. „Cum au putut să stabilească aceste ființe un armistițiu cu nevăstuicile?" se întreba comerciantul. Desigur, alienii erau... alieni, totuși nevăstuicile nu avuseseră dificultăți în a le lua urma în acea primă noapte.

Pe de o parte, pe Bury îl încânta vânătoarea. Învățase lecția: o astfel de creatură era mai greu de prins decât de păstrat. Dacă se aștepta să vândă multe, ar fi fost recomandabil să le închidă în cuști perfect sigure. Se punea după aceea chestiunea achiziției unei perechi prăsitoare. Pe

de altă parte, cu cât payenele rămâneau mai multă vreme în libertate, cu atât scădeau șansele lui Bury de a convinge Marina că erau animale domestice prietenoase care nu făceau probleme.

Era totuși amuzant să-i vezi pe militari puși în dificultate. Bury ținea cu ambele părți și aștepta răbdător, iar săptămânile trecură.

***

În vreme ce cei șase fyunch(clic) dormeau în cuter, restul payenilor lucrau de zor. Interiorul navei aliene se schimba ca prin farmec; diferea de fiecare dată când oamenii intrau în ea. Sinclair și Whitbread o vizitau chiar periodic, pentru a se asigura că nu se construiau arme, deși nu era sigur că le-ar fi putut recunoaște.

Într-o zi, Horvath și Hardy trecură pe la cabina de monitorizare a căpitanului, după ce petrecuseră o oră în sala de gimnastică din *MacArthur*.

— Payenii au trimis o navă-cisternă, anunță Horvath. A fost lansată cam în același timp cu nava lor, de un accelerator linear, dar pe o orbită de consum minim. Ar trebui să ajungă peste două săptămâni.

— Deci despre asta era vorba... – Rod și ofițerii săi își făcuseră destule griji din pricina obiectului spațial care se apropia fără grabă de poziția lor. – Dacă aveați cunoștință de ea, trebuia să ne fi anunțat mai din timp. Oricum, vor fi nevoiți s-o intercepteze. Hm-m-m... Mă întreb dacă n-ar putea s-o facă una dintre navetele noastre. Credeți că ne-ar permite?

— Nu văd de ce s-ar opune, răspunse capelanul, dar oricum o să-i întreb. Avem însă altă problemă, căpitane...

Rod știa că avea să urmeze ceva delicat. Horvath îl punea pe Hardy să solicite toate lucrurile pe care el le-ar fi putut refuza.

— Payenii doresc să construiască o joncțiune presurizată între nava lor și cuter, spuse capelanul și Horvath continuă:

— Este vorba despre o structură temporară de care realmente avem nevoie. Sigur că da, este numai o ipoteză, dar am ajuns să considerăm că pentru ei toate structurile au un caracter exclusiv temporar. Probabil că au avut cusete pentru accelerații înalte, pe care le-au folosit în momentul decolării, dar acum au dispărut. Au ajuns aici fără fărâmă de combustibil cu care să revină pe planetă. Aproape sigur, în cele trei ore scurse după ce au ajuns lângă noi, și-au readaptat sistemul de întreținere a vieții pentru condiții de imponderabilitate.

— „Și el se va preschimba în țărână", parafrază inspirat Hardy. Ei nu sunt însă deloc deranjați de ideea construirii și distrugerii perpetue. Ba chiar se pare că le place.

— Oricum este o diferență majoră față de psihologia umană, recunoscu ministrul. Poate că un payean nu va încerca niciodată să conceapă ceva cu caracter permanent. În cazul acesta, ei n-ar avea cum să dețină ceva similar piramidelor sau Sfinxului...

— Pe mine nu mă-ncântă ideea conectării navelor.

— Căpitane, dar *avem nevoie* de așa ceva. Ne deplasăm aproape permanent între ele și n-o putem face decât prin intermediul scuterului. În plus, payenii au început deja lucrul din partea lor...

— Aș vrea să vă atrag atenția că dacă cele două nave vor fi conectate, toți cei de la bordul cuterului se vor găsi la mâna payenilor!

Horvath părea zguduit de o asemenea idee.

— Căpitane, sunt sigur că ne putem încrede în alieni. Am înregistrat progrese remarcabile.

— Să nu uităm, adăugă sec Hardy, că ne aflăm și *acum* la mâna lor. Situația a fost inevitabilă din capul locului. *MacArthur* și *Lenin* reprezintă protecția noastră. Dacă două nave militare nu-i sperie... oricum, noi eram conștienți de situație când am acceptat rolul acesta.

Rod încleștă maxilarele. Cuterul putea fi sacrificat, dar nu și oamenii de la bordul lui. Sinclair, Sally, Horvath, capelanul – oamenii cei mai valoroși din *MacArthur* locuiau în cuter. Totuși, Hardy avea dreptate. Cu toții puteau fi uciși în orice clipă, singurul risc fiind răzbunarea Marinei.

— Bine, încuviință el, pot s-o facă.

Joncțiunea presurizată nu avea să sporească primejdia.

***

Construcția începu imediat după aprobarea căpitanului. Un tub din metal subțire, cu articulații flexibile, se extinse din fuzelajul navei payene, șerpuind ca o ființă vie. Payenii roiau în jurul lui, în costume cu aspect extrem de fragil. Văzuți prin hublourile cuterului, păreau aproape oameni... aproape.

Ochii lui Sally lăcrimau din cauza efortului de a privi. Lumina exterioară era stranie – o lucire palidă dinspre Pay, umbre negre din spațiu și ocazionale raze orbitoare de lumină artificială, totul reflectat de suprafața curbă și scânteietoare din metal. Perspectiva era anormală și simțea că o apucă migrena.

— Mă tot întreb de unde își procură metalul, reflectă Whitbread. – Venise lângă fată, așa cum proceda de obicei, când erau în pauze. – Nici prima dată când am intrat în nava lor și nici acum n-am zărit absolut nici o magazie. Probabil că-și demontează realmente interiorul.

— Nu m-ar mira, aprobă ea.

După cină, se strânseră cu toții în fața ecranului frontal, ținând în mâini flacoane de ceai sau cafea. Payenii nu suportau cafeaua, dar se învățaseră cu ceai și cacao. Om, payean, om, payean – erau aliniați în fața ecranului pe bancheta în formă de potcoavă. Fyunch(clic)-ii deprinseseră obiceiul omenesc de a-și îndrepta cu toții capetele în aceeași direcție.

— Uite ce repede lucrează, continuă Sally, crește văzând cu ochii. – Privi din nou printre gene; avea impresia că mulți payeni lucrau hăt departe, înapoia celorlalți. – Cel însemnat cu dungi portocalii trebuie să fie un cafeniu. Probabil că el conduce lucrările, nu credeți?

— Mie mi se pare că el lucrează cel mai mult, remarcă Sinclair.

— Firesc, zise Hardy. Dacă este atât de expert încât să dea ordine, trebuie să fie capabil să facă totul mai bine decât ceilalți, nu? – Se frecă la ochi. – Am înnebunit eu, sau unii payeni sunt mai mici?

— Așa pare, încuviință Sally.

Whitbread îi privi cu atenție pe constructorii joncțiunii. Unii payeni păreau să lucreze mult *înapoia* navei aliene... până când trei trecură prin fața ei.

— A încercat cineva să-i privească prin telescop? întrebă el. Lafferty, ne poți proiecta imaginea?

Pe ecranul telescopului, adevărul fu șocant de clar. Unii lucrători payeni erau micuți, putând să se strecoare prin orice crăpături. În plus, aveau câte patru brațe.

— Le folosiți adesea ca lucrători pe... creaturile acelea? își întrebă Sally fyunch(clic)-ul.

— Da. Sunt foarte utile. În nava voastră nu există... creaturi similare?

Aliena părea surprinsă. Dintre toți payenii, fyunch(clic)-ul lui Sally lăsa impresia că era cel mai frecvent surprins de oameni.

— Crezi că Rod va fi îngrijorat?

— Dar ce sunt? se interesă fata, ignorând întrebarea payeanei.

— Sunt... lucrători... animale utile. Te surprinde că sunt mici? Deci, ale voastre sunt mari?

— Da, da, răspunse Sally cu un aer absent. – Se întoarse către ceilalți. – Aș vrea să văd... animalele astea mai de aproape. Mai vine cineva?

Whitbread se îmbrăca deja în costum, iar ceilalți îi urmară exemplul.

***

— Fyunch(clic), zise aliena.

— Pe toți dracii! explodă Rod. Tu ai ajuns acum secretara?

Aliena vorbi fără grabă, străduindu-se să pronunțe cât mai corect. Gramatica nu-i era perfectă, însă cunoștințele în privința expresiilor și a inflexiunilor îl surprindeau pe căpitan de fiecare dată când o auzea.

— De ce nu? Vorbesc destul de bine. Pot reține un mesaj. Pot folosi recorderul. N-am mare lucru de făcut când tu ești ocupat.

— N-am ce face în privința asta.

— Știu. – Cu o undă de mulțumire, aliena adăugă: – Am surprins un soldat.

— La naiba, m-ai surprins *pe mine*! Cine-i pe-acolo?

— Bețmanul Lafferty. Toți ceilalți oameni sunt absenți. Au plecat să se uite la... tunel. Când va fi gata, soldații nu vor trebui să meargă cu ei atunci când vor vrea să viziteze cealaltă navă. Pot să transmit vreun mesaj?

— Nu, mulțumesc. O să revin mai târziu.

— Sally ar trebui să se întoarcă destul de repede. Tu ce mai faci? Cum merge treaba în *MacArthur*?

— Bine.

— Întotdeauna ești foarte rezervat când vorbești despre navă. Îmi bag cumva nasul în secretele Marinei? Pe mine nu nava mă interesează, Rod. Eu sunt fyunch(clic) pentru tine. Asta înseamnă mai mult decât un simplu *ghid*.

Payeana făcu un gest ciudat. Rod o mai văzuse procedând în felul acela, atunci când era nemulțumită sau tulburată.

— Dar ce înseamnă fyunch(clic)?

— Am fost atribuită ție. Tu ești un proiect, o lucrare, și eu trebuie să aflu tot ce poate fi cunoscut despre tine. Trebuie să devin expertă în tine, Lord Rod Blaine, iar tu vei deveni pentru mine un domeniu de cercetare. Nu nava ta uriașă, rigidă și prost concepută mă interesează, ci atitudinile tale vizavi de ea și de cei de la bord, gradul de control asupra lor, interesul pe care-l ai față de binele lor și toate celelalte.

Cum ar fi procedat Kutuzov în cazul ăsta? Ar fi întrerupt legătura? La dracu'!

— Nimănui nu-i place să fie ținut sub observație. Oricine s-ar simți oarecum incomodat dacă ar fi studiat în felul acesta.

— Bănuisem că așa veți gândi. Totuși, Rod, vă aflați aici ca să ne studiați pe noi, corect? În mod reciproc, noi avem dreptul să vă studiem pe voi.

— Aveți dreptul ăsta, încuviință bărbatul cu un ton destul de reținut. Însă dacă cineva devine stânjenit în vreme ce discuți cu el, probabil că ăsta-i motivul.

— Pe toți dracii! făcu payeana. Sunteți primele ființe inteligente pe care le-am întâlnit, fără nici o legătură de rudenie cu noi. De ce te-ai aștepta să te simți destins în prezența noastră?

Cu degetul arătător al brațului drept superior, își frecă porțiunea plată din mijlocul feței, apoi coborî rapid mâna, parcă stânjenită. Era același gest pe care-l făcuse căpitanul cu puțin timp înainte.

Pe fundal se auziră zgomote și payeana spuse:

— Doar o clipă, Rod. Aha, sunt Sally și Whitbread. – Glasul ei crescu în intensitate. – Sally? Căpitanul...

Dispăru de pe ecran și locul îi fu ocupat de antropoloagă.

— Bună ziua, căpitane, rosti Sally, cu un zâmbet oarecum forțat. Ce noutăți ai?

— Din partea mea, doar chestiile de rutină. Ce se-ntâmplă pe la voi?

— Rod, îmi pari neliniștit. Este o experiență stranie, nu-i așa? Nu te teme, ea nu ne poate auzi acum.

— Dumnezeule... Nu-s sigur dacă-mi face plăcere ca un alien să-mi citească gândurile în felul ăsta. Deși nu cred că ne citesc cu adevărat gândurile.

— Ei susțin că nu, iar uneori le interpretează greșit. – Își trecu o mână prin părul răvășit, poate din pricina faptului că tocmai își scosese casca de la costumul spațial. – Complet greșit! La început, fyunch(clic)-ul lui Sinclair n-a vrut să vorbească cu el. Îl considera un cafeniu – adică, știi, un simplu meseriaș fără minte. Apropo, ai găsit fugarele?

Subiectul respectiv era unul pe care amândoi învățaseră să-l evite, așa că Rod se întrebă de ce-l abordase tocmai acum.

— În privința lor, nu avem absolut nici un indiciu. Este foarte posibil să fi murit în vreun ungher,unde nu le putem găsi. O mai avem doar pe cea rămasă în salon. Și, pentru că tot veni vorba, poate data viitoare când vii în *MacArthur*, treci pe la ea. Mi se pare bolnavă.

Fata încuviință din cap.

— O să vin chiar mâine. Rod, tu ai privit echipa de lucrători alieni din spațiu?

— Nu prea. Mi se pare că au terminat joncțiunea, nu?

— Da... Știi ce folosesc ca mână de lucru? Creaturi din cele mici instruite!

Căpitanul privi mut ecranul.

Sally se uită repede în stânga și în dreapta.

— Creaturi mici instruite, în costume presurizate! Nici măcar nu știusem că au așa ceva la bord. Probabil că se ascund când intrăm noi. Însă nu sunt altceva decât animale – i-am întrebat.

— Animale... – „Dumnezeule! Ce va zice Kutuzov?" – Sally, subiectul e foarte important. Nu poți veni diseară, ca să mă informezi în detaliu? Tu și oricine mai știe ceva în privința asta.

— Sigur că da. Sinclair se află chiar acum în spațiu și le privește. E pur și simplu fantastic cât de bine sunt instruite. Și se pot strecura în locuri unde nu ajung decât sculele articulate sau fibrele de sticlă.

— Îmi dau seama. Sally, spune-mi adevărul. Există cea mai mică șansă ca aceste ființe să fie inteligente?

— Nu. Sunt doar instruite, dresate... nu-mi dau seama care poate fi termenul exact.

— Doar instruite... „Iar dacă cele evadate mai trăiesc, au explorat deja *MacArthur* de la pupa la prova." Spune-mi, în clipa asta mă poate auzi vreun alien?

— Nu, mi-am pus căștile și nu le-am îngăduit să-și bage nasurile în echipamentele noastre.

— Din câte vă puteți da seama... Sally, ascultă-mă atentă, apoi doresc să vorbesc cu toți cei din cuter, pe rând. A pomenit vreunul dintre voi ceva – chiar cel mai mic cuvințel – despre faptul că în *MacArthur* se află în libertate niște creaturi de acest tip?

— Nu. Ne-ai prevenit chiar tu să n-o facem. Rod, ce s-a-ntâmplat?

„Ce s-a-ntâmplat?!"

— Pentru Dumnezeu, *nu* spuneți nimic despre payenele evadate. Trimite-i și pe ceilalți și le voi repeta același lucru. Diseară vreau să ne întâlnim cu toții, cu excepția echipajului cuterului. Este momentul să trecem în revistă toate cunoștințele despre payeni, fiindcă mâine dimineață trebuie să-i raportez amiralului. – Bărbatul părea palid la față. – Cred că mai pot întârzia până atunci.

— Sigur că poți, zâmbi ea cât mai liniștitor, însă fără a reuși pe deplin. Nu-și amintea să-l mai fi văzut pe Rod atât de îngrijorat și asta o tulbura. O să venim peste vreo oră. Îi las locul acum lui Whitbread și, te rog, nu-ți mai face atâtea griji...

24. CAFENIII

Salonul ofițerilor din *MacArthur* era ticsit. Toate scaunele din jurul mesei fuseseră ocupate de ofițeri și savanți, iar alții se înșiruiseră pe perimetrul încăperii. Pe unul dintre pereți fusese instalat un display mare, iar stewardul distribuia cafele la toată lumea. Toți flecăreau destinși, cu excepția lui Sally care-și amintea chipul răvășit al lui Rod și îi era imposibil să se alăture celorlalți.

Ofițerii se ridicară în picioare când Rod intră. Unii savanți se ridicară și ei, alții se prefăcură că nu-l văd pe căpitan, iar câțiva îl priviră deliberat, exploatându-și statutul de civili. Rod mormăi:

— Pe loc repaus!

După aceea, își ocupă locul din capul mesei și se așeză încetișor. Lui Sally i se păru că arăta chiar și mai îngrijorat.

— Kelley?

— Da, căpitane!

— Încăperea aceasta este sigură?

— În măsura în care s-a putut, căpitane. Patru pușcași la ușă, și am examinat personal sistemul de ventilație.

— Ce-i asta? întrebă Horvath. De cine ar trebui să ne ferim?

— De toți... și toate care nu sunt prezente aici. – Rod îl privi pe ministru cu ochi care erau în același timp poruncitori și rugători. – Trebuie să vă anunț că tot ce se va discuta acum va fi clasificat „Strict Secret". Cunoaște toată lumea dispozițiile imperiale privind transmiterea neautorizată de informații secrete?

Se auzi un murmur general de aprobare. Brusc, atmosfera de voioșie dispăruse.

— Opinii împotriva? Să se consemneze că nu există. Domnule ministru, am înțeles că în urmă cu trei ore s-a descoperit că creaturile cele mici sunt animale dresate, capabile de lucrări tehnice desfășurate sub comandă centralizată. Este adevărat?

— Da, sigur că da. A fost cu adevărat o surpriză! Implicațiile sunt extraordinare – dacă am putea învăța să le controlăm, ar constitui o amplificare incredibilă a capacităților noastre.

Rod încuviință absent.

— Există cineva care a știut lucrul acesta anterior? Există posibilitatea ca să fi dedus anterior această realitate?

Din vacarmul ce urmă nu se desprinse nici o aprobare.

— Să se consemneze că nu există, rosti apăsat Rod.

— Unde să se consemneze? se enervă Horvath. Și de ce este o problemă atât de acută?

— Domnule ministru, această întrunire este înregistrată și autentificată, întrucât poate constitui mărturie în fața Curții Marțiale. Este posibilă implicarea mea într-un proces. Limpede?

— Cum... Dumnezeule! icni Sally. Curtea Marțială?! De ce?

— Sub acuzația de înaltă trădare, răspunse Rod. Observ că majoritatea ofițerilor mei au înțeles. Lady și domnilor, avem ordine stricte, primite direct de la vicerege, de a nu dezvălui nici un fel de date despre tehnologia militară a Imperiului, și mai cu seamă de a feri Câmpul Langston și generatorul Alderson de investigațiile payenilor. În ultimele săptămâni, în nava mea se află în libertate animale capabile să înțeleagă tehnologia și chiar s-o transmită altor payeni. *Acum* înțelegeți?

— Da. – Horvath nu părea alarmat, însă căzu pe gânduri. – De aceea este asigurată securitatea încăperii... Căpitane, chiar crezi că acele făpturi ne pot înțelege discuțiile?

— Este posibil ca ele să le memoreze și să le reproducă. Întrebarea este: Mai sunt ele în viață? Kelley?

— Căpitane, nu am descoperit nici un semn al prezenței lor. Proviziile de alimente n-au fost atinse, nevăstuicile n-au găsit nimic, în afară de șoareci, iar eu cred că fugarele au murit.

Blaine își frecă șaua nasului, apoi își retrase iute mâna.

— Ai auzit vreodată la bordul acestei nave denumirea de „cafenii"?

Chipul lui Kelley nu arătă nici măcar un semn de surprindere. Mai exact, rămase complet inexpresiv.

— „Cafenii", căpitane?

— Rod, ai înnebunit? exclamă Sally.

Toți o priviră, direct sau cu coada ochiului, iar unii păreau încruntați. „Dumnezeule", se gândi fata, „am făcut o gafă! Mulți știu despre ce-i vorba..."

— Repet, „cafenii". Ai auzit vreodată această denumire?

— Nu în mod oficial, căpitane. Se pare că, în ultima vreme, unii soldați par să creadă în existența unor spiriduși, dar nu mi s-a părut ceva alarmant.

Totuși, Kelley părea derutat. Auzise ceva, nu raportase și acum căpitanul, căpitanul *lui*, putea avea necazuri din această pricină...

— Altcineva? întrebă Rod.

— Ă-ă-ă... eu, căpitane.

Vorbise Potter, aproape nevăzut îndărătul a doi biologi.

— Da, sublocotenent Potter?

— În timpul cartului meu, câțiva soldați spuneau că dacă lași ceva de mâncare – resturi, firimituri, orice – pe coridoare sau sub hamacul tău, împreună cu ceva defect, vei găsi obiectul reparat.

Potter se foi stânjenit de pe un picior pe celălalt. În mod evident, i se părea că raporta o prostie.

— Unul dintre ei spunea că asta-i opera „cafeniilor". Mie mi s-a părut un fel de glumă...

Spusele lui Potter fură confirmate de o serie de alte destăinuiri. Până și savanții beneficiaseră de ajutorul „cafeniilor" nevăzuți. Existaseră mai multe cazuri, și dintre cele mai diverse: microscoape cu focalizări superioare celor mai recente modele produse de Leica Optical, o veioză de banc, cizme și bocanci modelați practic pe piciorul proprietarului... În clipa aceea, Rod interveni din nou:

— Kelley! Câți dintre pușcașii tăi au armele individualizate, ca tine și Renner?

— Ă-ă-ă... nu știu, căpitane.

— Văd una chiar aici. Polizawsky, de unde ai arma asta?

Pușcașul începu să se bâlbâie. Nu era obișnuit să discute direct cu ofițerii, cu atât mai puțin cu căpitanul, și *în nici un caz* cu căpitanul furios.

— Păi... să vedeți, dom' căpitan, mi-am lăsat arma și ceva de mâncare pe hamac și dimineața era gata. Așa cum mi-au zis ceilalți...

— Nu ai considerat asta ca fiind un lucru neobișnuit, care trebuia raportat lui Kelley?

— Ă-ă-ă... dom' căpitan, și alții... știți, ne-am gândit că poate... ă-ă-ă... dom' doctor vorbea despre halucinații în spațiu și... ă-ă-ă... noi...

— Iar dacă raportați cazurile, eu aș fi pus capăt aiurelii ăsteia, îl întrerupse Rod.

La dracu'! Cum avea să explice cele întâmplate? Că fusese prea ocupat cu aplanarea conflictelor dintre savanți? Faptul ca atare rămânea. Își neglijase îndatoririle specifice Marinei – și care fusese rezultatul?

— Nu se exagerează puțin? întrebă Horvath. La urma urmelor, căpitane, ordinele viceregelui au fost formulate înainte ca noi să știm mare lucru despre payeni. Acum este clar că nu sunt periculoși, și în nici un caz ostili.

— Domnule ministru, sugerezi să anulăm o dispoziție imperială?

Horvath păru amuzat de ideea respectivă și un surâs i se lăți pe chip.

— În nici un caz, replică el, nici măcar nu m-am gândit la așa ceva! Vreau doar să spun că dacă, și când – mai exact, când, pentru că, realmente, este inevitabil – politica aceasta va fi modificată, discuția noastră de acum va părea ridicolă. Ba chiar puerilă.

— La naiba, explodă Sinclair, nu așa se vorbește cu căpitanul!

— Ușurel, Sandy, interveni Cargill. Domnule ministru, bănuiesc că n-ai fost niciodată implicat în activitatea militară de informații și contrainformații. Vezi dumneata, în privința aceasta noi trebuie să reacționăm vizavi de capacități, nu de intenții. Dacă un dușman potențial îți *poate* face ceva rău, trebuie să fii pregătit pentru asta, indiferent de ceea ce crezi că *intenționează* el să facă.

— Exact, aprobă Rod. – În sinea sa, salutase intervenția secundului; Sinclair continua să clocotească și n-ar fi trebuit prea mult ca să reacționeze din nou cu violență. – Prin urmare, mai întâi trebuie să aflăm care este potențialul acelor creaturi. Din câte am văzut cu ocazia construirii joncțiunii, plus din alte informații despre „cafenii", acesta mi se pare destul de ridicat.

— Totuși, insistă Sally, nu sunt decât animale. – Își mută privirea de la chipul înfuriat al inginerului-șef, la rânjetul ironic al lui Horvath și la expresia îngrijorată a lui Blaine. – Cred că nu-i limpede... Capacitatea lor de utilizare a uneltelor este, *sigur că da*, deosebită, însă lipsită de orice legătură cu *inteligența*. Au capul prea mic. Cu cât au nevoie de mai multe celule cerebrale pentru această dexteritate tehnică, cu atât trebuie să renunțe la alte trăsături. Practic, sunt lipsite de miros și de gust. Sunt destul de mioape. Posedă un simț al limbajului mai rudimentar decât cel al cimpanzeilor. Percepția spațială le este bună și pot fi instruite, însă nu creează unelte, ci doar repară sau modifică obiecte. Inteligență?! Ce ființă inteligentă ar fi modelat mânerul unei periuțe de dinți ca să se potrivească perfect cu mâna utilizatorului, ca în cazul lui Battson? Cât despre posibilitatea de a ne spiona – cum ar putea s-o facă? Nu le-a putut instrui nimeni în direcția asta. Să nu uităm că au fost luate absolut aleatoriu din nava-miner.

Fata privi din nou în jur, încercând să-și dea seama dacă era aprobată.

— Am și eu o întrebare, se auzi vocea lui Blevins, medicul veterinar care fusese recrutat de pe Noua Scoție. Credeți că fugarele mai sunt vii? Payeana mea este pe moarte și nu pot face nimic ca s-o salvez. Deteriorarea glandelor... acumulare de toxine în țesuturi... toate simptomele îmbătrânirii.

— Aș vrea să pot crede asta, clătină Rod din cap, însă prin navă circulă prea multe povești despre cafenii. Înainte de întrunirea aceasta,

am discutat și cu alți ofițeri și situația este identică pe toate punțile. Inițial, nimeni n-a dorit să raporteze cele întâmplate, pentru că ar fi fost considerat nebun. Ulterior, cafeniii s-au dovedit prea utili ca să se renunțe la ei. Dar, în ciuda legendelor irlandeze ale lui Kelley, pe navele Marinei n-au existat niciodată spiriduși – așadar, trebuie să fie payenele mici.

Mai multă vreme, domni tăcerea, întreruptă în cele din urmă de Horvath.

— După părerea mea, căpitane, existența cafeniilor este benefică.

— Ha! – Era limpede că Rod avea o părere foarte clară în privința respectivă. – Benefică sau nu, imediat după această întrunire, vom steriliza nava. Sinclair, ai dispus evacuarea punții-hangar?

— Da, căpitane.

— Atunci, poți să-ncepi. Videaz-o și asigură-te că toate compartimentele interioare sunt deschise. Vreau ca pe puntea aceea să nu mai existe nimic *viu*. Cargill, carturile să fie în costume de luptă, iar în costume să nu se adăpostească *nimic* altceva! Restul gândiți-vă ce echipamente aveți care nu rezistă vidului. După sterilizarea punții-hangar, pușcașii vă vor escorta acolo și vom depresuriza restul navei. Trebuie să punem definitiv capăt afacerii cu cafeniii.

— Dar...

— Asta-i o tâmpenie!

— Mi se vor *distruge* culturile...

— Tâmpiții ăștia de militari întotdeauna...

— Poate să facă asta?

— Am înțeles, căpitane!

— Cine dracu' se crede ca să...

— Liniște! răcni Kelley amuțind vacarmul general.

— Căpitane, vorbi Sally, este realmente necesar să fii atât de crud?

Rod ridică din umeri.

— Mi se par și mie foarte drăgălașe, dar asta-i lipsit de importanță. Oricum, dacă n-o fac eu, o va ordona amiralul. Suntem cu toții de acord că aceste creaturi nu sunt spioni?

— Că nu spionează în mod deliberat, precizează Renner. Căpitane, cunoști incidentul cu minicompul?

— Nu.

— Payeana mare a demontat minicompul lui lady Fowler. Și l-a remontat, iar acum funcționează perfect.

— Bun, se strâmbă căpitanul, dar îmi vorbești despre payeana mare.

— Care poate dialoga cu cele mici! Ea le-a obligat să-i restituie ceasul lui Bury.

— Am alertat echipajul, anunță Cargill de lângă intercom, fără să precizez despre ce-i vorba. Se crede că-i un exercițiu de alarmă.

— Perfect! Vorbind acum serios, care sunt obiecțiunile privind distrugerea acestor creaturi? Payeana mare face aceleași lucruri și dacă, așa cum spuneți, nu sunt decât animale, nu le nimicim specia. Nu-i vom deranja deloc pe payenii mari. De acord?

— N-nu, începu Sally, deși...

Rod clătină decis din cap.

— Există o mulțime de argumente în favoarea distrugerii lor și încă n-am auzit vreunul în favoarea păstrării lor. Consider, prin urmare, cazul închis.

— Mi se pare exagerat, căpitane, interveni Horvath. Ce anume protejăm?

— În mod direct, generatorul Alderson. În mod indirect, întregul Imperiu. Nu doresc să fiu întrebat de ce cred că Imperiul trebuie protejat de payeni. Nu am un răspuns în privința asta, ci pur și simplu așa... simt.

— Tăinuirea generatorului Alderson e zadarnică, anunță Renner, cu rânjetul lui strâmb, și toți din încăpere se întoarseră spre el. Îl au *deja*.

— Poftim?! Cum?

— Cine-i trădătorul? sări în picioare Sinclair. Cine-i nemernicul?

— Stați, stați, nu vă pripiți! Căpitane, repet – ei au *deja* generatorul Alderson. Am aflat asta abia acum o oră. Totul este înregistrat și se poate viziona.

Se apropie de o consolă de comandă și pe display-ul mare se derulară rapid o serie de imagini, până ce navigatorul le găsi pe cele căutate. Se răsuci către ceilalți.

— Este plăcut să fii în centrul atenției, începu el pe un ton vesel, apoi îl abandonă, zărind încruntătura lui Rod. Este vorba despre o conversație între mine și... ă-ă-ă, payeana *mea*. Pentru a vedea totul, voi diviza ecranul.

Atinse o serie de taste și pe ecran apărură Renner, pe puntea lui *MacArthur*, și fyunch(clic)-ul său, în nava-ambasador payeană.

— Puteați veni de oriunde, zise fyunch(clic), dar cel mai probabil este că veniți de la o stea apropiată, ca... mai simplu ar fi să ți-o arăt. – Înapoia alienei apărură imagini stelare și ea indică cu brațul drept superior spre Noua Caledonie. – Pentru că ați apărut în locul acela din spațiu, știm că dețineți o propulsie instantanee.

Imaginea lui Renner se aplecă în față.

— Pentru că am apărut „în locul acela din spațiu"? repetă el.

— Da. Ați apărut exact în... – Payeana păru că nu-și găsește cuvântul potrivit. – Renner, trebuie să-ți povestesc despre un erou legendar.

— Dă-i drumul, încuviință imaginea navigatorului și-și luă o cafea.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, îi vom spune Eddie Nebunu'. Este un... uneori este ca mine, și alteori este un cafeniu, un savant idiot. Întotdeauna face prostii, din motive cât se poate de raționale. Face mereu și mereu aceleași lucruri, care întotdeauna provoacă dezastre, dar el nu învață niciodată.

În salonul din *MacArthur* se auziră șoapte.

— De pildă? întrebă imaginea lui Renner.

Fyunch(clic)-ul căzu pe gânduri, apoi spuse:

— Când un oraș se întinde și se populează în asemenea măsură încât se află în pericolul colapsului imediat... când mâncarea și apa potabilă de-abia ajung pentru toți, și toată lumea trebuie să muncească întruna ca să păstreze situația constantă... când toate vehiculele sunt folosite exclusiv pentru transportul produselor strict necesare și nu mai rămâne nici unul care să poată evacua locuitorii în caz de urgență... ei bine, în momentul acela, Eddie Nebunu' declanșează greva gunoierilor, pentru condiții mai bune de muncă.

În salon răsunară chicote, iar imaginea navigatorului rânji și încuviință:

— Genul ăsta de individ îmi este familiar. Zi mai departe!

— Ei bine, există o propulsie Eddie Nebunu'. Ea duce la dispariția navelor.

— Minunat.

— Teoretic, ar trebui să fie o propulsie instantanee, cheia de acces în Univers, dar practic navele dispar pentru totdeauna. Propulsia a fost descoperită, construită și testată de multe ori, și de fiecare dată navele au dispărut definitiv cu toți cei de la bord – însă, atenție, numai dacă e utilizată corect. Nava trebuie să se găsească într-un anumit loc, dificil de localizat precis, iar echipamentele trebuie să facă exact ceea ce au postulat teoreticienii... altfel nu se-ntâmplă nimic.

Acum râdeau ambii Renner.

— Am înțeles. Prin urmare, noi am apărut în punctul Eddie Nebunu', iar voi ați dedus că am soluționat secretul propulsiei Eddie Nebunu'.

— Exact.

— Atunci, ce suntem noi?

Aliena își îndepărtă buzele într-un surâs, ce semăna în mod tulburător cu botul deschis al unui rechin, dar în același timp și cu zâmbetul unui om... Navigatorul mai lăsă imaginea câteva clipe pe ecran, apoi o anulă.

După o tăcere prelungă, Sinclair vorbi primul:

— Ei bine, mie mi se pare limpede. Au generatorul Alderson, dar nu și Câmpul Langston.

— De ce crezi asta? întrebă Horvath.

Toți încercară să-i explice simultan, dar basul inginerului-șef răzbătu cu ușurință prin hărmălaie.

— Navele lor dispar, dar numai în punctul corect, da? Ele nu se mai întorc însă niciodată, deoarece la ieșirea în spațiul normal nimeresc în steaua roșie. E cât se poate de simplu!

— Aha, încuviință trist Horvath. Iar acolo nu sunt protejate de nimic... La urma urmelor, *este* interiorul unei stele.

— Și payeana spunea că au încercat de nu știu câte ori, se înfioră Sally. Pe de altă parte, Renner, nici unul dintre ceilalți payeni n-a pomenit nimic de astronavigație. Fyunch(clic)-ul *meu* a amintit despre „Eddie Nebunu'", dar numai ca despre o legendă străveche.

— Al *meu*, adăugă Sinclair, mi-a zis că Eddie Nebunu' era un inginer care se folosea întotdeauna de promisiunile viitorului ca să soluționeze problemele prezente.

— Alte detalii? întrebă Rod, privind în jurul mesei.

— Ei bine, începu Hardy stânjenit și roșu la față, fyunch(clic)-ul meu spune că Eddie Nebunu' întemeiază secte religioase, cu precepte bizare, foarte raționale și cu totul necuvenite.

— Ajunge, spuse căpitanul. Se pare că sunt singurul al cărui fyunch(clic) n-a amintit de Eddie Nebunu'. – Câteva clipe, afișă un aer gânditor. – Suntem așadar de acord cu toții că payenii dețin propulsia, dar nu și Câmpul?

Încuviințară în tăcere. Horvath își frecă lobul urechii, apoi rosti:

— Acum, amintindu-mi istoria descoperirii lui Langston, nu-i de mirare că payenii nu au Câmpul. Mă miră până și faptul că au construit generatorul, deși principiile lui *pot* fi deduse din date astrofizice. Câmpul însă a fost descoperit pur și simplu accidental.

— Dar acum, când ei știu că există, ce se poate întâmpla? întrebă Rod.

— Nu... nu știu, recunoscu Horvath.

Tăcerea care se lăsă asupra salonului era una de rău augur. Sally o întrerupse printr-un hohot de râs.

— Sunteți atât de gravi cu toții! exclamă ea. Să presupunem că ar deține atât generatorul, cât și Câmpul. Ce s-ar întâmpla? Payenii populează o singură planetă și nu sunt ostili, dar chiar dacă ar fi, credeți că ar constitui o amenințare pentru Imperiu? Căpitane, ce ar putea face *Lenin* chiar acum, și singur, dacă amiralul Kutuzov ar da ordinul cuvenit?

Tensiunea se destrămă și toți zâmbiră. Evident, antropoloaga avea dreptate. Payenii nu aveau nici măcar nave militare. Nu dețineau Câmpul, și chiar dacă l-ar fi inventat, când să fi învățat tacticile războiului spațial? Sărmanii payeni pașnici, cu ce puteau ei amenința Imperiul Omului?

Cargill era singurul care nu zâmbea și, când vorbi, tonul lui fu extrem de serios:

— Nu știu, lady Fowler, și aș dori realmente să fi știut.

***

Bury auzise de întrunire, dar nu fusese invitat. Acum, înainte de terminarea ei, un pușcaș îi ciocăni la ușă și politicos, însă extrem de ferm, îi ceru să-l urmeze. Nu-i spuse unde aveau să meargă și, după o vreme, deveni evident că nu primise ordin în această privință.

— Șeful a spus să rămân cu dumneavoastră și să fiu pregătit să vă duc alături de ceilalți.

Comerciantul îl examină cu o privire vicleană. Ce ar fi fost în stare pușcașul să facă pentru o sută de mii de coroane? Nu era totuși necesar să încerce să-l mituiască. Nu deocamdată... Cu siguranță, Blaine nu se pregătea să-l execute. Pentru o clipă, Bury simți un fior de neliniște. Oare izbutiseră să-l determine pe Stone să vorbească, pe Noul Chicago?

Pe Allah, nimeni nu era în siguranță... Absurd! Chiar dacă Stone ar fi mărturisit totul, *MacArthur* și Imperiul nu puteau comunica. Aici erau pur și simplu izolați de restul Universului colonizat.

— Trebuie să rămâi cu mine, repetă el, dar unde vom merge în cele din urmă?

— Vă voi spune atunci când voi fi anunțat, domnule Bury.

— Să mergem atunci în laboratorul doctorului Buckman. De ce nu? Acolo vom sta mai confortabil...

Soldatul șovăi un moment, apoi încuviință.

— Să mergem.

Bury își găsi amicul furios.

— Să ambalez tot ce nu poate rezista vidului, mormăia Buckman, așa, fără nici un motiv! Uite câte sunt!

Arătă exasperat spre instrumentele lui împrăștiate prin tot laboratorul; deja împachetase destule în cutii și saci de plastic etanși.

Ordine lipsite de sens, un paznic permanent... comerciantul se simți cuprins de încordare; redevenise prizonier? Avu nevoie de destul timp până să-l calmeze pe Buckman. În cele din urmă, acesta se trânti pe un scaun și-și turnă o ceașcă de cafea.

— Nu te-am prea văzut în ultima vreme, spuse el. Ai fost ocupat?

— Dimpotrivă, în nava asta n-am mare lucru de făcut. Nimeni nu-mi zice ce se-ntâmplă, murmură Bury, căutând să se stăpânească. De ce trebuie să iei măsuri de protecție împotriva vidului?

— Habar n-am! Mi s-a spus doar că trebuie să-o fac! Am încercat să-l întreb pe căpitan – e-n conferință. Am încercat să mă plâng lui Horvath – și el e-n conferință! Dacă nu-i poți găsi când ai nevoie de ei, la ce mai sunt buni?

De pe coridor răsunară bufnituri; se deplasau obiecte masive. Despre ce putea fi vorba? Uneori, navele erau evacuate ca să stârpească șoarecii...

Asta era! Voiau să ucidă creaturile cele mici! Allah fie lăudat, acționase la timp. Bury surâse larg și ușurat. Căpătase o idee mai precisă asupra valorii acestora din seara când lăsase o cutie cu baclava lângă vizorul deschis al costumului său spațial. Fusese cât p-aci să piardă totul.

— Ce se mai aude cu asteroizii din punctele troiene? îl întrebă pe astrofizician.

Buckman păru surprins, apoi izbucni în râs.

— Nu m-am mai gândit la ei de peste o lună. Acum studiem Coalsack-ul.

— Da?

— Am descoperit acolo o masă... probabil o protostea. Și o sursă de infraroșii. Configurațiile curenților din Coalsack sunt fantastice. Ca și cum gazele și praful ar fi vâscoase... evident, se comportă așa din pricina câmpurilor magnetice. Învățăm niște chestii extraordinare despre dinamica norilor de praf. Când mă gândesc cât timp am irosit cu punctele alea troiene... deși totul era atât de banal!

— Banal? M-ai făcut realmente curios.

— Da? Stai să-ți arăt.

Buckman se apropie de intercom și introduse o serie de cifre. Nu se petrecu însă nimic.

— Ciudat... Vreun tâmpit trebuie să fi pus o parolă de restricție.

Închise ochii, căzu pe gânduri și bătu alt cod. Pe ecran apăru imagini.

— Aha! Uite!

Asteroizi care se rostogoleau, încețoșați și tremurători. Unii asimetrici, alții aproape sferici, mulți presărați de cratere.

— Îmi pare rău în privința calității... Vezi ce-am descoperit?

— Nu prea. Sau...

Pe toți asteroizii exista cel puțin un crater. Văzu trei asteroizi lungi și înguști... fiecare cu câte un crater adânc la un capăt. Unul dintre ei era

de forma unui rinichi, cu craterul în partea concavă. Toți asteroizii din seria respectivă de imagini aveau câte un crater mare, al cărui centru părea coliniar cu centrul masic.

Bury se simți încântat și în același timp ușor speriat.

— Da, cred că am înțeles. Toți asteroizii ăștia au fost deplasați în mod artificial, de aceea nu v-au mai interesat.

— Bineînțeles! Când te gândești că eu mă așteptasem să descopăr un nou principiu cosmic...

Buckman ridică din umeri și sorbi cafeaua.

— Ai spus cuiva despre asta?

— Lui Horvath. De ce – crezi că el a pus parola de restricție?

— S-ar putea... Cam câtă energie crezi că ar fi necesară pentru deplasarea maselor astea de piatră?

— Habar n-am. În tot cazul, destul de multă. De fapt... – ochii astrofizicianului scânteiară – pare o problemă interesantă. O să-ți spun la ce rezultat am ajuns, dar mai întâi să se termine idiotenia asta.

Reîncepu să-și ambaleze instrumetele.

Bury rămase locului, privind în gol. Pe neașteptate, fu străbătut de un fior.

25. PAYEANA CĂPITANULUI

— Amirale, apreciez grija dumitale pentru securitatea Imperiului, spuse Horvath. – Dădu din cap cu un aer extrem de serios spre figura de pe ecranul punții lui *MacArthur*. – Da, da. Realitatea însă este că ori acceptăm invitația payenilor, ori ne putem întoarce acasă. Aici nu mai avem ce afla.

— Blaine, dumneata ești de acord cu asta? întrebă Kutuzov inexpresiv.

— Amirale, ridică din umeri Rod, trebuie să țin seama de sfatul oamenilor de știință. Ei spun că de la distanța asta nu mai putem afla absolut nimic nou.

— Prin urmare, ești de acord s-o duci pe *MacArthur* pe orbita lui Pay-alfa? Asta recomanzi? Asta dorești să se consemneze?

— Da, amirale. Sau asta, sau plecăm acasă, dar nu cred că știm destule despre payeni ca să plecăm.

Kutuzov inspiră prelung și profund, iar buzele i se subțiară.

— Amirale, îi reaminti Horvath, dumneata ai o misiune, iar eu am alta. Este foarte bine că protejezi Imperiul împotriva improbabilei amenințări pe care o reprezintă payenii, însă eu trebuie să exploatez ceea ce putem afla de la știința și tehnologia payeană. Iar astea, te asigur, nu-s fleacuri. Sunt atât de avansați în unele privințe, încât... ei bine, n-am cuvinte să descriu realizările lor, asta-i.

— Exact! – Kutuzov sublinie cuvântul izbind cu pumnii în brațele fotoliului de comandă. – Au o tehnologie care ne depășește. Ne vorbesc limba, iar dumneata spui că noi n-o vom putea vorbi niciodată pe a lor. Cunosc efectul Alderson, iar acum știu și de existența Câmpului Langston. Domnule ministru, poate că ar fi bine să plecăm acasă. Acum!

— Dar...

— Pe de altă parte, continuă Kutuzov, nu aș dori să duc un război cu acești payeni, fără să știu mai multe despre ei. Ce defensivă planetară au? Cine îi guvernează? Constat că, în ciuda cercetărilor oamenilor dumitale, nu poți răspunde la aceste întrebări. Nu știi nici măcar cine este comandantul navei lor ambasador.

— Cât se poate de adevărat, încuviință energic Horvath. Este o situație foarte bizară. Uneori, cred realmente că ei n-au un comandant. Pe de altă parte, alteori, se pare că apelează la navă pentru instrucțiuni... în plus, mai există și problema sexului.

— Domnule ministru, nu poți fi mai direct?

— Ba da, încuviință celălalt iritat. Sunt cât se poate de direct. De când au sosit, toți alb-cafeniii au fost femele. În plus, femela cafenie a rămas însărcinată și a născut un pui alb-cafeniu. Acum ea este mascul.

— Cunosc cazuri de modificare a sexului la alieni. Nu este posibil ca un alb-cafeniu să fi fost mascul până cu puțin înainte de sosirea navei-ambasador?

— Ne-am pus și noi întrebarea aceasta. Pare însă mai plauzibil că alb-cafeniile nu s-au înmulțit din pricina unei probleme demografice. Ele rămân femele... poate că sunt chiar metișii, deoarece o cafenie este mama uneia. Să fie vorba despre împerecheri între cafenii și altceva? Ipoteza aceasta ar presupune ca acel „altceva" să se găsească la bordul navei-ambasador.

— La bordul navei lor există un amiral, rosti Kutuzov apăsat. La fel ca în cazul nostru. O știam. Ce le spuneți când întreabă despre mine?

Rod auzi un pufnet îndărătul lui și bănui că fusese Renner.

— Cât mai puțin posibil, răspunse el. Doar că primim ordinele de la *Lenin*. Nu cred că ei cunosc numele dumitale, amirale... nici măcar nu știu dacă ordinele ne vin din partea unui om sau a unui consiliu.

— Doar atât? – Kutuzov fu cât p-aci să surâdă. – Cam la fel cu ceea ce cunoașteți despre comanda lor, nu? O să vedeți că au un amiral la bordul navei ăleia, iar el a decis că dorește să fiți mai aproape de planeta lor. Întrebarea se pune: Voi afla mai multe dacă vă las să mergeți acolo, decât va afla el aducându-vă unde dorește?

Horvath se întoarse cu spatele la ecran și trimise o căutătură imploratoare spre ceruri. Cum să trateze cu un asemenea individ?

— Ce se aude în legătură cu creaturile acelea mici? întrebă Kutuzov. Continuă să existe alieni în libertate prin crucișătorul *MacArthur* al Maiestății Sale Imperiale?

Rod se înfioră înaintea sarcasmului fățiș.

— Nu, amirale. Am evacuat puntea-hangar și am vidat-o. După aceea am transferat tot personalul și civilii pe *MacArthur* în puntea-hangar și am vidat restul navei. Am făcut o fumigație cu cifogene în sere, am trimis monoxid de carbon prin toată tubulatura, am revidat nava și am repetat procedura pe puntea-hangar. Creaturile sunt moarte. Avem corpurile... douăzeci și trei, mai exact, deși unul dintre ele a fost găsit abia ieri.

— Nu mai există nici un semn că ar exista cafenii sau șoareci?

— Nu, amirale. Șoarecii și payenele sunt morți. A murit de asemenea și cealaltă creatură, pe care o țineam în cușcă. Veterinarul bănuiește că a murit de bătrânețe.

— Așadar, problema este soluționată, mormăi Kutuzov. Care-i situația alienei adulte pe care o aveți la bord?

— Este bolnavă, cu aceleași simptome pe care le-a avut cea mică.

— Aceasta e altă problemă, interveni prompt Horvath. Am vrut să-i întreb pe payeni ce putem face pentru minera bolnavă, însă căpitanul Blaine nu m-a lăsat s-o fac fără aprobarea dumitale.

Amiralul întinse mâna în afara cadrului videocamerei. Când o readuse, ținea un pahar de ceai în care suflă zgomotos.

— Ceilalți știu că avem această... mineră la bord?

— Da, încuviință Horvath, și când Kutuzov se încruntă, adăugă iute: Se pare c-au știut-o din capul locului. Sunt sigur că nici unul dintre noi nu le-a spus-o.

— Așadar, știu... Au întrebat de mineră? Au cerut s-o vadă?

— Nu, nu n-au cerut, răspunse ministrul pe un ton ce trăda scepticismul. De fapt, n-au arătat nici cel mai mic interes față de ea, tot așa cum nu i-au preocupat nici creaturile cele mici – ai văzut imaginile cu payenii evacuând nava *lor*, amirale? Și ei trebuie să le omoare, probabil că se-nmulțesc ca iepurii. – Se opri și se încruntă, căzând pe gânduri. – Oricum, vreau să-i întreb ce se poate face în cazul minerei bolnave. N-o putem lăsa să moară așa.

— Poate c-ar fi mai bine pentru toți, reflectă amiralul. Bine, domnule ministru. Întreabă-i. Recunoscând că nu știm care-i regimul optim pentru payeni, nu văd ce secrete ale Imperiului am putea destăinui. Dacă însă ei doresc să vadă minera, îi veți refuza. Dacă va fi realmente necesar, minera va muri – tragic și pe neașteptate, în urma unui accident, dar va muri. Este un ordin, ai înțeles, căpitane Blaine? Nu va discuta cu alți payeni, nici acum și nici altă dată.

— Am înțeles, amirale.

Rod rămase impasibil în fotoliul său, întrebându-se: „Oare îi dau dreptate? Ar fi trebuit să fiu șocat, însă..."

— Ținând seama de aceste circumstanțe, domnule ministru, mai dorești să-i întrebi pe payeni?

— Da... oricum, nu mă așteptam la altceva din partea dumitale. Revin acum la principala problemă: payenii ne-au invitat să ne plasăm pe orbită în jurul planetei lor. Văd că motivele invitației stârnesc o mulțime de interpretări. Eu unul cred că ei doresc realmente să dezvolte relații comerciale și diplomatice, și aceasta pare de altfel modalitatea

firească de a stabili relații. Nu întrezăresc alte intenții. Dumneata, desigur, ai o teorie proprie...

Kutuzov izbucni în râs. Hohotea profund, din toată inima.

— Domnule ministru, este foarte posibil să gândesc la fel ca dumneata, însă asta n-are nici cea mai mică importanță. Misiunea mea este să asigur securitatea Imperiului. Convingerile personale n-au relevanță. Perfect, făcu el înăsprindu-și din nou expresia. Căpitane, îți dau mână liberă în aprecierea situației, dar în prealabil vei arma sistemele de autodistrugere ale navei. Sper că-ți dai seama că nu putem îngădui ca *MacArthur* să cadă în mâinile payenilor.

— Da, amirale.

— În cazul acesta, poți începe deplasarea. *Lenin* te va urma. Vei transmite permanent orice date noi. Dacă nava îți va fi amenințată, nu voi încerca să vă vin în ajutor, decât dacă *Lenin* nu va fi periclitată. Prioritatea mea este să revin cu informații, în caz extrem chiar și despre felul cum ați pierit. Domnule ministru, se întoarse spre Horvath, în aceste circumstanțe mai dorești să mergi spre Pay-alfa?

— Bineînțeles.

Amiralul ridică din umeri.

— Pornește, căpitane! Ai undă verde.

***

Remorcherele lui *MacArthur* recuperaseră un cilindru cât jumătate din nava-ambasador. Avea un design extrem de simplu: o carcasă dură și groasă din material plastic, cu valve la capete, conținând hidrogen lichid. Acum fusese fixat pe nava payeană, îndărătul toroizilor pentru locuit. Miezul subțire și dens al navei, care avea rolul de a dirija fluxul de plasmă pentru propulsia prin fuziune, fusese de asemenea modificat, deviat mult în lateral, pentru a direcționa impulsul prin noul centru masic. Nava era mult înclinată spre înapoi față de propulsie, aidoma unei femei micuțe, dar cu o sarcină voluminoasă, care încearcă să-și păstreze echilibrul în timpul mersului.

Payenii – alb-cafenii, dirijați de un cafeniu – lucrau de zor, demontând joncțiunea presurizată, topind și remodelând materialele în platforme inelare de susținere a toroizilor fragili. Alții lucrau în navă, iar printre ei se jucau trei forme micuțe alb-cafenii. Din nou, interiorul se preschimba ca prin farmec. Mobilierul pentru imponderabilitate fusese modificat. Podelele erau înclinate, perpendiculare față de noua direcție a impulsului.

În cuter nu se mai găsea acum nici un payean; toți lucrau, dar mențineau contactul. Membrii echipajului dădeau câte o mână de ajutor în nava-ambasador, la acțiuni simple, ce nu necesitau calificare.

Whitbread și Potter se aflau în cabina de accelerație, deplasând paturile pentru a face loc la trei cușete mai mici. Munca respectivă nu implica decât operațiuni simple de sudură, însă necesita forță fizică. Transpirația se acumulase în broboane în interiorul filtrelor respiratorii și le șiroia pe piele.

— Mă întreb, rosti Potter, ce senzație olfactivă înregistrează payenii în prezența noastră. Să-mi spui dacă ți se pare o întrebare insultătoare...

— Îmi vine cam greu să precizez, răspunse payeana sa. Misiunea mea este să înțeleg totul despre fyunch(clic)-ul meu și poate că m-am adaptat prea bine. Mirosul de transpirație curată nu m-ar deranja, nici chiar dacă n-ați fi lucrat pentru noi. De ce zâmbești, domnule Whitbread?

— Scuză-mă... De vină este accentul tău.

— Ce accent? întrebă nedumerit Potter.

Whitbread și payeana lui izbucniră în râs în același timp.

— Ai același accent ca Potter, care provine de pe Noua Scoție, explică Whitbread.

— Mai există și un alt aspect amuzant, continuă payeana sa. Înainte, voi aveați dificultăți în a ne deosebi între noi.

— Iar acum este pe dos, chicoti Whitbread. Trebuie să număr brațele, ca să văd dacă stau de vorbă cu Renner sau cu payeana lui. Gavin, ia ajută-mă aici! Cât despre payeana căpitanului Blaine... abia iau „pe loc repaus", când ea spune ceva și – pac! – sar în poziție de drepți. Dă ordine de parcă ar fi comandanta cuterului, iar noi ne conformăm, apoi ea zice „O clipă, domnule" și ne ordonă s-o scuzăm. Este foarte derutant.

— Totuși, vorbi payeana lui Whitbread, uneori mă-ntreb dacă v-am descifrat cu adevărat. Doar pentru că te pot imita nu înseamnă că te pot înțelege...

— Asta-i tehnica noastră standard, veche de când munții, și funcționează, interveni payeana lui Potter. Ce altceva am putea face?

— Pur și simplu mă întrebam cu glas tare. *Oamenii* aceștia dețin atât de multe talente... Nu putem cuprinde toate capacitățile voastre, Whitbread. Vouă vi se pare simplu să comanzi și să fii comandat. Cum le puteți face pe amândouă? Sunteți pricepuți în manipularea uneltelor...

— Și voi sunteți pricepuți, zise bărbatul cu o formulare extrem de săracă.

— Dar noi obosim repede. Sunteți capabili să mai munciți, nu? Noi nu suntem.

— Hm-m...

— Nu ne pricepem nici la luptă... În sfârșit, ajunge cu asta. Ne jucăm rolul pentru a vă înțelege, însă fiecare dintre voi pare să joace o

mie de roluri. Este foarte dificil pentru niște omuleți verzi onești și muncitori.

— Cine ți-a spus de „omuleții verzi"? exclamă Whitbread.

— Domnul Renner, cine altul? Am considerat expresia ca fiind un compliment... mai precis, faptul că s-a încrezut în simțul umorului meu.

— Dacă aude Horvath, este în stare să-l omoare. Ar trebui să fim foarte precauți în relațiile cu alienii. Să nu încălcăm unele tabuuri...

— Horvath..., repetă Potter. Mi-am adus aminte că el voia să vă întrebăm ceva. Știți că la bordul lui *MacArthur* avem o cafenie?

— Da. O mineră. Nava ei a vizitat *MacArthur*, după care a revenit acasă pustie. Era evident că a rămas la voi.

— Este bolnavă, urmă Potter, și situația i se înrăutățește. Medicul Blevins spune că prezintă simptomele unei boli de natură alimentară, dar n-a putut s-o ajute cu nimic. Aveți idee ce-i lipsește?

Whitbread se gândi că știa de ce Horvath n-o întrebase pe propria sa payeană despre cafenie; dacă payenii cereau s-o vadă pe mineră, trebuiau refuzați, așa cum ordonase chiar amiralul. Horvath considera dispoziția respectivă o imbecilitate și n-ar fi putut-o justifica. Whitbread și Potter nici nu trebuiau să încerce s-o facă. Erau militari, iar ordinele nu se comentau.

Întrucât payenele nu răspunseră imediat, Whitbread rosti:

— Biologii au încercat o mulțime de lucruri: alimente noi, analiza sucurilor digestive, raze X, pentru a vedea dacă nu are tumori... Au modificat până și compoziția atmosferei din cabina ei, conform celei de pe Pay-alfa. Nimic n-a avut succes. Este abătută, scâncește, zace în majoritatea timpului... A slăbit și năpârlește.

— N-aveți idee ce i s-ar fi putut întâmpla? întrebă payeana lui Whitbread cu un glas neașteptat de inexpresiv.

— Nu.

Payenele se priviră între ele, cumva straniu și neliniștitor. Păreau identice acum, plutind pe jumătate ghemuite, ancorate de mânerele din pereți – aceleași poziții, aceleași desene pe blăni, aceleași surâsuri vagi. Identitățile individuale nu se întrezăreau acum. Poate că *într-adevăr* nu era decât o atitudine specifică...

— O să vă dăm niște alimente, vorbi brusc payeana lui Potter. Este posibil să fi apreciat corect și de vină să fie nutriția.

Ambele payene plecară și cea a lui Whitbread reveni aproape imediat, cu o pungă de plastic presurizată, conținând grăunțe, fructe de mărimea unor prune și o bucată de carne roșie.

— Fierbeți carnea, înmuiați grăunțele, și fructele dați-i-le crude, zise ea. De asemenea, testați ionizarea aerului din cabină.

Îi conduse spre ieșire.

Sublocotenenții urcară într-un scuter și porniră spre nava lor.

— S-au comportat foarte ciudat, meditä Potter. Mi-e imposibil să nu cred că s-a petrecut ceva important...

— Mda.

— Dar ce anume?

— Poate au crezut că am abuzat de cafenie. Poate că s-au întrebat de ce n-o aducem la ei. Sau, poate, dimpotrivă: au fost șocate că ne facem atâtea griji pentru o simplă cafenie.

— Sau poate că erau doar obosite, iar noi ne-am imaginat fel de fel...

Potter activă jeturile de frânare, pentru a încetini.

— Gavin, privește înapoi!

— Nu pot acum, trebuie să fiu atent la comenzi.

După ce andocă, tânărul se întoarse și se uită.

În exteriorul navei-ambasador lucraseră peste o duzină de payeni. În mod clar, ranforsările toroizilor nu fuseseră terminate... însă toți payenii se îndreptau spre ecluza de acces a navei.

***

Medyatorii curseră ca un șuvoi în toroid, ricoșând lent din pereți în graba lor de a face loc celor din urmă. Majoritatea dovedeau că erau, într-un fel sau altul, fyunch(clic) ai alienilor. Aveau tendința de a-și utiliza mai puțin brațul drept inferior și de a se orienta cu capetele în aceeași direcție.

Stăpyna era albă. Smocurile de blană de la subsuori și dintre picioare erau lungi și mătăsoase, ca blana unei pisici de Angora. După ce se adunară cu toții, stăpyna se întoarse către payeana lui Whitbread și spuse:

— Vorbește!

Payeana povesti episodul cu sublocotenenții.

— Sunt sigură că vorbeau cu toată seriozitatea, încheie ea.

— Ești de aceași părere? se întoarse stăpyna către payeana lui Potter.

— Da.

Urmă o agitație dublată de șoapte, unele în graiurile payene, alte în anglică, trădând panica. Amuțiră toate, când stăpyna întrebă:

— Ce le-ați spus?

— Că boala se poate datora unor deficiențe nutritive...

Imediat se auziră râsete șocant de omenești, dar numai printre medyatoarele cărora li se atribuiseră fyunch(clic).

— ... și le-am oferit alimente pentru ingyneră. Desigur, n-o vor ajuta deloc.

— Au fost păcăliți?

— E greu de spus. Nu suntem pricepute să mințim în față, nu-i specialitatea noastră.

În toroid se iscară din nou murmure. Stăpyna le toleră o vreme, apoi rosti:

— Ce poate-nsemna asta? Vorbiți!

— Nu pot fi atât de diferiți de noi, răspunse cineva. Obișnuiesc să se lupte în războaie. Am prins aluzii la planete complet distruse.

Fu întrerupt de altă payeană. În felul cum se mișca exista ceva grațios, de femelă umană, care i se părea grotesc stăpynei.

— Credem că știm ce anume îi face pe oameni să lupte. Majoritatea animalelor de pe planeta noastră și de pe ale lor dețin un reflex de capitulare care-i oprește pe membrii unei specii să se ucidă între ei. Oamenii folosesc armele instinctiv. Reflexul de capitulare este prea lent.

— La fel s-a petrecut și cu noi cândva, interveni o a treia. Evoluția hibrizilor medyatori a încheiat etapa respectivă. Vrei să spui că oamenii nu au medyatori?

— Nu au nimic care să fie conceput și crescut pentru comunicare și negociere între potențiali dușmani, răspunse payeana lui Sally. Sunt amatori din toate punctele de vedere și de aceea nu excelează în absolut nimic din ceea ce fac. Negocierile lor sunt realizate de amatori. Când negocierile eșuează, recurg la lupte.

— Sunt amatori și când joacă rolul stăpynilor, încuviință altcineva, atingându-și cu un gest scurt centrul feței. Sunt stăpyni pe rând. În navele lor militare, intercalează pușcași între prova și pupa, pentru eventualitatea în care cei de la pupa vor să preia conducerea navei. Pe de altă parte, când vorbește cu Lenin, *căpitanul Blaine ascultă ca un cafeniu. Este dificil să fii fyunch(clic)-ul unui stăpyn care nu-i tot timpul stăpyn.*

— De acord, spuse payeana lui Whitbread. Al meu nu este un stăpyn, dar va fi într-o bună zi.

— Ingynera noastră, zise cineva, a constatat că uneltele lor trebuie mult îmbunătățite. Nu există totuși nici o castă în care să-l încadrăm pe Hardy...

— Ajunge! zise stăpyna și toți se opriră din vorbit. Grija noastră este mult mai concretă. Ce ați aflat despre obiceiurile lor de împerechere?

— Nu ne-au spus nimic și va fi dificil să aflăm. La bord se pare că există o singură femelă.

— O singură femelă?

— Din câte am putut afla.

— Restul sunt neutri sau în majoritate neutri?

— Se pare că nu sunt, totuși femela nu a rămas gravidă de când am sosit noi.

— Trebuie să aflăm mai multe, zise stăpyna, dar în același timp trebuie să tăinuim. Întrebați ca din întâmplare. Formulați întrebarea foarte atent, pentru a dezvălui cât mai puține lucruri. Dacă ceea ce bănuim este adevărat... poate fi adevărat?

— Întreaga evoluție dezminte așa ceva, spuse un glas. Indivizii care supraviețuiesc pentru a procrea trebuie să poarte genele următoarei generații. Atunci, cum...?

— Sunt alieni, nu uitați asta, le atrase atenția payeana lui Whitbread.

— Trebuie să aflăm. Alegeți pe unul dintre voi și formulați întrebarea. Apoi alegeți omul pe care-l veți întreba. Restul trebuie să evite subiectul, dacă alienii nu-l abordează ei.

— Eu cred că nu trebuie să ascundem nimic. – Payeana își atinse centrul feței, parcă pentru a se asigura că totul era în regulă. – Sunt alieni. Pot fi șansa cea mai bună pe care am avut-o vreodată. Cu ajutorul lor, am putea întrerupe străvechiul șablon al Ciclurilor.

Stăpyna își manifestă surprinderea.

— Veți tăinui diferența crucială dintre Om și noi. Nu trebuie s-o afle.

— Eu zic că nu trebuie să procedăm așa! strigă cealaltă. Ascultă-mă! Ei au modalitățile lor proprii... rezolvă probleme, întotdeauna... – Ceilalți începură se se strângă în jurul ei. – Nu, ascultați-mă! Trebuie să mă ascultați!

— Eddie Nebunu', rosti stăpyna pe un ton de surpriză. Izolați-o, în siguranță, dar confort. Vom avea nevoie de știința ei. Fyunch(clic)-ului ei nu trebuie să-i fie atribuit altcineva, deoarece stresul a înnebunit-o.

***

Rod lăsase cuterul să pornească înaintea lui *MacArthur* spre Pay-alfa cu o accelerație de 0,87 *g*. Era extrem de conștient de faptul că *MacArthur* continua să rămână o navă militară alienă capabilă să distrugă jumătate din planeta payenilor, și nu-i plăcea să se gândească la armele ce puteau fi ațintite asupra ei de către payeni cu nervii întinși la maximum. Dorise ca nava-ambasador să ajungă prima... desigur, nu se putea ști dacă ar fi fost de un real folos, totuși reprezenta o posibilitate.

Acum, cuterul era aproape pustiu. Personalul științific revenise pe *MacArthur*, introducând volume uriașe de date în calculatorul navei,

verificând, codificând și raportând rezultatele căpitanului, pentru a fi transmise spre *Lenin*. Bineînțeles, ar fi putut raporta în mod direct, dar ierarhia militară era intermediarul. Momentele servirii meselor și jocurile de bridge din *MacArthur* se transformau regulat în controverse științifice agitate.

Toți erau preocupați de minera cafenie. Situația acesteia se înrăutățise și ea nu privise cu mai mult entuziasm alimentele ce-i fuseseră trimise de payeni. Era frustrant, iar Blevins încercase nenumărate teste, fără nici un rezultat. Creaturile cele mici prosperaseră și se înmulțiseră prin navă, iar veterinarul se întreba dacă nu cumva consumaseră ceva neașteptat – poate comburant de la torpile sau izolație de cabluri. Îi oferi alienei o multitudine de substanțe dintre cele mai diverse, însă vederea ei slăbi treptat, blana năpârli în smocuri și biata ființă schelălăia tot mai des. Într-o bună zi, se opri din mâncat. A doua zi era moartă.

Horvath turbase de furie.

Rod considerase că se cuvenea să anunțe nava-ambasador. Alb-cafenia cu zâmbet blajin care răspunse apelului putea să fi fost a lui Horvath, deși căpitanului i-ar fi fost greu să explice în ce fel simțise asta.

— Fyunch(clic)-ul meu este disponibil? o întrebă.

Payeana lui Horvath îi transmitea întotdeauna o stare de stânjeneală.

— Mă tem că nu, căpitane.

— Nu-i nimic. V-am apelat ca să vă anunțăm că a decedat cafenia pe care o aveam la bord. Nu știu cât de mult înseamnă asta pentru voi, dar noi ne-am dat toată silința s-o ținem în viață. Întregul personal științific din *MacArthur* s-a străduit s-o trateze.

— Sunt convinsă, căpitane. Nu este important. Ne puteți da corpul?

Rod căzu o clipă pe gânduri.

— Mă tem că nu.

Habar n-avea ce puteau afla payenii de la cadavrul unei aliene care nu comunicase deloc cu ei când trăise, dar pesemne că se molipsise de la Kutuzov. Dacă sub blană existau microtatuaje...? Pe de altă parte, de ce payenii nu manifestau mai multă grijă față de cafenie? În nici un caz nu-i putea întreba asta. Mai bine să fie mulțumit că nu erau tulburați de refuzul lui.

— Transmite fyunch(clic)-ului meu salutări.

— Am și eu o veste proastă, spuse payeana lui Horvath. Căpitane, nu mai ai un fyunch(clic). A înnebunit.

— Poftim?! – Rod se simți mai șocat decât s-ar fi așteptat. A înnebunit? De ce? Cum?

— Nu cred că-ți poți da seama ce stres a însemnat pentru ea. Există payeni care dau ordine și payeni care fac și repară unelte. Noi nu aparținem nici uneia dintre aceste categorii – noi comunicăm. Ne putem identifica, fără greutate, cu cineva care dă ordine – dar cu un *alien* care dă ordine? A fost prea mult pentru ea. A... cum se spune? Temenul vostru este „răzvrătire". Noi nu avem un termen. Se află în siguranță, dar este izolată și pentru ea ar fi cel mai bine să nu mai discute niciodată cu alieni.

— Mulțumesc, șopti Rod.

Privi imaginea zâmbetului blajin dispărând de pe ecran și timp de cinci minute nu se clinti. În cele din urmă, suspină și începu să dicteze un raport către *Lenin*. Lucră singur și încercă senzația că pierduse o parte din ființa lui și că o aștepta să se întoarcă.

26. PAY-ALFA

PAY-ALFA. Planetă puțin locuită din sectorul Trans-Coalsack, situată la aproximativ 10 parseci de Noua Caledonie, Capitala sectorului. Primara planetei: pitică galbenă din clasa G2, cunoscută sub porecla „Payul din Ochiul lui Murcheson" (vezi), sau Pay. Masa: 0,91 mase solare; luminozitate: 0,78 luminozitate solară.

Atmosferă toxică, respirabilă cu ajutorul filtrelor comerciale sau militare standard. Contraindicată persoanelor cu probleme cardiace sau pulmonare. Compoziție: oxigen 16%, azot 79,4%, bioxid de carbon 2,9%, heliu 1%, hidrocarburi complexe (inclusiv cetone) 0,7%.

Gravitația: 0,78 standard. Raza planetară: 0,84 standard; masa: 0,57 standard, indicând o densitate normală. Perioada de revoluție: 0,937 ani standard, adică 8 750 005 ore. Axa planetei înclinată cu 18°, cu o semiaxă majoră de 0,93 U.A. (137 milioane km). Temperaturi scăzute, poli nelocuiți și acoperiți de calote glaciare. Regiunile ecuatoriale și tropicale temperate până la fierbinți. Ziua locală: 27,33 ore standard.

Un singur satelit natural, mic și apropiat de planetă. Asteroid la origine, având pe fața nevăzută craterul caracteristic planetoidelor din sistemul Pay. Pe el se află generatorul de fuziune și centrala energetică, sursele vitale pentru civilizația de pe Pay-alfa.

Topografie: 50% apă, fără a include întinsele calote polare. Relief neted pe majoritatea uscatului. Lanțuri muntoase joase și puternic erodate. Puține păduri. Terenuri arabile cultivate intensiv.

Caracteristicile cele mai evidente sunt formațiunile circulare vizibile peste tot. Cele mai mici sunt foarte erodate și aproape imposibil de depistat; cele mai mari pot fi distinse doar de pe orbită.

Deși caracteristicile fizice ale lui Pay-alfa prezintă un anumit interes, mai ales pentru ecologiștii preocupați de efectele vieții inteligente asupra planetografiei, interesul principal este legat de payeni...

***

Două mininavete se apropiară de cuter și siluetele în costume suiră la bord. După ce oamenii și payenii îl verificară, militarii îl predară ușurați

sublocotenenților și reveniră pe *MacArthur*. Sublocotenenții își ocupară nerăbdători fotoliile din cabina de comandă și examinară peisajul de dedesubt.

— Vă anunț că toate contactele cu voi se vor desfășura prin intermediul acestei nave, îi spuse Whitbread payenei sale. Ne pare rău, dar nu vă putem invita la bordul lui *MacArthur*.

Payeana ridică din umeri cu un gest extrem de omenesc, pentru a-și exprima opinia în legătură cu ordinele. Obedienta n-o frământa nici pe ea și nici pe om.

— Când veți pleca, ce veți face cu cuterul?

— Este un cadou, răspunse tânărul. Poate că-l veți dori pentru un muzeu... Căpitanul *dorește* să știți unele lucruri despre noi.

— Iar pe altele dorește să le tăinuiască. Firesc.

De pe orbită, planeta era numai cercuri: mări, lacuri, arcul unui lanț muntos, linia unui fluviu, un golf... Un cerc era puternic erodat și mascat de o pădure. Probabil că n-ar fi fost detectabil, dacă n-ar fi intersectat un lanț de munți, fărâmând coloana vertebrală a unui continent, tot așa cum talpa unui om turtește un șarpe peste care calcă. Mai departe, o mare de dimensiunile Mării Negre avea chiar în centru o insulă plată.

— Probabil că magma a irupt când asteroidul a străpuns scoarța, reflectă Whitbread. Îți dai seama ce *zgomot* trebuie să se fi produs?

Payeana lui încuviință din cap.

— Nu-i de mirare că ați mutat toți asteroizii în punctele troiene. Acesta a fost motivul, nu?

— Nu știu. Arhivele noastre nu dețin mărturii chiar atât de vechi. Bănuiesc că, adunați laolaltă, asteroizii trebuie să fi fost mai ușor de exploatat, și acolo ar fi fost mai ușor de stabilit o civilizație.

Sublocotenentul își reaminti că în Stup nu existase nici urmă de radioactivitate.

— Cu cât timp în urmă s-a petrecut asta?

— Oho, cu cel puțin zece mii de ani. Whitbread, ce vârstă au documentele voastre cele mai vechi?

— Nu știu... Ar trebui să-ntreb pe cineva.

Tânărul privi în jos. Traversau terminatorul* – care era o serie de arce. Fața întunecată a planetei scânteia, etalând o galaxie de orașe. Probabil că Pământul arătase la fel în timpul CoDominionului, însă lumile Imperiului nu fuseseră niciodată atât de populate.

---

* Linia de demarcație între zona luminată de soare și zona aflată în umbră a lunii sau a unei planete.(n. trad.)

— Privește în față, acolo! – Payeana indică sclipirea unui jet lângă marginea discului planetei. – Aceea este nava de transfer. Acum vă putem arăta lumea noastră.

— Cred că civilizație voastră ne întrece mult ca vechime...

***

Echipamentele științifice și lucrurile personale ale lui Sally erau împachetate și pregătite în salonul cuterului, iar minuscula ei cabină părea pustie acum. Fata stătea lângă un hublou și privea săgeata argintie care se apropia de *MacArthur*. Payeana ei nu se uita.

— Hm-m-m... aș avea o întrebare cam indiscretă, vorbi fyunch(clic)-ul lui Sally.

Antropoloaga se întoarse cu spatele la hublou. În exterior, nava payeană încetinise și din crucișător ieșise o navetă care se îndrepta către ea.

— Spune!

— Cum procedezi, dacă nu dorești să ai copii?

— Dumnezeule! exclamă Sally, apoi izbucni în râs.

Era singura femeie între aproape o mie de bărbați... și încă într-o societate cu orientare masculină. Știuse aspectul acesta dinainte de fi pornit în expediție, totuși îi lipseau pălăvrăgelile cu alte fete. Bârfele despre căsătorii, copii, gospodărie și scandaluri – toate făceau parte din viața civilizată. Până nu trecuse prin revolta de pe Noul Chicago, nu avusese habar cât de mare era partea respectivă, iar acum parcă-i simțea și mai mult lipsa. Uneori, în desperare de cauză, schimbase rețete cu bucătarii de pe *MacArthur*, totuși, pe o distanță de ani-lumină, singura minte orientată spre feminitate era... fyunch(clic)-ul ei.

— Fyunch(clic), o readuse la realitate aliena. N-aș fi abordat subiectul, dar credeam că ar trebui să știu – la bordul lui *MacArthur*, ai copii?

— Cine eu? Nu! – Sally chicoti din nou. – Nici măcar nu sunt măritată.

— Măritată?

Fata explică ce însemna căsătoria, străduindu-se să nu uite nici una dintre premisele esențiale. Uneori, îi venea greu să-și reamintească faptul că payeana era o alienă.

— Probabil că ți se pare foarte straniu..., încheie ea.

— „Haide, haide, n-o să v-ascund nimic", cum ar spune domnul Renner. (Imitația fusese perfectă, inclusiv în privința gesturilor.) Cred într-adevăr că obiceiurile voastre sunt bizare și, ținând seama de diferențele fiziologice, mă-ndoiesc că vom adopta multe dintre ele.

— Ei bine... da, așa-i.

— Dar te căsătorești ca să crești copii! Cine-i crește pe copiii născuți în afara căsătoriei?

— Există instituții de binefacere, se încruntă Sally.

Era imposibil să-și ascundă neplăcerea față de subiect.

— Înțeleg atunci că *tu* n-ai fost....

Payeana făcu o pauză plină de delicatețe.

— Nu, sigur că nu.

— Cum de nu? Nu te întreb *de ce*, ci *cum*?

— Ei bine... știi că bărbații și femeile trebuie să întrețină relații sexuale pentru a procrea copii, la fel ca voi... V-am examinat destul de amănunțit.

— Prin urmare, dacă nu ești căsătorită, nu...?

— În principiu, nu, dar există pilule pe care o femeie le poate înghiți dacă-i plac bărbații și nu dorește să dea naștere unor copii.

— Pilule? Pe ce bază acționează? Hormonal?

Payeana părea interesată, chiar dacă era oarecum detașată.

— Exact.

Avuseseră mai demult o discuție despre hormoni. Fiziologia payenilor utiliza de asemenea stimulenți chimici, însă având cu totul alte compoziții.

— Însă o femeie la locul ei nu le folosește, sugeră aliena.

— Nu.

— Tu când te vei mărita?

— Când o să găsesc bărbatul corespunzător. – Sally căzu pe gânduri, șovăi apoi adăugă: – Poate că l-am găsit deja.

„Atât doar că tâmpitul pare să se fi însurat deja cu nava lui", încheie în gând.

— Atunci, de ce nu te măriți cu el?

Fata izbucni în râs.

— Nu vreau să mă pripesc. Există o vorbă: „Căsătorie grăbită, căință nesfârșită." Mă pot mărita oricând. – Obiectivitatea o făcu să precizeze: – Mă rog, oricând în următorii cinci ani. Dacă nu, o să ajung fată bătrână.

— Fată *bătrână*?

— Ceva ce oamenilor li se pare anormal. Auzi, se interesă ea curioasă, cum procedează o payeană dacă nu dorește copii?

— Noi nu întreținem relații sexuale, veni răspunsul prompt.

Cu un zăngănit aproape neauzit, naveta payeană atinse cuterul.

***

Naveta aducea cu un vârf teșit de săgeată acoperit cu material ablativ. Cabina pilotului era o bulă mare și transparentă, iar hublouri nu

existau. Când Sally și payeana ei ajunseră la sas, fata tresări zărindu-l pe Bury în fața ei.

— Cobori pe Pay, domnule comerciant?

— Da, lady.

Bărbatul părea la fel de surprins de întâlnire. Intră în tubul-joncțiune dintre nave și descoperi că payenii folosiseră un vechi truc al Marinei – capătul de destinație avea o presiune puțin mai mare, așa că pasagerii erau atrași într-acolo și nu trebuiau să facă nici un efort de deplasare. Interiorul era surprinzător de larg și exista loc suficient pentru toți: Renner, Sally, Hardy – Bury se întrebă dacă aveau să-l trimită în fiecare duminică pe *MacArthur*, pentru slujbă –, Horvath, Whitbread și Staley, doi soldați necunoscuți, plus șase alieni. Cu un amuzament care-i masca doar parțial teama, observă și cum fuseseră dispuse locurile: rânduri de fotolii pentru oameni, dublate de locuri pentru payeni. După ce se așezară și-și prinseră centurile, comerciantul văzu că unul dintre oameni nu avea unde să stea.

În clipa aceea, Horvath avansă și trecu în cabina de comandă, așezându-se lângă pilotul cafeniu. Bury stătea în rândul din față, format numai din două locuri... și un payean se instală lângă el. Un nod de spaimă i se sui în gâtlej. Allah fie milostiv, Allah este Unul... *Nu*! N-avea de ce să se teamă și nu întreprinsese nimic periculos.

Totuși, era acolo, și alienul stătea lângă el, în vreme ce pe *MacArthur* un simplu accident îi putea conduce pe ofițerii navei la descoperirea costumului său spațial.

Costumul spațial este obiectul cel mai personal pe care-l poate deține un om care călătorește prin spațiu. Este mult mai intim decât o pipă, sau o periuță de dinți. Cu toate acestea, și alții își lăsaseră costumele în seama dibăciei cafeniilor nevăzuți. Pe durata lungii călătorii spre Pay-alfa, Sinclair examinase modificările făcute de aceștia.

Prin intermediul lui Nabil, Bury aflase că micile creaturi dublaseră eficiența sistemelor de reciclare. Sinclair restituise costumele proprietarilor... și începuse să modifice în chip similar costumele ofițerilor.

Actualmente, una dintre buteliile de oxigen ale costumului lui Bury era falsă. Conținea o jumătate de litru de aer presurizat și două payene mici în anabioză. Riscurile erau imense: putea să fie prins, creaturile puteau muri în urma medicației care determina încetinirea funcțiilor vitale sau poate, într-o bună zi, Bury însuși ar fi avut nevoie de aerul care nu mai exista în butelia respectivă. Întotdeauna, comerciantul fusese gata să-și asume riscuri pentru un profit considerabil.

Când fusese apelat, fusese sigur că-l descoperiseră. Chipul unui soldat apăruse pe ecranul din cabina lui, spusese „Sunteți căutat,

domnule Bury", rânjise răutăcios și dispăruse. Înainte de a se fi putut întreba despre ce putea fi vorba, Bury se trezise privind un alien.

— Fyunch(clic), rostise alienul. – Aplecase capul și umărul înspre el. – Pari derutat. Sunt sigur, totuși, că termenul îți este cunoscut.

Bury își revenise rapid.

— Bineînțeles. Nu știam însă că am fost studiat de un payean.

Ideea respectivă nu-l încânta absolut deloc.

— Nu, domnule Bury, abia ți-am fost atribuit. Te-ai gândit cumva la posibilitatea de a veni pe Pay-alfa?

— Nu, și mă-ndoiesc că aș fi lăsat să părăsesc nava.

— Căpitanul Blaine ți-a acordat permisiunea, dacă dorești s-o faci. Domnule Bury, am aprecia realmente opiniile dumitale referitoare la posibilitățile de comerț între Pay și Imperiu. Ambele părți ar avea de câștigat.

Asta era! Pe barba Profetului, o asemenea oportunitate... Bury acceptase imediat. Nabil îi putea păzi pe cafeniii ascunși.

Acum însă, îmbarcat în naveta de asolizare, îi venea greu să-și stăpânească temerile. Privi alienul de alături.

— Eu sunt fyunch(clic)-ul domnului Horvath, se prezentă acesta. Nu trebuie să fii încordat. Navetele sunt excelente.

— Aha, încuviință comerciantul destinzându-se.

Partea cu adevărat primejdioasă avea să vină mult mai târziu. De acum, Nabil pitise butelia falsă printre alte sute de butelii de oxigen în ecluza principală din *MacArthur*, iar acolo avea să se găsească în siguranță. Neîndoios, nava alienă era superioară oricăror vehicule omenești similare, fie și numai pentru că payenii doreau să evite orice pericol pentru ambasadorii omenirii. Totuși, nu coborârea spre planetă era cauza temerii aceleia care îi urca prin gâtlej, până ce aproape îi putu simți gustul pătrunzător și metalic...

Se simți o zguduitură ușoară. Coborârea începuse.

***

Spre surprinderea generală, drumul fu lipsit de spectaculozitate. Existară câteva modificări ocazionale de gravitație, însă nici o turbulență. În trei ocazii separate, simțiră *clic*-uri aproape subliminale, cumva similare celor produse de un tren de asolizare ieșind din fuzelaj... apoi o senzație de rulare. Naveta se oprise.

Ieșiră într-o incintă presurizată. Aerul era respirabil, dar inodor, și nu puteau vedea decât structura mare și gonflată din jurul lor. Se întoarseră spre navetă și o examinară cu atenție.

Acum avea aripile depliate și semăna cu un planor. Muchiile vârfului de săgeată se desfăcuseră într-o multitudine incredibilă de aripioare și flapsuri.

— A fost un zbor extraordinar, spuse Horvath jovial, alăturându-li-se. Întregul aparat își schimbă forma. Nu există articulații ale aripilor... flapsurile ies ca și cum ar fi vii. Duzele jeturilor se deschid și se închid aidoma unor guri! Păcat că nu le-ați văzut. Dacă Sinclair va coborî vreodată pe planetă, va trebui să-i oprim un loc lângă geam, chicoti el, fără să bage în seamă încruntăturile celorlalți.

O ecluză pneumatică se deschise în capătul opus al încintei și din ea apărură trei alb-cafenii. Bury simți din nou ghemul de spaimă, când alienii se separară, doi pornind spre soldați, iar celălalt venind direct la el.

— Fyunch(clic), rosti payeanul.

Comerciantul își simți gura iască.

— Nu te teme, urmă payeanul, nu-ți pot citi gândurile.

Era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l spună dacă dorea ca Bury să se relaxeze.

— Mi s-a spus că asta-i profesiunea voastră.

Payeanul râse.

— Este, dar n-o putem *practica*. Nu pot ști decât ceea ce-mi vei arăta tu.

Lui Bury nu i se părea că ar fi vorbit ca el. Probabil că-i studiase pe oameni în general, și doar atât.

— Ești mascul, remarcă el.

— Sunt tânăr. Până au ajuns la *MacArthur*, ceilalți au devenit femele. Domnule Bury, afară avem vehicule și, relativ aproape, există un loc unde vei fi găzduit. După ce ne vei vizita orașul, vom putea discuta și despre afaceri.

Îi prinse brațul în două mici brațe drepte, a căror atingere era stranie. Bury îngădui să fie condus spre ecluză.

„Nu te teme, nu-ți pot citi gândurile", îi spusese, citindu-i gândurile. Se zvonea că pe multe planete redescoperite ale primului Imperiu ar fi existat telepați, cititori de minți, totuși nici unul nu fusese certificat – slavă milei lui Allah! Creatura aceasta pretindea că n-ar fi fost telepată... și aparținea unei rase total străine ... Atingerea ei nu fusese respingătoare, deși indivizilor din societatea lui Bury nu le plăcea să fie atinși. El însă cunoscuse prea multe civilizații străine ca să mai fie îngrijorat de prejudecățile sale copilărești. Acest payean era însă straniu de liniștitor, iar Bury nu auzise de fyunch(clic)-ul *nimănui* care să acționeze în felul acela. Încerca oare să-l calmeze?

Nimic nu l-ar fi putut ispiti, decât speranța unui profit – a unuia nelimitat, obținut din simpla privire în jur. Nici chiar terraformarea planetelor Noii Caledonii întreprinsă de primul Imperiu nu implicase resursele energetice și forța industrială care deplasase asteroizii în punctele troiene, Pay-beta.

— Un bun produs comercial, spunea payeanul, trebuie să nu fie voluminos. Ar trebui să putem găsi produse care aici lipsesc, dar în Imperiu abundă, sau invers. Anticipez un profit excepțional de pe urma vizitei voastre...

Se alăturară celorlalți în ecluză. Prin ferestrele mari, se putea vedea câmpul de asolizare.

— Cascadorii naibii! mormăi Renner și, când Bury îl privi întrebător, explică: Orașul e de jur împrejur și nu există nici măcar un metru de spațiu de siguranță.

Comerciantul aprobă tăcut. În jurul micuțului aerodrom se ridicau zgârie-nori, înalți și paralelipipedici, aproape atingându-se, cu doar o singură fâșie de teren verde ieșind din oraș spre est. Un eventual accident la asolizare ar fi însemnat un dezastru... însă payenii nu construiau navete ca să se prăbușească.

Îi așteptau trei vehicule de sol, similare unor limuzine, două pentru pasageri și unul pentru bagaje, iar în fiecare dintre ele locurile pentru oameni ocupau două treimi de spațiu. Bury încuviință gânditor din cap. Pe payeni nu-i deranja să stea înghesuiți. Imediat după ce se așezară, șoferii cafenii porniră. Vehiculele mergeau silențios, degajând o impresie de forță lină, fără cea mai mică vibrație. Motoarele se găseau în butucii anvelopelor înalte, exact ca la mașinile din Imperiu.

Clădiri înalte și deloc atractive se înălțau deasupra lor, acoperind aproape complet cerul. Străzile erau late, dar foarte aglomerate, iar payenii șofau nebunește. Vehicule minuscule urmau traiectorii riscante, trecând la câțiva centimetri unul de celălalt. Traficul nu era tocmai silențios. Se auzea un permanent zumzet grav, care putea proveni din zgomotul cumulat al sutelor de motoare, întrerupt la răstimpuri de rafale ascuțite de sunete neinteligibile, ce puteau fi echivalentul unor înjurături.

După ce izbutiră să nu se mai crispeze înaintea fiecărei posibile coliziuni, oamenii observară că toți ceilalți șoferi erau de asemenea cafenii. Majoritatea vehiculelor aveau câte un pasager, uneori un alb-cafeniu, iar adesea câte un payean complet alb. Albii erau mai dezvoltați decât alb-cafeniii, iar blana lor arăta extrem de îngrijită și mătăsoasă – în plus, ei erau cei care vociferau, în vreme ce șoferii își vedeau tăcuți de treabă.

Horvath se întoarse spre oamenii aflați pe locurile dinapoia lui.

— Când am coborât cu naveta, am privit atent clădirile astea și toate au câte o grădină în vârf. Ei bine, domnule Renner, ești mulțumit că ai venit? Ne așteptam la un ofițer de Marină, dar în nici un caz la dumneata.

— Alegerea mea este cât se poate de rezonabilă, replică navigatorul. După cum s-a exprimat căpitanul, sunt persoana cea mai disponibilă de la bord. O vreme, nu va mai trebui să estimez traiectorii de zbor.

— De aceea te-au trimis? întrebă Sally.

— Nu. Cred că ceea ce l-a convins cu adevărat pe căpitan a fost modul în care am urlat și am amenințat cu sinuciderea prin oprirea deliberată a respirației. Se pare că a înțeles că doream să cobor neapărat pe planetă. Și am făcut-o.

Se aplecă înainte în scaunul său, poziția lui amintindu-i fetei de un câine ce scoate capul pe fereastra automobilului în care călătorește.

De-abia acum observau pasarelele ce se întindeau la etajul întâi al clădirilor, însă îi distingeau destul de greu pe pietonii care circulau pe acolo. Mulți albi, alb-cafenii... dar și alții.

Ceva înalt și simetric apăru ca un gigant printre albi. Trebuia să fi avut cel puțin trei metri înălțime, cu un cap mic și lipsit de urechi, părând cumva afundat sub panta musculară a umerilor. Purta sub fiecare braț câte o cutie voluminoasă. Mergea ca o forță implacabilă, cu pas egal și de neoprit.

— Ce-i *asta*? întrebă Potter.

— Muncytor, replică payeana lui Sally. Hamal. Nu foarte inteligent...

Renner reuși să mai distingă și alt individ, de culoare stacojiu-roșcat, ce părea să fi fost muiat în sânge. Avea mărimea propriei sale payene, însă capul îi era mai mic și, când ridică și flexă mâinile drepte, arătă niște degete atât de lungi și delicate încât navigatorul se gândi imediat la păianjenii din jungla amazoniană. Atinse umărul fyunch(clic)-ului său și i-l arătă:

— Și acela?

— Medyc. După cum v-ați dat deja seama, noi suntem o rasă foarte variată. Ca să spun așa, toți aceștia sunt înrudiți...

— Aha. Și albii?

— Ei dau porunci. La bordul navei noastre exista unul, așa cum sunt sigură că știți.

— Mda, bănuiserăm.

Mai exact, țarul o bănuise. Oare în legătură cu ce altceva mai avusese dreptate?

— Ce părere aveți despre arhitectura noastră?

— E urâtă, răspunse Renner. Tipul industrial hidos. Știam că ideile voastre asupra frumuseții vor diferi de ale noastre, totuși... răspunde-mi cinstit: *aveți* un standard de frumusețe?

— Nu-ți voi ascunde nimic. Avem, dar nu seamănă cu al vostru. Pe de altă parte, eu nu înțeleg ce văd oamenii în arcade și coloane...

— Simbolism freudian, replică scurt navigatorul și Sally pufni.

— Asta repetă și fyunch(clic)-ul lui Horvath, zise payeana lui Renner, însă n-am auzit niciodată o explicație clară. Dar despre vehiculele noastre, ce credeți?

Limuzinele difereau radical de aparatele cu două locuri ce goneau pe lângă ei. Nu existau două care să semene între ele; aparent, payenii nu descoperiseră avantajele standardizării. Toate însă erau micuțe, aducând cu o pereche de motociclete alipite, în vreme ce oamenii călătoreau în vehicule aerodinamice lungi, având caroserii cu linii curbe și sclipind de lustruială.

— Sunt minunate, zise Sally. Le-ați conceput special pentru noi?

— Da, încuviință payeana ei. Am estimat bine?

— Perfect. Suntem extrem de măguliți. Trebuie să fi cheltuit destul pentru... pentru...

Glasul i se stinse. Renner se întoarse în direcția în care privea fata și icni.

Asemenea castele existaseră în Alpii tirolezi ai Pământului. Se mai aflau și acum acolo, nu fuseseră niciodată bombardate, dar navigatorul văzuse doar cópii ale lor, pe alte planete. Acum, printre clădirile paralelipipedice ale orașului payean, se înălța un castel de basm, cu turnuri înalte și grațioase. Într-un colț, un minaret zvelt era înconjurat de un balconaș cu aspect fragil.

— *Asta* ce mai e? întrebă Renner.

— Aici veți locui, răspunse payeana lui Sally. Este presurizat și autonom, cu garaj și vehicule la dispoziția voastră.

În tăcerea admirativă care urmă, se auzi glasul lui Bury:

— Sunteți gazdele cele mai incredibile.

***

Din capul locului, îl denumiră Castelul. În mod evident, fusese conceput și construit exclusiv pentru ei și era îndeajuns de spațios ca să adăpostească aproximativ treizeci de persoane. Frumusețea și luxul erau în tradiția celor de pe Sparta... cu câteva note discordante.

Whitbread, Staley, Sally, Hardy și Horvath... erau bine educați. Își stăpâniră cu fermitate chicotele când fyunch(clic)-ii lor îi conduseră în

odăile respective. Militarii, Jackson și Weiss, fură atât de impresionați încât amuțiră și se temură să nu facă vreo remarcă prostească. Iar poporul lui Bury avusese tradiții rigide în privința ospitalității; în afara obiceiurilor levantine, comerciantul le considera pe toate celelalte stranii.

Conaționalii lui Renner respectau sinceritatea, ceea ce, descoperise bărbatul, ușura viața tuturor. Nu însă și în Marină. În Marină, el învățase să-și țină gura. Din fericire, fyunch(clic)-ul său avea convingeri similare.

Navigatorul inspectă camera ce-i fusese repartizată. Un pat dublu, un dulap pentru haine, o debara mare, o canapea și o măsuță – toate aducând vag cu pliantele hotelurilor pe care le arătase payenilor. Era de cinci ori mai mare decât cabina sa din *MacArthur*.

— Loc să dai din coate! exclamă el încântat. – Adulmecă atent aerul, fără să simtă nici un iz. – Filtrele voastre atmosferice sunt excelente.

— Mulțumesc. Cât despre locul de dat din coate – payeana sa își mișcă simultan toate coatele – , cred că am avea mai multă nevoie decât voi.

Fereastra acoperea complet un perete, din podea până la tavan. Orașul se ridica deasupra bărbatului și majoritatea clădirilor vizibile erau mai înalte decât Castelul. Renner se pomeni privind direct în lungul unei străzi, către un superb apus de soare alcătuit dintr-un număr incredibil de nuanțe de roșu. Pe nivelul pietonal se zăreau gonind o sumedenie de punctulețe colorate, în majoritate roșii și cafenii, dar și multe albe. Navigatorul privi panorama un timp, apoi reveni către odaie.

Lângă căpătâiul patului, se găsea o nișă conținând un dulap și două mobile stranii pe care le recunoscu însă imediat. Semănau cu ceea ce făcuse minera cu patul din cabina lui Crawford.

— Două?

— Ne va fi repartizată o cafenie.

— Aș dori să te învăț un cuvânt nou. Se numește „intimitate" și se referă la nevoia oamenilor...

— Știm despre intimitate. – Payeana fu surprinsă. – Doar nu sugerezi că ar trebui să se aplice între un om și fyunch(clic)-ul lui?

Renner încuviință cu un aer solemn.

— Dar... dar... Renner, n-ai nici un fel de respect pentru tradiție?

— Nu?

— Nu! La dracu', bine. Vom instala o ușă aici. Cu încuietoare?

— Îmhâm. Aș putea adăuga că și restul colegilor mei simt probabil la fel, indiferent dac-o mărturisesc sau nu.

Patul, canapeaua și măsuța nu prezentau nici una dintre familiarele de acum inovații payene. Salteaua era puțin prea tare, dar – ce naiba! Renner aruncă o privire în camera de baie și izbucni în râs. Closetul era unul pentru imponderabilitate, ușor modificat față de cele din cuter; avea un mâner de evacuare în forma unui cap de câine din aur. Cada era... stranie.

— Trebuie să încerc cada aia, zise el.

— Spune-mi exact ce crezi. Am văzut imagini ale unor căzi în pliantele tale, însă ni s-au părut ridicole, ținând seama de anatomia voastră.

— Așa-i. Nimeni n-a proiectat niciodată vreo cadă reușită. Apropo de pliante, în ele nu figurau closete, așa-i?

— Nu – ne-a surprins și pe noi omisiunea asta.

— Mda.

Renner începu să deseneze. Când termină, payeana întrebă:

— Câtă apă este necesară?

— Destul de multă. Prea multă pentru ca modelul să fie adoptat în vehiculele spațiale.

— Bine, o să vedem ce putem face în privința asta.

— Încă ceva: este bine să montați o altă ușă între camera de baie și domitor.

— *Tot* pentru intimitate?

— Da.

***

În seara aceea, cina semănă întrucâtva cu un dineu oficial din reședința lui Sally de pe Sparta, însă unele detalii erau bizare. Servitorii – silențioși, atenți, politicoși, dirijați de payeana lui Horvath – erau muncytori înalți de un metru și jumătate. Mâncarea provenea din cambuza lui *MacArthur*, cu excepția unui aperitiv, un fruct similar pepenelui, îndulcit cu un sirop galben.

— Vă garantăm că nu-i toxic, zise payeana lui Renner. Am găsit câteva alimente absolut sigure și continuăm să căutăm. În privința gustului însă, pot exista păreri contradictorii.

Siropul se combina cu gustul acrișor al pepenelui, transformându-l în ceva cu totul delicios.

— Ne-ar interesa produsul acesta, spuse Bury, mai exact semințele, nu fructul în sine. Este dificil de cultivat?

— Nu, totuși necesită o atenție aparte, răspunse payenul său. Veți putea analiza solul în care crește. Ai găsit și alte produse ce ar merita testate?

Comerciantul se încruntă și-și privi farfuria. Nimeni nu părea să fi remarcat vesela. Era din aur: farfuriile, tacâmurile, până și cupele

pentru vin, deși păreau făcute din cristalul cel mai fin. Totuși, *nu* putea fi aur, deoarece nu conduceau căldura, și erau simple cópii ale ustensilelor de plastic din cuter, având până și marca ștanțată pe spate.

Toți așteptau un răspuns. Posibilitățile comerciale aveau să afecteze profund relația dintre Pay și Imperiu.

— Pe drumul spre Castel, am încercat să descopăr obiectele voastre de lux. N-am văzut nici unul, exceptându-le pe cele destinate evident oamenilor. Poate că nu le-am recunoscut...

— Cunosc cuvântul, dar noi ne ocupăm prea puțin de obiectele de lux. Noi – vorbesc, desigur, în numele celor care ordonă – punem un accent mai mare pe putere, pe teritoriu, pe menținerea unei Case și a unei dinastii. Ne preocupăm de asigurarea unui statut corespunzător în viață pentru copiii noștri.

Bury reținu informația „vorbesc în numele celor care ordonă". Discuta cu un slujitor. Ba nu! Cu un intermediar. Nu trebuia să uite asta și se întrebă cât de ferme puteau fi promisiunile fyunch(clic)-ului. Surâse și rosti:

— Păcat! Obiectele de lux se vând bine. Cred că vei înțelege problema mea în găsirea unor mărfuri de schimb, când îți voi spune că n-ar fi deloc profitabil, de pildă, să cumpărăm aur de la voi.

— Mă gândisem la asta. Trebuie să vedem dacă putem găsi ceva mai valoros.

— Poate niște opere de artă?

— Artă?

— Lasă-mă pe mine, interveni payeana lui Renner.

Începu să vorbească foarte rapid într-un grai ascuțit și modulat, timp de aproape douăzeci de secunde, după care privi spre oameni.

— Mă scuzați, dar așa a fost mai repede.

— Așa-i, aprobă payenul lui Bury. Să înțeleg că te interesează lucrări originale?

— Pe cât posibil.

— Bineînțeles. Pentru noi, o copie este la fel de bună ca originalul. Avem multe muzee și o să aranjez o vizită.

Se dovedi că toți oamenii erau interesați de muzee.

***

Când reveni de la cină, Whitbread aproape că izbucni în râs, văzând ușa ce apăruse la camera sa de baie. Payeana observă și explică imediat:

— Domnul Renner a precizat câteva aspecte legate de intimitate.

Arătă cu degetul mare spre altă ușă, care izola acum dormitorul de nișa ce conținea patul ei.

— Aia nu era absolut necesară, făcu sublocotenentul, care nu era obișnuit să doarmă singur. Dacă s-ar fi trezit în toiul nopții, cu cine ar fi pălăvrăgit până să readoarmă?

Cineva bătu la ușă. Era unul dintre soldați, Weiss – de pe Tăblie –, își reaminti Whitbread.

— Sublocotenente, spuse acesta, putem discuta între patru ochi?

— Sigur că da, încuviință payeana lui Whitbread și se retrase în alcovul ei.

Alienii se obișnuiseră rapid cu conceptul de intimitate. Whitbread îi făcu semn soldatului să intre.

— Avem un fel de problemă, începu Weiss. Mă refer la mine și la Jackson. Știi bine că am venit aici ca să fim de folos, să ducem bagaje, să facem curățenie – chestii din astea.

— Așa-i, iar acum nu mai aveți ce face. Fiecare dintre noi a primit câte un ingyner.

— Nu-i doar atât, sublocotenente. Jackson și cu mine am primit de asemenea câte o cafenie. Și, și...

— Fyunch(clic)-uri.

— Da.

— Ei bine, există anumite aspecte pe care trebuie să le păstrați confidențiale.

Ambii soldați erau cazați pe puntea-hangar și oricum nu cunoșteau prea multe despre tehnologia Câmpului.

— Știm asta, sublocotenente. Nu trebuie să pomenim nimic despre războaiele în care am luptat, despre armamentul lui *MacArthur* sau despre propulsie.

— Perfect! Atunci, vă puteți considera în permisie. Călătoriți la clasa întâi, cu un servitor și un ghid băștinaș. Distrați-vă! Nu spuneți nimic pentru care țarul v-ar lua gâtul, nu vă sfiiți să întrebați despre cartierul felinarelor roșii și nu vă faceți griji în legătură cu cheltuielile. Distrați-vă și rugați-vă să nu fiți expediați înapoi cu următoarea navetă.

— Am înțeles, sublocotenente, încuviință Weiss și rânji brusc. Știi ceva? De-asta m-am înrolat în Marină. Lumi ciudate... Așa ne-au promis cei de la biroul de recrutare.

— „Cetăți de aur îndepărtate..." Și eu tot de-asta am făcut-o.

După plecarea soldatului, Whitbread rămase lângă fereastră. Orașul sclipea cu un milion de lumini. Majoritatea mașinilor micuțe dispăruseră, însă pe străzi era un furnicar de camioane uriașe și tăcute. Cumva, pietonii își încetiniseră ritmul. Whitbread observă ceva uriaș și fusiform care gonea printre albi, de parcă aceștia ar fi stat locului. Ocoli un muncytor uriaș și dispăru.

27. TURUL ORAȘULUI

Renner se deșteptase înainte de zori. În vreme ce se îmbăiase în cada cu un design remarcabil, payenii îi aleseseră și îi pregătiseră hainele. Bărbatul nu comentă alegerea lor. Se va conforma; poate că ei aveau să fie singurii servitori de care putea să se bucure vreodată. Arma îi fusese așezată alături de haine și, după ce se gândi pe îndelete, navigatorul o puse în toc, sub sacoul croit dintr-o țesătură necunoscută, scânteietoare. N-ar fi dorit să ia arma cu el, totuși regulile rămâneau reguli...

Ceilalți coborâseră deja pentru micul dejun și priveau pe fereastra care se întindea pe toată suprafața peretelui. Zorii arătau precum asfințitul, în toate nuanțele de roșu. Pe Pay-alfa, ziua era cu câteva ore prea lungă. Seara se culcau mai târziu, dormeau mai mult noaptea, totuși erau treji în zori de zi.

Dejunul se compunea din ouă fierte; semănau remarcabil de bine cu ouăle adevărate, numai că erau mult mai mari, iar interiorul părea deja făcut omletă și conținea în centru o vișină. Lui Renner i se spuse că vișina nu merita mâncată, și el nu încercă s-o facă.

— Muzeul se află foarte aproape de aici. – Payeana lui Horvath își frecă energic palmele. – Haideți să mergem pe jos. Bănuiesc că veți dori haine groase, nu?

Alienii aveau toți aceeași problemă: care pereche de mâini s-o utilizeze pentru a imita gesturile omenești? Renner se aștepta ca payeana lui Jackson s-o ia razna complet – soldatul era stângaci.

Plecară pe jos. Un vânt răcoros îi biciui de după colțul clădirii. Soarele era mare și palid; la ora aceea din zi, îl puteai privi direct. La doi metri sub tălpile lor, roiau vehicule micuțe. Izul aerului de pe Pay-alfa se insinua prin filtrele căștilor, la fel ca și zumzetul slab al mașinilor și rafalele scurte ale glasurilor payene.

Oamenii trecură prin mulțimi de payeni de toate culorile – și fură ignorați. Apoi, un grup de pietoni cu blăni albe apăru de după un colț și zăbovi pentru a-i examina. Albii discutară între ei pe tonuri muzicale și-i priviră curioși.

Bury părea stingherit și se strădui să rămână în mijlocul grupului. Renner decise că bărbatului nu-i plăcea să fie privit; el însuși era cercetat de o albă evident însărcinată, al cărei pântece foarte proeminent se ridica mult deasupra complexei articulații principale din spinarea ei. Renner îi zâmbi, apoi se așeză pe vine și se întoarse cu spatele spre ea. Fyunch(clic)-ul lui cântă ceva pe tonuri joase și albii se apropiară, după care o jumătate de duzină își plimbară mâinile micuțe peste vertebrele omului.

— Așa! făcu Renner. Nițel mai jos. Acum scărpinați-mă puțin mai la dreapta... Ah-h-h!

După ce albii își terminară treaba, Renner iuți pasul ca să ajungă grupul din urmă. Payeana sa fu nevoită să alerge.

— Sper că nu voi deprinde lipsa ta de respect, comentă ea.

— De ce?

— După ce veți pleca, noi vom primi alte atribuții. Nu, nu te speria! Dacă tu poți mulțumi Marina, nici eu nu voi avea necazuri cu cei care dau ordine.

Navigatorului i se păru că simte o umbră de melancolie în glasul alien, dar nu putea fi sigur. În plus, încă nu învățase expresiile faciale ale payenilor.

Muzeul se zărea de acum în fața lor. Ca și alte clădiri, avea formă paralelipipedică, însă fațada era din sticlă sau dintr-un material similar.

— Avem multe locuri care se potrivesc termenului vostru de „muzeu", explica payeana lui Horvath, atât în orașul acesta, cât și în altele. Cel pe care-l vom vizita acum este cel mai aproape de Castel și e specializat în pictură și sculptură.

Un gigant se înălță deasupra lor – un corp de trei metri, la care trebuia adăugat încă un metru, cât avea povara pe care o purta pe cap. Era o femelă, înțelese Renner, observând proeminența prelungă din partea de sus a abdomenului. Ochii erau însă de animal, lipsiți de conștiință; îi ajunse din urmă și-i depăși fără să încetinească.

— Se pare că sarcina nu încetinește payenele, comentă navigatorul.

Umeri și capete alb-cafenii se întoarseră către el.

— Bineînțeles că nu, răspunse payeana sa. De ce ar face-o?

Sally interveni, încercând să explice cât de neajutorate erau femeile gravide.

— Acesta-i unul dintre motivele pentru care avem predilecția dezvoltării de societăți cu orientare masculină. În plus...

Când ajunseră la muzeu, ea încă nu terminase de expus problemele sarcinii și nașterii.

***

Pragul de sus al ușii îi ajungea lui Renner în dreptul nasului. Plafoanele erau mai înalte; îi atingeau creștetul capului. Horvath fu nevoit să-și plece capul.

Lumina era prea galbenă.

Tablourile erau fixate prea jos.

Condițiile de vizionare nu erau ideale. În plus, înseși culorile tablourilor erau nelalocul lor. Horvath și payeana sa discutară animat, după ce aliena înțelese că pentru oameni combinația dintre albastru și galben are ca rezultat culoarea verde. Ochiul payean avea o structură mai degrabă similară unui ochi de caracatiță – un glob, o retină adaptabilă și nervi receptori; difereau însă celulele receptoare.

Totuși, tablourile avură un anume impact. În sala principală – cu plafoane înalte de trei metri și cu pereți acoperiți de tablouri –, grupul se opri în fața unei scene de stradă. Un alb-cafeniu suise pe o mașină și, aparent, cuvânta în fața unei mulțimi de cafenii și alb-cafenii, în vreme ce înapoia lui cerul ardea în roșul amurgului. Toate fețele purtau aceeași expresie de surâs plat, însă Renner simți o undă de violență și examină imaginea mai îndeaproape. În mâinile stângi, mulți alieni purtau unelte, multe fiind rupte. Orașul era de fapt incendiat.

— Se intitulează „Întoarceți-vă la treabă", explică payeana lui Sally. Veți vedea că tema Eddie Nebunu' reapare constant.

Trecu mai departe, înainte ca oamenii să-i fi putut cere detalii.

Următorul tablou prezenta un semi-payean, înalt și slab, cu cap mic și picioare lungi. Ieșea dintr-o pădure și alerga spre privitor. Răsuflarea i se zărea în urmă, precum un fuior de fum alburiu. Fyunch(clic)-ul lui Hardy le spuse că era „Purtătorul de mesaje".

În continuare, altă scenă de exterior: vreo zece cafenii și albi mâncând la lumina unui foc uriaș de tabără. În jurul lor sclipeau roșietici ochi de animale. Întregul peisaj era roșu-întunecat, iar deasupra Ochiul lui Murcheson strălucea pe fundalul lui Coalsack.

— Privindu-i, nu puteți spune ce gândesc și ce simt, nu-i așa? Ne-am temut de asta, zise payeana lui Horvath. Comunicare nonverbală... Semnalele sunt diferite în cazul nostru.

— Bănuiesc că așa stau lucrurile, încuviință Bury. Tablourile s-ar putea vinde, însă fără un succes deosebit. Ar fi considerate simple curiozități... deși sunt destul de valoroase, ținând seama de imensul potențial de piață și de sursa limitată. Pe de altă parte, ele nu comunică nimic oamenilor. Cine le-a pictat?

— Acesta-i destul de vechi. După cum se vede, a fost pictat direct pe perete și...

— Dar ce fel de payean l-a realizat? Un alb-cafeniu?

Printre payeni se auziră râsete nepoliticoase și fyunch(clic)-ul comerciantului răspunse:

— Nu vei vedea niciodată o operă de artă care să nu fi fost făcută de un alb-cafeniu. Specialitatea noastră este comunicarea, iar arta înseamnă comunicare.

— Albii n-au niciodată nimic de spus?

— Ba da, însă pentru ei vobesc medyatorii. Noi traducem, noi comunicăm. Multe dintre aceste tablouri sunt argumentări exprimate vizual.

Renner observă că Weiss nu scosese nici o vorbă până atunci.

— Ai ceva de comentat? îl întrebă în șoaptă.

— Sublocotenente, își frecă soldatul bărbia, din școala generală n-am mai intrat într-un muzeu... dar unele tablouri nu sunt pictate doar așa... de plăcere, ca să fie frumoase?

— Hm-m...

În toate sălile, zăriseră doar două portrete, ambele prezentând busturi de alb-cafenii. Probabil că exprimarea sentimentelor payene se realiza prin limbajul corpului, nu al feței. Portretele acelea erau luminate bizar, iar brațele le erau strâmbate în chip straniu. Lui Renner i se păreau niște personaje malefice.

— Rele? Nici vorbă! exclamă payeana lui. Acela a determinat construirea navetei Eddie Nebunu', iar acesta a conceput un limbaj universal – cu mult timp în urmă.

— Nu se mai utilizează?

— Mai puțin. Bineînțeles, s-a fragmentat. Așa se-ntâmplă cu graiurile. Sinclair, Potter și Bury nu vorbesc exact aceeași limbă ca tine. Uneori, sunetele sunt similare, dar semnalele nonverbale diferă foarte mult.

Navigatorul îl ajunse din urmă pe Weiss, înainte de a pătrunde în sala sculpturilor.

— Ai avut dreptate. În Imperiu, există tablouri care n-au alt rol decât acela de a fi frumoase. Aici însă, teoria asta nu-i valabilă. Ai constatat diferența? Nu există nici un peisaj în care să nu fie un payean care să *facă* ceva. Portretele sunt aproape inexistente, iar singurele pe care le-am văzut erau distorsionate. De fapt, *totul* este distorsionat. – Se răsuci spre fyunch(clic)-ul său. – N-am dreptate? Tablourile pe care ni le-ați arătat... pictate înainte de a inventa aparatul foto, nu erau reprezentări exacte.

— Renner, știi câtă muncă este necesară pentru realizarea unui tablou?

— N-am încercat niciodată să pictez, dar îmi dau seama...

— Crezi atunci că cineva s-ar chinui într-atât, dacă n-ar avea ceva de spus?

— Ce credeți despre un tablou intitulat „Munții frumoși"? sugeră Weiss.

Payeana lui Renner ridică din umeri.

***

Statuile erau mai acceptabile decât tablourile. Nu interveneau diferențe în culori și iluminare. Majoritatea prezentau payeni, dar erau mai mult decât simple cópii după natură. Un șir de payeni de staturi tot mai mici, un muncytor, trei albi, nouă cafenii și douăzeci și șapte de creaturi mici, toate realizate în marmură albă. Bury le privi inexpresiv și comentă:

— Mi se pare că aș avea nevoie de comentarii și interpretări pentru fiecare, înainte de a le putea vinde cuiva. Sau chiar înainte de a le oferi drept cadouri.

— Inevitabil, spuse payenul său. De pildă, acesta ilustrează o religie din secolul trecut. Sufletul părintelui se divide și devine copiii, apoi nepoții, și tot așa la nesfârșit.

Un grup de payeni sculptați în gresie roșie. Aveau degete lungi și subțiri, prea multe la mâna stângă, iar brațul stâng era comparativ mai mic. Medyci? Erau uciși de un fir de sticlă verde, care-i secera – un laser mânuit de cineva care nu apărea în compoziție. Payenii fură reticenți în a oferi multe detalii.

— Un episod neplăcut din istorie, zise fyunch(clic)-ul comerciantului și cu asta încheie discuția.

Alt grup statuar arăta o luptă între câțiva albi din marmură și o duzină de payeni aparținând unui tip necunoscut, sculptați în gresie roșie. Cei din urmă erau zvelți și degajau un aer amenințător, având parcă mai mulți dinți și gheare. În centrul încleștării se afla o mașinărie stranie.

— Pe de altă parte, asta e interesantă, comentă payeana lui Renner. În mod tradițional, un medyator – unul aparținând tipului nostru – poate rechiziționa orice mijloc de transport de care are nevoie, de la oricare dintre cei ce iau decizii. Cu mult timp în urmă, un medyator și-a folosit autoritatea pentru a ordona realizarea unei mașini a timpului. V-o pot arăta, dacă doriți, dar va trebui să mergem în capătul celălalt al continentului.

— O mașină a timpului care funcționează?

— Nu, Jonathon, n-a mai fost terminată. Stăpynul lui s-a ruinat, încercând s-o construiască.

— Păcat...

— Nici măcar n-a fost testat prototipul, poate că teoria în sine este incorectă.

Mașina semăna cu un ciclotron micuț dotat cu o cabină... de fapt, aducea mult cu un generator de Câmp Langston.

— Foarte interesant mi se pare faptul că puteți rechiziționa oricând orice mijloc de transport, zise navigatorul.

— Este firesc. Talentul nostru îl reprezintă comunicarea, însă sarcina noastră majoră este oprirea conflictelor, a luptelor. Sally ne-a povestit despre... problemele voastre, să le zicem rasiale, care implică utilizarea armelor, ca și despre reflexul de capitulare. Noi, medyatorii, am reușit să depășim fundătura asta. Le putem explica altora punctele de vedere ale părții opuse. Uneori, noncomunicarea poate atinge dimensiuni primejdioase – de obicei, imediat înaintea unui război, prin unul dintre acele accidente statistice care vă fac să credeți în coincidențe. Dacă unul dintre noi poate dispune imediat de un mijloc de transport – sau măcar unul de comunicare la distanță –, războiul devine improbabil.

Oamenii se priviră între ei cu expresii înmărmurite.

— Fo-o-arte frumos, comentă Renner. Mă întrebam dacă n-o s-o rechiziționați pe *MacArthur*...

— Din punct de vedere teoretic, al tradiției și legii, da. Practic însă – termină cu glumele!

— Bine. Ce sunt creaturile care se luptă în jurul mașinii?

— Demoni legendari, explică payenul lui Bury, care apără structura realității.

Renner își aminti o serie de tablouri spaniole străvechi, datând din timpul ciumei care devastatase Europa Evului Mediu; picturi în care cei vii erau atacați de morții readuși la viață. Puse alături de payenii albi, creaturile din gresie roșie aveau același aspect de emaciere, dublat de o răutate aproape tangibilă.

— Dar de ce o mașină a timpului?

— Medyatorul considera că un anumit incident din istorie se petrecuse din pricina unei lipse de comunicare. – Fyunch(clic)-ul lui Renner înălță din umeri; mai precis din brațe, deoarece payenii nu puteau ridica umerii. – Eddie Nebunu'! Așa a fost și cu naveta Eddie Nebunu'. Poate că-n cazul ei s-a lucrat ceva mai mult. Un privitor al cerului – un meteorolog, dar care era priceput și în alte domenii – a găsit dovezi că pe planeta unei stele apropiate ar exista viață. Imediat, acest medyator Eddie Nebunu' a vrut s-o contacteze. A angajat capitaluri și energii

uriașe, îndeajuns ca să afecteze întreaga civilizație. A construit o navetă propulsată de o velă solară și de o baterie de tunuri-laser...

— Povestea asta mi se pare extrem de familiară.

— Firesc! De fapt, naveta Eddie Nebunu' a fost lansată spre Noua Caledonie mult mai târziu, și cu alt pilot. Am presupus că datorită ei ne-ați descoperit.

— Deci a funcționat. Din nefericire, echipajul era mort, dar a ajuns până la noi. Atunci, de ce-i mai spui naveta „Eddie Nebunu'"? Bine, bine, nu contează, încheie navigatorul văzând că payeana lui chicotea.

***

În afara muzeului îi așteptau două limuzine, iar o scară fusese construită până la nivelul stradal. Mașinuțe cu două locuri vâjâiau în jurul obstacolului, fără să încetinească și fără să provoace accidente.

Staley se opri la piciorul scării.

— Renner! Ia privește!

Un vehicul oprise chiar lângă o clădire mare, fără ferestre; nu existau trotuare. Șoferul cafeniu și pasagerul său cu blană albă coborâseră, iar albul dispăruse după colțul clădirii. Cafeniul acționă două manete camuflate în partea de față a mașinii, apoi împinse cu putere în partea laterală a vehiculului. Acesta se strânse, aidoma unui acordeon, reducându-și lățimea la numai o jumătate de metru. Cafeniul îi întoarse spatele și se grăbi după payeanul alb.

— Se pliază!

— Bineînțeles, aprobă fyunch(clic)-ul lui Renner. Altfel nu vă dați seama ce blocaje de circulație s-ar petrece? Haideți, suiți-vă în mașini.

Oamenii se conformară, iar navigatorul comentă:

— Eu unul nu m-aș sui într-o minicapcană din alea nici pentru toți banii lui Bury.

— Dar sunt cât se poate de sigure, protestă payeana lui. Mai exact, nu *mașina* este sigură, ci *șoferul*. În primul rând, cafeniii nu au ceea ce se numește instinct teritorial. În al doilea rând, își meșteresc încontinuu mașinile, așa încât niciodată nu se va defecta nimic.

Limuzina porni; imediat, îndărătul lor apărură niște cafenii, care începură să demonteze scara.

Clădirile din jur continuau să fie aceleași blocuri paralelipipedice, iar străzile o rețea rectilinie. Pentru Horvath, orașul era în mod evident o așezare construită conform unui proiect prealabil, nu una care să se fi dezvoltat în mod natural. Cineva îi trasase proiectul, apoi fusese înălțată de la zero. Oare toate orașele erau la fel? Nu demonstrau nimic din impulsul de inovare al cafeniilor.

Ultima afirmație nu era chiar adevărată. Chiar dacă elementele fundamentale se dovedeau rigide, existau alte direcții de manifestare a originalității – de pildă, iluminatul stradal. În unele locuri, era asigurat de benzi electroluminiscente late, dispuse pe clădiri. În alte părți, existau obiecte asemănătoare unor baloane plutitoare, pe care însă vântul nu le clintea din loc. Se mai zăreau tuburi paralele cu strada, pe marginile sau pe centrul ei; ba chiar, în unele locuri, în timpul zilei nu se putea vedea nimic.

Apoi vehiculele ca niște cutii... se deosebeau în modalități subtile, prin designul farurilor, prin urmele reparațiilor sau prin felul în care se pliau după parcare.

— Am ajuns, anunță payeana lui Horvath când se opriră. Aici este grădina zoologică, mai exact „Rezervația Formelor Naturale". Veți vedea că a fost construită mai degrabă pentru confortul ocupanților ei decât pentru cel al spectatorilor.

Oamenii priviră derutați în jur. Erau înconjurați de aceleași clădiri înalte și paralelipipedice. Nicăieri nu exista vreun spațiu deschis.

— În stânga noastră! Clădirea, domnilor, clădirea! Există vreo lege care să împiedice amplasarea unei grădini zoologice într-o clădire?

Grădina zoologică avea cinci etaje, cu plafoane neobișnuit de înalte pentru payeni. Realmente, înălțimea lor era dificil de precizat; păreau că se ridică până la cer. La parter exista un cer azuriu, cu norișori plutind și un soare puțin trecut de amiază.

Străbătură o junglă sufocantă al cărei caracter se modifica pe măsură ce înaintau. Animalele nu puteau ajunge la ei, dar era dificil să deslușească ce anume le oprea. În nici un caz nu păreau conștiente de faptul că ar fi fost închise într-o cușcă.

Întâlniră un copac asemănător unui gigantic bici cu nouă cozi; mânerul era înfipt în sol, iar cozile răsucite în jurul trunchiului erau acoperite cu ciorchini de frunze rotunde. Sub el stătea un animal aducând cu un payean uriaș. Brațele sale drepte se terminau prin gheare ascuțite, iar dintre buze îi ieșeau colți răsuciți în sus.

— A fost o variantă a tipului muncytor, explică payeana lui Horvath, însă n-a fost niciodată domesticit satisfăcător. Se poate vedea, de altfel.

— Ambienturile acestea artificiale sunt uluitoare! exclamă ministrul. N-am mai văzut niciodată ceva de calitatea lor. De ce n-ați construit, totuși, o parte a grădinii sub cerul liber? De ce să realizezi un ambient, când el există deja?

— Nu cunosc motivele pentru care a fost aleasă soluția aceasta, dar se pare că și-a atins scopul.

Etajul unu era un deșert de nisip arid cu aer uscat și agreabil, cerul bleu-deschis întunecându-se spre galben-cafeniu la orizont. Din nisip se ridicau plante cărnoase fără țepi. Unele avea forma unor nuferi groși. Pe multe se zăreau urme de colți. Vizitatorii găsiră și animalul care lăsase urmele acelea, o creatură aducând cu un castor alb, fără blană, cu dinți pătrați și proeminenți. Îi privi trecând, fără să reacționeze în vreun fel.

La etajul doi ploua. Fulgerele scânteiau la depărtări aparent de kilometri. Oamenii renunțară să mai intre, deoarece nu aveau cu ce se feri de ploaie. Payenii fură pe jumătate furioși, pe jumătate plini de regrete și scuze. Nu-și dăduseră seama că ploaia i-ar fi putut afecta pe alții; lor le plăcea.

— Asemenea probleme se vor repeta, prezise payeana lui Whitbread. Vă studiem, dar nu vă cunoaștem. Păcat că n-o să puteți vedea niște plante dintre cele mai interesante. Poate în altă zi, când vom opri ploaia...

Etajul trei nu prezenta un peisaj sălbatic; pe niște îndepărtate coline iluzorii se zăreau căsuțe rotunde. Fructe roșii și vineții creșteau în copăceii cu formă de umbrelă, având coroane de frunze aidoma unor discuri plate și verzi. Sub unul se afla o pereche de proto-payeni. Erau micuți, rotofei și durdulii, iar brațele lor drepte păreau atrofiate. Îi priviră cu ochi triști pe oameni, apoi unul se întinse după un fruct vinețiu. Brațul lui stâng de-abia îl ajunse.

— Alt membru nereușit al rasei noastre, spuse payeana lui Horvath. Actualmente, există doar în rezervațiile de forme naturale.

Părea că dorea să-i grăbească să treacă mai departe. Găsiră altă pereche în mijlocul unui răzor de pepeni, de tipul celor pe care îi mâncaseră la micul dejun, după cum recunoscu Hardy.

Într-un peisaj asemănător unei stepe uriașe, o turmă de copitate cu păr mițos păștea indiferentă – cu excepția uneia, care stătea de pază, întorcându-se mereu cu ochii spre turiști.

— Ești dezamăgit, rosti un glas dinapoia lui Whitbread. De ce?

Sublocotenentul se răsuci surprins.

— Dezamăgit? Nu! Este fascinant.

— Atunci am greșit eu, spuse payeana sa. Cred că aș dori să schimb câteva cuvinte cu domnul Renner. Vrei să participi?

Grupul se răzleți se oarecum. Aici nu exista posibilitatea să te rătăcești și toți se bucurau de senzația ierbii sub tălpi; firele erau verzi, lungi și spiralate, mai elastice decât cele de pe o peluză obișnuită, aducând mai degrabă cu mochetele vii din locuințele aristocraților și comercianților bogați.

Renner îi privi amabil pe cei doi apropiindu-se.

— Da?

— Domnule Renner, am senzația că sunteți ușor dezamăgit de grădina noastră zoologică.

Whitbread se strâmbă, dar navigatorul se încruntă.

— Mda... și am căutat să găsesc o explicație. N-ar trebui să mă simt așa. Este o întreagă planetă alienă, rezumată pentru înțelegerea noastră. Whitbread, tu simți la fel?

Fără să vrea, tânărul încuviință din cap.

— Aha, asta-i! O planetă alienă, rezumată pentru înțelegerea noastră, da? Câte grădini zoologice ai vizitat tu, pe câte planete?

— Șase, inclusiv Pământul.

— Și toate semănau cu asta, însă iluzia nu era la fel de bună. Noi ne așteptaserăm la ceva de cu totul alt ordin, dar nu – este pur și simplu o altă planetă alienă, exceptându-i pe payenii inteligenți.

— Pare logic, încuviință fyunch(clic)-ul lui Whitbread. – Glasul îi sună ușor melancolic și oamenii își amintiră că payenii nu călcaseră pe alte planete. – Păcat, totuși! Staley se distrează copios. La fel și Sally cu Hardy, dar ei sunt profesioniști.

Adevăratul șoc se petrecu la următorul etaj.

Horvath coborî primul din ascensor și încremeni. Se găsea pe o stradă.

— Cred c-am greșit... ușa, mormăi el, simțind pentru o clipă că o luase razna.

Orașul era pustiu. Pe străzi se zăreau mașini, însă epave, multe dovedind urme de incendiere. Câteva clădiri se năruiseră, acoperind caldarâmul cu mormane de sfărâmături. O masă neagră, mișcătoare, ciripi în direcția lui, apoi se îndepărtă, dispărând în gaura neagră ce se căsca spre subsolul unei case.

Ministrul simți că pielea i se face ca de găină. Când o mână alienă îi atinse cotul, tresări fără să vrea și icni.

— Ce s-a întâmplat? Voi nu aveți animale care să fi evoluat și să se fi adaptat pentru traiul în orașe?

— Nu.

— Doar șobolani, interveni Sally, plus specii de păduchi și purici care trăiesc exclusiv pe corpul oamenilor. Cred însă că astea sunt toate.

— Noi avem destul de multe, zise payeana lui Horvath. Poate că reușim să vă arătăm câteva... deși sunt sperioase.

Din depărtare, micile animale negre nu se puteau deosebi de șoareci. Hardy fotografie un roi care fugea să se adăpostească; spera

ca ulterior să poată amplifica imaginea. Exista apoi un animal mare, mai degrabă plat, aproape invizibil până ce ajunseră chiar în fața sa. Avea culoarea și desenul peretelui de cărămidă pe care se agățase.

— Ca un cameleon, observă Sally, după care fu nevoită să explice ce erau cameleonii.

— Uitați încă unul, rosti payeana ei, arătând altul de culoarea betonului, lipit de un zid sur. Nu-ncercați să-l tulburați, are dinți.

— Cum se hrănesc?

— Cu plante din grădinile de pe terase, deși pot consuma și carne. Există apoi insectivore...

Îi conduse până la o „terasă" aflată la doi metri deasupra nivelului stradal, unde se găseau pomișori fructiferi, plante sălbăticite și un biped micuț, fără brațe, care propulsa o limbă încolăcită, lungă de peste un metru. Părea că gura îi era umplută cu alune.

La etajul cinci îi întâmpină un frig mușcător. Cerul avea cenușiul plumbului. Fulgii zburau în rafale peste infinitatea unei tundre înghețate. Hardy ar fi dorit să mai rămână, deoarece în iadul acela geros existau destule forme de viață – tufișuri și arbori pitici, care creșteau prin crăpăturile gheții, o creatură mare și indiferentă care-i ignoră, apoi un iepure ce țopăia pe niște labe late ca niște rachete pentru zăpadă, cu urechi mari și rotunde, aidoma unor antene parabolice, dar care era lipsit de labele anterioare. Aproape că fură siliți să recurgă la forță pentru a-l scoate pe Hardy, însă înăuntru ar fi degerat cu siguranță.

***

La Castel îi aștepta cina: alimente din cambuza lui *MacArthur* și felii dintr-un cactus payean verde și plat, care atingea diametrul de trei sferturi de metru și o grosime de vreo trei centimetri. Gelatina roșie din interior avea aproape gustul cărnii. Lui Renner îi plăcu, dar ceilalți nu-l puturā atinge. În schimb, înfulecară restul mâncării ca niște oameni lihniți, vorbind animat între îmbucături. Probabil că foamea era pricinuită de ziua mai lungă.

— Noi, vorbi payeana lui Renner, bănuim ce anume ar dori să vadă un turist într-un oraș necunoscut – mai precis, știm ce prezentați voi în filmele voastre de călătorie. Muzee... Sediul guvernului... Monumente... Construcții arhitectonice deosebite... Eventual magazine și localuri de noapte, dar în primul rând felul în care trăiesc localnicii. – Făcu un gest de dezaprobare. – Noi a trebuit să omitem unele dintre astea. Nu avem localuri de noapte. O cantitate mică de alcool nu ne afectează în nici un fel, iar o cantitate prea mare ne ucide. Veți avea posibilitatea să ne auziți muzica, dar, cu toată sinceritatea, nu cred c-o să vă placă.

Pentru noi, guvernul înseamnă discuțiile medyatorilor – ele pot avea loc oriunde. Cei care iau decizii locuiesc unde le place și în general se consideră legați de acordurile la care au ajuns medyatorii lor. O să vedeți unele dintre monumentele noastre. Cât despre felul în care trăim, l-ați studiat deja de un timp.

— Dar cum trăiește un alb? întrebă Hardy, fără să izbutească să-și înăbușească un căscat sonor.

— Are dreptate, interveni payeana sa. Ar trebui să vizitați reședința unei familii de stăpyni. Poate că reușim să obținem aprobare...

Începu să vorbească în grai alien rapid și ascuțit. Ceilalți căzură pe gânduri și payeana lui Sally încuviință:

— Ar trebui să fie posibil. Vom vedea... Deocamdată, aș zice să mergem cu toții la culcare.

Diferența de durată a zilei îi afectase pe oameni. Horvath și Hardy, căscând de zor și frecându-se la ochi, părură la început surprinși, apoi își cerură scuze și se retraseră. Bury nu părea obosit și navigatorul se întrebă ce durată avea ziua pe planeta lui natală. El unul avea destulă experiență în spațiu ca să se adapteze oricărui orar.

Cu toate acestea, grupul se destrăma. Sally le ură noapte bună și porni pe scară, clătinându-se vizibil. Renner propuse să cânte ceva, nu căpătă nici un răspuns, și părăsi salonul.

De pe coridor, o scară în spirală urca spre turn. Ajuns în vârful ei, Renner coti pe un alt coridor, necunoscut, urmându-și curiozitatea. Când ajunse în fața unei ecluze pneumatice, își dădu seama că trecând prin ea ar fi ajuns pe balconul circular; nu avea însă chef să testeze atmosfera lui Pay-alfa. Fu curios dacă balconul avea vreun scop funcțional... după care se gândi că semăna cu un inel cuprinzând un deget subțire și se întrebă dacă payenii făceau aluzii la simbolismul freudian.

Poate că da. Coborî spre odaia lui.

***

La început, crezu că greșise camera. Culorile ce o decorau erau izbitoare – portocaliu și negru, cu totul diferit de nuanțele brun-șters de dimineață. Totuși, costumul presurizant de pe perete îi aparținea, așa cum o dovedeau însemnele de pe piept. Privi în jur, căutând să decidă dacă schimbarea îi plăcea.

Părea de altfel singura... ba nu, era și mai cald. În noaptea trecută, fusese destul de frig. Fulgerat de o idee, traversă încăperea și controlă alcovul payenei. Da, acolo era rece.

Fyunch(clic)-ul lui se rezemă de ușorul ușii, privindu-l cu obișnuitul surâs vag. Renner rânji, stingherit, totuși își urmă inspecția.

În baie... closetul era diferit. Aducea perfect cu schița pe care o făcuse. Ba nu, în el nu mai exista apă! Și nu avea nici mâner de golire a rezervorului!

La naiba, exista o singură modalitate prin care se putea testa un closet!

Când privi, vasul sclipea de curățenie. Turnă un pahar de apă înăuntru și văzu cum lichidul curge, fără să lase o picătură. Interiorul era o suprafață lipsită de frecare!

„Trebuie să-i povestesc despre asta lui Bury", decise navigatorul. Pe corpurile lipsite de atmosferă existau baze locuite, precum și planete unde apa era la mare preț sau nu era suficientă energie pentru reciclarea ei. Mâine... Acum se simțea prea somnoros.

***

Perioada de rotație a Levantului era de 28 ore și 40,2 minute. Bury se adaptase destul de bine zilei standard din *MacArthur*, însă întotdeauna era mai ușor să te adaptezi unei zile mai lungi, nu uneia mai scurte.

Aștepta în vreme ce fyunch(clic)-ul său trimise o cafenie să aducă niște cafea. Îi ducea dorul lui Nabil... și se întrebă dacă și cafenia avea unele dintre talentele lui Nabil. Deja subestimase considerabil puterea alb-cafeniilor. Se părea că payenul său putea rechiziționa orice vehicul de pe planetă, chiar dacă nici măcar nu fusese construit, ca mașina timpului; cu toate acestea, lucra ca intermediar pentru altcineva pe care Bury încă nu-l văzuse. Situația era destul de complexă.

Cafenia reveni cu o cafetieră și cu alt recipient, din care turnă un lichid maro-deschis, lipsit de aburi.

— Toxic? Foarte probabil, încuviință fyunch(clic)-ul. Ai putea fi afectat de poluanți sau de bacterii. Este apă din exterior.

Bury nu avea obiceiul să treacă direct la afaceri. Simțea că un comerciant care dovedește prea mult interes poate fi păcălit cu ușurință. Nu era conștient de miile de ani de tradiție ce-i consolidau opinia. De aceea, el și payenul vorbiră despre multe. „De ghete, de vapoare... de ce-au purceii aripioare"* , cită el și identifică apoi toate obiectele, spre evidentul interes al alienului. Acesta era mai cu seamă pasionat de diversele forme de guvernare ale oamenilor.

---

* Citat din *Alice în Țara oglinzilor* de Lewis Carroll. (n. trad.)

— Nu cred, îi zise, că ar trebui să citesc opera acestui Lewis Carroll* până ce nu voi cunoaște mult mai multe despre cultura omenească.

În cele din urmă, Bury reveni la subiectul articolelor de lux.

— În principiu, sunt de acord cu ele, zise payenul. Dacă merg bine, articolele de lux și-ar scoate banii pur și simplu prin reducerea costului de transport. Același lucru este valabil și în cazul propulsiei voastre Eddie Nebunu'. Practic însă, între noi există unele deosebiri.

Levantinul se gândise deja la câteva.

— Care anume? întrebă el.

— Cafeaua... Ceaiul... Vinul... Presupun că te ocupi și de vin, nu?

— Religia mea interzice vinul.

Indirect, Bury se ocupa cu transportul de vinuri între planete, totuși nu-i venea să creadă că payenii erau interesați de comerțul cu vin.

— Nu contează. Noi nu putem tolera alcoolul și nu ne place gustul cafelei. Probabil că același lucru se aplică și altor produse de lux, deși ar merita să fie testate.

— Deci, în sine, voi nu tranzacționați produsele de lux.

— Nu. Puterea asupra altora... siguranța... durabilitatea tradițiilor și dinastiilor... de obicei, vorbim în numele celor care dau ordine. Pentru ei, tranzacționăm toate astea, dar și problemele diplomatice. Comercializăm bunuri gospodărești, opere de artă... Ce părere ai despre realizările noastre în acest domeniu?

— S-ar vinde la preț bun, până ce ar deveni comune. Cred însă că ne-ar interesa mai degrabă ideile și proiectele.

— Cam ce anume?

— Closetul fără frecare – și principiul aferent... Diversii superconductori, pe care-i fabricați mai eficient decât noi... Am găsit o mostră într-un asteroid. O puteți duplica?

— Sunt sigur că niște cafenii vor descoperi o modalitate. – Payenul flutură nepăsător din mână. – În privința asta, n-ar fi nici o problemă. Voi înșivă aveți multe de oferit. De pildă, terenuri. Am dori să achiziționăm teren pentru ambasada noastră.

„Probabil că terenul pentru ambasadă le-ar fi oferit gratuit", se gândi Bury. Pentru alieni însă, terenurile aveau realmente o valoare uriașă; fără oameni, ei n-ar fi putut beneficia niciodată de mai mult decât aveau în clipa respectivă. De asemenea, ar fi avut nevoie de terenuri pentru ei înșiși; planeta le era realmente ticsită. Bury văzuse de pe orbită luminile orașelor – un câmp de scântei în jurul oceanelor întunecate.

---

* Lewis Carroll, pseudonimul lui Charles Lutwidge Dogson (1832-1898), scriitor și matematician englez. (n. trad.)

— Teren, încuviință el, și cereale. Există soiuri de cereale care cresc în condițiile oferite de soarele vostru. Știm că unele dintre ele sunt comestibile pentru voi. Poate că aici vor da randament mai mare decât plantele voastre. Alimentele în sine nu pot fi transportate profitabil, dar în privința semințelor lucrurile stau altfel.

— Poate că aveți și idei pe care să ni le vindeți.

— Nu știu... Inventivitatea voastră este uriașă și admirabilă.

Payenul flutură din nou din mână.

— Mulțumesc, totuși n-am făcut tot ceea ce se poate face. De exemplu, avem propria noastră propulsie Eddie Nebunu', însă generatorul de câmp de forță care protejează...

— Dacă voi fi executat, îl veți pierde pe singurul comerciant din sistemul ăsta.

— Pe Allah... vreau să zic, chiar atât de inflexibile sunt autoritățile voastre în păstrarea anumitor secrete?

— Poate că-și vor schimba comportamentul după ce vă vor cunoaște mai bine. În plus, nu sunt fizician.

— Mda... N-am epuizat însă subiectul artei. Artiștii noștri au mână liberă și acces imediat la materiale, cât despre supraveghere, ea este aproape inexistentă. În principiu, schimburile artistice între Pay și Imperiu ar facilita comunicarea. Până acum, n-am căutat să atingem o minte alienă prin intermediul artelor noastre.

— Cărțile și benzile educaționale ale capelanului Hardy conțin multe opere de artă.

— Trebuie să le studiem. – Payenul lui Bury sorbi gânditor din lichidul murdar. – Am discutat despre cafea și vin... Asociații mei au sesizat la oameni o – cum să-i spun? – puternică tendință culturală în legătură cu subiectul vinului.

— Da, este adevărat. Se discută mult despre locul de origine, data fabricației, etichetele, capacitatea de transport în stare de imponderabilitate, ce tip de vin se potrivește la o anumită mâncare... – Bury schiță o grimasă. Am asistat la asemenea conversații, însă nu mă pricep în direcția asta. – Din punctul meu de vedere, este enervant și costisitor ca unele dintre navele mele să fie nevoite să se deplaseze cu accelerație constantă, pur și simplu pentru ca vinul dintr-o sticlă să nu se amestece cu propriile sale sedimente. Nu-nțeleg de ce nu se poate efectua o centrifugare la destinație.

— Un alt subiect ar fi cafeaua. Toți oamenii beau cafea. Soiurile de cafea variază în funcție de genetică, sol, climat și metoda de prăjire. Știu asta deoarece ți-am văzut proviziile.

— La bordul lui *MacArthur* am și mai multe soiuri. Da... se poate vorbi despre varietate și în rândul băutorilor de cafea. Există unele diferențe culturale. Pe o planetă populată de urmași ai coloniștilor nord-americani, așa cum este Tăblia, nimeni n-ar atinge băutura uleioasă care se preferă pe Noul Paris, iar cafeaua de pe Levant ar fi considerată prea dulce și prea tare.

— Aha!

— Ai auzit cumva de soiul Jamaica Blue Mountain? Crește chiar pe Pământ, pe o insulă mare care n-a fost niciodată bombardată, iar mutațiile i-au fost atent îndepărtate în secolele de după prăbușirea CoDominionului. Este o cafea care nu poate fi cumpărată. Navele Marinei o transportă la palatul imperial de pe Sparta.

— Ce gust are?

— După cum ți-am spus, este rezervată pentru familia... – Bury ezită. – Perfect! Mă cunoști într-adevăr prea bine. N-aș mai plăti niciodată prețul respectiv, dar n-o regret.

— Cei din Marină te subapreciază, fiindcă nu ești cunoscător de vinuri. – Payenul lui Bury nu părea să zâmbească; chipul său inexpresiv era unul de comerciant, semănând leit cu al levantinului. – Evident, e o prostie din partea lor. Dacă ar ști câte se pot învăța despre cafea...

— Și ce propui?

— Ai provizii la bord. Învață-i despre cafea. Folosește-te pentru asta de propriile tale provizii.

— Proviziile mele n-ar rezista nici o săptămână printre ofițerii unui crucișător!

— Le-ai demonstra o similitudine între cultura ta și a lor. Sau nu-ți place ideea asta? Nu, Bury, nu-ți citesc gândurile. Îi detești pe cei din Marină și tinzi să exagerezi diferențele existente între voi. Poate că și ei gândesc la fel.

— Nu-ți citesc gândurile...

Bury își stăvili furia ce creștea în el... și în clipa aceea, înțelese. Știu de ce alienul repeta frecvent propoziția respectivă. Pentru a-l deruta. Era, la urma urmelor, o situație de negociere.

Surâse larg.

— O săptămână de bunăvoință... Ei bine, când vom reveni pe orbită, voi încerca să pun în practică propunerea ta. Allah știe că au multe de învățat despre cafea. Poate că le-aș putea spune și cum să-și folosească mai bine automatele.

28. KAFFEE KLATSCH

Rod și Sally se găseau în cabina de monitorizare a căpitanului. Ecranele intercom erau decuplate, iar panoul de stare de deasupra consolei lui Rod arăta o configurație regulată de luminițe verzi. Bărbatul își întinse picioarele lungi și sorbi din pahar.

— Știi că, de când am plecat de pe Noua Caledonie, acesta-i primul moment în care am rămas singuri? Nu-i rău deloc.

Ea zâmbi șovăitor.

— N-avem însă mult timp la dispoziție – payenii ne așteptă și am de dictat o mulțime de rapoarte... Cât mai putem rămâne în sistemul Pay?

— Asta decide amiralul, ridică Rod din umeri. Viceregele dorea să ne întoarcem cât mai repede cu putință, dar Horvath vrea să aflăm mai multe. Eu sunt de aceeași părere. *Încă* nu avem nimic semnificativ de raportat! Nu *știm* dacă payenii reprezintă sau nu o amenințare la adresa Imperiului.

— Rod Blaine, ai de gând să încetezi să te mai comporți ca un ofițer al Marinei și să redevii tu însuți? Nu există nici cea mai infimă dovadă că payenii ar fi ostili. N-am zărit nici urmă de arme, războaie sau altceva de genul ăsta...

— Știu, recunoscu acru căpitanul, și asta mă neliniștește. Sally, tu ai auzit vreodată de o civilizație umană care să nu aibă soldați?

— Nu, dar payenii nu sunt oameni.

— Nici furnicile nu sunt, dar ele au soldați... Poate că ai dreptate, m-am molipsit de la Kutuzov. Apropo de Kutuzov, dorește rapoarte mai frecvente. Știai că toate datele se transmit spre *Lenin*, neprelucrate, în mai puțin de o oră de la receptare? Le-am trimis chiar și eșantioane din artefactele payene, precum și unele obiecte modificate de cafenii...

Fata izbucni în râs. Pentru o clipă, bărbatul păru jignit, apoi i se alătură.

— Iartă-mă, Rod! Știu că trebuie să fi fost greu să-i spui țarului că ai cafenii liberi prin navă – dar *a fost* amuzant!

— Mda, amuzant. Oricum, trimitem tot ce putem către *Lenin* și, dacă crezi că *eu* sunt paranoic, atunci află că amiralul a cerut ca totul să fie

inspectat în spațiu, apoi introdus în containere umplute cu cifogene care sunt ținute *în spațiu*! Cred că se teme de contaminare.

Intercomul bâzâi.

— La dracu'!

Se răsuci către ecran și-l activă.

— Căpitane, capelanul Hardy, navigatorul Renner și câțiva savanți doresc să vă vorbească, anunță pușcașul care asigura paza cabinei.

Rod suspină și privi neajutorat spre fată.

— Lasă-i să intre, apoi cheamă stewardul. Bănuiesc că nu vor refuza un păhărel.

Nu refuzară. În cele din urmă, încăpură cu toții în cabina micuță. Rod le strânse mâna tuturor celor care coborâseră pe Pay-alfa, apoi luă un teanc de hârtii de pe birou.

— Prima întrebare: Aveți nevoie să fiți însoțiți de oameni ai Marinei? Înțeleg că n-au nimic de făcut.

— Prezența lor nu stingherește pe nimeni, răspunse Horvath, însă în locul lor ar putea veni alți oameni de știință.

— Răspunsul ar fi așadar „nu". Perfect! Domnule ministru, dumneata vei decide cine îi va înlocui. Următoarea întrebare: Aveți nevoie de pușcași?

— Dumnezeule, în nici un caz, protestă Sally. – Privi iute spre Horvath, care încuviință tăcut. – Căpitane, payenii sunt atât de departe de ideea ostilității, încât au construit Castelul pentru noi. Este superb! De ce nu poți coborî să-l vezi tu însuți?

— Ordinele amiralului, râse strâmb Rod. În plus, nu pot permite nici unui ofițer care cunoaște principiile Câmpului Langston să coboare pe planeta alienilor. În privința asta, aprobă el din cap, sunt de acord cu amiralul – dacă veți avea nevoie de ajutor, doi pușcași nu vor însemna mare lucru... iar a-i lăsa pe payeni să pună fyunch(clic)-ii pe doi luptători nu-i deloc o idee bună. În felul acesta, ajung la punctul următor. Domnule ministru, prezența lui Renner vă este de vreun folos? Poate că ar trebui să-i cer să părăsească odaia, înainte de a-mi răspunde.

— Prostii! Domnul Renner a fost extrem de util. Căpitane, restricțiile dumitale se aplică și oamenilor mei? Mi se interzice să iau un – să zicem – fizician pe Pay-alfa?

— Da.

— Domnul Buckman se pregătise să coboare. Payenii au studiat Ochiul lui Murcheson și Coalsack timp de... de cât timp, domnule Potter?

Sublocotenentul se foi stânjenit înainte de a răspunde.

— De mii de ani, domnule ministru. Atât că...

— Ce anume?

— În observațiile întreprinse de ei există unele discontinuități. Payenii nu au pomenit de ele, dar Buckman afirmă că sunt evidente. Părerea mea este că, uneori, ei își pierd interesul față de astronomie, însă Buckman nu poate înțelege așa ceva.

— Sunt sigur, râse Rod. Cât de importante sunt observațiile acelea, Potter?

— Pentru astrofizică pot fi foarte importante. Payenii au observat supergiganta pe tot parcursul istoriei lor, văzând-o cum traversează Coalsack-ul. Va deveni supernovă, apoi o gaură neagră – iar ei spun că știu când se va întâmpla asta.

Whitbread izbucni în râs. Toți se răsuciră spre el și tânărul se stăpâni cu greu.

— Mă scuzați, dar am fost de față când Gavin i-a spus-o lui Buckman. Payenii afirmă că Ochiul va exploda la 27 aprilie, anul 2774020, între 4-4:30 dimineața. Am crezut că Buckman era gata să facă apoplexie. După aceea, a început să calculeze el însuși. A avut nevoie de treizeci de ore...

— Și a fost pe punctul de a-și ucide fyunch(clic)-ul din cauza asta, surâse Sally. A solicitat-o pe payeana domnului ministru să-i traducă, atunci când a lui a cedat.

— Da, însă a aflat că momentul era corect. – Whitbread își drese vocea și imită glasul sec al astrofizicianului: – „Al naibii de corect, Potter! Am aparatul matematic și observațiile ca s-o demonstrez."

— Ai început să-ți dezvolți un talent actoricesc, Whitbread, comentă Cargill. Păcat că nu dovedești un progres similar și în arta astronavigației. Căpitane, mi se pare că Buckman poate căpăta aici tot ceea ce-i trebuie pentru cercetări. Nu văd nici un motiv pentru care să coboare pe planetă.

— De acord. Domnule ministru, răspunsul este „nu". În plus, dorești *cu adevărat* să petreci o săptămână alături de Buckman? Nu-i nevoie să răspunzi, adăugă el repede. Pe cine vei lua?

Horvath se încruntă o clipă, apoi răspunse:

— Cred că pe de Vandalia.

— Sigur că da, aprobă Sally imediat. Ne *trebuie* un geolog. Am încercat să sap și să extrag eșantioane de roci, însă n-am aflat nimic despre formarea planetei. Nu există decât ruine clădite din ruine și mai vechi.

— Vrei să zici că n-au roci? se încruntă Cargill.

— Ba da, domnule secund. Granit, bazalt... însă nu se găsesc acolo unde au apărut prin formarea planetei. Toate au fost *folosite* – la

construcția zidurilor, acoperișurilor sau pardoselilor. Am găsit niște carote într-un muzeu, dar nu pot înțelege mare lucru din ele.

— Stai puțin, interveni Rod. Vrei să spui că dacă te duci undeva, la întâmplare, și te apuci să sapi, nu găsești decât ruine de orașe? Chiar și pe un ogor?

— N-am avut timp pentru foarte multe săpături, însă oriunde am săpat am găsit altceva dedesubt. Pur și simplu, nu știam când să mă opresc. Căpitane, am găsit un oraș aducând cu New York-ul anului 2000 sub un pâlc de bordeie din cărămizi de lut ars, lipsite de canalizare. Bănuiesc că a existat o civilizație care a colapsat cu vreo două milenii în urmă.

— Asta ar explica hiatusurile din observațiile astronomice. Totuși, par suficient de inteligenți... de ce ar fi îngăduit prăbușirea unei civilizații?

Horvath ridică din umeri, iar Sally se grăbi să răspundă:

— Eu am o teorie. Nu s-ar putea să fi fost vorba despre elementele toxice din atmosferă? În timpul CoDominionului, pe Pământ a existat o problemă legată de poluarea cauzată de motoarele cu ardere internă. Poate că payenii au avut o civilizație bazată pe combustibilii fosili, care s-au epuizat. N-ar fi posibil ca ei să fi revenit la o epocă a fierului, înainte ca să ajungă la energia prin fuziune și la fizica plasmei? Au prea puține zăcăminte de minereuri radioactive.

— Așadar, aprobă Rod, un geolog ar putea fi de folos... iar prezența lui pe sol este mai utilă decât cea a lui Buckman. De acord, domnule ministru?

Bărbatul încuviință încruntat.

— Vreau, totuși, să precizez că nu agreez interferența Marinei în activitatea noastră. Spune-i și dumneata, domnule capelan. Să înceteze imixtiunea aceasta.

Din locul său aflat în spate, de unde ascultase cu atenție, lingvistul ridică fruntea uimit.

— Ei bine, începu el, cred că un geolog ar fi mult mai util pe sol decât un astrofizician. Căpitane, mă găsesc într-o postură delicată. În calitate de om de știință, nu pot fi de acord cu toate restricțiile ce ne limitează contactul cu payenii. Ca reprezentant al Bisericii, misiunea mea este imposibilă. Iar ca ofițer de Marină... trebuie să accept ordinele amiralului.

Toată lumea amuți și-l privi cu surprindere.

— Mă uluiești, domnule capelan, rosti Horvath. Ai observat cea mai neînsemnată dovadă de activitate războinică pe Pay-alfa?

Hardy își încrucișă degetele fără grabă și rosti peste vârfurile lor:

— Nu, și tocmai asta mă îngrijorează. Știm că payenii *au* războaie – clasa medyatorilor a evoluat, poate în mod dirijat, pentru a le pune capăt. Nu cred că ei au izbutit de fiecare dată. Atunci, de ce-și ascund armele de privirile noastre? Răspunsul evident ar fi: din același motiv pentru care noi procedăm așa. Totuși, fiți atenți – noi nu ascundem faptul că *avem* arme, ba nici chiar natura lor generală. Atunci, ei de ce procedează așa?

— Poate că le este rușine de ele, răspunse Sally și se strâmbă văzând expresia de pe chipul lui Rod. De fapt, n-am vrut să spun *chiar* asta, totuși civilizația lor este mai veche decât a noastră și poate că se simt stânjeniți de trecutul lor violent.

— Poate că da, admise Hardy și-și adulmecă speculativ coniacul, sau poate că nu. Am senzația că payenii ascund ceva important și că o fac – ca să mă exprim așa – chiar sub nasul nostru.

Se lăsă o tăcere prelungă. Horvath pufni sonor și după o vreme vorbi:

— Și cum ar putea s-o facă, domnule capelan? Guvernarea lor constă din negocieri neoficiale între reprezentanții clasei celor care dau ordine. Fiecare oraș pare aproape autonom. Pay-alfa nu are un guvern planetar, iar dumneata crezi că ar putea conspira împotriva noastră! Nu mi se pare rezonabil.

Hardy ridică din nou din umeri.

— Din cele ce am văzut, domnule ministru, ai desigur dreptate. Nu pot totuși scăpa de senzația că ne ascund ceva.

— Ne-au arătat totul, insistă Horvath, până și casele celor care dau ordine, unde de obicei nu primesc vizitatori.

— Tocmai asta îmi povestea Sally înainte de a fi venit voi, interveni repede căpitanul. Sunt fascinat – cum trăiește clasa conducătoare payeană? Ca și aristocrația imperială?

— Pe aproape, tună Horvath, pe care cele două martini îl făcuseră mai tolerant. Există multe similitudini, deși, față de noi, payenii au cu totul altă concepție asupra obiectelor de lux. Altele se regăsesc însă și la ei. Pământurile, servitorii... chestii din astea.

Ministrul mai trase o duș̦că și începu să dezvolte subiectul.

— Am vizitat două familii. Una locuia într-un zgârie-nori de lângă Castel. Părea să controleze întreaga clădire: magazinele, iluminatul, sute de cafenii, roșii și muncytori, plus... oho, zeci de alte caste. Cealaltă familie însă, a agricultorilor, aducea mult cu cea a unui baron feudal. Lucrătorii locuiau în șiruri lungi de clădiri între care se întindeau ogoarele. „Baronul" locuia în mijlocul tuturor.

Rod se gândi la reședința propriei sale familii.

— Curtea Crucis era înconjurată de sate și terenuri agricole... Evident, după Războaiele Secesiunii, satele, dar și Curtea, au fost fortificate.

— Interesant că ai precizat asta, murmură Horvath. Și „baronia" avea o fortificație paralelipipedică, cu un atriu mare în mijloc. De fapt, nici un zgârie-nori rezidențial nu are ferestre la nivelurile inferioare și toate au grădini mari pe terase. Era autonomă și cu aspect cazon. Nu trebuie să raportăm și impresiile personale amiralului, nu-i așa? Va fi convins că am descoperit tendințe militariste.

— Și avem siguranța că ar greși? întrebă Cargill. Din câte am auzit, toți cei care dau ordine au fortărețe autonome, grădini pe terase, cafenii care să le repare toate mașinăriile... păcat că nu putem îmblânzi câțiva, ca să-l ajute pe Sinclair. – Secundul zări privirea înnegurată a lui Rod și se grăbi să adauge: – Oricum, „baronul" părea să aibă șanse suplimentare, în ipoteza unui conflict, însă ambele reședințe mi s-au părut a fi aidoma unor fortărețe. Ca, de altfel, toate celelalte reședințe payene despre care am auzit.

Horvath se străduise să se stăpânească, în vreme ce Sally căuta, fără succes, să-și ascundă amuzamentul. În cele din urmă, izbucni în râs.

— Domnule secund, payenii dețin energia prin fuziune și zborul spațial de *secole*. Dacă reședințele lor continuă să aibă aspectul unor fortărețe, probabil că se datorează tradiției – nu există nici un alt țel anume! Dumneata ești expertul militar – cum poți să crezi că asemenea construcții te-ar putea ajuta împotriva armelor moderne?

Cargill nu răspunse, totuși expresia lui dovedea că nu fusese convins.

— Spuneai că încearcă să-și facă toate clădirile autonome? întrebă Rod. Chiar și în oraș? Mi se pare *o prostie*. De apă tot vor avea nevoie.

— Ploua mult, interveni Renner. Cam trei zile din șase.

Căpitanul îi aruncă o privire care dădea de înțeles că nu-l credea că poate vorbi serios.

— Știați că există payeni stângaci? urmă Renner. Totul este inversat. Două brațe stângi cu câte șase degete, un braț drept masiv, iar proeminența capului în partea dreaptă.

— Am avut nevoie de o jumătate de oră ca să-mi dau seama, chicoti Whitbread. Noua payeană se comporta precum cea veche a lui Jackson. Probabil că fusese inițiată.

— Stângaci, repetă Rod. De ce nu?

Cel puțin, schimbaseră subiectul. Stewarzii aduseră gustări și toți începură să mănânce. Când terminară, se făcuse deja ora plecării spre Pay-alfa.

— Mai rămâi puțin, Renner, zise Rod când navigatorul-șef se ridică. – Așteptă până ieșiră toți, cu excepția lui Cargill. – Uite despre ce-i vorba. Am nevoie ca un ofițer de-al meu să coboare pe planetă și ești singurul de care mă pot dispensa și care în același timp se încadrează în restricțiile impuse de amiral. Chiar dacă n-ai alte arme decât pistolul și

nu vei avea la dispoziție pușcași, aceasta este o expediție militară și dacă se întâmplă ceva – tu ești șeful.

— Da, căpitane, încuviință Renner cu o privire derutată.

— Dacă ai fi nevoit să tragi într-un om sau într-un payen, crezi c-ai putea s-o faci?

— Da, căpitane.

— Ai răspuns foarte repede.

— Este o întrebare la care am avut timp să mă gândesc de când m-am înrolat în Marină. Dacă aș fi decis că nu pot trage în nimeni, aș fi făcut pe dracu-n patru ca să i-o spun căpitanului.

Rod aprobă din cap.

— Următoarea întrebare. Poți recunoaște necesitatea unei acțiuni militare la timp, ca să întreprinzi ceva? Chiar dacă ceea ce faci este lipsit de speranță?

— Cred că da. Căpitane, pot schimba puțin subiectul? Trebuie să plec și...

— Spune.

— Fyunch(clic)-ul dumitale a înnebunit.

— Știu asta, replică rece căpitanul.

— Cred că ipoteticul fyunch(clic) al țarului ar fi înnebunit mult mai repede. Cred că ai nevoie de singurul ofițer de la bordul lui *MacArthur* care este cel mai puțin predispus spre gândirea de tip militar.

— Poți pleca, Renner, și multă baftă!

Navigatorul nu se strădui să-și mascheze zâmbetul strâmb când părăsi cabina.

— Se va descurca, zise secundul.

— Sper, Jack. Auzi, tu crezi că maniera noastră *militară* a înnebunit-o pe payeana mea?

— În nici un caz.

— Atunci, ce anume?

— Căpitane, nu știu. De fapt, nu știu multe lucruri despre monstruleții ăia. De un singur lucru *sunt sigur*, și anume că ei învață mai multe despre noi decât viceversa.

— Haide, fii serios! Îi duc pe ai noștri oriunde le-ar cere. Sally spune că sunt foarte cooperanți și nu ascund nimic. Tu ai fost mereu speriat de payeni, așa-i? De ce?

— Nu știu. – Cargill îl privi cu atenție pe Blaine și decise că acesta nu-l acuza de lașitate. – Pur și simplu, nu-mi place senzația generală. – Aruncă o privire spre minicompul său. E cazul să mă grăbesc, căpitane. Ar trebui să-l ajut pe Bury în chestia cu cafeaua.

— Jack, chiar doream să discutăm despre povestea cu Bury. Payenul lui locuiește acum pe cuterul-ambasador. Despre ce discută?

— Păi... bănuiesc că negociază înțelegeri comerciale.

— Foarte adevărat, dar, pe de altă parte, Bury cunoaște multe lucruri legate de Imperiu. Economia, industria, dimensiunile generale ale Flotei, legăturile existente... practic, orice îți vine în minte.

Secundul râni.

— Nu și-ar lăsa mâna dreaptă să știe câte degete are cea stângă. Ce, crezi că i le va oferi payenului pe degeaba? În plus, m-am cam asigurat că nu va spune nimic din ceea ce tu n-ai dori s-o facă.

— Cum naiba ai procedat?

— I-am spus c-am împânzit cuterul de microfoane. – Surâsul lui Cargill se lăți. – Bineînțeles, el știe că nu putem asculta nonstop la toate microfoanele alea, dar...

Rod îi răspunse zâmbetului.

— M-aștept să ai succes. Perfect, atunci poți să-i dai drumul cu Kaffee Klatsch – ești sigur că nu te deranjează?

— Ce naiba, doar a fost ideea mea! Dacă Bury le poate arăta bucătarilor cum să prepare o cafea mai bună în timpul alarmelor de luptă, s-ar putea chiar să-mi schimb părerea despre el. De fapt, pentru ce-l ținem prizonier pe navă?

— Prizonier? Cargill...

— Căpitane, tot echipajul știe că prezența lui aici nu-i ceva curat. Se zvonește c-ar fi fost implicat în revolta de pe Noul Chicago și că-l ținem pentru a-l deferi Amiralității. Așa-i, nu?

— Cuiva îi place să vorbească prea mult, Jack. Oricum, nu pot face nici un comentariu în această privință.

— Bineînțeles că nu, doar ai ordinele tale! Observ totuși că n-ai negat nimic. Mie mi se pare că lucrurile se leagă. Taică-tău este mai bogat decât Bury... Mă-ntreb câți din Marină s-ar lăsa mituiți? Pe mine unul mă sperie faptul că avem prizonier un individ care poate cumpăra planete.

***

Cu o zi în urmă, conversația din timpul prânzului ajunsese cumva la subiectul cafelei și Bury își pierduse obișnuita detașare plictisită și povestise pe îndelete. Vorbise despre celebrul sortiment Mocca-Java, care încă mai era cultivat în locuri ca Makassar, precum și despre fericita combinație dintre Java pură și *grua* distilată pe Lumea Prințului Samual. Cunoștea istoria lui Jamaica Blue Mountain, deși, le spusese, nu și gustul. Spre sfârșitul desertului, propusese o „degustare de cafea", în maniera unei degustări de vinuri.

Fusese sfârșitul excelent al unui prânz excelent, cu Bury și Nabil deplasându-se aidoma unor conspiratori printre conuri de filtrare, ibrice clocotind și etichete scrise de mână. Toți oaspeții fuseseră amuzați și asta contribuise cumva la o schimbare a imaginii comerciantului; anterior, fusese greu să-l considere drept un cunoscător, indiferent în ce domeniu.

— Secretul fundamental constă în a păstra recipientele impecabil de curate, spusese el. Uleiurile amare ale cafelei de ieri se vor acumula în componente, mai cu seamă în filtre.

Degustarea se încheiase cu oferta făcută de Bury de a inspecta a doua zi automatele de cafea din *MacArthur*. Cargill, pentru care cafeaua era la fel de vitală pe o navă de luptă ca și torpilele, acceptase încântat. Acum îl privea pe comerciantul bărbos, care examină filtrul mare și umplu cu atenție o ceașcă.

— Mașina e bine întreținută, declară el. Foarte bine întreținută. Perfect curată, iar reîncălzirea nu se face prea des. Pentru o cafea standard, este excelentă, domnule secund.

Surprins, Cargill își umplu și el o ceașcă și gustă.

— Într-adevăr, este mult mai bună decât ce ni se servește la popotă!

Bucătarii schimbară priviri furișe, iar Cargill le observă. Mai văzu și altceva. Atinse cu vârful unui deget filtrul și-l retrase, mânjit de o substanță cafenie, unsuroasă.

Bury îi repetă gestul, mirosi vârful degetului și-l puse pe limbă. Secundul procedă în același fel. Avea gustul tuturor cafelelor proaste pe care le băuse vreodată din teama de a nu adormi în timpul cartului. Se uită din nou spre automat și rămase cu ochii la mânerul robinetului.

— Payenii, mârâi el. Demontați-l!

Mașinăria fu golită și demontată – atât cât se putu. Unele subansamble, care fuseseră îmbinate bucată cu bucată, se transformaseră într-un singur bloc de metal, parcă topit. Totuși, secretul automatului magic părea să fie permeabilitatea selectivă a sitei metalice, care filtra grăsimile mai vechi.

— Compania mea ar dori să achiziționeze brevetul de invenție de la Marină, spuse Bury.

— Noi am dori să-l putem cunoaște, ca să-l vindem. Perfect – Ziffren, de cât timp se-ntâmplă chestia asta?

— Nu știu, domnule secund, căzu pe gânduri bucătarul-șef. Poate de vreo două luni.

— *Dinainte* să sterilizăm nava și să ucidem creaturile?

— Ă-ă-ă..., da, domnule secund.

Răspunsul fusese totuși șovăitor și Cargill părăsi popota încruntat.

29. CEASORNYCARII

Secundul se duse direct la cabina lui Rod.

— Cred că avem din nou cafenii, căpitane, începu el și-i relată episodul.

— Ai vorbit cu Sinclair? La dracu', pe amiral o să-l apuce pandaliile. Ești sigur?

— Nu, căpitane, dar intenționez să aflu. Sunt *sigur* că atunci când am dezinfectat nava, ne-am uitat peste tot. Unde s-ar fi putut ascunde?

— Asta-i o problemă pe care să ți-o pui când vei ști sigur că avem din nou la bord asemenea creaturi. Ia-l pe inginerul-șef și mai cercetează o dată nava. Iar de data asta, caută să fii sigur!

Rod reveni la display-urile intercom și apelă toate informațiile cunoscute despre payenii mici. Nu erau prea multe.

În orașul Castelului, expediția oamenilor văzuse mii de astfel de făpturi. Payeana lui Renner le numise „ceasornycari" și spusese că erau un fel de ajutoare ale „ingynerilor" cafenii. Payenii mari pretindeau că ceasornycarii nu erau inteligenți, dar că moșteneau capacitatea de a meșteri, plus instinctul payean tipic de obedientă față de castele superioare. Ei trebuiau instruiți, însă aceasta cădea în principal în sarcina ceasornycarilor adulți. Ca și alte caste subordonate, constituiau o formă de bogăție, iar posibilitatea de a întreține o reședință mare, cu mulți ceasornycari, ingyneri și alte forme inferioare era unul dintre criteriile de apreciere a importanței unui stăpyn. Aceasta din urmă era concluzia lui Hardy și nu fusese definitiv confirmată.

După o oră, Cargill îl apelă pe căpitan.

— Există, rosti el încruntat. Convertizorul-adsorbitor de aer din puntea B... mai ții minte obiectul ăla pe jumătate topit pe care l-a reparat Sandy?

— Da.

— Ei bine, nu mai atârnă pe coridor ca până acum. Sandy zice că-i imposibil să funcționeze și a-nceput să-l demonteze, dar eu m-am lămurit. Avem payeni la bord.

— Anunță-i pe pușcași. Eu mă duc pe punte.

Cargill reveni la convertizor. Sinclair îi scosese capacul și vorbea de unul singur, examinând piesele din interior.

Componentele se modificaseră. Capsularea fusese remodelată. Dispăruse cel de-al doilea filtru, instalat de Sinclair, iar filtrul rămas nu semăna cu nimic cunoscut. Dintr-o latură, o substanță vâscoasă picura într-un sac de plastic umflat de gaze; materia vâscoasă era extrem de volatilă.

— Mda, murmură Sinclair. Plus toate celelalte semne caracteristice: îmbinările cu șuruburi topite laolaltă... piese lipsă...

— Deci e mâna cafeniilor?

— În mod sigur. Crezusem că le-am omorât pe toate acum câteva luni... iar conform graficului meu, convertizorul ăsta a avut revizia săptămâna trecută. Atunci era cât se poate de normal.

— Dar unde naiba se ascund?

— Eu aș zice să cercetăm puntea-hangar, înălță din umeri Sinclair. E locul cel mai puțin frecventat din navă.

— Corect. – Cargill îl apelă din nou pe Rod. – Căpitane, mergem să cercetăm puntea-hangar... dar mă tem că situația e cât se poate de clară. La bordul navei există cafenii vii.

— Dă-i drumul, Jack. Eu trebuie să-l anunț pe amiral. – Rod inspiră adânc și strânse brațele fotoliului, ca și cum s-ar fi pregătit de luptă. – Faceți-mi legătura cu *Lenin*!

Trăsăturile masive ale lui Kutuzov apărură pe ecran. Rod raportă totul fără să-și tragă răsuflarea.

— Nu știm câte sunt, încheie el. În clipa de față, ofițerii mei le caută.

Kutuzov încuviință din cap. Urmă o tăcere prelungă, în vreme ce amiralul fixă un punct aflat deasupra umărului stâng al lui Blaine.

— Căpitane, întrebă în cele din urmă, ai urmat ordinele mele referitoare la comunicații?

— Am monitorizat permanent emisiile din sau spre *MacArthur*. Nu s-a semnalat nimic.

— Nimic din ceea ce putem noi recepționa, îl corectă Kutuzov. Este posibil ca aceste creaturi să fi comunicat cu alți payeni. Dacă au comunicat, la bordul lui *MacArthur* nu mai există secrete. Dacă n-au comunicat... Căpitane, ordonă echipei de la sol să revină imediat pe *MacArthur*. În clipa în care va ajunge la bord, vei fi deja pregătit de plecare spre Noua Caledonie. Înțeles?

— Da, amirale.

— Ai altă părere?

Rod reflectă o clipă. Până atunci, nu se gândise decât la protestele vehemente pe care avea să le audă din partea lui Horvath și a celorlalți, când aveau să afle. În mod surprinzător, era de acord cu Kutuzov.

— Nu. Mi se pare soluția optimă. Dar dacă îi pot extermina pe intruși?

— Poți fi *sigur*? Nici dumneata, nici eu n-o putem ști cu siguranță. După ce vom fi ieșit din acest sistem, vom putea demonta *MacArthur* bucată cu bucată, fără să ne mai temem că acele creaturi vor lua legătura cu celelalte. Atâta vreme cât rămânem aici, amenințarea este permanentă și reprezintă un risc pe care nu sunt pregătit să mi-l asum.

— Ce să le spun payenilor, amirale?

— Că la bordul lui *MacArthur* a izbucnit o epidemie și suntem nevoiți să revenim în Imperiu. Poți spune că ai primit ordin din partea comandantului tău și că n-ai alte detalii de oferit. Dacă vor fi necesare explicații ulterioare, Afacerile Externe vor avea timp să le pregătească. Deocamdată, aceasta este poziția noastră.

Imaginea amiralului dispăru de pe ecran și Rod se întoarse către ofițerul de cart.

— Crawford, peste câteva ore pornim spre casă. Anunță șefii de departamente și apoi fă-mi legătura cu Renner, pe Pay-alfa.

***

O sonerie discretă bâzâi în Castel. Renner deschise ochii somnoros și-și văzu payeana în fața ecranului intercom încastrat într-unul dintre motivele decorative ale peretelui.

— Căpitanul vrea să-ți vorbească, zise aliena.

Navigatorul își privi minicompul. Pe *MacArthur* era amiază, dar în orașul Castelului trecuse de miezul nopții. Se scuză, frecându-se la ochi, și se apropie de ecran. Expresia de pe chipul lui Rod îl trezi brusc.

— Da, căpitane?

— Avem o mică urgență la bord. Roagă payenii să trimită pe *MacArthur* tot personalul uman de pe planetă.

— Horvath nu va fi de acord să vină, răspunse navigatorul.

Gândurile îi goneau nebunește prin cap. Ceva era foarte în neregulă și, dacă el simțea asta, o puteau simți și alienii.

— Bănuiam și eu, încuviință Rod, dar va trebui să asculte ordinul. Sarcina ta va fi să-l convingi.

— Am înțeles. Ce facem cu payenii noștri?

— Pot veni pe cuter cu voi, nu-i ceva chiar *atât* de serios. O simplă problemă de OC.

Renner avu nevoie de o secundă ca să-i cadă fisa, apoi redeveni imediat stăpân pe sine. Cel puțin, așa spera el.

— În regulă, căpitane, îi dăm drumul.

Reveni la patul său și se așeză încetișor pe marginea acestuia. Încălțându-se, se strădui să se gândească. Payenii nu puteau ști codurile Marinei – dar OC însemna prioritate militară maximă... iar Blaine fusese exagerat de nepăsător când o rostise.

„Perfect", se gândi navigatorul. „Payenii știu că mă prefac. Este clar. S-a declanșat o situație de urgență militară, iar eu va trebui să scot oamenii de pe planetă fără ca alienii să-și dea seama. Ceea ce înseamnă că ei *nu* știu nimic despre situația de urgență militară... iar asta-i lipsit de sens."

— Fyunch(clic), îi reaminti payeana lui. Ce s-a-ntâmplat?

— Nu știu, răspunse Renner absolut sincer.

— Și nu vrei să știi. Ai probleme?

— Nu știu nici asta. L-ai auzit pe căpitan. Spune-mi și mie: cum îi pot strânge pe toți ca să plecăm în toiul nopții?

— Poți lăsa asta în seama mea, spuse payeana.

***

În mod obișnuit, puntea-hangar era ținută sub vid. Datorită imensității ușilor, anumite pierderi erau absolut inevitabile. Ulterior, Cargill avea să supravegheze în mod direct presurizarea compartimentului, dar deocamdată el și Sinclair își desfășurau inspecția în condiții de vid.

Când intrară, totul părea în ordine; nimic nu era nelalocul lui.

— Ia zi, întrebă secundul, ce-ai face tu, dacă ai fi o creatură din cele mici?

— Păi, aș pune navetele pe fuzelajul exterior și aș folosi puntea-hangar ca rezervor de combustibil.

— Există nave cu designul ăsta, însă ar însemna teribil de multă muncă.

Cargill avansă în hangar. Nu era sigur ce anume căuta și nu știu niciodată de ce coborî privirea. Avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama ce era în neregulă.

Crăpătura care separa cele două uriașe uși dreptunghiulare de acces...

...nu mai exista.

Bărbatul privi în jur, uluit. Nu mai exista nimic. Ușile făceau parte integrantă din corpul navei. Motoarele lor de acționare, fiecare în greutate de câteva tone, dispăruseră.

— Sandy?

— Da.

— Unde-s ușile?

— Păi nu stai pe ele... să fiu al dracu'! Nu-mi vine să cred!

— Ne-au închis înăuntru. De ce? Cum? Cum au putut lucra în vid?

Sinclair alergă la ecluza pneumatică și-i verifică panoul de control.

— Toate instrumentele indică funcționare perfectă, anunță el. Dacă ființele astea sunt în stare să le aranjeze și pe ele, puteau avea compartimentul presurizat până cu o clipă înainte de sosirea noastră.

— Încearcă ușile, zise Cargill suindu-se pe una dintre nervurile retractabile.

— Conform indicațiilor instrumentelor, ușile se deschid... se deschid... s-au deschis complet.

Sinclair se răsuci și privi. Nimic. O suprafață metalică de culoare bej, având aceeași soliditate cu pereții navei.

Îl auzi pe Cargill blestemând și apoi îl văzu sărind de pe nervura retractabilă pe ceea ce fusese cândva ușa hangarului. După aceea îl văzu pe secund trecând prin podea, ca și cum ar fi plonjat într-un lac.

***

Trebuiră să-l pescuiască pe Cargill din Câmpul Langston. Se afundase până la piept într-un nisip mișcător negru și inform, și continua să se afunde, cu picioarele aproape înghețate și cu inima bătându-i foarte lent. Câmpul înghițea orice energie generată de mișcare.

— Ar fi trebuit să-mi bag capul în el, zise secundul când își reveni. Așa ne-nvață toate manualele. Să-mi întrerup funcțiile creierului înainte ca să-mi încetinească inima... Pe naiba! Cum să mai fi avut timp să gândesc în situația aia?

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Sinclair.

Cargill deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou. Izbuti să se ridice în capul oaselor.

— N-am cuvinte să-ți explic. A fost ca un fel de miracol. Parcă aș fi mers pe apă și, brusc, cineva mi-ar fi anulat puterile miraculoase. Sandy, a fost realmente incredibil.

— Și pentru mine a fost, când te-am văzut dispărând.

— Sunt convins. Ai văzut ce-au făcut, nu? Nemernicii ăia mici remodelează nava! Ușile n-au dispărut, dar acum navetele pot trece prin ele. În cazul unei situații excepționale, nici măcar nu mai trebuie evacuată puntea-hangar.

— Trebuie să-l anunț pe căpitan, rosti inginerul și se întoarse spre intercom.

— Da' unde dracu' s-au ascuns? se răsti Cargill. – Sinclair și mecanicii săi, care-l scoseseră din Câmp, îl priviră muți. – Unde? Unde n-am căutat?

Continua să-și simtă picioarele înghețate și le masă apăsat. Pe display putea zări expresia îngrijorată a lui Rod. Secundul se străduia să se ridice și, în clipa aceea, soneriile de alertă începură să răsune prin navă.

— *Atențiune, atențiune! Alarmă de luptă! Personalul se echipează în costume blindate. Pușcașii se prezintă la puntea-hangar cu armament individual și costume blindate.*

— Bateriile! strigă Cargill.

— Ce spui? întrebă Sinclair.

— Tunurile, căpitane! N-am cercetat bateriile de tunuri! La dracu', sunt un idiot și jumătate, de ce nu s-a gândit nimeni la tunuri?

— Este posibil, încuviință Sinclair. Căpitane, solicit eliberarea nevăstuicilor.

— Prea târziu, răspunse Rod. Am verificat deja și cușca lor este găurită.

— La dracu', mormăi Cargill aproape cu admirație. Fir-ar ei ai dracului! – Se întoarse către pușcașii care apăruseră în punte: – După mine!

Nu-i mai considera pe payenii mici animale domestice evadate din cuști sau paraziți. Din clipa asta, erau inamici infiltrați la bord.

Se repeziră către bateria cea mai apropiată. Un soldat surprins sări în poziție de drepți, când secundul, inginerul-șef și o grupă de pușcași în costume blindate se îngrămădiră în cabina lui de comandă.

Cargill privi pupitrul de control. Totul părea normal. Ezită, realmente temător, apoi deschise capacul de vizitare.

Lentilele și inelele de focalizare dispăruseră din turela 3. Spațiul interior colcăia de cafenii. Bărbatul se trase înapoi îngrozit... și raza unui laser îi lovi costumul de luptă. Blestemă, înhață o butelie de cifogen de la pușcașul cel mai apropiat și o vârî sub capac, blocându-l. Nu era necesar să deschidă ventilul.

Butelia i se înfierbântă în mână, iar o rază laser o străpunse și trecu pe lângă el. Când fâsâitul încetă, era înconjurat de o ceață gălbuie.

Spațiul din turela 3 era plin de payeni mici morți și oase. Schelete de șoareci, piese electronice, cizme vechi... și cafenii morți.

— Au crescut o turmă de șoareci aici, răcni secundul. Dup-aia probabil că i-au depășit în număr și i-au mâncat pe toți. S-au mâncat între ei...

— Și celelalte baterii? întrebă Sinclair cu glas sugrumat. Ar fi bine să ne grăbim.

De pe coridorul exterior se auzi un răcnet. Tunarul care răspunsese de turela 3 căzu pe podea. O pată de un roșu-strălucitor i se lățea pe șold.

— În ventilație! strigă el.

Un caporal smulse grătarul ventilației. Blindajul costumului fumegă și bărbatul sări îndărăt.

— M-a ciupit, pe Dumnezeul meu!

Privi fără să-și creadă ochilor la găurica din umărul costumului; alți trei pușcași începură să tragă cu laserele după o siluetă care dispăru rapid. O sonerie de alarmă răsună altundeva în navă.

Cargill înhăță intercomul cel mai apropiat.

— Căpitane...

— Știu, îl întrerupse imediat Rod. Acțiunea voastră i-a trezit la viață în toată nava. În mai mult de zece locuri au loc schimburi de focuri.

— Dumnezeule, ce facem?

— Trimite-ți oamenii la turela 2 s-o curețe, apoi ia legătura cu echipa de remediere avarii. – Se întoarse spre display-ul alăturat: – Alte instrucțiuni, amirale?

Puntea fremăta de activitate. Un pilot sări de la locul său și se răsuci fulgerător, răcnind:

— Acolo!

Pușcașul sentinelă își ațintì neajutorat arma modificată de cafenii.

— Nu deții controlul navei, declară sec Kutuzov.

— Nu, amirale.

Fusese lucrul cel mai dificil pe care Rod trebuise să-l spună vreodată.

— *Răniți în coridorul 20*, anunță transmisionistul punții.

— Sectorul savanților, încuviință căpitanul. Toți pușcașii disponibili să se deplaseze acolo și să-i ajute pe civili să îmbrace costumele presurizate. Poate că dacă gazăm toată nava...

— Căpitane Blaine, principala noastră misiune este revenirea în Imperiu cu maximum de informații.

— Da...

— Ceea ce înseamnă că civilii de la bordul navei dumitale sunt mai importanți decât un crucișător. Kutuzov vorbea calm, dar cu un dispreț evident. Prioritatea următoare o au artefactele payene care încă n-au fost transferate pe *Lenin*. Ca atare, vei ordona evacuarea tuturor civililor din *MacArthur*. Navetele lui *Lenin* îi vor aștepta în exteriorul Câmpului nostru. Vor fi escortați de doi dintre ofițerii dumitale de încredere. După aceea, vei pregăti toate artefactele payene pe care le consideri importante pentru a fi expediate aici. Poți încerca să recâștigi controlul navei dumitale, atâta vreme cât ai executat cele două misiuni prioritare – dar o vei face iute, căpitane, deoarece de îndată ce nu vom

mai putea comunica prin circuitul acesta protejat, o voi pulveriza pe *MacArthur.*

— Am înțeles, aprobă Rod inexpresiv.

— Mă bucur că am căzut de acord. – Chipul lui Kutuzov nu manifestase nici cea mai mică emoție. – Baftă!

— Mai este problema cuterului...

— Cuterul va fi alertat de către noi. De pe nava dumitale nu se va mai efectua nici o transmisiune.

Rod privi în jurul punții de comandă. Toți pușcașii aveau armele pregătite și roteau capetele lent, alerți la orice mișcare. Un pilot era aplecat asupra unui tovarăș căzut.

„Iisuse, mă pot încrede în intercom?" se întrebă Rod. Răcni ordine spre un curier și ordonă să fie escortat de trei pușcași.

— Semnal de emisie dinspre cuter, căpitane, anunță transmisionistul punții.

— Nu răspunde, mârâi Rod.

Bătălia pentru *MacArthur* continua.

30. COȘMARUL

La bordul cuterului se găseau o duzină de oameni și doi alb-cafenii. Ceilalți payeni se duseseră pe nava-ambasador, însă fyunch(clic)-ii lui Whitbread și Sally rămaseseră în cuter.

— N-are rost, explicase payeana lui Whitbread. Noi îl vedem zilnic pe stăpyn.

Poate că avea un rost. Cuterul era ticsit, iar naveta de transfer a lui *MacArthur* încă nu sosise.

— De ce naiba-ntârzie? pufni Renner. Lafferty, apelează-i!

Pilotul cuterului încercă, apoi se întoarse surprins spre navigator.

— Nu capăt nici un răspuns.

— Ești sigur că transmițătorul funcționează?

— Acum o oră funcționa perfect. Aha... avem semnal! Este de pe *Lenin*.

Pe display apăru chipul căpitanului Mihailov.

— Vă rog să le cereți alienilor să părăsească nava, începu el.

Payenii izbutiră să afișeze simultan o expresie de amuzament, surpriză și de ușoară jignire. Plecară, uitându-se înapoi cu priviri întrebătoare. Whitbread ridică din umeri, dar nu și Staley. După ce intrară în ecluză, Staley blocă ușa după ei.

Pe display își făcu apariția Kutuzov.

— Navigator Renner, spuse el, vei trimite personalul la bordul lui *Lenin*. Toți veți fi echipați cu costume presurizate și o navetă va sosi imediat să vă preia. Civilii se vor deplasa cu ajutorul unui cablu de ghidare și vor urma ordinele pilotului navetei. Buteliile de oxigen trebuie să le asigure o ședere de minim o oră în spațiu. Până în momentul plecării, se interzice orice tentativă de contactare a lui *MacArthur*. Este clar?

Renner înghiți un nod imens.

— Da, amirale.

— Până la alte dispoziții, nu veți mai primi alieni la bord.

— Și ce să le spun?

— Că amiralul Kutuzov este un dement paranoic. Treci la îndeplinirea ordinelor!

Imaginea dispăru de pe display și Renner privi în jur, palid.

— Acum, *el* citește gândurile...

— Kevin, ce se-ntâmplă aici? pufni Sally. Ne-ai sculat în toiul nopții, am plecat în graba mare, iar acum Rod nu mai comunică cu noi și amiralul vrea să ne riscăm pielea și să-i ofensăm pe payeni.

Vorbea ca o adevărată nepoată a senatorului Fowler, o lady imperială care încercase să coopereze cu Marina și se săturase până peste cap de ea.

Horvath se arătă chiar și mai indignat.

— Domnule navigator, eu nu accept așa ceva! Nu intenționez să mă echipez în costum!

— *Lenin* se deplasează spre *MacArthur*, anunță Whitbread, care stătea lângă un hublou. Amiralul a înconjurat-o de navete... întind cabluri de ghidare.

Toți se apropiară de hublouri, iar Lafferty afișă imaginile respective pe display-urile cabinei. După o vreme, siluete în costume spațiale începură să se deplaseze pe cabluri spre navetele lui *Lenin*, care plecau pe măsură ce se umpleau cu pasageri.

— O abandonează pe *MacArthur*, rosti Staley uluit. – Se întoarse spre ceilalți, cu o grimasă întipărită pe chip. – Iar una dintre navetele lui *Lenin* a pornit spre noi. Lady, trebuie să te grăbești. Nu cred că mai avem mult timp.

— V-am spus că nu plec nicăieri! insistă Horvath.

Staley își coborî mâna spre armă. Tensiunea crescu în cabină.

— Domnule ministru, vorbi încetișor Renner cu glas indiferent, vă amintiți ordinele pe care viceregele le-a dat amiralului Kutuzov? Din câte țin minte, *Lenin* urmează s-o distrugă pe *MacArthur* pentru ca payenii să nu pună mâna pe informații importante.

Horvath încercă să replice, dar părea că avea dificultăți în a-și controla mușchii feței. În cele din urmă, porni fără un cuvânt spre vestiar. Sally îl urmă peste câteva clipe.

***

După demonstrația cu cafeaua, Bury se retrăsese în cabina sa. Îi plăcea să lucreze noaptea până târziu și să doarmă după prânz și, cu toate că actualmente nu avea absolut nimic de făcut, își păstrase obiceiurile.

Fu deșteptat de soneriile de alarmă. Cineva le ordona pușcașilor să se echipeze pentru luptă. Comerciantul aștepta, însă nimic altceva nu se întâmplă mult timp. După aceea, începu să simtă duhoarea. Îl sufoca de-a dreptul și nu semăna cu absolut nimic din ceea ce simțise

vreodată. O chintesență distilată de izuri de mașinării și miasme omenești... și sporea întruna.

Alte sonerii de alarmă, urmate de un anunț:

— *Pregătirea pentru vid! Tot personalul se echipează în costume presurizate. Personalul militar se echipează în costume blindate. Pregătirea pentru vid!*

Nabil zbiera panicat.

— Tâmpitule, răcni Bury, ia-ți costumul!

Se echipă gâfâind și abia după ce respiră aer normal, ascultă anunțurile.

Vocile nu se auzeau așa cum ar fi trebuit. Anunțurile nu erau transmise prin intercom, ci... erau strigate pe coridoare.

— *Civilii abandonează nava! Tot personalul civil se pregătește să abandoneze nava!*

„Chiar așa?" Bury aproape că surâse. Era prima dată că se întâmpla una ca asta – să fi fost un exercițiu de alarmă? Auzi alte zgomote confuze și pe lângă cabină trecu tropăind o grupă de pușcași înarmați, în costume de luptă. Zâmbetul dispăru de pe chipul comerciantului, care privi în jur, întrebându-se ce obiecte ar fi putut salva.

Un ofițer apăru pe coridorul cabinei și începu să răcnească inutil de sonor. Civilii aveau să părăsească nava, ancorați de un cablu. Fiecare putea lua un bagaj de mână, dar era obligatoriu ca o mână să le rămână liberă.

Pe barba profetului! Ce putuse declanșa așa ceva? Oare salvaseră metalul auriu din asteroid, supraconductorul termic? În mod clar, nu aveau să se ocupe de inestimabilul automat de cafea. Ce să încerce să ia cu el?

Gravitația din *MacArthur* se redusese sesizabil. Volanții interiori fuseseră activați pentru a-i opri rotirea în jurul propriei axe. Bury acționă rapid, adunând lucruri necesare oricărui călător, fără să țină seama de prețul lor. Obiecte de lux mai putea cumpăra, dar...

Creaturile cele mici! Trebuia să ia butelia de oxigen din ecluza D. Și dacă era trimis la altă ecluză?

Împachetă în graba cea mai mare. Două valize, dintre care una urma s-o care Nabil. Servitorul-asistent își revenise acum, când i se ordonase ce să facă, și se mișca rapid. De pe coridor continuau să se audă strigăte confuze și de câteva ori grupe de pușcași plutiră pe lângă ușa cabinei. Toți erau înarmați și purtau costume blindate.

Costumul lui Bury începuse să se umfle. Nava era depresurizată și devenise clar că nu putea fi vorba despre un exercițiu de alarmă. Unele echipamente științifice nu puteau rezista în condiții de vid... și nimeni nu

intrase în cabina lui ca să-i verifice costumul. Marina n-ar fi riscat să periciliteze viețile civililor într-un exercițiu de alarmă.

Pe coridor apăru alt ofițer și Bury îi auzi glasul aspru vorbind precis și calm. Nabil îl privi nedumerit și comerciantul îi făcu semn să-și activeze comunicatorul costumului.

— *Tot personalul civil se va îndrepta către cea mai apropiată ecluză de evacuare babord*, anunța vocea inexpresivă. Tonul acela caracteriza personalul Marinei în situațiile de criză și-l convinse definitiv pe Bury. *Evacuarea civililor se va efectua numai prin ecluzele babord. Dacă nu sunteți sigur în privința localizării, întrebați orice ofițer sau soldat. Vă rugăm, evitați graba și înghesuiala. Este timp pentru evacuarea întregului personal.*

Babordul? Perfect! În mod inteligent, Nabil ascunsese butelia falsă în ecluza *cea mai apropiată*. Slavă lui Allah, aceasta era amplasată la babord. Îi făcu semn servitorului și începu să se deplaseze, folosindu-se de mânerele din pereți. Nabil se mișca mult mai grațios; avusese timp suficient ca să exerseze de când erau la bordul lui *MacArthur*.

Pe coridor se aflau o mulțime de oameni derutați. Îndărătul său, Bury văzu o grupă de pușcași ivindu-se brusc, întorcându-se și trăgând în direcția din care apăruseră. Li se răspunse în același fel și sângele strălucitor țâșni, formând globulețe tot mai mici, pe măsură ce pluteau prin navă. Luminile pâlpâiră.

Un sergent pluti prin coridor și se interpuse în spatele lor.

— Dați-i drumul, dați-i drumul! murmură el. Binecuvântați fie pușcașii!

— În cine trag? întrebă Bury.

— În creaturile alea mici, mârâi sergentul. Dacă pătrund în coridorul ăsta, grăbiți-vă cât puteți, domnule. Nenorocitele au arme.

— Cafeniii? holbă ochii comerciantul, nevenindu-i să creadă. Cafeniii?

— Da, domnule, suntem invadați de bestiile alea mici. Au modificat convertizoarele de aer, ca să fie în avantajul lor... Nu vă opriți, domnule, vă rog! Pușcașii nu vor rezista prea mult.

Bury se deplasă rapid, prinzându-se de mânere, plutind spre capătul coridorului, unde fu prins cu abilitate de un tehnician care-i schimbă direcția cu nouăzeci de grade. Cafeniii? Dar fuseseră stârpiți din navă...

În fața ecluzei se afla un grup numeros; alți civili veneau mereu, inclusiv personalul non-combatant din Marină. Bury își croi drum cu coatele și cu genunchii spre chesonul cu butelii de oxigen. Aha, butelia lui se afla tot acolo! O scoase și i-o întinse lui Nabil, care i-o fixă pe costum.

— Nu va fi necesară, domnule, i se adresă un ofițer.

Bury își dădu seama că-l auzise direct, nu prin intermediul receptorului din cască. Aici exista atmosferă, presiune... totuși, ei nu trecuseră prin uși de etanșare. Cafeniii! Construiseră bariera de presiune invizibilă pe care o avusese minera pe nava ei. Trebuia neapărat să pună mâna pe invenția aceea!

— Pentru siguranță, mormăi el un răspuns, iar ofițerul înălță din umeri și făcu semn unei perechi să intre în ecluză.

După aceea veni rândul comerciantului.

Ecluza își efectuă ciclul. Bury îl atinse pe Nabil pe umăr și-i arătă cu brațul. Servitorul porni în bezna din exterior, trăgându-se de cablul de ghidare. Nu se zărea nici o stea, absolut nimic, doar întuneric deplin. Ce-i aștepta oare la capăt? Bury se trezi ținându-și răsuflarea. Lăudat fie Allah, Allah este cel... *Nu*! Purta pe umeri butelia falsă, în interiorul căreia se găseau două creaturi în anabioză. O avuție de neprețuit! Tehnologii depășind cu mult orice avusese până și primul Imperiu! Nenumărate invenții și inovații! Atât doar că... ce fel djinn era în sticla pe care o destupase?

Trecură apoi prin orificiul perfect controlat din Câmpul lui *MacArthur*. Afară îi aștepta întunericul spațiului cosmic și, puțin mai departe, o siluetă chiar mai neagră. Spre ea porneau alte cabluri, dinspre alte orificii ale Câmpului lui *MacArthur*, pe care se deplasau păianjeni minusculi. Înapoia lui Bury se afla alt individ în costum spațial, iar înapoia acestuia un altul. Nabil și ceilalți în fața lui, și... În sfârșit, ochii i se adaptară luminii slabe din spațiu. Putea distinge nuanțele roșu-întunecat ale lui Coalsack, iar silueta neagră trebuia să fie Câmpul lui *Lenin*. Trebuiau să se târască și prin *el*? Nu, nu, în exteriorul Câmpului existau navete în care se îmbarcau păianjenii înșirați pe cabluri.

Naveta se apropia treptat. Bury se întoarse pentru o ultimă privire spre *MacArthur*. În lunga lui viață, își luase rămas bun de la nenumărate locuințe temporare; crucișătorul nu fusese cea mai bună dintre ele. Se gândi la tehnologia care era distrusă. Mașinăriile îmbunătățite de micile creaturi, miraculosul automat de cafea... Încercă un fior de regret. Echipajul lui *MacArthur* îi fusese realmente recunoscător pentru ajutorul oferit în privința cafelei, iar demonstrația făcută ofițerilor îi adusese destulă popularitate. Se desfășurase cu bine. Poate că în *Lenin*...

Ecluza prin care ieșise se micșora treptat. Pe cablu, îl urma un șir de evacuați. Bury nu putea distinge cuterul, unde se afla payenul lui. Oare avea să-l revadă vreodată?

Privea acum direct spre individul dinapoia sa. Nu avea bagaje și-l ajungea rapid pe Bury din urmă, fiindcă avea ambele brațe libere.

Lumina dinspre navetă i se reflecta din vizor. În vreme ce comerciantul privea în depărtare, individul mișcă puțin capul și lumina pătrunse în cască.

Bury văzu cel puțin trei perechi de ochi privindu-l. Întrezări chipurile mititele.

Ulterior, bărbatului avea să i se pară că în toată viața lui nu gândise atât de rapid. Pe durata unei bătăi de inimă, privise costumul ce se apropia, în vreme ce mintea îi gonea frenetică, iar apoi... Cei care-i auziseră răcnetul aveau să spună că fusese zbieretul unei dement sau al unui om jupuit de viu.

Apoi Bury azvârli valiza spre el.

Următorul lui urlet fusese articulat.

— Sunt în costum! Sunt în costum!

Se străduia acum să se îndoaie spre spate și să-și smulgă butelia de acolo. O ridică deasupra capului cu ambele mâini și o propulsă.

Costumul se feri stângaci de valiză. O pereche de payeni mici se afla în brațe, încercând să manevreze degetele mănușilor... scăpară însă cablul, încercând să se tragă îndărăt. În clipa următoare, cilindrul de metal izbi direct în vizor, făcându-l țăndări.

Spațiul fu umplut de forme mititele zvârcolindu-se, agitând din toate cele șase membre, în vreme ce un spectral curent de aer le purtă cu el. Fură însoțite de altceva, având forma și dimensiunile unei mingi de fotbal, ceva ce Bury putu identifica. Așa îl păcăliseră pe ofițerul de la ecluză. Un cap omenesc retezat.

Comerciantul constată că plutea la trei metri de cablu. Inspiră profund, înfiorându-se. Perfect – azvârlise butelia de oxigen. Allah era milos.

Așteptă până ce o siluetă ieși din navetă, folosindu-se de jeturile direcționale ale costumului, și-l remorcă. Atingerea celuilalt îl făcu să tresară. Poate că individul se întrebă de ce Bury se holbase atât de concentrat la vizorul său. Sau poate că nu.

31. ÎNFRÂNGERE

MacArthur se zgudui brusc. Rod izbuti să se agațe de intercom și strigă:

— Sinclair, ce se-ntâmplă?

Răspunsul de-abia se auzi.

— N-a fost de la mine, căpitane. Nu mai am controlul jeturilor direcționale și, de fapt, nu mai controlez practic nimic.

— Dumnezeule! șopti Rod.

Imaginea inginerului-șef dispăru de pe display. Și alte ecrane se stinseră. Brusc, puntea nu mai avu nici o legătură cu restul navei. Căpitanul încercă circuitele secundare. Nimic.

— Calculator dezactivat, raportă Crawford. Nu mai am semnal.

— Încearcă să-l prinzi pe Cargill pe fir direct, îi ceru Rod transmisionistului.

— Am făcut-o, căpitane.

— Jack, care-i situația acolo?

— Proastă. Sunt asediat și n-am posibilitate de comunicație, exceptând firele directe, și nici astea toate. – *MacArthur* se zgâlțâi din nou, ca și cum ceva s-ar fi petrecut la pupa. – Căpitane! strigă surescitat Cargill. Locotenentul Piper îmi raportează lupte între cafenii în bucătăria echipajului! Lupte pe viață și pe moarte!

— Iisuse, câți monștri din ăștia avem la bord?

— Nu știu, probabil câteva sute. Probabil c-au demontat toate bateriile de tunuri și s-au împrăștiat peste tot. Sunt...

Glasul amuți.

— Jack! Transmisiunile, avem și alt fir direct cu secundul?

Cargill se făcu reauzit aproape imediat.

— A fost al naibii de aproape, căpitane. Două creaturi înarmate care au ieșit din calculatorul auxiliar de dare a focului. Le-am omorât.

Rod se gândi cu desperare. Își pierdea toate circuitele de comandă și nu știa câți oameni îi mai rămăseseră. Calculatorul fusese dereglat. Chiar dacă recâștiga controlul navei, existau destule șanse ca să nu mai poată sări în hiperspațiu.

— Ești pe fir, Cargill?

— Da.

— Cobor la ecluză, ca să discut cu amiralul. Dacă în cincisprezece minute nu te-am apelat, abandonează nava. Cincisprezece minute! Începe să cronometrezi.

— Am înțeles.

— Poți începe să aduni și echipajul. Numai la babord... dacă *MacArthur* rămâne orientată ca acum. Ofițerii de la ecluze au ordin să sigileze deschiderile din Câmp, dacă-și modifică poziția.

Rod le făcu semn celor de pe punte și începu să-și croiască drum spre ecluze. Pe coridoare domnea haosul. Câteva erau pline cu nori galbeni de cifogen. Sperase că-i va putea ucide pe alieni cu gaze, dar nu se întâmplase așa și nu cunoștea motivul.

Pușcașii smulseseră câteva batardouri și se baricadaseră înapoia lor, cu armele gata de tragere.

— Civilii au ieșit? îl întrebă Rod pe ofițerul de la ecluză.

— Din câte știm, da, căpitane. Mi-am trimis oamenii să facă un raid prin sectorul respectiv, dar n-aș dori să mai risc încă unul. Cafeniii abundă pe acolo – parc-ar fi cartierul lor general.

— Poate că așa și este.

Rod ieși prin ecluză și-și orientă costumul spre *Lenin*. Laserul de comunicații pâlpâi și bărbatul rămase plutind în spațiu, menținându-și poziția pentru a păstra deschis circuitul protejat.

— Care-i situația? întrebă Kutuzov.

Șovăind, știind ce avea să urmeze, Rod relată totul.

— Acțiune recomandată? lătră amiralul.

— Se poate ca *MacArthur* să fie în imposibilitate de a mai naviga vreodată. Cred că va trebui s-o abandonăm și s-o evacuăm, de îndată ce vom încheia ultima incursiune de salvare a membrilor de echipaj asediați.

— Dumneata unde vei fi, căpitane?

— Voi conduce misiunea de salvare.

— Nu. Îți accept recomandarea, dar în clipa de față *îți ordon* să abandonezi nava. Consemnează ordinul, secund Borman, se adresă cuiva de pe punte. Vei transmite ordinul de abandon și evacuare, vei preda comanda secundului dumitale și te vei prezenta imediat la naveta 2 a lui *Lenin*.

— Amirale, solicit permisiunea de a rămâne pe nava mea, până ce tot echipajul se va găsi în siguranță.

— Nu se acceptă, șosi răspunsul nemilos. Sunt extrem de conștient de curajul dumitale, căpitane. Nu mai vrei să trăiești, dacă nu ești la comandă?

„Blestemat să fii!" Rod se răsuci către *MacArthur*, întrerupând circuitul protejat. Lângă ecluză se dădeau lupte. Câțiva cafenii dizolvaseră peretele opus baricadei pușcașilor și aceștia revărsau un torent de foc într-acolo. Rod strânse din dinți și se întoarse cu spatele, pentru a nu mai vedea acea scenă.

— Amirale, nu-mi poți ordona să-mi părăsesc echipajul și să fug!

— Nu pot? Ți s-a urât cu viața, căpitane? Crezi că se va șopti pe la colțuri că ai fugit de pe navă și te temi? *Mie* îmi spui asta? Căpitane Blaine, îți ordon să-mi duci la îndeplinire dispozițiile!

— Nu, amirale.

— Refuzi să dai ascultare unui ordin direct?

— Nu pot accepta ordinul acesta. Este nava mea.

Urmă o pauză prelungă.

— Devotamentul dumitale față de tradiția Marinei este admirabil, dar stupid. Este posibil să fii singurul ofițer din Imperiu capabil să conceapă o defensivă împotriva acestei amenințări. Cunoști mai multe despre alieni decât orice altă persoană din Flotă. Cunoștințele respective sunt mai valoroase decât nava dumitale. Ele sunt mai valoroase decât toți oamenii de la bordul navei dumitale, acum, după evacuarea civililor. Nu-ți pot acorda permisiunea să mori, căpitane. Vei părăsi nava aceea chiar dacă va fi nevoie să trimit un alt căpitan acolo!

— Nu mă va găsi niciodată. Amirale, te rog să mă ierți, dar am multe de făcut!

— Stop! – Urmă altă pauză. – Bine, căpitane. Facem o înțelegere. Dacă păstrezi legătura cu mine, îți voi îngădui să rămâi acolo până la abandonare și evacuare. În clipa când ai întrerupt legătura, înseamnă că nu mai comanzi pe *MacArthur*. Este nevoie să-l trimit pe secundul Borman?

„Necazul este că are dreptate", se gândi Rod. „*MacArthur* este sortită pieirii. Cargill poate evacua echipajul la fel de bine ca și mine. Poate că *într-adevăr* eu cunosc ceva important... Totuși, *este nava mea*!"

— Accept propunerea, amirale. Oricum, pot dirija operațiunile mai bine de aici. Pe punte nu mai funcționează decât firele directe.

— Perfect, atunci mă bizui pe cuvântul dumitale.

Legătura se întrerupse.

Rod se întoarse către ecluză. Pușcașii ieșiseră victorioși deocamdată și Piper îi făcu semn. Rod intră în navă.

— Aici Cargill, se auzea din intercom. Căpitane?

— Da, Jack.

— Ne luptăm, croindu-ne drum spre babord. Sinclair are oamenii gata de plecare. Spune că nu poate apăra sala motoarelor fără întăriri. Un curier m-a anunțat că în salonul sergenților de la tribord s-au refugiat civili. O grupă de pușcași se află alături de ei, dar se dau lupte grele.

— Cargill, ni s-a ordonat să abandonăm și să evacuăm nava.

— Am înțeles.

— Va trebui să-i scoatem pe civilii ăia. Poți menține deschis un traseu de la batardoul 160 mai departe? Poate că reușesc să le trimit niște ajutoare.

— Cred că pot, dar n-am cum să ajung la generatorul de Câmp. Cum evacuăm?

— O să mă ocup și de problema asta. Dă-i drumul!

„Evacuare..." Cuvântul suna ireal. Rod inspiră profund. Aerul din cască avea un iz metalic. Sau poate că nu era vorba de aer...

***

Peste aproape o oră, una dintre navetele lui *Lenin* se apropie de cuter. Cei dinăuntru o priviră în tăcere.

— Legătură de la *MacArthur* prin intermediul lui *Lenin*, anunță pilotul.

Ecranul se lumină.

Fața avea trăsăturile lui Rod Blaine, însă nu era chipul lui. Sally nu-l recunoscu. Părea îmbătrânit și ochii îi erau... morți. Se uită la ei și ei îl priviră fără un cuvânt. În cele din urmă, Sally vorbi:

— Rod, *ce* se-ntâmplă?

Bărbatul o privi, apoi își feri ochii. Expresia chipului nu i se modificase. Îi amintea lui Sally de un exponat conservat în formol din Muzeul Imperial.

— Renner, rosti imaginea, trimite tot personalul pe cablurile de ghidare spre naveta lui *Lenin*. Evacuați cuterul. Acum, atenție cu toții! Veți primi unele ordine din partea pilotului navetei ce s-ar putea să vi se pară ciudate. Urmați-le exact așa cum sunt formulate. Nu există alternativă, așa că *nu argumentați*. Faceți ceea ce vi se spune.

— Stai o clipă, bubui Horvath. Eu...

— Domnule ministru, îl întrerupse Rod, din motive pe care le vei înțelege ulterior, nu vom explica absolut nimic. Faceți ceea ce vi se spune.

Se uită din nou către Sally. Privirea i se schimbase, foarte puțin. Parcă acum în ea se distingea o grijă. Oricum, pentru o clipită, o scânteie de viață îi luminase ochii. Fata încercă să surâdă, dar fără succes.

— Te rog, Sally, spuse el. Faceți *exact* așa cum vă instruiește pilotul. Perfect. Acum, dați-i drumul!

Vreme de câteva clipe, toți rămaseră nemișcați. Sally inspiră adânc și se întoarse către ecluză.

— Haidem! zise ea. Încercă din nou să zâmbească, însă rictusul care i se întipări pe chip îi trăda nervozitatea.

Ecluza de la tribord fusese reconectată cu nava-ambasador, așa că ieșiră prin ecluza de la babord. Echipajul navetei lui *Lenin* întinsese deja cabluri de ghidare între cele două aparate. Naveta era practic o copie a cuterului; un fuzelaj cu suprafața superioară plată și un scut ablativ în formă de lopată la prova, pentru pătrunderea în atmosferele planetare.

Sally porni să se tragă încet pe cablu spre navetă. I se făcu semn să rămână în ecluza pneumatică. Mecanismul acesteia își efectuă ciclul de umplere și fata simți din nou presiunea aerului.

Costumul ei era dintr-un material care se mula perfect pe corp, peste care exista un al doilea costum protector, larg și bufant. Casca se cupla la costumul mulat prin intermediul unui inel de etanșare în zona gâtului.

— Lady, rosti gutural un ofițer, va fi necesar să te percheziționăm.

Fata privi în jur; în ecluză se mai aflau doi pușcași. Armele lor nu erau tocmai ațintite asupra ei, însă păreau extrem de atenți și înspăimântați.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Totul la momentul cuvenit, lady, replică ofițerul.

O ajută apoi să-și desprindă butelia cu oxigen de pe spate, pe care o introduse într-un container de plastic transparent. Îi cercetă apoi cu atenție casca și o puse alături de butelie și de costumul bufant pe care Sally îl dezbrăcase.

— Mulțumesc, murmură el. Acum, te rog, să te îndrepți spre pupa. În scurt timp, vor sosi și colegii dumitale.

Renner și personalul militar avură parte de un tratament cu totul diferit.

— Dezbrăcați-vă, le spuse ofițerul. Complet, vă rog!

Pușcașii nu avură nici măcar amabilitatea de a nu-i fixa cu armele. După ce se dezbrăcară – Renner trebui să-și lase până și inelul în containerul de plastic –, fură trecuți în alt compartiment. Un ofițer le întinse costume blindate și fură ajutați să le îmbrace. Aici nu mai erau ținuți sub amenințarea armelor.

— Cel mai ciudat spectacol de striptease din viața mea, vorbi Renner către pilot, care aprobă din cap. Poți să-mi spui și mie despre ce-i vorba?

— O va face căpitanul dumitale.

— Alți cafenii?! exclamă navigatorul.

— Ăsta-i motivul? întrebă Whitbread dinapoia lui.

Sublocotenentul își trăgea costumul de luptă. Nu îndrăznise să întrebe pe altcineva, dar Renner îi era cel mai apropiat.

Renner ridică din umeri. Situația avea un aer de-a dreptul ireal. Cuterul era ticsit cu pușcași și costume de luptă – unii soldați erau chiar din *MacArthur*. Tunarul Kelley privea impasibil de lângă ecluză, cu arma îndreptată spre ușă.

— Au venit toți, anunță cineva.

— Unde-i capelanul? întrebă Renner.

— Cu civilii, răspunse pilotul. O clipă, vă rog.

Activă consola de comunicații și pe display apăru chipul lui Blaine.

— Circuit protejat, căpitane, anunță pilotul.

— Mulțumesc. Staley?

— Da, căpitane?

— În scurt timp, cuterul se va apropia de *Lenin*. Civilii și echipajul cuterului, mai puțin pilotul Lafferty, se vor transfera pe nava-amiral, unde vor fi examinați de personalul de securitate. După plecarea lor, vei prelua comanda cuterului și vei porni spre *MacArthur*. Vei sui la bordul crucișătorului pe la tribord, la pupa față de salonul sergenților. Scopul tău este să respingi orice forțe inamice din sectorul respectiv, pentru a ajuta un grup de civili și pușcași să scape din salonul unde sunt asediați. Îi vei trimite pe Kelley cu pușcașii lui în salon, cu costume presurizate și blindate pentru douăzeci și cinci de persoane. Echipamentul se găsește deja la bordul cuterului. Secundul a asigurat un traseu de la batardoul 160 mai departe.

— Am înțeles, căpitane, rosti Staley cu un glas ce trăda uimirea.

Își menținea o poziție impecabilă de drepți, în ciuda stării de imponderabilitate din cuter.

Rod aproape că zâmbi; mai exact, buzele îi zvâcniră vreun milimetru.

— Forța inamică este constituită din câteva sute de payeni mici, deținând armament portabil. Unii au măști de gaze. Nu sunt bine organizați, dar sunt foarte periculoși. Te vei asigura că nu există alți pasageri sau membri ai echipajului în secțiunea mediană de la tribord a lui *MacArthur*. După încheierea misiunii, vei întreprinde o incursiune în bucătăria echipajului și vei recupera automatul de cafea. Asigură-te însă că aparatul nu conține *altceva*.

— „Automatul de cafea"? repetă Staley stupefiat. Îndărătul lui, Whitbread clătină din cap și-i șopti ceva lui Potter.

— Exact. A fost modificat de alieni și tehnica întrebuințată poate fi de mare valoare pentru Imperiu. Vei vedea și alte obiecte stranii. Las la aprecierea ta dacă e cazul să le recuperezi – dar sub nici o formă să nu trimiți ceva care ar putea adăposti un alien viu. De asemenea, fii atent la oameni. Creaturile alea blestemate au ucis câțiva, le-au păstrat capetele și au intrat în costumele lor de luptă. Convinge-te că un om în costum este *un om*. Deocamdată, nu i-am văzut încercând șiretlicul și cu costumele mulate, însă nu te lăsa amăgit!

— Da, căpitane! Putem recăpăta controlul asupra navei?

— Nu. – Rod se străduia vizibil să-și păstreze cumpătul. – Nu vei avea mult timp la dispoziție. La patruzeci de minute după ce ai pătruns în *MacArthur*, activează sistemele convenționale de autodistrugere, *plus* torpilele pregătite de noi. După ce ai terminat, îmi raportezi personal la ecluza principală de la babord. Oricum, la cincizeci și cinci de minute după intrarea ta, *Lenin* va deschide focul asupra lui *MacArthur*. Ai înțeles?

— Da, căpitane, încuviință Staley, apoi privi spre ceilalți, dar chipurile lor erau la fel de derutate.

— Căpitane, interveni Renner, îți amintesc că eu sunt ofițerul cu gradul cel mai mare de aici.

— Știu, Renner. Am o misiune și pentru tine. Îl vei duce din nou pe capelan la bordul cuterului lui *MacArthur* și-l vei ajuta să recupereze orice echipamente sau însemnări care-i sunt necesare. O altă navetă a lui *Lenin* va veni în acest scop, și te vei asigura ca totul să fie închis într-un container sigilat.

— Căpitane... eu ar trebui să conduc misiunea de asalt la bordul lui *MacArthur*!

— Renner, nu ești ofițer de asalt. Îți amintești ce mi-ai spus ieri, după întrunirea cu echipa de explorare de la sol?

— În nici un caz că sunt un laș, mârâi celălalt.

— Sunt conștient de acest lucru, dar în același timp sunt conștient și de faptul că ești cel mai imprevizibil dintre ofițerii mei. Capelanului i s-a spus doar că la bordul lui *MacArthur* s-a declanșat o epidemie și că revenim în Imperiu, înainte ca molima să se întindă. Și pentru payeni, aceasta va fi explicația oficială. N-au decât să nu ne creadă, însă Hardy îi poate convinge mai bine dacă el o crede cu adevărat. În plus, trebuie să am acolo pe cineva care să cunoască situația reală.

— Un sublocotenent...

— Renner, te întorci în cuterul lui *MacArthur*! Staley, ordinele îți sunt clare?

— Da, căpitane.

Renner plecă, clocotind de furie.

***

În cabina principală a cuterului lui *Lenin*, trei sublocotenenți și o duzină de pușcași atârnau în plasele de accelerație. Civilii și echipajul părăsiseră nava, iar acum aceasta se îndepărta de silueta masivă și întunecată a lui *Lenin*.

— Asta-i, Lafferty, vorbi Staley. Ne apropiem de tribordul lui *MacArthur*. Dacă nu vom fi atacați, lovești în plin, țintind rezervoarele situate la pupa față de batardoul 185.

— Da, sublocotenente, încuviință impasibil pilotul. Era un bărbat voinic, cu osatură masivă, câmpean de pe Tăblie. Părul blond-cenușiu îl purta tuns foarte scurt, iar chipul îi părea dăltuit numai în suprafețe plane și unghiuri.

Plasele de accelerație erau proiectate pentru șocuri extrem de puternice, iar sublocotenenții atârnau aidoma unor muște prinse într-o monstruoasă plasă de păianjen. Staley se uită spre Whitbread, acesta spre Potter, dar nici unul nu-i privi pe pușcașii dinapoia lor.

— Îi dăm drumul! ordonă Staley și motoarele mugiră.

***

Adevăratul blindaj al oricărei nave de război este Câmpul Langston. Nici un fel de material n-ar putea rezista în fața căldurii pârjolitoare degajate de bombele de fuziune și de laserele de energie ridicată. Întrucât orice obiect care poate trece de Câmp este capabil să distrugă tot ce întâlnește, carcasa exterioară a unei nave militare este relativ subțire – e așa deoarece nava trebuie să fie îndeajuns de rigidă ca să reziste accelerațiilor mari și zguduiturilor.

Unele compartimente și rezervoare sunt însă mari și, teoretic, pot fi perforate prin intermediul unui impact suficient de puternic. Practic însă... Din câte își aducea aminte Staley, scotocindu-și în grabă memoria, nimeni nu mai suise la bordul unei nave în felul acela. Manevra exista totuși în Manual. Prin lovire directă *poți* intra într-o navă avariată care are Câmpul intact. Sublocotenentul se întrebă cine fusese nebunul care încercase primul așa ceva.

Pata prelungă și întunecată care o înconjura pe *MacArthur* deveni un perete negru, solid, fără mișcare vizibilă. După aceea, scutul ablativ în formă de lopată se ridică. Uitându-se peste umărul lui Lafferty, Staley privi bezna crescând pe display-ul de la prova.

Cuterul se repezi înainte. O clipă de ger mușcător, când traversară Câmpul, urmată de scrâșnetele ascuțite ale metalului contorsionat. Înaintarea încetă.

Staley își desfăcu centurile.

— Dați-i drumul! ordonă el. Kelley, croiește-ne drum prin rezervoare.

Pușcașii trecură pe lângă el și doi îndreptară un laser tăietor spre metalul botit care fusese până atunci peretele interior al unui rezervor de hidrogen. Din partea din spate a laserului, cablurile se întindeau, dispărând în cuterul strivit.

Peretele rezervorului se nărui, o secțiune zburând în exterior și trecând foarte aproape de pușcași. Curentul de aer dinăuntru purtă cu el payeni morți, învârtejindu-i ca pe niște frunze de toamnă.

Pereții coridorului nu mai existau. În locul compartimentelor se zăreau maldăre de sfărâmături, batardouri secționate, mașinării cu aspect suprarealist și, peste tot, alieni morți. Nici unul nu părea să fi avut costum presurizant.

— Hristoase, mormăi Staley. Kelley, dă-i drumul cu costumele alea! Pornim!

Se repezi peste sfărâmături, spre ușa următorului compartiment etanș.

— De partea cealaltă există presiune, constată el. – Își cuplă costumul la consola de comunicații încastrată în batardou. – E cineva acolo?

— Caporal Hasner, răspunse imediat o voce. Aveți grijă! În zona unde vă aflați mișună cafeniii!

— Am scăpat de ei. Care-i situația la voi?

— Nouă civili fără costume, iar dintre pușcași mai trăiesc doar trei. Nu știm cum să-i evacuăm pe civili.

— Avem noi costume, spuse Staley. Puteți proteja civilii până intrăm? De partea asta a ușii este vid.

— Dumnezeule... Da, numai un minut.

Ceva bâzâi și instrumentele indicară reducerea presiunii dincolo de batardou. După aceea, roata manuală porni să se învârtă; ușa se deschise, dezvăluind o siluetă în costum blindat în interiorul salonului sergenților. Dinapoia lui Hasner, alți doi pușcași îl fixară cu armele pe Staley, când acesta intră. Iar în spatele lor... Staley icni.

Civilii se găseau în capătul opus al compartimentului. Purtau obișnuitele salopete albe ale personalului științific. Staley îl recunoscu pe veterinarul Blevins. Civilii discutau între ei...

— Nu există aer! răcni Staley.

— Aici nu, sublocotenente, încuviință Hasner, dar acolo – și arătă cu brațul – este un fel de cutie care creează ceva ca o perdea. Prin perdeaua aceea nu trece aerul, însă noi putem trece.

Kelley lătră un ordin și grupa lui intră în salon. Costumele fură azvârlite civililor.

Staley scutură uluit din cap.

— Kelley, preia comanda aici. Pornim spre prova... și ia cutia aia cu tine, dacă-i portabilă.

— Este, vorbi Blevins în microfonul căștii pe care o primise, dar pe care nu și-o pusese deocamdată pe cap. Știm de asemenea s-o pornim și s-o oprim. Caporalul Hasner a ucis câteva bestii de-alea mici care meștereau la ea.

— Perfect, o luăm! Dă-i drumul, Kelley!

Pușcașul păși precaut prin bariera invizibilă. Fu nevoit să împingă puțin.

— Pare similară Câmpului, sublocotenente, dar e mai puțin densă.

Staley mârâi ceva inaudibil și le făcu semn celorlalți sublocotenenți.

— Automatul de cafea, rosti el, parcă nevenindu-i să creadă. Lafferty, Kruppman și Janowitz, veniți cu noi!

Ieși pe ușă, revenind în compartimentul distrus. La celălalt capăt al acestuia se afla un sas dublu și Staley îi făcu semn lui Whitbread să-l deschidă. Roata se învârti lin și se înghesuiră în micuța ecluză pneumatică, privind prin sticla groasă spre principalul coridor de la tribord.

— Pare normal, șopti Whitbread.

Ieșiră din ecluză în două grupuri și se deplasară pe coridor, folosind mânerele din pereți, până ajunseră la intrarea în sala de mese a echipajului.

— Pe toți dracii! exclamă Staley privind prin geamul sălii.

Whitbread se înghesui alături de el ca să se uite.

În compartimentul respectiv se aflau zeci de cafenii. Majoritatea erau înarmați cu lasere... și trăgeau unii în ceilalți. Lupta nu dovedea nici un fel de organizare. Se părea că fiecare creatură lupta numai pentru sine, deși asta putea fi doar o impresie de moment. În sala de mese se răspândise o ceață roz: sânge de payeni. Cafenii morți și răniți pluteau într-un soi de dans dement, iar interiorul pâlpâia sub razele de lumină verde-albastră.

— E imposibil, șopti Staley apoi ridică tonul: Dacă intrăm, nu scăpăm cu viața. Abandonăm automatul de cafea.

Continuară să se deplaseze pe coridor, căutând alți supraviețuitori.

Nu mai întâlniră nici un om. Staley îi conduse înapoi la sala de mese.

— Kruppman, lătră el, ia-l pe Janowitz și videază coridorul. Perforează batardourile, folosește-te de grenade – orice, dar depresurizează-l. Dup-aia, o ștergem de pe nava asta!

În clipa când pușcașii cotiră pe coridor, sublocotenenții pierdură contactul cu ei; radiourile costumelor funcționau numai în linie dreaptă. Puteau auzi însă multe alte zgomote. *MacArthur* era o cacofonie sonoră. Țipete ascuțite, scrâșnete de metal tăiat, bâzâituri și zumzăituri... nimic familiar.

— Nu mai e nava noastră, murmură Potter.

Brusc, se auzi un vuiet. Coridorul fusese depresurizat. Staley aruncă o grenadă cu termit lângă batardoul sălii de mese și se ascunse înapoia unui cot al coridorului. Lumina sclipi scurt, apoi Staley începu să tragă cu laserul spre pata strălucitoare de pe perete. Ceilalți îl imitară, concentrându-și focul asupra aceluiași punct.

Peretele începu să se bombeze tot mai mult, după care plesni. Aerul țiui în coridor, purtând un norișor de payeni morți. Staley blocă ușa sasului, însă nu se mai întâmplă nimic. Strâmbându-se, reveniră la batardoul plesnit și tăiară o gaură suficient de mare ca să poată trece prin ea.

Nu se mai zărea nici o creatură vie.

— De ce nu putem proceda la fel în toată nava? întrebă Whitbread. Am putea recâștiga controlul...

— Poate, replică scurt Staley. Lafferty, ia automatul de cafea și pornește spre babord. Dă-i drumul, te acopăr!

Pilotul încuviință din cap și plonjă pe coridor în direcția în care dispăruseră pușcașii.

— N-ar trebui să mergem și noi? întrebă Potter.

— Mai e torpila. Trebuie să-i reglăm detonatorul.

— Horst, reîncepu Whitbread, nu crezi că putem recâștiga controlul asupra navei? N-am văzut nici un cafeniu cu costum...

— Pot construi perdele de presiune, îi reaminti Staley. În plus, avem ordine clare.

Indică spre pupa, și ceilalți doi porniră în fața lui. Oamenii fuseseră evacuați de pe navă, așa că se grăbiră, deschizându-și drum cu laserele prin compartimentele presurizate și detonând coridoarele. Potter și Whitbread se îngroziră de dezastrul pe care-l făceau. Armele lor nu erau dintre cele concepute pentru a fi întrebuințate în interiorul unei nave spațiale.

Torpilele se găseau la locul lor; Staley și Whitbread făcuseră parte din echipa care le sudase de ambele părți ale generatorului de Câmp. Atât doar că... generatorul dispăruse. În locul lui se mai afla doar o carcasă goală.

Potter se întinse către releele ce aveau să detoneze torpilele, dar Staley îl opri. Găsi o mufă de fir intercom direct și-și cuplă costumul la ea.

— Mă recepționează cineva? Sunt sublocotenent Horst Staley și mă găsesc în compartimentul generatorului de Câmp. Mă recepționează cineva?

— Te-am recepționat, sublocotenente, se auzi aproape imediat o voce. Îți fac legătura cu căpitanul.

— Generatorul Câmpului a dispărut, căpitane, explică Staley, totuși Câmpul pare la fel de intens...

Urmă o pauză lungă, după care Rod înjură cu patimă.

— Ești în întârziere, Staley, anunță el. Avem ordin ca peste cinci minute să închidem porțile din Câmp și să ne îmbarcăm în navetele lui *Lenin*. Nu vei avea timp să ieși înainte ca *Lenin* să deschidă focul.

— Nu. Ce putem face?

Rod șovăi o clipă.

— Trebuie să-l încunoștințez pe amiral. Rămâi pe loc.

Un neașteptat curent vuitor îi sili să se prindă de orice găsiră prin preajmă. Potter spuse ceea ce știau cu toții:

— S-a restabilit presiunea interioară. Probabil că bestiile alea mici au reparat vreo ușă.

— Vor ajunge aici în scurt timp, blestemă Whitbread, fir-ar ale dracu' să fie! De ce-ntârzie atâta căpitanul?

Nimeni nu-i putea oferi vreun răspuns și se ghemuiră încordați, cu armele pregătite, auzind cum împrejurul lor nava revenea la viață. Noii ei stăpâni se apropiau.

***

— Nu plec fără sublocotenenți, îi spunea Rod amiralului.

— Ești sigur că ei nu pot ajunge la ecluza de la babord?

— În nici un caz în numai zece minute. Cafeniii controlează sectorul acela al navei. Puștii vor trebui să înainteze cu arma în mână.

— Ce propui?

— Să folosească „bărcile de salvare".

Acestea se găseau practic în toată nava, cel puțin o duzină fiind la mai puțin de douăzeci de metri de compartimentul generatorului de Câmp. Structuri simple, cu motoare pe bază de combustibil solid și cabine gonflabile, ele aveau doar rolul de a permite supraviețuirea timp de câteva ore în spațiu, în eventualitatea că nava era avariată grav... sau pe punctul de a exploda. Ambele ipostaze reprezentau descrieri destul de exacte ale stării actuale a lui *MacArthur*.

— Este posibil ca ființele alea mici să fi introdus în bărci instrumente de înregistrare și emisie, rosti Kutuzov. O metodă de a le oferi payenilor

mari toate secretele lui *MacArthur*. – Se adresă cuiva din afara razei videocamerei: – Crezi că-i posibil, capelane?

— Nu, îl auzi Rod pe Hardy, făpturile acelea sunt animale. Eu unul am crezut asta din capul locului, payenii adulți o afirmă și toate dovezile sprijină ipoteza. Ar fi capabile de așa ceva, doar dacă li s-ar fi ordonat în mod direct... și dacă ar fi fost *atât* de doritoare să comunice cu payenii cei mari, poți fi sigur că ar fi *făcut-o* deja.

— Mda... N-are rost să-i sacrificăm zadarnic pe ofițerii aceia. Căpitane Blaine, anunță-i să folosească bărcile, dar să aibă grijă să nu fie însoțiți de vreun cafeniu. După ce părăsesc nava, să vii imediat la bordul lui *Lenin*.

Rod suspină ușurat și deschise legătura pe fir direct.

— Staley, amiralul spune că puteți folosi bărcile de salvare. Aveți însă grijă să nu se fi ascuns niscaiva cafenii în ele – oricum, veți fi percheziționați înainte de a sui la bordul navetelor lui *Lenin*. Armați torpilele și ștergeți-o! Înțeles?

— Da, căpitane. Bărcile de salvare, se adresă Staley celorlalți. Să-i...

O lumină verde sclipi în jurul lor.

— Polarizați vizoarele! urlă Whitbread.

Plonjară înapoia torpilelor, în vreme ce raza mătură cu sălbăticie compartimentul. Găuri batardourile, apoi chiar pereții compartimentului și învelișul exterior al navei. Aerul se năpusti afară și raza încetă să se mai miște, dar rămase activată, revărsând energie în Câmpul din jurul lui *MacArthur*.

Staley își dezactivă polarizarea vizorului, se strecură pe sub rază și se apropie de sursa ei.

Era un laser manual de putere mare. Fuseseră necesare șase creaturi ca să-l transporte; câteva dintre ele, moarte, țineau încă mânerele duble.

— Haideți, rosti sublocotenentul.

Introduse o cheiță în fanta de pe consola torpilei. Alături, Potter procedă la fel. Răsuciră cheițele în același timp... și mai aveau la dispoziție zece minute ca să scape cu viață.

Staley alergă spre intercom.

— Misiune îndeplinită, căpitane, raportă el.

Ieșiră prin sasul rămas deschis al compartimentului și trecură în coridorul principal de la pupa, deplasându-se în salturi de la un mâner la altul. Cursele în imponderabilitate constituiau printre sublocotenenți un sport favorit, chiar dacă nu tocmai regulamentar, și acum mulțumiră cerului pentru antrenamentele acelea. Undeva, înapoia lor, releul detonatorului ticăia inexorabil...

— Cam pe-aici ar trebui să fie, anunță Staley.

Trase o rafală într-un sas etanș, apoi deschise o gaură suficient de mare în învelișul exterior. Aerul șuieră, ieșind; cumva, cafeniii îi învăluiseră din nou în atmosfera urât mirositoare de pe Pay-alfa. Fuioare de ceață alcătuită din cristale de gheață pluteau prin vid.

Potter găsi comanda de umflare a bărcilor și sparse geamul protector cu mânerul pistolului. Se retraseră și așteptară ca bărcile să se umfle.

Nu se întâmplă așa, ci podeaua se ridică brusc. Sub punte se afla un șir de conuri lungi de opt metri și cu diametrul bazei de vreo doi metri.

— Cafeniii n-au pierdut vremea, mormăi Whitbread.

Conurile erau identice. Probabil că payenii munciseră săptămâni de zile sub punte, demontând bărcile de salvare și alte echipamente, pentru a le înlocui cu... obiectele acelea. Fiecare con avea în baza mare un scaun anti-*g*, modelat după forma corpului, și în vârf o baterie de jeturi direcționale.

— Cercetează-le, Potter, ordonă Staley. Vezi dacă există locuri unde s-ar putea ascunde cafeniii.

Nu găsiră nimic. Cu excepția carcasei conice, solidă, restul era o structură deschisă spre exterior. Potter ciocăni și zgâlțâi, în vreme ce prietenii săi stăteau cu ochii în patru.

Tocmai căuta o deschidere în con, când zări cu coada ochiului o mișcare. Luă imediat o grenadă de la centură și se răsuci. Lângă peretele coridorului plutea un costum spațial care ținea în ambele mâini un laser greu.

Teama lui Staley i se citi în voce.

— Stai! Identifică-te!

Costumul înălță arma și Potter azvârli grenada.

O rază verde-orbitor dansă prin explozie, iluminând straniu coridorul și sfârtecând una dintre bărcile de salvare conice.

— A fost om? strigă Potter. A fost om? Brațele se-ndoiau anormal și picioarele îi erau rigide! Ce-a fost?

— Inamic, răspunse Staley. Cred c-ar fi mai bine s-o ștergem de-aici. Urcați-vă în bărci, câtă vreme le mai avem.

Sui în scaunul unui con; după o clipă de ezitare, ceilalți își aleseră și ei câte un aparat.

Staley găsi un pupitru de comandă pe suport articulat și-l trase spre sine. Nu exista nici un fel de etichetare. Inteligenți sau nu, se părea că toți payenii înțelegeau dintr-o privire modul de funcționare al unei mașinării.

— Voi încerca butonul mare și pătrat, anunță Staley cu un glas ce suna straniu de găunos prin emițătorul căștii.

Strângând din dinți, apăsă butonul.

O secțiune din peretele navei fu pulverizată sub el. Conul țâșni afară, parcă lansat din praștie. Jeturile scânteiară scurt. Ger și beznă... și se afla dincolo de Câmp.

Alte două conuri se materializară din pata de întuneric. Staley se grăbi să-și orienteze antena costumului spre silueta neagră și uriașă a lui *Lenin*, aflată la mai puțin de un kilometru depărtare.

— Sunt sublocotenent Staley. Bărcile de salvare au fost modificate. Suntem trei și suntem singuri la bordul lor...

Un al patrulea con apăru din Câmpul lui *MacArthur*. Staley se răsuci în scaunul lui. Părea un om...

Trei lasere manuale traseră simultan. Al patrulea con străluci și se topi, totuși ei continuară să tragă.

— Una dintre... ă-ă-ă...

Staley nu știa ce să raporteze. Poate că circuitul lui nu era protejat.

— Vă avem pe display, sublocotenente, se auzi o voce cu accent puternic. Îndepărtați-vă de *MacArthur* și așteptați să fiți recuperați. V-ați încheiat misiunea?

— Da, încuviință Staley, privindu-și ceasul. Detonarea va avea loc peste patru minute.

— Atunci, mișcați-vă rapid!

„Dar cum?" se întrebă sublocotenentul. Era imposibil să deslușească comenzile. În vreme ce căuta cu desperare o soluție, jeturile se declanșară din nou. Totuși... nu atinsese nimic.

— Jeturile mele s-au activat, anunță Whitbread cu glas calm – acesta părea mult mai calm decât se simțea Staley.

— Și ale mele, raportă Potter. Calul de dar nu se caută la dinți. Ne-ndepărtăm de navă.

Jeturile continuară să funcționeze. Cei trei prieteni goneau împreună cu aproape 1 *g*, iar Pay-alfa era o semilună mare și verde într-o parte. De cealaltă parte se găsea întunericul lui Coalsack și pata și mai neagră a lui *Lenin*. Bărcile accelerară mult timp.

32. LENIN

Tânărul sublocotenent rus păşea mândru de sine. Costumul lui de luptă era imaculat, iar echipamentul aranjat perfect, conform Manualului.

— Amiralul vă aşteaptă pe punte, ciripi el într-o anglică perfectă.

Rod îl urmă letargic. Plutiră prin ecluza pneumatică, de la puntea-hangar 2 a lui *Lenin*, salutat de puşcaşii lui Kutuzov. Onorurile depline acordate unui căpitan vizitator nu făceau decât să-i sporească amărăciunea. Dăduse ultimele sale ordine şi fusese cel din urmă om care ieşise din navă. Acum rămăsese un observator şi probabil că avea să fie ultima dată când cineva avea să-i mai acorde onorul la suirea la bord.

La bordul navei-amiral totul părea prea mare, însă el ştia că nu era decât o iluzie. Cu puţine excepţii, compartimentele şi coridoarele navelor erau standardizate – s-ar fi putut afla la fel de bine în *MacArthur*. *Lenin* se găsea în stare de alertă de luptă, cu toate sasurile intermediare închise şi blocate. Puşcaşii păzeau principalele puncte de trecere; în rest, nu se întâlniră cu nimeni şi Rod se simţi mulţumit. N-ar fi putut da ochii cu membrii fostului său echipaj. Nici chiar cu pasagerii.

Puntea lui *Lenin* era imensă. Fiind destinată să joace rolul unei nave-amiral, pe lângă display-urile şi posturile de comandă intrinsece, exista o duzină de fotolii pentru statul-major. Cu gesturi rigide, Rod răspunse salutului amiralului şi se lăsă recunoscător în fotoliul comandantului. Nici măcar nu se întrebă unde dispăruse secundul Borman, mâna dreaptă a lui Kutuzov şi şeful statului-major. La postul de comandă rămăsese doar el şi amiralul.

Pe display-urile de deasupra, *MacArthur* era afişat din cel puţin şase unghiuri. Ultimele navete ale lui *Lenin* se îndepărtau de crucişător. Probabil că Staley îşi dusese misiunea la bun sfârşit. Acum, nava lui mai avea doar câteva minute de trăit. „Când nu va mai exista, eu unul voi fi realmente terminat." Un căpitan proaspăt avansat care-şi pierduse nava chiar la prima misiune – nici chiar influenţa marchizului nu putea îndrepta lucrurile. O ură oarbă pentru Pay şi toţi locuitorii ei îi crescu în inimă.

— La dracu', ar trebui s-o putem recupera de la niște... blestemate de *animale*! izbucni el.

Kutuzov ridică ochii surprins. Sprâncenele lui zburlite se apropiară într-o încruntătură, apoi se relaxară.

— Mda. Dacă numai *asta* sunt. Dar dacă sunt mai mult? Oricum, este prea târziu.

— Da, au amorsat torpilele.

Două bombe cu hidrogen. Generatorul de Câmp avea să se vaporizeze în câteva milisecunde și *MacArthur*... Se schimonosi la gândul respectiv. Când display-urile aveau să se lumineze, crucișătorul își va încheia existența.

— Unde-mi sunt sublocotenenții, amirale?

— Au decelerat pe o orbită mai joasă și se află sub orizont. Când totul se va încheia, voi trimite o navetă după ei.

Lui Rod i se păru ciudat. Oricum, conform ordinelor amiralului, ei nu puteau veni direct pe *Lenin*, iar bărcile de salvare nu ofereau protecție reală în momentul exploziei lui *MacArthur*. Felul în care procedaseră reprezenta o precauție inutilă, deoarece torpilele nu emiteau decât o fracțiune neglijabilă din energia lor sub formă de raze X și neutroni, totuși era o prudență de înțeles.

Afișajele digitale ajunseră silențios la zero. Kutuzov privi încruntat cum trecu un minut, apoi altul.

— Torpilele n-au detonat, rosti el acuzator.

— Nu, amirale.

Nefericirea lui Rod era completă. Acum...

— Căpitane Mihailov, pregătește, te rog, bateria principală pentru foc asupra lui *MacArthur*. – Kutuzov își întoarse ochii negri spre Rod. – Căpitane, nu-mi face plăcere ceea ce urmează, la fel cum nu-ți face nici dumitale. Preferi să comanzi dumneata? Căpitane Mihailov, ești de acord?

— Da, amirale.

— Mulțumesc. – Rod inspiră adânc; un bărbat trebuie să-și împuște propriul său câine, dacă acesta a turbat. – Foc!

***

Bătăliile spațiale sunt extrem de spectaculoase. Navele se apropie aidoma unor ovoide negre și mate, doar propulsiile radiind o lumină orbitoare. Scânteierile din flancurile posterioare anunță exploziile torpilelor care au scăpat de razele colorate și străpungătoare ale laserelor secundare. Bateriile principale își revarsă energie reciproc în Câmpuri, iar razele verzi și rubinii reflectă praful interplanetar.

Treptat, Câmpurile încep să-și intensifice strălucirea. Roșu-închis, galben-strălucitor, verde-orbitor, pe măsură ce Câmpurile acumulează energie. Ovoidele colorate sunt legate prin fire roșii și verzi, venind dinspre bateriile tunurilor, iar culorile se modifică.

Acum, trei fire verzi le legau pe *Lenin* și *MacArthur*. Nimic altceva nu se întâmpla. Crucișătorul nu se clintea și nu încerca să replice. Câmpul lui începu să să strălucească în roșu, pălind în galben acolo unde razele convergeau. Când avea să devină alb se va supraîncărca, iar energia înmagazinată în el va fi eliberată – spre interior și spre exterior. Kutuzov privea tot mai derutat.

— Căpitane Mihailov, retrage nava cu un kilometru.

Cutele de pe fruntea amiralului se adânciră, în vreme ce *Lenin* se îndepărtă lin de *MacArthur*.

Crucișătorul sclipea verde cu pete vag albăstrui. Imaginea se micșoră pe display-uri. Petele fierbinți dispărură, deoarece razele laser se lățiră imperceptibil. La o mie de kilometri depărtare, nava strălucea vie.

— Căpitane, ne-am oprit în raport cu *MacArthur*? întrebă Kutuzov.

— Da, amirale.

— Mi se pare că crucișătorul se apropie.

— Da, amirale. Câmpul lui se extinde.

— Se extinde? – Kutuzov se răsuci spre Rod. – Ai vreo explicație?

— Nu.

Tânărul nu-și dorea decât să fie uitat de toți și de toate. Vobirea era durere, conștiința agonie. Totuși... încercă să gândească.

— Probabil că generatorul a fost modificat de cafenii. Întotdeauna, ei îmbunătățesc tot ceea ce meșteresc.

— E chiar păcat s-o distrugem, murmură Kutuzov. Extinsă așa, cu suprafața aceea radiantă uriașă, *MacArthur* ar face față oricărei nave din Flotă...

Acum, Câmpul lui *MacArthur* era violet și gigantic. Umplea ecranele și Kutuzov reduse magnitudinea imaginii de zece ori. Nava era un imens balon violet suspendat de firișoare verzi. Oamenii așteptară, fascinați, zece minute. Cincisprezece.

— Nici o navă n-a rezistat atâta timp în violet, murmură Kutuzov. Căpitane Blaine, continui să fii sigur că avem de-a face cu simple *animale*?

— Savanții sunt siguri de asta. M-au convins și pe mine, adăugă Rod precaut. Îmi pare rău că ministrul Horvath nu se află acum lângă noi.

Kutuzov icni de parcă ar fi fost lovit în abdomen.

— Idiotul ăla?! Un pacifist! N-ar înțelege nimic din ceea ce ar vedea.

Priviră în tăcere încă un minut, până ce intercomul bâzâi.

— Amirale, anunță ofițerul transmisioniștilor, avem un semnal de pe nava-ambasador payeană.

— Căpitane Blaine, se strâmbă rusul, răspunde dumneata.

— Poftim?!

— Răspunde apelului payenilor. Eu nu voi discuta direct cu nici un alien.

— Am înțeles.

Chipul de pe ecran putea să aparțină oricărui payean, însă avea o ținută nefiresc de rigidă și Rod nu fu surprins când îl auzi anunțând:

— Sunt fyunch(clic)-ul domnului Horvath și am o veste neplăcută pentru dumneata, căpitane Blaine. Mai întâi, mulțumim pentru avertismentul pe care ni l-ați transmis – nu înțelegem de ce doriți să vă distrugeți nava, dar dacă am fi fost în preajma ei...

Rod își frecă șaua nasului.

— Ne confruntăm cu o molimă. Poate că distrugerea lui *MacArthur* o va stopa. Nu putem decât spera... Iartă-ne, dar acum suntem cam ocupați. Care este vestea?

— Ultimele trei aparate care au plecat din *MacArthur* au încercat să coboare pe Pay-alfa. Din nefericire, nici unul n-a izbutit.

Puntea lui *Lenin* păru că se încețoșează.

— Au încercat să asolizeze cu bărcile de salvare? Este o idioțenie! N-ar fi...

— Le-am urmărit parțial și avem înregistrările respective. Au ars complet în atmosferă.

— Fir-ar a dracu'! De ce-au făcut-o? Erau în siguranță...

— Ne pare teribil de rău!

Chipul lui Kutuzov se transformase într-o mască. Șopti neauzit:

— Înregistrările.

Rod încuviință din cap. Se simțea teribil de obosit.

— Am dori înregistrările acelea, rosti el. Sunteți siguri că nici unul dintre oamenii mei n-a supraviețuit?

— Da, căpitane. Suntem extrem de tulburați din acest motiv. Evident, nu aveam habar că vor încerca așa ceva și date fiind circumstanțele respective, n-am putut interveni în nici un fel.

— Evident... Mulțumesc. Rod deconectă display-ul și se întoarse spre cel pe care era prezentată *MacArthur*.

— Așadar, nu există nici trupuri și nici resturi de tehnologie omenească, murmură Kutuzov. Foarte convenabil! – Atinse o tastă de pe brațul fotoliului. – Căpitane Mihailov, trimite, te rog, cuterul să-i caute pe

sublocotenenți. – Se întoarse apoi din nou spre Rod. – Evident, nu va găsi nimic.

— Amirale, nu crezi în spusele payenilor?

— Dumneata crezi?

— Eu... nu știu. Nu-mi dau seama ce am putea face.

— Nici eu, căpitane. Cuterul va căuta, dar nu va găsi nimic. Nu știm unde au încercat să asolizeze. Planeta este mare. Chiar dacă au supraviețuit și n-au fost capturați, am putea căuta zile întregi fără să-i găsim. Iar dacă au fost luați prizonieri... nu-i vom găsi niciodată. – Mormăi din nou și reactivă circuitul de comandă: – Mihailov, ai grijă să se cerceteze cu atenție. Apoi, trage cu torpilele în nava aceea.

Căpitanul lui *Lenin* începu să dea dispoziții neauzite de la postul său aflat în capătul opus al punții mari. Douăzeci de torpile se arcuiră spre *MacArthur*. Nu puteau traversa Câmpul; energia înmagazinată acolo le-ar fi topit instantaneu. Explodară însă toate simultan, o salvă perfect cronometrată, și o imensă unduire de lumină multicoloră parcurse suprafața violet-strălucitoare a lui *MacArthur*. Puncte alb-orbitoare apărură și dispărură.

— Străpuns în nouă locuri, anunță tunarul-șef.

— Străpuns prin ce? întrebă Rod inocent.

Aceea continua să fie nava lui, care se luptă cu vitejie ca să trăiască...

Amiralul mârâi. Nava se găsea la cinci sute de metri în interiorul acelei suprafețe violete, mai dogoritoare decât iadul; poate că fulgerele strălucitoare nu ajunseseră deloc la ea sau poate că o rataseră complet.

— Tunurile-laser continuă să tragă, ordonă Kutuzov. Încă o salvă de torpile!

O a doua ploaie de săgeți scânteietoare se arcui spre *MacArthur* și explodă pe suprafața tremurătoare, violetă. Alte pete albe unduiră peste ea, urmate de o undă de flăcări mov.

După care *MacArthur* redeveni așa cum fusese înainte. Un balon de foc violet cu diametrul de un kilometru, ancorat de fire de lumină verde.

Un steward îi întinse lui Rod o ceașcă de cafea și tânărul sorbi absent. Avea un gust oribil.

— Foc! comandă Kutuzov, privind display-urile cu ură. Foc!

Brusc, transformarea se petrecu. Câmpul lui *MacArthur* se extinse enorm, deveni albastru, galben... și dispăru. Scanerele automate amplificară imaginea de pe ecran. Nava era tot acolo.

Strălucea într-un roșu incandescent și părți din ea se topiseră, însă n-ar mai fi trebuit să existe deloc. Când un Câmp colapsează, totul din interiorul său se vaporizează...

— Probabil c-au fost arși înăuntru, comentă mecanic Rod.

— Mda, așa o fi. Foc!

Razele verzi împunseră din nou spre exterior. *MacArthur* se transformă, se dilată, se mări, eliberând fuioare de aer în spațiu. O torpilă se apropie lent de ea și explodă. Bateriile de lasere nu se opriseră. Când Kutuzov ordonă încetarea focului, nu mai rămăseseră decât vapori.

Rod și amiralul priviră mult timp display-ul gol. În cele din urmă, Kutuzov se răsuci în fotoliu:

— Căpitane Mihailov, cheamă navetele la bord. Plecăm acasă!

CUPRINS

CRONOLOGIE 6
PROLOG 7

PARTEA I: NAVETA EDDIE NEBUNU'

1. COMANDA 8
2. PASAGERII 19
3. MASA DE GALĂ 30
4. PRIORITATE PC 37
5. CHIPUL DOMNULUI 45
6. VELA SOLARĂ 52
7. NAVETA LUI EDDIE NEBUNU' 65
8. ALIENUL 70
9. ÎNĂLȚIMEA SA DECRETEAZĂ 77
10. UCIGAȘUL DE PLANETE 83
11. BISERICA LUI 88
12. COBORÂRE ÎN IAD 93

PARTEA A II-A: PUNCTUL EDDIE NEBUNU'

13. PRIVIND ÎN JUR 105
14. INGYNERA 114
15. MUNCĂ 124
16. SAVANT IDIOT 128
17. ÎNLOCUITOAREA LUI CRAWFORD 137
18. STUPUL DE STÂNCĂ 147
19. POPULARITATEA CANALULUI 2 158
20. CARTUL DE NOAPTE 164
21. AMBASADORII 176
22. JOCURI DE CUVINTE 188
23. ELIZA NU SE LASĂ PRINSĂ 201

24. CAFENIII 210
25. PAYEANA CĂPITANULUI 221
26. PAY-ALFA 232
27. TURUL ORAȘULUI 246
28. KAFFEE KLATSCH 262
29. CEASORNYCARII 271
30. COȘMARUL 279
31. ÎNFRÂNGERE 285
32. LENIN 300

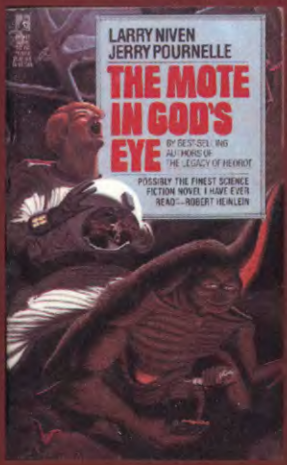

Câștigător a 6 premii Hugo și Nebula, Larry Niven este autorul faimoasei trilogii *Lumea Inelară.*

În urma unui conflict cu o navă străină ajunsă în Imperiul Omului, o flotă expediționară umană trece printr-o poartă spațială și pătrunde în alt sistem planetar. Dincolo de fascinația Culturii tehnologice a alienilor întâlniți acolo, oamenii se vor confrunta cu secretele păzite cu strășnicie pe... *LUMEA PAY.*

„Stupul, cu coridoarele sale strâmte și curbe, era imposibil de cartografiat. Le venea greu să precizeze unde anume se aflau, totuși marcară permanent locurile pe unde treceau, iar cu razele protonice măsurară distanțele prin pereți. Nu putea fi prea sigur să trăiești în Stup.

Peste tot, pereții coridoarelor aveau grosimea cojii de ou.

Cu toate acestea, peretele de sub crater era gros de câțiva metri.

Radiația, își spuse Staley. Pesemne că existase radiație reziduală. Altfel payenii ar fi săpat și în peretele acela, așa cum procedaseră cu ceilalți, pentru a beneficia de un spațiu cât mai mare pentru locuit.

Probabil că aici avusese loc o adevărată explozie demografică. Pentru ca apoi ceva să-i ucidă pe toți locuitorii.

Iar acum nu mai exista nici urmă de radiație. Cu cât timp în urmă se petrecuse totul? Locul era presărat de găurile minimeteoriților; în pereți, numărul lor era de ordinul zecilor. Cât timp trecuse de atunci?"

„Este atrăgătoare, mustește de acțiune și, aspectul cel mai interesant, oferă o nouă și excelentă abordare a unei teme fascinante: primul contact cu alienii."
Frank Herbert, autorul ciclului *Dune*

ISBN 973- 20-0305-7
9 789732 003057

Editura **Teora**
SF LUMEA PAY – CONTACTUL
Cod: 0305
Lei 39000